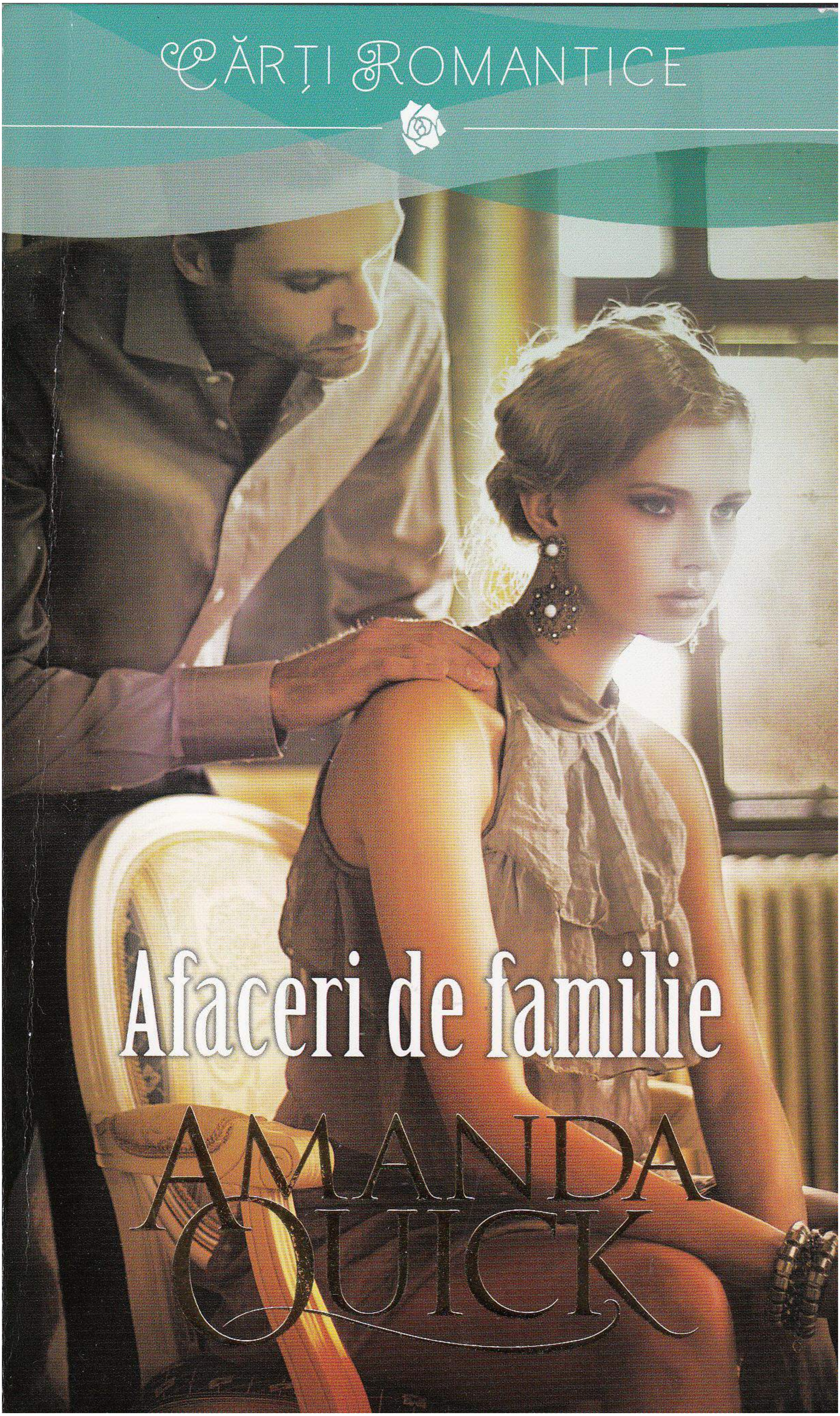

CĂRȚI ROMANTICE

Afaceri de familie

AMANDA QUICK

Cady Briggs este fericită să nu se amestece în afacerea familiei. Galeria de artă a mătușii Vesta este o investiție de mare succes, dar pentru Cady stresul și responsabilitățile nu reprezintă o plăcere, ca, de altfel, nici faptul că este frecvent comparată cu personalitatea ciudată a mătușii. Cady preferă să colaboreze ca liber-profesionist în domeniul consultanței de artă, mai ales că astfel poate lucra cu oameni interesanți, cum ar fi enigmaticul Mack Easton. Dar Cady are un principiu – să nu amestece afacerile cu plăcerile, așa că, indiferent cât de atrăgător i se pare Mack, nu dorește să lase relația lor să se transforme în ceva foarte serios.

Moartea subită a mătușii Vesta o pune însă la cârma Galeriei Chatelaine și o determină să apeleze la ajutorul lui Mack pentru a desluși misterul unei posibile crime. Pozând în „aproape logodnicul" lui Cady, Mack o ajută să investigheze ițele încurcate ale lumii comerțului cu obiecte de artă și, pe parcurs, atracția pe care o simt unul față de altul îi face să încalce orice principii. Însă secretele pe care au început să le tulbure cu investigația lor ar putea fi mai periculoase decât își imaginaseră...

Amanda Quick are în palmares numeroase premii literare, cărțile sale vânzându-se până în prezent în peste 35 de milioane de exemplare!

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-741-325-0
9 786067 413250

Lira®

Lost and Found
Amanda Quick
Copyright © [illegible] Jayne Ann Krentz

[illegible] sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
[illegible], sector 4, București, România
tel.: [illegible] 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: [illegible]@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Afaceri de familie
Amanda Quick

Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Păunița Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
QUICK, AMANDA
Afaceri de familie / Amanda Quick; trad.: Andreea Ciusă,
Oana Barbelian. – București: Litera, 2015

ISBN 978-606-741-325-0

I. Ciusă, Andreea (trad.)
II. Barbelian, Oana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

AMANDA QUICK

Afaceri de familie

Traducere din limba engleză
Andreea Ciusă
Oana Barbelian

Lira

capitolul 1

-Niciodată nu e bine să ai o relație cu un client, spuse Vesta Briggs.

-Dar nu am o relație cu Mack Easton, rosti Cady cu telefonul pe umăr în timp ce-şi scotea pe rând pantofii cu toc. Cel puțin nu aşa cum te gândeşti tu. Doar îl consiliez. Am crezut că am lămurit asta.

Preţ de o clipă, la capătul celălalt al firului se aşternu liniştea. Cady oftă încetişor şi se aşeză pe canapea. Cu puţin în urmă, când tocmai intra pe uşă, sunase telefonul. Se grăbise să răspundă cu speranţa că avea să fie Bărbatul Fantastic. Dar nu era Mack Easton. Era strămătuşa ei.

-E ceva ciudat în glasul tău când vorbeşti despre el, continuă Vesta. Fiecare vorbă îi trăda dezaprobarea. Am impresia că eşti interesată de el la nivel personal.

-Nu e decât o voce la telefon.

Dar ce voce... De fiecare dată când îl auzea, îi tresărea fiecare terminaţie nervoasă. De restul se ocupa imaginaţia ei bogată care, din nimic, inventa tot felul de fantezii erotice. Era un glas care începuse să-i şoptească în vise, dar nu avea nici un rost să-i povestească asta mătuşii ei rigide. Vesta Briggs nu era o fire romantică.

Cady îşi scoase unul dintre cerceii de argint şi-l aşeză pe blatul de sticlă al măsuţei de cafea.

Probabil, se gândi Cady, nu era o idee bună să-i spună Vestei că, pe lângă faptul că era o voce la telefon, Easton începuse să-i scrie destul de des şi pe e-mail. Părea să-i placă să descopere mărunţişuri obscure sau informaţii despre artă şi să i le trimită ei. În ultima vreme, putea să jure, începuse să flirteze cu ea prin intermediul calculatorului.

Salvase toată corespondenţa on-line cu el într-un fişier special numit „Bărbatul Fantastic". Cum se trezea,

îi intrase în obicei să deschidă calculatorul ca să vadă dacă nu cumva îi scrisese ceva în timpul nopții. Nu voia să își numească noile obiceiuri ca fiind o „obsesie", dar era conștientă că pentru unii comportamentul acesta ar putea părea un pic obsesiv.

Bineînțeles, dacă era cineva care să înțeleagă obsesia, aceea era Vesta, se gândi Cady.

Se uită înspre fotografiile de familie aliniate pe unul dintre pereți. Privirea i se opri asupra unei femei brunete cu ochi misterioși. Fusese făcută cam cu cincizeci de ani în urmă, pe când strămătușa ei avea vreo treizeci de ani, la puțin timp după ce înființase Galeria Chatelaine. Imaginea degaja distanță, solitudine. Vesta părea că ascultă o conversație auzită numai de ea, o discuție care avusese loc în trecutul îndepărtat.

Din câte știa ea, singurul lucru de care îi păsase Vestei vreodată era Chatelaine. În viața ei nu existase niciodată loc pentru iubire, căsătorie sau copii. Vreme de cincizeci de ani, controlase de una singură destinul afacerii pe care o pusese pe picioare. Cu o hotărâre de neclintit, cu talent și imaginație, reușise să o aducă în prezent în locul respectat din lumea artei. Dar preferința ei de-o viață de a sta singură nu mai avea cum să-i țină ascunse excentricitățile din ce în ce mai numeroase.

Multă lume era convinsă că pe ea o moștenea Cady. În ultima vreme, tânăra începuse să se teamă ea însăși de posibilitatea asta.

Era adevărat că, în ciuda personalității aspre a Vestei, Cady era foarte atașată de ea. Asta nu se datora doar faptului că mătușa ei o învățase tot ceea ce știa despre artă și despre afacerea cu antichități. Sentimentul empatiei nerostite dintre cele două femei era mai profund de-atât. Încă de pe vremea când era copil, dincolo de vălul invizibil de răceala pe care Vesta îl afișa pentru a se apăra, Cady simțise o durere adâncă, de mult îngropată.

– Easton este un client bun, continuă Cady străduindu-se să o liniștească. Ba mai mult, îmi place cum se desfășoară afacerea asta.

– Să urmărești obiecte de artă și antichități pierdute și furate? Vesta făcu o pauză. Înțeleg de ce s-ar putea

să îți placă asta. Întotdeauna ai fost mai curajoasă decât Sylvia.

– Tocmai de aia Sylvia e un director mai bun pentru Galeria Chatelaine decât aș putea să fiu eu vreodată, rosti Cady repede. Îi plac chestiunile astea corporatiste.

– Și ție nu. Vesta părea resemnată.

– Nu. Cady se cufundă și mai mult în canapea. Eu sunt fericită cu mica mea afacere de consultanță. Nu sunt făcută să conduc o afacere atât de mare precum Chatelaine. Amândouă știm asta.

– E posibil să te răzgândești mai târziu.

– Nu.

Astea erau discuții mai vechi. Totul fusese îndelung dezbătut după divorțul lui Cady, din urmă cu trei ani. La capătul celălalt, urmă o perioadă și mai lungă de tăcere.

– Ai grijă, o sfătui Vesta după o vreme. Nu permite acestui client nou al tău să te seducă.

– *Să mă seducă?* repetă Cady cu vocea sugrumată, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

Vesta nu vorbea niciodată despre sex.

– Ți-am zis, nici măcar nu l-am întâlnit.

– Când vine vorba de artă, adesea sunt în joc foarte mulți bani. Știi asta la fel de bine ca mine. Nu te poți încrede într-un bărbat care are nevoie de cunoștințele tale pentru a pune mâna pe banii ăia. Se pare că domnul Easton te găsește utilă.

– Exact ăsta e și scopul afacerii mele de consiliere pe probleme de artă. Să mă fac utilă.

– E foarte bine ca un client să te considere folositoare. Dar nu te lăsa folosită. E o diferență.

– Doamne, Dumnezeule, mătușă Vesta, nu este ca și cum aș avea o relație pasională cu omul ăsta. „Din păcate", adăugă în gând.

– Da, bine, de-ajuns cu discuția despre Mack Easton. Nu te-am sunat doar ca să vorbim despre el, adăugă Vesta.

– Bun.

– Am vrut să te anunț că am îndoieli legate de cât de înțeleaptă e decizia de a fuziona cu Austrey–Post.

Foarte uşurată că se schimbase subiectul, Cady îşi urcă picioarele pe canapea şi se sprijini înapoi în colţ.

- Mi-a povestit Sylvia că ai zis ceva despre amânarea votului pentru propunerea asta.

- Încă nu am luat o decizie definitivă, dar o voi face în curând. Vesta tăcu. M-am gândit doar că ar trebui să afli şi tu.

- Nu mai fac parte din consiliul de administraţie, îi reaminti Cady. Eu nu voi vota.

- Sunt conştientă de asta. Totuşi, sunt de părere că trebuie să rămâi în temă.

- Sylviei nu îi place să stea în loc, rosti Cady cu prudenţă.

- Ştiu. Ea vrea să fuzionăm.

- Are planuri cu galeria, mătuşă Vesta.

- Da.

- Este un plan foarte bun, care va face ca Galeria Chatelaine să devină şi mai importantă decât e acum în lumea artei.

- Da.

Era ceva în glasul Vestei care o făcea pe Cady să creadă că asta nu era totul legat de povestea asta, dar îşi cunoştea mătuşa destul de bine încât să ştie că nu avea nici un rost să o forţeze să-i ofere o explicaţie. În plus, asta era problema Sylviei.

- Ai ieşit în oraş în seara asta? o întrebă Vesta.

Încă o schimbare de subiect. Interesant.

- Am fost la avanpremiera colecţiei Kenner, o informă Cady.

- A, da, aşa e. Mi-aduc aminte că mi-ai zis de asta. Cred că a fost multă lume. Rechinii din lumea artei i-au dat târcoale ani de-a rândul aşteptând ca Anna Kenner să moară. Colecţia ei de artă decorativă inspirată din secolul al optsprezecelea şi al nouăsprezecelea este una dintre cele mai bune din ţară.

- Ei bine, vestea bună e că doamna Kenner a reuşit să trăiască mai mult decât câţiva dintre rechini. A murit la nouăzeci şi şapte de ani.

- Bravo ei. Întotdeauna mi-a plăcut Anna. Acum câţiva ani a cumpărat de la mine câteva dintre piesele ei cele mai bune.

- Da, ştiu. M-a angajat să o consiliez după ce m-am mutat aici în Santa Barbara. Mi-a plăcut de ea.

În seara aceea, vila din Santa Barbara a Annei Kenner fusese plină de necrofagi înveşmântaţi în haine de gală. Veniseră să vadă bunurile personale ale doamnei Kenner, care erau pregătite pentru licitaţia din seara următoare. Moştenitorii Annei nu erau foarte interesaţi de minunatele porţelanuri englezeşti, de argintăria din Georgia, de panourile decorative chinezeşti şi de superbele articole de mobilier pe care le achiziţionase în timpul vieţii. Erau nerăbdători să-i convertească bunurile de renume în bani gheaţă pe cât de repede şi de profitabil avea să fie posibil. Cei din lumea artei erau şi ei la fel de nerăbdători să-i ajute să-şi îndeplinească acest ţel.

Cady îşi petrecuse mare parte a timpului în alcov, cu un pahar de şampanie neatins într-o mână. Îi urmărise pe negustorii, pe consultanţii, pe custozii de muzee şi pe colecţionarii particulari care se perindau prin camerele elegante. Oamenii se opreau ici şi colo ca să cerceteze obiectele de artă şi antichităţile aranjate cu grijă şi să pună întrebări legate de provenienţa şi de valoarea lor. Reprezentanţii firmei care organiza licitaţia, de asemenea îmbrăcaţi sobru în alb şi negru, stătuseră discreţi prin apropiere pentru a oferi răspunsuri şi sfaturi.

Totul se desfăşurase foarte civilizat şi destul de elegant, păstrând o tentă cuvenită de solemnitate tăcută, se gândise Cady; dar nu-şi putuse reprima valul de melancolie care o măcina pe dinăuntru. Ar fi trebuit să ştie mai bine. Ritualul era unul bine cunoscut. Crescuse în lumea artei. Era foarte conştientă că, atunci când se ajungea la licitarea unei colecţii de valoare, nu prea mai era loc de sentimentalisme.

Dar, în seara asta, procedura de pregătire pentru ceea ce, în mare, era doar târg de vechituri elitist, îi lăsase un gust cam amar. Avea dreptul să fie deprimată, îşi spuse.

Anna Kenner fusese mai mult decât un client. Îi devenise prietenă.

- Vestea bună e că, în ultimii ani, s-au închinat multe pahare de vin și s-au organizat multe mese cu stil în cinstea Annei, vorbi Cady. Cred că s-a bucurat de asta.

- Sper din suflet să fi fost așa, rosti Vesta sec. Mă îndoiesc că s-a făcut rabat de la ceva pentru a duce la bun sfârșit această vânzare.

- Deloc. Marea firmă de licitații și-a trimis oamenii tocmai de la New York. Organizațiile locale au cheltuit și ele o avere cu ea. Mi-a mărturisit că au început să o curteze încă de când avea optzeci și ceva de ani. Cine putea să știe că o să trăiască așa de mult?

Asemenea altor colecționari bogați de rangul ei, în ultimii ani ai vieții, Anna Kenner fusese tratată regește de afaceriști, consultanți și custozi. Zilele de naștere îi fuseseră sărbătorite cu aranjamente florale elaborate primite de la firmele de licitații. Serile îi fuseseră pline de invitații generoase la deschiderea de galerii și la recepțiile organizate de muzee. După cum îi povestise odată lui Cady, carnețelul de bal îi era mereu plin.

Era o vânătoare cu clasă, medită Cady, dar rămânea doar o vânătoare.

- Ei bine, se face târziu, concluzionă Vesta. Merg să înot și apoi am să mă bag în pat. Noapte bună, Cady.

Ceva nu era în regulă, se gândi Cady. Asta nu era un apel obișnuit pentru Vesta.

- Mătușă Vesta?

- Da?

- S-a întâmplat ceva?

- Ce te face să crezi asta? întrebă aspru femeia.

Cady tresări.

- Nu îți stă în fire să suni fără un motiv anume.

- Ți-am explicat motivele pentru care te-am sunat. Am vrut să te avertizez să nu te atașezi prea tare de Easton și să-ți spun că mă gândesc să renunț la fuziune.

- Înțeleg.

Mack Easton și fuziunea nu păreau motive suficient de puternice care să justifice un apel la o oră atât de târzie, își spuse Cady. Dar cu Vesta nu puteai fi niciodată

sigur de ceea ce se petrecea dincolo de nivelul de suprafață. Se întreba dacă nu cumva mătușa ei nu se simțea pur și simplu singură.

- Mătușă Vesta?

- Ce mai e acum?

- Te iubesc.

La capătul celălalt, urmă o pauză scurtă de uimire. Cady se îmbărbătă. Vesta nu era făcută pentru sentimentalisme.

- Și eu te iubesc, Cady, îngăimă Vesta. Cuvintele părură aspre și ursuze, de parcă le-ar fi smuls din străfundul sufletului ei.

Cady fu atât de uimită încât era aproape să cadă de pe canapea.

- Noi două semănăm atât de bine, continuă Vesta. Dar sper ca pentru tine să fie altfel.

Cady încercă să-și adune gândurile.

- Altfel?

- Sper ca tu să fii fericită, replică Vesta pe un ton dezolant de simplu. Noapte bună, Cady.

Apelul se întrerupse.

Cady rămase cu telefonul în mână până ce începu să scoată niște zgomote ciudate. Puse receptorul în furcă, se ridică în picioare, își luă pantofii și se îndreptă pe coridor spre dormitorul ei. Acolo desfăcu fermoarul rochiei cu guler răsfrânt pe care o purtase la vizionare. Își trase pe ea o pereche de colanți negri și un body și porni cu picioarele goale înapoi pe culoar, spre camera de zi. Puse niște Mozart și, preț de o clipă, rămase tăcută în picioare.

Când fu gata, își începu ușor exercițiile de yoga pe care le făcea cu sfințenie încă din facultate. Mai multe dintre cunoștințele ei îi sugeraseră că era un pic obsedată să facă mișcare în fiecare zi. Dar ea era convinsă că mișcările fluide de întindere combinate cu tehnicile de respirație adâncă o ajutau să-și controleze predispoziția organismului de a face atacuri de panică.

Asta era o predispoziție pe care o moștenise de la Vesta.

Avea grijă să-și respecte rutina, dar, ca să fie sigură, avea întotdeauna la ea, într-o cutiuță prinsă de brelocul pentru chei, o pastiluță înfășurată într-un șervețel. Nu mai avusese nevoie să apeleze la ea de ani buni, dar se simțea mai în siguranță să știe că era acolo, în caz că era copleșită de accesele groaznice de panică. Se gândea la ea în răstimpul considerabil dintre clipa în care se închideau ușile unui lift și momentul în care cabina începea să se miște. O vedea cu ochii minții de fiecare dată când se afla într-un avion care fusese reținut mai mult la sol. Cel mai mult, se gândea la asta de fiecare dată când cineva încerca să o convingă să meargă să înoate într-un lac, în ocean sau în orice apă în care nu putea să vadă dincolo de suprafață.

Problema cu atacurile de panică era încă o trăsătură pe care o avea în comun cu Vesta, își zise în timp ce executa o mișcare lentă de arcuire care-i elibera tensiunea din umăr. De-a lungul anilor, auzise tot felul de comentarii. *Ești la fel ca mătușa ta... O moștenești pe mătușa ta... Ai un fler deosebit pentru obiecte de artă și antichități, la fel ca mătușa ta.* Dar ea și Vesta erau complet diferite când venea vorba de ape adânci.

Din câte știa Cady, mătușa ei de optzeci și șase de ani înotase aproape în fiecare zi a vieții ei de adult. Vesta iubea apa. Își construise o piscină mare pe terasa casei ei de lângă Sausalito, în districtul Marin din California. Cel mai mult îi plăcea să înoate singură, pe întuneric.

Cady se gândi că ea era la fel de obsedată de yoga precum era Vesta de înotatul pe timp de noapte.

Încă un lucru pe care îl aveau în comun.

Uneori îi venea să țipe de frustrare. Dar nu avea cum să nege că, pe măsură ce treceau anii, asemănările dintre ea și mătușa ei se înmulțeau din ce în ce mai tare. Paralelismele începeau să o sperie un pic. După sfârșitul rușinos al căsniciei ei de nouă zile, auzise zvonurile provocate de asta, cum că, de asemenea, ar fi moștenit incapacitatea Vestei de a avea o relație cu un bărbat. Vorbele: „O să sfârșești exact ca mătușa Vesta" căpătaseră un sens cu totul nou în ultimii trei ani.

În ultima vreme, chiar și părinții ei, de obicei prinși cu carierele academice, începuseră să se îngrijoreze. După divorț, căpătaseră enervantul obicei de a se interesa politicos, dar evident, de viața socială a lui Cady.

Se desprinse din ultimul exercițiu și se așeză cu picioarele încrucișate, privind în noapte.

Liniile muzicale se revărsau asupra ei și o pătrundeau ascunzând zonele umbrite, pe care, din experiență, știa că era mai bine să le lase neexplorate.

Moștenirile genetice erau dure, dar natura nu însemna totul, își reaminti. Autodeterminarea juca și ea un rol. Nu era o clonă a Vestei Briggs. Dacă se străduia, putea să evite să dezvolte trăsăturile mai puțin atrăgătoare ale Vestei. Nu avea să devină o singuratică absorbită de propria persoană care să se înconjoare de dovezile vizibile ale trecutului.

La naiba, în ciuda lui Mozart și a exercițiilor de yoga, încă mai avea gânduri negre. Poate că o pizza congelată și un pahar de vin aveau să o scoată din starea aceea.

În seara asta, se gândi, avea nevoie cu adevărat de ceva care să îi distragă atenția. De preferat ar fi fost să aibă parte de încă o misiune fascinantă, neobișnuită, de consultanță, dintre cele pe care începuse să le accepte din partea Bărbatului Fantastic. Avusese trei misiuni în ultimele două luni, una mai interesantă și mai uimitoare decât precedenta.

Mack Easton o găsise pe internet. Singurul lucru sigur pe care îl știa despre el era că se ocupa de o afacere discretă pe internet, pe care o numea *Ce-i pierdut va fi găsit*. Din curiozitate, Cady încercase să descopere on-line câte ceva despre el și despre afacerea lui, dar pe motoarele de căutare obișnuite nu găsise absolut nimic. Se pare că regula era că n-aveai cum să-l găsești pe Mack Easton. El te găsea pe tine.

Easton intermedia informații despre obiecte de artă pierdute, înstrăinate sau furate. Din câte își putea da ea seama, clientela lui era alcătuită din colecționari privați, muzee și galerii de artă. Toți aveau în comun un lucru: toți aveau nevoie de ajutor să găsească și să recupereze obiecte de artă, de anticariat și antichități; și, din

motive diferite, nu voiau ca problemele lor să ajungă pe mâinile poliției.

Easton lucra doar cu specialiști. În prima discuție telefonică îi explicase că el solicita adesea consultanță din partea experților care aveau cunoștințe de specialitate. Aici intervenea Cady. Ea cunoștea așa-zisa lume a artelor decorative, tărâmul pe care se intersectau designul de excepție și utilitatea. Iubea obiectele și artefactele vechi care fuseseră făurite cu atenția îndreptată atât asupra frumuseții, cât și asupra laturii practice: solnițe create în stilul gloriosului baroc, călimări de cerneală provenite din strălucitorul secol al șaptesprezecelea turnate de meșteri argintari, sclipitoare tapiserii franțuzești, paravane minunat ilustrate și mobilă creată de mână... acestea erau lucrurile care îi spuneau ceva de dincolo de veacuri. Puriștii puteau să aibă arta lor frumoasă, tablourile, sculpturile și toate cele asemenea lor. Ea era atrasă de arta care fusese făurită în scop practic, de arta care satisfăcea nevoile vieții de zi cu zi odată cu cele ale simțurilor.

Cady închise ochii și invocă imaginea mentală pe care o construise pe potriva vocii lui Easton. Ca de obicei, imaginea refuza să se concretizeze. Asta, probabil, pentru că nici un bărbat nu se putea ridica la nivelul acelei vocii fantastice, se gândi ea.

E foarte bine ca un client să te considere folositoare. Dar nu te lăsa folosită.

Dacă n-ar fi știut mai bine, se gândi Cady, ar fi bănuit că mătușa ei vorbea din proprie experiență. Dar asta era imposibil. Nimeni nu o folosise pe mătușa Vesta.

Telefonul începu să sune, trezind-o din reverie. Ezită un pic, dar apoi se ridică în picioare și traversă covorul purpuriu. Se opri, șovăind cu mâna deasupra obiectului, ascultându-l cum sună pentru a doua și a treia oară.

Pentru moment, părinții ei erau în Anglia făcând muncă de cercetare pentru următoarele lor lucrări despre istoria artei. Dar, dacă erau la câteva mii de kilometri depărtare, nu însemna că nu sunau să o întrebe despre plictisitoarea ei viață amoroasă. Chiar nu avea nevoie de o conversație ca asta în seara asta. Nu după ce avusese parte de apelul din partea Vestei.

Telefonul sună pentru a patra oară. Putea să lase să intre mesageria vocală. Dar dacă era Bărbatul Fantastic?

Sorții erau în mod zdrobitor împotriva acestei posibilități, dar șansa, oricât de infimă, de fi el cel care o suna pentru a-i încredința încă o misiune de consultanță era suficient de încurajatoare pentru a o face să ridice receptorul.

– Alo?

– Ce știi despre armurile din secolul al șaisprezecelea? o întrebă Bărbatul Fantastic.

O, Doamne. Vocea aceea îi atingea fiecare terminație nervoasă din trup. „Femeie, revino-ți. Probabil că e însurat. Vocile ca asta nu stau singure pentru mult timp."

„Sau poate e cu douăzeci sau treizeci de ani mai bătrân ca tine."

Și ce dacă? Maturitatea era o calitate pentru un bărbat.

– Ciudat că mă întrebi asta... replică ea, străduindu-se să aibă un ton profesional.

În gând, își strânse pumnii.

Bine, armele și armurile nu erau exemplele ei preferate de artă decorativă. Totuși, cunoștea noțiunile de bază. Și mai important, știa pe cine să sune pentru a o pune cât mai repede la curent. Avea cunoștințe la câteva dintre cele mai bune muzee și galerii din țară.

– Cred că ar trebui să ne întâlnim să discutăm despre cazul ăsta, propuse Bărbatul Fantastic. Implică niște complicații.

Era prima oară când sugera că ar trebui să se întâlnească față în față.

„Hei, nu te entuziasma prea tare. Este vorba doar de afaceri."

– Da, bineînțeles, răspunse ea. Unde vrei să ne întâlnim?

– La sediul firmei clienților.

Cady luă un pix.

– Unde se află?

– În Las Vegas, replică Bărbatul Fantastic. Într-un loc numit Military World. E un mic muzeu unde sunt expuse reproduceri după arme și armuri din perioada medievală până în prezent. Funcționează ca un magazin de cadouri.

– Reproduceri? repetă cu grijă.

Entuziasmul ei inițial se evaporă instantaneu. Realitatea se întoarse cu un zgomot surd. Military World părea o afacere cu suvenire nesemnificativă, cu buget redus. Ea avea standarde profesioniste. Nu lucra pentru oameni care colecționau și vindeau reproduceri.

Pe de altă parte, era vorba de Bărbatul Fantastic. În ciuda avertizărilor Vestei, era hotărâtă să încurajeze și pe viitor afacerile cu *Ce-i pierdut va fi găsit.*

„Uneori, trebuie să-ți cobori standardele un pic. Afacerile sunt afaceri."

– Când vrei să ajung la Vegas? întrebă Cady în timp ce-și legăna pixul pe deasupra carnețelului.

– Cât de repede posibil. Ce zici de mâine-dimineață?

„Da."

– Trebuie să-mi verific programul, spuse calmă. Din câte îmi amintesc, mâine sunt însă liberă.

Și, dacă nu era liberă, avea să anuleze orice ședințe i-ar fi stat în calea întâlnirii cu Bărbatul Fantastic în persoană.

capitolul 2

Rândurile de războinici medievali, înghețați pe vecie în carapacele lor de oțel, se întrezăreau în umbră în spatele lui. Fața lui Mack Easton era la fel de impenetrabilă precum a oricăreia dintre siluetele cu coifuri care stăteau de pază de cealaltă parte a ferestrei biroului. Lui Cady i se părea că era ceva la Easton care-l făcea să pară și el la fel de blocat în timp. Poate seninătatea pe care o degaja. Trebuia să te uiți de două ori ca să-l observi acolo, printre umbre. Dacă n-ar fi fost lumina ce venea dinspre monitorul calculatorului, care să se reflecte

în lentilele ochelarilor și să-i evidențieze fața puternică și aspră, ar fi fost invizibil.

Nu avea o față prea tânără, își zise Cady. Cu siguranță, era un bărbat matur. Dar nu *prea* matur. Avea în jur de treizeci de ani sau poate patruzeci. O vârstă bună. Interesantă, chiar. Sau cel puțin așa părea în cazul lui Mack Easton.

Ciudat era că, deși nu reușise niciodată să-și facă o imagine exactă despre el pornind doar de la convorbirile telefonice, acum, că se afla față în față cu el, își putea da seama că fața se potrivea perfect cu vocea. Spre exemplu, ochelarii serioși cu rame negre. Dacă i s-ar fi cerut să-l deseneze pornind de la conversațiile lor la distanță, nici într-un milion de ani nu s-ar fi gândit să adauge particularitatea asta. Dar, când în urmă cu doar câteva minute și-i scosese din buzunar și și-i pusese la ochi, Cady se hotărâse că i se potriveau perfect.

– Avem o fotografie, rosti el. A fost găsită în arhivele muzeului.

Cady se gândea că Military World nu ar fi avut de ce să primească numele de „muzeu". Ce căuta ea aici? Trebuie să nu fi fost temporar în deplinătatea facultăților mintale când îi răspunsese lui Easton la telefon. Ea se simțea ca acasă în galeriile liniștite, în bibliotecile unde se putea documenta în legătură cu operele de artă și în camerele aglomerate din spatele prestigioaselor saloane de licitații. Ea se învârtea printre cunoscători și printre colecționarii experimentați.

Military World, cu reproducerile lor ieftine de arme și armuri din timpul diferitelor războaie, era exact cum își închipuise: de prost gust. Și totuși, poate că acum ieșeau la iveală prejudecățile ei. Niciodată nu-i plăcuseră prea mult armurile. Pentru ea, simbolizau tot ce era brutal și primitiv în firea omului. Faptul că artizanii trecutului își dedicaseră talentul imens și măiestria pentru a proiecta și pentru a decora așa ceva i se părea ciudat. Biroul în care se aflau aparținea celor doi proprietari ai muzeului, doi tipi pe nume Notch și Dewey.

Stăteau nerăbdători în umbră după ce-și cedaseră singurul birou în favoarea lui Easton și a laptopului său.

Mack ocupa spaţiul din spatele biroului ca şi cum ar fi fost al lui. Cady avea impresia că la fel stăteau lucrurile cu orice spaţiu pe care se întâmpla să-l ocupe la un moment dat.

Era ceva ce i se întâmpla, pur şi simplu; ceva ce i se cuvenea.

Cady ar fi vrut să-i poată vedea mai bine ochii, dar reflexiile din ochelarii lui îi ascundeau la fel de bine precum coifurile de oţel care protejau trăsăturile celor care purtau armurile.

Mack împinse fotografia peste biroul ponosit şi se întinse să aprindă mica lampă de birou. Fără voia ei, Cady privi cu fascinaţie cum raza de lumină se revărsa peste o mână mare şi puternică. Observă că nu avea verighetă. Dar nu era ca şi cum puteai şti cu certitudine că un bărbat nu era însurat doar pentru că se întâmpla să nu poarte verighetă.

Cu puţin efort, îşi luă privirea de la mâna lui şi se concentră asupra fotografiei care înfăţişa un cal şi un călăreţ înveşmântat într-o armură stilizată în mod exagerat, de parcă ar fi fost creată pentru un joc video sau ar fi fost imaginată de un artist pentru coperta unui roman ştiinţifico-fantastic.

Recunoscu că era vorba de o reproducere destul de exactă a unei armuri împodobite elaborat, făurite în timpul Renaşterii. Astfel de stiluri lipsite de spirit practic nu erau folosite pe câmpul de bătălie. Fuseseră create doar cu scopul de a-l ajuta pe purtător să arate bine la ceremonii, festivaluri şi parade.

Fotografia însăşi era făcută de un amator. Prost luminată, era genul de poză pe care o putea face orice turist cu o cameră de unică folosinţă.

Cady ridică privirea şi se uită în umbră înspre locul unde trebuia să se afle faţa lui Easton. Nu putea însă să întrezărească decât unghiul ferm al unui maxilar puternic şi umbrele de sub pometii înalţi, ascetici. Figura lui nu avea nimic blând sau deschis. Avea senzaţia că Easton învăţase cu mult timp în urmă că nu trebuia să aştepte prea multe de la lume, în afară de ceea ce putea să obţină el însuşi.

– Judecând după coif şi platoşă, e o armură în stil italian din secolul al cincisprezecelea, îşi dădu ea cu părerea. „În stil“ era doar un eufemism pentru „reproducere“.

– Sunt conştient de asta, domnişoară Briggs, rosti Easton cu o răbdare de gheaţă. Dar, dacă priveşti cu atenţie, poţi vedea o bucată dintr-o altă imagine la... ăăă... spatele calului.

Cady se uită mai atent. Fără îndoială, dacă se uita pe după coada calului fals, putea să distingă imaginea slab luminată a unei siluete înveşmântate în straie de oţel bogat decorate.

– Jumătate de armură, murmură femeia. Întotdeauna era o idee bună să impresionezi clientul chiar şi dacă nu erai în mod deosebit interesat de treaba respectivă. Vorbele erau foarte importante. În stilul armurilor italiene din secolul al şaisprezecelea. Pare o parte dintr-o armură destinată turnirurilor de la porţile cetăţilor. Armurile întregi din vremea aceea erau adesea compuse din zeci de piese suplimentare şi interşanjabile care permiteau ca veşmântul să fie modificat în diverse scopuri. Era ca un fel de set universal, asemenea trusei de scule din epoca modernă.

– Aici ne interesează coiful, interveni Mack.

Femeia îl examină. Lumina slabă o împiedica să vadă prea bine detaliile.

– Ce e cu el?

– E singura piesă care a fost furată.

Cady ridică privirea.

– E vreo poză mai bună pe-aici?

Unul dintre bărbaţii care stăteau lângă colţul mai îndepărtat al biroului, tipul care răspundea la numele de Dewey, se apropie cu o mişcare ca de homar.

– Suntem norocoşi c-o avem şi pe-asta, replică el parcă scuzându-se. Cady putea doar să ghicească vârsta lui Dewey. Chipul lui era ca o hartă uzată şi afectată de vreme care ar fi putut să aparţină unui bărbat de cincizeci sau de şaizeci de ani. Purta un costum din surplusurile armatei alcătuit dintr-o jachetă de camuflaj, bocanci uzaţi şi o curea lată de piele. Părul grizonant îi era prins

într-o coadă dezordonată legată cu o bandă de cauciuc. Cady nu s-ar fi arătat deloc mirată să afle că se deplasa de la și către muncă pe o motocicletă foarte mare.

Era greu de imaginat că făcea parte din clientela tipică de la *Ce-i pierdut va fi găsit*. Cum naiba reușiseră el și partenerul lui să-l găsească pe Mack Easton cel foarte greu de depistat? Ba mai mult, de ce acceptase Mack să îi ajute? Cu siguranță era prea scump pentru cei doi. Și, dacă el nu era, ea cu siguranță era.

– Mergeam la o ședință foto pentru expoziția secolului al cincisprezecelea, explică Dewey. Vedeți, tocmai terminaserăm de aranjat. Asta trebuie să fi fost cam acum doi ani, nu, Notch?

Celălalt bărbat încuviință hotărât din cap.

– Așa e.

Notch purta o vestă din piele cu franjuri peste o cămașă din denim decolorat. La un moment dat, în trecutul evident glorios al cămășii, mânecile fuseseră tăiate de la umeri, fără îndoială pentru a lăsa să se vadă mai bine tatuajele care-i decorau ambele brațe vânjoase. De curea îi atârna un lanț gros de chei. Arăta ca și cum i-ar fi putut servi drept o armă la îndemână într-o luptă din vreun bar. O bandană roșie legată în jurul capului îi ținea legate buclele rărite.

Exista o undă imposibil de definit care-i lega pe cei doi bărbați, ceea ce-i spunea lui Cady că Notch și Dewey erau mai mult decât parteneri de afaceri. Erau parteneri de viață.

Dewey își îndreptă din nou atenția asupra lui Cady.

– Voiam să fac o poză pentru albumul nostru. Din păcate, am prins în poză din greșeală și puțin din celălalt exponat.

– N-aș fi ghicit niciodată că acel coif de la costumul din secolul al șaisprezecelea era autentic. Notch își deschise brațele. Cine naiba știa, frate?

Cady își drese vocea.

– Cum a intrat în, ăăă, colecția muzeului?

– L-am găsit chiar după ce am cumpărat Military World de la bătrânul Belford. Îl avea depozitat în camera

din spate. L-am lustruit și l-am adăugat la restul ținutei. Vezi tu, părea să se potrivească.

– Înțeleg.

Cady lovea cu degetul suprafața fotografiei în timp ce-și calcula opțiunile. Oricât de tare ar fi vrut să mai accepte o misiune de la *Ce-i pierdut va fi găsit*, avea o reputație de păstrat. Undeva trebuia să tragă linia. Ea nu căuta reproduceri. Pe ascuns, își privi ceasul. Poate, dacă pleca de la Military World în următoarele patruzeci și cinci de minute, avea să reușească să prindă zborul de la ora unu. Ar fi putut ajunge acasă la timp pentru cină.

Se întoarse către Mack. Ceva din felul în care o privea îi spunea că o observase când se uitase la ceas. Încercă să afișeze o expresie, spera ea, profesionistă.

– Cei de la firma de asigurări ce-au spus când i-ați informat de furt?

Notch și Dewey schimbară câteva priviri încurcate.

Mack nu se mișcă.

– E o problemă cu asigurarea.

Tânăra oftă.

– Cu alte cuvinte, coiful nu era asigurat?

Notch scoase un sunet ciudat din gât.

– Situația a fost ceva mai grea în ultima vreme, din punct de vedere financiar. Eu și Dewey am fost nevoiți să economisim și să mai tăiem din ceva cheltuieli, înțelegi? Cum ar fi să renunțăm să mai asigurăm unele chestii.

– Nu că firma de asigurare ar fi acoperit adevărata valoare a coifului, adăugă Dewey repede. Chiar și dacă am fi recuperat ceva, ar fi fost pentru o reproducere, nu pentru obiectul autentic, asta pentru că nu am știut că e original, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Nu vreau să fiu nepoliticoasă, rosti Cady cu blândețe, dar ce te face să crezi că e vorba de o piesă autentică din secolul al șaisprezecelea?

Dewey și Notch rămaseră cu gura căscată, cu ochii pironiți la ea.

– Tu ar trebui să fii experta, zise Dewey. Nu poți să-ți dai seama dacă te uiți la ea?

Cady se strădui să-și păstreze cumpătul.

– Asta e doar o fotografie. Nici eu, nici altcineva nu am avea cum s-o folosim ca să putem determina dacă acest coif este sau nu autentic.

Notch părea contrariat.

– Dar Mack a zis că te pricepi.

– Armurile vechi sunt foarte populare acum, le explică ea. O mulțime de oameni bogați pensionați devreme din industria de software le colecționează ca nebunii. Cred că le amintește de toate acele jocuri video sau pe calculator cu săbii și vrăjitorii pe care le place atât de tare să le joace. Prețurile au crescut foarte tare. Din păcate, armura din Antichitate e foarte ușor de falsificat. Îngropi o vreme o bucată de oțel în pământ cu ceva acid și, gata, obții armura ta veche.

Notch se înfioră.

– Coiful nostru... zici că e fals?

– Spun că există o foarte mare posibilitate. Cady întinse palmele. Chiar și experții se păcălesc adesea când vine vorba de armuri. Iar afacerea de fabricare a falsurilor nu e tocmai nouă. Multe dintre cele mai bune reproduceri de armuri antice s-au făcut în secolul al nouăsprezecelea. Până acum, oțelul a căpătat aspectul original al epocii și poate fi ușor confundat cu piesele autentice.

– Eu tot cred că al nostru e autentic, declară Notch.

Cady îi aruncă o privire rapidă, cercetătoare lui Mack. Bărbatul clătină abia perceptibil din cap, refuzând să participe la discuție. O lăsa pe ea să se descurce cu clienții. Încercând să afișeze o expresie cât mai profesionistă, Cady se întoarse iarăși către Notch și Dewey.

– De ce sunteți convinși că e autentic când toate celelalte piese din colecția voastră sunt replici?

– E simplu. Dewey se legănă triumfător pe călcâie afișând un aer șiret. Cineva l-a furat.

– Poftim?

– Cineva ne-a jefuit, dezvoltă el. De ce ar risca o persoană să fure porcăria aia dacă n-ar fi autentică?

Cady începu să bată ritmic cu degetele pe fotografie.

– Oamenii fură adesea obiecte foarte puțin valoroase. Doamne, Dumnezeule, un individ care fură din magazin

este fericit să ia o pastă de dinți. Cel care a luat coiful poate că l-a vrut pentru biroul lui. Sau poate a fost vreun tânăr care l-a furat să-l arate prietenilor.

– De ce să ia coiful? replică Dewey. De ce n-a luat tot costumul?

– Poate ar fi fost un pic cam ciudat să-l scoată pe ușa din față, răspunse Cady pe un ton sec.

– Nu e așa greu, interveni Notch. Oamenii cred că o armură întreagă e foarte grea pentru că arată de parcă ar cântări o tonă și pentru că au văzut poze cu cavaleri care trebuiau să fie urcați pe cal. Dar nu e așa.

– Are dreptate, adăugă Dewey. La naiba, un soldat modern, complet echipat, poartă cam aceeași greutate ca un cavaler din secolul al cincisprezecelea.

– Înțeleg, rosti Cady. Nu am vrut să spun că hoțul nu avea cum să ridice tot costumul; voiam să spun că probabil cineva l-ar fi observat ieșind pe ușă cu el.

Dewey pufni.

– Tipul n-a ieșit pe ușa din față în timpul orelor de program. A intrat prin efracție noaptea. Ar fi putut să se servească și cu o duzină de armuri. Ar fi putut să stea îndeajuns încât să ne ia tot. Dar el n-a furat decât coiful ăsta.

În sfârșit, Mack se clinti. Se îndreptă mai în față pe scaun; nu prea mult, dar îndeajuns încât să capteze atenția tuturor. Privirea lui o întâlni pe cea a lui Cady de dincolo de birou.

– Asta n-a fost o spargere obișnuită, interveni el. A fost o treabă de profesionist. Fără urme. Ca și cum ar fi fost invizibil.

– Invizibil? Cum asta?

– La naiba! exclamă Notch supărat, nici măcar nu am putut să-i convingem pe polițiști că a fost o spargere. Nemernicul n-a lăsat nici o urmă, asta-i cert. Iertați-mi limbajul, doamnă.

În ciuda marilor rezerve pe care le avea în a se implica în treaba asta, Cady simți primele impulsuri slabe de interes profesional.

– Ce vrei să spui?

Mack își sprijini coatele de brațele fotoliului și-și uni degetele.

- Dewey și Notch au ceva pază aici la Military World, rosti pe un ton sec. Poate nu de ultimă generație, precum cele de la cazinourile de pe strada principală din Las Vegas, dar, crede-mă, nu e vorba doar de câteva lacăte la uși. Notch are dreptate. Oricine ar fi cel care a intrat săptămâna trecută știa ce face. A fost suficient de bun încât să oprească senzorii pe perioada cât a fost înăuntru și să-i reporonească atunci când a plecat. Și nu a luat decât piesa aia.

Ridurile din jurul ochilor lui Dewey se adânciră și mai tare.

- Dacă a doua zi nu aș fi observat lipsa coifului, nici acum nu am fi știut că am fost prădați.

- Poate ar fi mai bine să lăsați poliția să se ocupe de asta, interveni Cady, încercând o abordare practică și mai diplomată.

- Nu și dacă piesa e autentică. Mack îi întâlni privirea pe deasupra vârfurilor degetelor lui. Amândoi știm că, dacă e original, coiful va dispărea într-o colecție particulară sau va apărea într-o colecție a vreunui muzeu cu tot cu acte și sursa de proveniență. Nu vom reuși niciodată să dovedim că aparține celor de la Military World.

- După părerea mea de specialist, reluă Cady, șansele ca piesa asta să fie autentică nu cred să fie prea mari.

- Și dacă e? interveni nerăbdător Dewey. Cam cât ar valora?

- Păi. E greu de spus, ezită Cady.

- Trebuie să ai măcar o idee, insistă Notch. Ești *expertă*. De asta te-a chemat Mach, să ne sfătuiești.

Cady se uită spre Easton și fu sigură că vede o străfulgerare scurtă de amuzament în ochii lui. Se așeză înapoi pe scaunul ei și-și uni vârfurile degetelor, imitând poziția lui misterioasă.

- Dacă e, într-adevăr, opera unuia dintre armurierii italieni ai grandiosului secol al șaisprezecelea, rosti ea serioasă, ar putea să valoreze o mulțime de bani. După cum am zis, armurile sunt obiecte foarte căutate de colecționari în momentul de față.

- Cât înseamnă „o mulțime"? gâfâi Notch. Ochii îi luceau de entuziasm. Câteva mii, poate?

Dewey veni sfios mai aproape ca să-i audă răspunsul.

Cady ezită, cercetându-le fețele nerăbdătoare. Probabil că nu era o idee prea bună să le hrănească fanteziile că se vor îmbogăți brusc. Pe de altă parte, ea se afla aici în calitate de expert consultant. Avea să fie plătită pentru timpul pierdut astăzi. Clientul merita ceva pentru banii lui.

- Nu e deloc neobișnuit ca piesele bune, rare, precum coiful ăla, cu condiția să fie autentic, să ajungă la licitație la câteva sute de mii de dolari.

- Câteva sute de mii? repetă Dewey. Să fiu al dracului! Iertați-mă, doamnă.

Notch rămase cu privirea pironită asupra ei. Părea șocat.

- Am putea să plătim ipoteca pentru Military World. Să fie afacerea noastră, fără datorii. Am putea să ne extindem. Să avem o afacere mare.

- Subliniez că un astfel de preț ar putea fi obținut pentru o piesă originală de armură antică aflată în stare excepțională cu acte de proveniență în regulă, adăugă ea cu repeziciune. Apropo, aveți?

Notch clipi pierdut.

- Ce să avem?

Easton răspunse în locul ei:

- Acte de proveniență. O hârtie unde să fie trecut istoricul proprietarilor coifului și identitatea experților care l-au autentificat în trecut. E folosită ca dovadă a originalității unei opere de artă sau a unui obiect de anticariat.

- Ce? Dewey se întoarse iarăși atent spre Cady. Adică vrei să spui o chitanță sau ceva de genul ăsta?

- Da, exact asta vreau să spun, răspunse ea. Actele sunt esențiale. De exemplu, știi al cui a fost coiful înainte să ajungă la Military World? A fost vreodată expus într-un muzeu? A făcut parte dintr-o colecție particulară?

Notch se uită nesigur către Dewey.

- Cred că aș putea să caut printre actele lu' moș Belford, dar nu aș garanta că voi găsi mare lucru. Nu era

grozav cu actele. Dew, îţi aduci aminte să fi zis ceva despre cum ajunsese în posesia acelui coif?

– Nu, replică el trist. Spre sfârşitul vieţii, moşu' cam dăduse în mintea copiilor.

Easton atinse fotografia.

– Fotografia asta are rol de act de provenienţă. E o dovadă concretă a faptului că piesa aparţine muzeului Military World.

– Ar putea fi de ajutor, aprobă Cady. Dar mai întâi trebuie să găsim coiful şi să verificăm dacă este sau nu autentic.

– Aici intervii tu, vorbi el cu blândeţe. Ai oamenii tăi de legătură. Dacă o piesă de calitate ca asta a fost furată pentru piaţa neagră, vor apărea zvonuri.

– Să dai de sursa unui zvon ia foarte mult timp, îi reaminti Cady. Şi eu nu sunt tocmai ieftină, domnule Easton.

Pentru prima dată, Mack zâmbi.

– Sunt conştient de asta, domnişoară Briggs.

Surâsul lui îi trezi fluturi în stomac. Oare flirta cu ea? Nici gând. Care erau şansele? Îşi drese glasul.

– E posibil să nu găsesc nici o pistă folositoare.

– Îmi voi asuma riscul. Vom proceda la fel ca în ultimele trei misiuni. Eu îmi voi folosi programul de pe calculator pentru a urmări tot ce se poate întâmpla pe pieţele on-line şi pe site-urile de licitaţii. Tu îţi vei consulta cunoştinţele de pe celelalte pieţe. De acord?

– Păi...

Dewey se întoarse, căutând în buzunarul din spate.

– Dacă vrei bani în avans, eu am ceva.

Trase un portofel uzat şi scoase brusc două bancnote de douăzeci.

– Poftim. Cât din timpul tău acoperă asta?

Cady se uită neputincioasă către cele două bancnote. Nu avea nici cea mai vagă idee cum să-i spună că patruzeci de dolari nu cumpărau nici măcar jumătate de oră din timpul ei.

– Păi... mai zise o dată.

– Stai, am şi eu câţiva, interveni nerăbdător Notch. Începu să se descheie la cămaşă, scoţând la iveală o borsetă legată în jurul abdomenului păros. Am aici vreo două sute de dolari pe care i-am strâns ca să-mi repar camioneta. Dar asta mai poate aştepta. De cât ai nevoie, domnişoară Briggs? Poate o sută? De toţi?

Era numai vina lui Mack Easton, se gândi ea. Le vânduse o iluzie celor doi bărbaţi, care probabil nu văzuseră în viaţa lor aşa ceva. Cady se uită în ochii lui Notch şi ai lui Dewey şi ştiu că nici unul din ei nu reuşise vreodată ceva măreţ în viaţa lui. Posibilitatea ca piesa asta să fie cu adevărat o bucată dintr-o armură din secolul al şaisprezecelea le dăduse o fărâmă de speranţă şi de entuziasm cum nu mai avuseseră de mult.

Ştia că nu avea scăpare.

– Pot să dau câteva telefoane, zise fără nici o tragere de inimă. O să verific nişte surse să văd dacă e cineva care să fi auzit, în ultima săptămână, de nişte piese excepţionale pe piaţa colecţionarilor privaţi.

Dewey şi Notch se luminară cu totul.

Era pierdută. Ei bine, nu era ca şi cum ar fi avut o mulţime de alte lucruri de făcut acum în viaţa ei, se gândi ea. Putea să piardă câteva zile să caute coiful dispărut. Trebuia să fie foarte atentă la felul în care urma să pună întrebările. Dacă vreunul dintre colegii ei afla că lucrează pentru un loc numit Military World, aveau să treacă ani buni până ce oamenii să se oprească din râs.

– Uite cum facem, vă dau o săptămână, rosti ea cedând inevitabilului. Dacă până joia viitoare nu găsesc nici o pistă, renunţăm, e-n regulă?

– De acord, strigă Dewey bucuros. Mulţumim, domnişoară Briggs. Din clipa în care te-am văzut, am ştiut că eşti o doamnă. Încercă să-i îndese în palmă cele două bancnote de douăzeci.

Cady nu ştiu cum să-i spună că, în lumea din care venea ea, femeile drăguţe nu acceptau bancnote de douăzeci de la bărbaţi necunoscuţi.

– Nu îţi va părea rău, interveni Notch, întinzându-i fericit nişte bancnote mototolite. Mack zice că are o presimţire legată de coif şi că el nu se înşală niciodată. Eu şi Dewey ne vom îmbogăţi. O simt din rărunchi.

– Vom vedea. Încet, împinse banii înapoi către ei. Păstrați-vă banii. Se uită în colțul întunecat unde se afla Mack. Eu și domnul Easton vom stabili detaliile legate de plata mea.

– Ești sigură? întrebă Dewey. Pentru că pe mine și pe Notch nu ne deranjează să te plătim.

– Sunt sigură.

Mack surâse discret. Privirea îi trăda atitudinea mulțumită.

– Notch, tu și Dewey ați face mai bine să vă întoarceți la treabă. Aveți clienți. Eu și doamna Briggs ne vom înțelege în legătură cu onorariul de consultanță.

– Ai dreptate, Mack. Notch rânji înspre Cady. Domniță, mă bucur că te-am cunoscut. Abia aștept să auzim curând vești de la dumneata.

Dewey își înclină capul.

– Drum bun înapoi la Santa Barbara, domnișoară Briggs.

– Mulțumesc, murmură Cady.

Așteptă până când cei doi bărbați se făcură nevăzuți dincolo de ușa biroului, apoi se întoarse către Mack.

– Îți dai seama că, la final, va fi treaba ta să-i informezi pe Notch și pe Dewey că nu se vor îmbogăți de pe urma acelui coif? Eu sigur nu voi fi cea care le va da vestea proastă că piesa aia e un adevărat fals.

– Ocupă-te de partea dumitale de învoială, domnișoară Briggs. Eu mă voi ocupa de clienții mei.

– Încă un lucru.

– Ce? întrebă el.

– Vreau să mă asiguri personal că nu vei mai spune despre treaba asta nimănui altcuiva din branșă.

Acum era în mod clar amuzat.

– Ești îngrijorată de ce vor spune colegii tăi când vor afla că ești în căutarea unor replici.

– Să fiu absolut sinceră, da.

Bărbatul coborî vocea imitând un ton sincer.

– Nu te teme, domnișoară Briggs. Reputația ta este în siguranță cu mine.

Fie încărcase în mod intenționat vorbele de conotații sexuale, fie fanteziile ei o luau razna. Venise vremea să schimbe subiectul.

– Te superi dacă te întreb ceva? vru ea să știe.

– Ce e?

– De ce ai acceptat afacerea asta? Nu-mi poți spune că Military World este un client tipic pentru *Ce-i pierdut va fi găsit*.

– Dewey și Notch sunt prieteni vechi de familie. Cu mult timp în urmă, au fost în armată sub comanda tatălui meu. Toți anii ăștia, am păstrat legătura cu ei. Când a dispărut coiful, m-au sunat să mă întrebe dacă pot face ceva să-i ajut.

– Înțeleg. Asta era o fărâmă din trecutul lui despre care primea informații. O făcea să-și dorească mai mult, dar își dădea seama că asta nu avea să se întâmple acum. Știi la fel de bine ca și mine că, probabil, căutăm potcoave de cai morți. De ce te porți ca și cum crezi că piesa e autentică? De ce să le dai speranțe?

Bărbatul ridică din umeri.

– Când m-a sunat Notch și mi-a povestit ce s-a întâmplat, prima mea impresie a fost că e vorba de o replică și că nu are rost să încerc să-i dau de urmă. Dar am fost de acord să vin aici și să arunc o privire. Acum înclin să cred că acel cineva care a luat chestia aia e posibil să fi știut ce face. Dacă doar ar fi vrut un suvenir drăguț, atunci de ce nu a luat coiful de paradă din secolul al cincisprezecelea? E mult mai scânteietor.

Cady se gândi preț de o clipă.

– Presupun că ai sunat la compania care a fabricat restul costumației să vezi dacă ei au lucrat și coiful furat?

– Da. E o firmă veche specializată în reproducerea de piese de calitate pentru muzeu. Mi s-a spus că ei au construit un coif care să se potrivească cu restul costumului, dar nu era cel din fotografia aia.

Cady analiză poza întunecată. Nu avea cum să nege că era ceva la forma coifului care nu se potrivea cu liniile platoșei și cu celelalte piese.

– Sunt o mulțime de alte firme specializate în reproduceri, îi reaminti ea. Asta ar putea fi un costum

la care să se fi asamblat piese asortate provenite din mai multe surse.

– Am sunat la toate firmele obişnuite. Nici una dintre ele nu a avut un mulaj care să se potrivească cu forma coifului. Nici unul dintre ei nu cunoştea vreo firmă concurentă care să producă ceva asemănător.

– Am nişte cărţi în care pot să caut. Şi am să discut cu câţiva oameni. Am câţiva prieteni care au grijă de colecţii de arme şi armuri la două muzee mari. O să văd ce pot face. Cady se ridică în picioare şi-şi luă poşeta. Presupun că n-are nici un rost să le spunem lui Dewey şi lui Notch să nu-şi facă speranţe prea mari că vom recupera piesa asta.

– Mă tem că nu. Sunt înnebuniţi, după cum vezi.

– Suntem în Las Vegas. E evident de unde li se trage. Dar m-aş fi gândit ca tu să fii un pic mai pragmatic, domnule Easton.

Mack se ridică cu o mişcare uşoară, aparent fără vlagă, care îi ascunse iarăşi faţa în umbra întunecată.

– Am un presentiment, domnişoară Briggs.

Cady se opri în cadrul uşii şi se întoarse să-l analizeze pentru o clipă.

– Acelaşi presentiment pe care l-ai avut luna trecută când m-ai rugat să dau de urma urciorului spaniol?

– Da.

Instinctele nu-l înşelaseră în cazul acela. Şi nici în celelalte două însărcinări pe care le dusese la îndeplinire pentru el. În lumea artei, înveţi să respecţi instinctele corecte.

– O să văd ce pot să fac, repetă Cady. Dar nu garantez nimic. Ai înţeles?

– Am înţeles, domnişoară Briggs. Se deplasă până la capătul biroului. Ştii cum să mă găseşti. Sună-mă de îndată ce dai de ceva palpabil.

Ceva din vocea lui, o undă de avertizare, poate, o făcu să se uite rapid înspre faţa lui.

Bărbatul stătea în picioare într-un con îngust de lumină. Acum reuşi pentru prima dată să se uite bine în ochii lui. Erau de un cenuşiu-închis.

O străbătu încă un fior, ridicându-i părul de pe ceafă.

Încuviinţă clătinându-şi capul o dată, se întoarse şi ieşi brusc din birou. Mack o urmă şi începu să păşească în acelaşi ritm cu ea.

– Am să îl pun pe Dewey să-ţi cheme un taxi care să te ducă la aeroport, rosti el.

– Locuieşti aici, în Las Vegas? îl iscodi ea, încercând să pară cât mai naturală.

– Nu. Dar am avion abia diseară. M-am gândit să folosesc timpul ăsta ca să scotocesc printre arhivele vechi şi printre dosarele de aici de la Military World. Nu ştii niciodată peste ce poţi să dai.

Şi asta, se gândi ea, era tot ce avea să obţină de la el. Nu locuia în Las Vegas. Şi ce dacă? Informaţia asta nu-i spunea nimic folositor despre el.

Păşiră împreună printre rândurile întunecate de soldaţi nemişcaţi şi tăcuţi, printre miile de ani de istorie ai tehnologiei de război. Trecură de la platoşele din zale ale secolului al doisprezecelea la metalul greu al secolului al şaisprezecelea, care, la rândul lui, evoluă la ţinutele moderne şi atât de familiare de camuflaj. Săbiile şi lăncile lăsară loc puştilor. Formele căştilor se schimbară puţin câte puţin. În cele din urmă, îşi făcu apariţia noua versiune de armură cavalerească, letală şi foarte tehnologizată.

Nu se schimbase decât tehnologia, se gândi Cady. Scopul rămânea acelaşi.

Armura nu se număra printre obiectele ei preferate din cadrul artelor decorative.

capitolul 3

Când se întoarse acasă în seara aceea, îşi turnă un pahar cu vin, se aşeză la calculator şi deschise fişierul numit „Bărbatul Fantastic". Deschise câteva dintre cele mai recente e-mailuri pe care le primise de la Mack Easton şi se opri să citească unul anume.

Dragă domnişoară Briggs,

Dumneata eşti expertul, dar, din punctul meu de vedere, te înşeli când spui că trăsătura esenţială a Regenţei este abordarea intelectuală asupra formei. E sofisticat la suprafaţă, bineînţeles, dar în profunzime transmite o senzualitate îmbătătoare şi efervescentă. Piesele te fac să vrei să le mângâi. Însă ce ştiu eu? Eu doar găsesc obiecte vechi, eu nu le studiez...

Poate că menţiunile legate de senzualitatea efervescentă şi de mângâiere fuseseră pur descriptive, îşi spuse Cady.

Dragă domnişoară Briggs,

Ai avut dreptate în legătură cu restaurantul din San Francisco. L-am încercat săptămâna trecută, când am avut treabă în oraş. Pastele au fost excelente. Oare cum reuşeşte mâncarea bună să facă un bărbat să se gândească la artă rafinată şi la sex de calitate?

Cu siguranţă, ar fi minunat să afle ce însemna pentru Mack Easton sex de calitate.

Cady trase aer în piept şi se întinse să închidă computerul. Azi nu interpretase greşit semnalele. Mack chiar flirtase cu ea.

În avion, în timp ce zbura înapoi la San Francisco, Mack Easton făcu ceea ce făcea adesea noaptea târziu când nu putea să doarmă. Porni laptopul şi deschise fişierul în care păstra toată corespondenţa on-line pe care o avusese cu ea în ultimele două luni. Începu cu mesajele cele mai recente şi se opri la unul dintre preferatele lui.

Dragă domnule Easton,

Mă bucur să aud că ai fost mulţumit de cum m-am descurcat la proiectul cu urciorul spaniol. Dă-mi de ştire dacă îţi mai pot fi de folos cu ceva. Mi-a plăcut să ofer consultanţă pentru Ce-i pierdut va fi găsit *şi sper să mă mai ocup de asta şi pe viitor.*

Apropo, eu tot cred că elementele de structură neoclasică din perioada Regenţei sunt de natură fundamental intelectuală şi nu doar o formă pentru „senzualitate îmbătătoare şi efervescentă"...

Recursese la asta doar ca să demonstreze că şi experţii se pot înşela, se gândi. Ştia să recunoască senzualitatea îmbătătoare şi efervescentă când avea de-a face cu asta. Şi, cu siguranţă, văzuse asta astăzi când se uitase în ochii lui Cady Briggs.

Fanteziile târzii din noapte, care îl ţinuseră treaz în ultima vreme, aveau fundament în realitate. Cady era tot ceea ce îi promisese vocea de la telefon, ba chiar mai mult.

capitolul 4

Jonathan Arden surâse liniştitor către clienta lui scundă, cu păr cărunt, în timp ce-şi punea palma pe suprafaţa mesei vechi. Hattie Woods îl privea nerăbdătoare.

„Hoaşcă proastă", îşi spuse. Închise ochii pentru impresia artistică şi rămase complet nemişcat preţ de câteva secunde. Ridică apoi din umeri, trase aer adânc în piept şi ridică pleoapele.

– Da.

Trase scurt şi repede aer în piept şi-şi luă mâna de pe suprafaţa mesei de parcă ar fi fost fierbinte.

– O, Doamne. Trăsăturile blânde ale lui Hattie se schimbară brusc de îngrijorare. Sunteţi bine, domnule Arden?

– Da, mulţumesc. Mă tem că vine la pachet cu meseria, ca să zic aşa. Mai ales când este vorba de piesele mai vechi.

Reuşi să afişeze un surâs obosit. Era important să lase impresia că asta îl secătuise de foarte multă energie.

– Deci masa este autentică? întrebă Hattie nerăbdătoare. Mobila veche poate să te păcălească atât de uşor, ştiţi? Înţeleg că a fost autentificată de experţii de la Austrey–Post, dar greşeli apar chiar şi în cele mai mari

galerii. Nu pot îndura ideea de a avea un fals în colecția mea. Știți, voi lăsă totul unui muzeu. Au promis să numească o aripă în memoria mea. E esențial ca toate piesele să fie originale.

- Înțeleg, doamnă Woods.

- De asta v-am rugat să vă uitați la ea pentru mine. Am vrut să fiu sigură.

- Nu aveți nici un motiv să vă îngrijorați din cauza acestei mese. Aruncă rapid o privire de jur împrejurul galeriei. În după-amiaza asta, nu erau decât foarte puțin vizitatori. Nici unul dintre angajații de elită nu se afla prin apropiere ca să-i audă conversația lui cu Hattie. Este de la începutul secolului al nouăsprezecelea, din Anglia perioadei Regenței. Chiar este o încântătoare piesă veche.

- Și ce istoric are? rosti Hattie pe un ton scăzut. Acum dădea practic pe dinafară de entuziasm. Ați simțit ceva ciudat sau deosebit de interesant?

Clienților le plăcea ca antichitățile lor să fi avut și un trecut dramatic. O masă care fusese folosită la semnarea unui tratat faimos sau pe care se scrisese scrisoarea de abdicare a unui rege era mult mai valoroasă decât aceeași piesă de mobilier care doar stătuse prăfuită în casa cuiva. Jonathan analiză piesa de mobilier, calculând posibilitățile.

- A avut partea ei de emoție, asta pot să vă spun cu siguranță, grăi el. E înconjurată de o aură de violență străveche. Când i-am atins suprafața, am putut să simt furie profundă și ceva frică. Totodată...

- Da? Ce este, domnule Arden?

- Durere, cred. Jonathan vorbea pe un ton stins, aproape meditativ. Nu aș fi surprins dacă aș afla că, în vecinătatea ei, a avut loc un duel. Probabil că a fost stropită cu câteva picături de sânge dacă au rămas urme emoționale atât de puternice.

- Sânge. Hattie privi masa cu admirație. Închipuie-ți una ca asta.

Jonathan se aplecă mai spre ea și-și coborî glasul încă un pic pentru a încheia povestea:

- După părerea mea, are o valoare excepțională. De fapt, e un chilipir. Experții de aici de la galerie este clar că nu au recunoscut măiestria acestei piese la adevărata ei valoare.

Hattie își strânse poșeta și-i aruncă lui Jonathan o privire în care sclipea obsesia febrilă a colecționarului adevărat.

- Acum, că știu sigur că e autentică și că are și un trecut cât de cât interesant, nu mai am nici o problemă cu piesa. Merită fiecare bănuț.

- Cred că veți fi foarte mulțumită.

- Vă mulțumesc atât de mult, domnule Arden.

Hattie strânse mai tare mâna pe bastonul elegant sculptat și se îndreptă spre ușa din sticlă din fața galeriei. Se deplasa cu o grijă care te făcea să te gândești la oase fragile și la un simț precar al echilibrului.

- Mi-ați fost de foarte mare ajutor. Trebuie să recunosc că, atunci când mi-ați fost recomandat prima oară, am avut niște rezerve serioase. Când vine vorba să investești în obiecte de artă și în antichități, m-am încrezut întotdeauna în relațiile mele vechi cu comercianții și cu prietenii din branșă, care mi-au oferit părerile lor profesioniste. Nu m-am gândit niciodată să consult un medium.

- Cu siguranță nu sunteți singura. Jonathan pășea în același ritm cu ea. Foarte puțini oameni sunt suficient de deschiși la minte încât să profite de avantajul unei informații care poate fi obținută pe căi metafizice.

Hattie chicoti.

- Ei bine, îmi place să cred că, în privința asta, sunt un pic mai destupată la minte decât majoritatea. Știți, toată viața m-au interesat chestiunile metafizice. Am citit multe pe tema asta. Dar talentul acesta special al dumneavoastră era nou pentru mine.

Jonathan deschise ușa de sticlă pentru ea.

- Psihometria e un talent psihic neobișnuit.

- Ei bine, nu sunt așa de sigură. Hattie își țuguie buzele și-și apleacă grațios capul, cântărind lucrurile, în vreme ce pășea afară pe trotuarul aglomerat din San Francisco. Dacă stai să te gândești, în viață există nenumărate

ocazii în care ne uităm la un obiect vechi sau intrăm într-o cameră necunoscută și, brusc, devenim conștienți de o senzație anume.

– O aură? îi sugeră el.

– Da, într-adevăr. Se lumină. O aură. Avem senzația că pe acolo s-a întâmplat ceva. Avem sentimentul inconfundabil că am stabilit o conexiune emoțională cu trecutul. Mă aștept ca, în cazul dumneavoastră, abilitatea aceea să fie mult mai bine dezvoltată decât la noi, ceilalți.

– Poate. Oricum, mă bucur că v-am fost de folos, doamnă Woods.

– O să luăm legătura data viitoare când voi planifica să mai fac vreo achiziție.

Hattie își înclină capul în semn de rămas-bun și se îndreptă cu băgare de seamă spre un Lincoln negru parcat în fața galeriei. Un bărbat scund și gras, îmbrăcat într-un costum, care nu-i venea bine deloc, se îndreptă în grabă de pe aripa mașinii și-i deschise portiera. Femeia îi surâse ușor și se urcă pe bancheta din spate a mașinii mari. Se uită apoi spre Jonathan și ridică o mână subțire și osoasă, plină de bijuterii de aur și pietre prețioase, pentru a-i face semn de la revedere.

„Babă proastă! Bătrânii sunt ținte atât de ușoare", își zise în sinea lui. Singurătatea îi făcea nouăzeci la sută din treabă. Medicamentele, bolile cronice și accesele de senilitate care întunecau mințile făceau restul. Era ca și cum ar fi primit totul pe tavă.

Șoferul scund și gras se sui la volan, porni motorul și începu să îndepărteze mașina greoaie de lângă trotuar. Jonathan zâmbi mulțumit.

Când Lincolnul dispăru din raza lui vizuală, se îndreptă spre locul unde avea parcat Jaguarul, deschise ușa și urcă. Se uită în oglinda retrovizoare și rânji din nou în timp ce-și calcula cota-parte care îi revenea din vânzarea mesei. Una peste alta, avusese o zi de muncă productivă.

Masa era contrafăcută, bineînțeles; era un fals extraordinar, realizat undeva în ultimele săptămâni într-o fabricuță din Europa, care angaja niște falsificatori

de excepție. Calitatea execuției și originea falsă reușiseră să păcălească personalul galeriei. Cel puțin pentru o scurtă perioadă de timp.

Treaba lui era să îndrume clientul potrivit către piesa potrivită înainte ca autenticitatea să-i poată fi pusă la îndoială. Coordonarea era totul. Escrocheria era bine pusă la punct, dar, pentru ca lucrurile să fie sigure, era foarte important ca nici unul dintre falsuri să nu încapă pe mâini greșite. Existau experți, deși puțini din câte spuneau sursele lui, care puteau detecta nuanțele fine care puteau da de gol chiar și cele mai bune reproduceri.

El aranja lucrurile astfel încât mobila, odată ajunsă la galerie, să fie plasată repede. Nici un obiect nu trebuia lăsat să stea prea mult în sala de expoziții, unde ar fi putut atrage o atenție nedorită. Din același motiv, nici una dintre piese nu era proiectată să pară atât de unică și de excepțională încât să suscite prea mult interes.

Cu ultimele afaceri, trecuse la un alt nivel. Cu siguranță, întrecea schemele false de investiții de care se ocupase atât de mulți ani. Trecuse la un nivel mult mai înalt, ceea ce implica și intrarea în cercuri mult mai bogate. Câștiga bani frumușei. Avea să fie nevoit să ia în calcul posibilitatea de a-și deschide un cont dintr-acela în afara țării, așa cum făceau adevărații profesioniști.

capitolul 5

Vesta Briggs stătea singură în camera pe două etaje și inspira ambianța liniștitoare a trecutului. Dacă n-ar fi fost ușa grea din oțel, încuietoarea computerizată și lipsa totală a ferestrelor, nimeni n-ar fi știut vreodată că pereții acoperiți cu multe panouri și podeaua strălucitoare din granit a acestei camere ascundeau ceea ce, de fapt, era o galerie elegantă.

Vitrinele se înălțau de la podea până la tavan. Rafturile adăposteau colecția ei de cutii cu relicve, sute, sau poate chiar peste o mie, în prezent. Începuse să le colecționeze cu mulți ani în urmă, când, în sfârșit, se împăcase

cu ideea că, pentru ea, nu avea să existe un alt motiv pentru care să trăiască decât Galeria Chatelaine.

Se întoarse încetişor, inspirând adânc atmosfera încăperii. Trecutul neschimbător îi oferea confort: pentru ea, era un tărâm care rămânea îngheţat şi încremenit în timp, o lume care putea fi vizitată iar şi iar, în amintiri şi în vise. Savura focul rece pe care i-l inspirau operele de artă strălucitoare şi lustruite, expuse în faţa ei. Lădiţe frumoase din Damasc, din secolul al şaisprezecelea, cutii elegante de bijuterii din secolul al şaptesprezecelea; seturi de toaletă poleite cu aur, care, odinioară, decoraseră budoarele doamnelor şi ale curtezanelor din secolul al optsprezecelea; birouri sculptat cu gust de la începutul secolului al nouăsprezecelea. Fiecare fusese făurit pentru a păstra secrete şi obiecte de preţ. Toate aveau montate încuietori.

Bătrâna păşi agale de-a lungul încăperii şi se opri în dreptul micii scări în spirală, care ducea înspre balconul îngust ce împrejmuia camera în partea din mijloc. Îşi puse mâna pe balustrada lustruită şi se gândi la cearta pe care o avusese cu Sylvia. Nu fusese deloc plăcut. Poate ar fi trebuit să-i explice nepoatei ei de ce luase decizia de a amâna votul care avea să decidă soarta fuziunii. Până una, alta, Sylvia era directoarea Galeriei Chatelaine.

Dar voia să fie sigură, se gândi Vesta, erau prea multe în joc. Şi, în cele din urmă, ea nici nu trebuia să dea nici o explicaţie. Nu încă. Sylvia îşi asumase activităţile de zi cu zi de la galerie, dar amândouă ştiau că, în ciuda faptului că ea fusese nevoită să se retragă parţial, fondatoarea Galeriei Chatelaine încă mai controla acţiunile care decideau soarta galeriei.

Vesta ştia ce vorbe îi aruncau pe la spate ceilalţi membri ai familiei. Treaba cu mediumul fusese ultima picătură pentru Sylvia. Vesta surâse sinistru. De multă vreme era considerată excentrică. Acum probabil că se întrebau dacă nu cumva se instalase senilitatea.

Expresia de pe faţa nepoatei ei, atunci când o înfruntase în legătură cu întâlnirile cu Jonathan Arden, fusese aproape amuzantă. În curând, restul familiei avea să facă mare tam-tam la auzul veştii că, în sfârşit, străbunica Vesta o luase complet razna. Dar aveau să treacă totul sub tăcere, se gândi ea. O, da, aveau să facă tot posibilul pentru a ascunde informaţia asta. Nici unul dintre ei nu voia să rişte ca vestea asta să se afle în lumea artei. Genul acesta de bârfă nu numai că era penibil din punct de vedere profesional, dar avea să creeze şi probleme afacerii.

Femeia privi frumoasa ladă decorativă din aur de pe unul dintre rafturile din apropiere şi se întrebă ce avea să spună Cady când aveau să-i povestească despre vizitele la medium.

Cady nu era ca toţi ceilalţi. Cady o înţelegea, şi asta pentru că erau atât de asemănătoare în multe privinţe. Cady nu avea să tragă concluzii pripite, cum că şi-ar fi pierdut simţul realităţii. Ea avea mai întâi să îi pună întrebări. Ea avea să se uite dincolo de aparenţe. Aşa îi stătea ei în fire.

Vesta îşi puse o mână în şold şi îşi desprinse o excepţională bijuterie veche cunoscută sub numele de Cheile Călugăriţei. O purtase la întrunirea comitetului din noaptea carnavalului care avusese loc mai devreme în seara aceea. Entuziasmul fără limite cu care Eleanor Middleton îşi îndeplinea îndatoririle de preşedinte al serbării anuale a comunităţii din Phantom Point era de admirat, dar obositor. Totuşi, era important pentru Galeria Chatelaine să aibă un reprezentant în cadrul comitetului. Şi, având în vedere retragerea ei parţială, Vesta se gândi că nu avea nici o scuză să împovăreze pe altcineva din familie cu sarcina de a se oferi voluntar pentru a participa la lucrările comitetului. Nu-şi neglija niciodată responsabilităţile din cadrul galeriei.

Pentru o clipă, analiză bijuteria veche în lumina unui bec din apropiere. Medalionul bogat ornamentat din centru avea strălucirea aurului foarte vechi. Pietrele care îl înconjurau încă mai sclipeau, păstrând patina vremii. Cele cinci lanţuri cu zale de aur i se revărsau printre degete. De patru dintre ele erau agăţate chei de aur, incrustate cu nestemate. De cel de-al cincilea lanţ nu atârna nici o cheie.

Descoperise bijuteria la scurt timp după ce deschisese galeria. O găsise la o licitaţie la care participase, într-un morman de bijuterii false; o capodoperă ascunsă sub o grămadă de podoabe din plastic, sticlă sau metal ieftin. Ştiuse de îndată că avea să devină simbolul noii ei afaceri.

Logoul Galeriei Chatelaine se baza pe forma bijuteriei vechi. Imaginea obiectului era imprimată pe orice, de la cărţi de vizită la anunţuri elegante distribuite de fiecare dată când se scotea la vânzare vreo colecţie deosebită. Ba chiar, o reproducere mare, sculptată a frumosului obiect era atârnată deasupra uşii din faţă a principalei lor galerii din San Francisco, precum şi deasupra uşii micuţului magazinaş de artă de aici, din Phantom Point.

Vesta analiză bijuteria grea, conştientizând căldura pe care o degaja metalul lipit de pielea ei. Nu era decât un breloc, dar cât era de minunat, cugetă ea. Îşi strânse degetele în jurul lui. Aproape că putea să simtă istoria prinsă înăuntru. Cunoştea toate detaliile, pentru că petrecuse foarte mulţi ani căutând să afle care erau originile obiectului.

Iniţial, fusese creat pentru o mireasă din secolul al doisprezecelea, reprezentând un cadou extravagant de nuntă de la soţul ei. Simboliza fidelitatea lui şi încrederea în ea. Cheile care atârnau de capetele lanţurilor erau embleme ale puterii pe care o căpăta odată ce devenea stăpâna castelului.

Cheile fuseseră turnate din fier. Cu ele se puteau descuia încăperile care adăposteau comorile lordului: condimente scumpe din Est; manuscrise preţioase ce conţineau informaţii despre magie şi tot felul de mistere, aduse tocmai din Spania; bijuterii şi straie fine din lână care se purtau doar la ocazii speciale.

Peste mulţi ani, după naşterea multor copii, doamna rămăsese văduvă. Conform tradiţiei vremii, se retrăsese la o mănăstire unde talentul ei de bun organizator îi asigurase urcarea rapidă în rangurile monahale.

În scurt timp, se ocupase de supravegherea treburilor mănăstirii şi a chestiunilor financiare. Încă o dată, cheile care atârnau de bijuteria ei descuiau uşi care ascundeau secrete şi mistere: manuscrisele cu ilustraţii din biblioteca mănăstirii; capela cu pereţii ei cu lespezile rare şi preţioase care înfăţişau vieţile sfinţilor; cutiile în care erau depozitate actele proprietăţii şi catastifele contabile.

Cheile Călugăriţei traversaseră secole de-a rândul, dispărând uneori cu anii pentru a reapărea mai târziu în mâinile vreunui colecţionar sau ale vreunei femei care fusese, pur şi simplu, atrasă de frumuseţea ei unică. La un moment dat, prin secolul al optsprezecelea, când cheile ornamentale erau foarte în vogă, cheile de fier fuseseră înlocuite cu unele noi făurite din aur şi incrustate cu pietre preţioase. Dar medalionul deosebit rămăsese neatins. Poate că bijutierul care înlocuise cheile pentru clientul lui recunoscuse că o astfel de măiestrie nu trebuia alterată de dragul modei.

Ţinând podoaba în mână, Vesta urcă scara spiralată până la balconul îngust. Merse până la o vitrină şi ridică una dintre lădiţele superbe, o creaţie din secolul al optsprezecelea decorată cu email pictat şi poleită cu aur. Un duplicat simplu, de fier, al celei de-a cincea chei, cea pe care o scosese mai devreme de pe Cheile Călugăriţei, era în încuietoare.

Îşi făcu curaj să înfrunte valul de emoţii care o năpădeau de fiecare dată când deschidea lădiţa. De îndată ce fu pregătită, săltă capacul şi puse Cheile Călugăriţei înăuntru cu grijă sub celelalte secrete pe care le ascundea acolo. Pentru o clipă, rămase gânditoare, rememorând trecutul.

După o vreme, închise capacul şi încuie lada punând cheia-duplicat în buzunar. Aşeză lădiţa cu comori poleită şi emailată înapoi pe raft şi închise uşa din sticlă. Încă unul dintre micile cufere frumoase, printre sute altele.

Bătrâna coborî scara, părăsi galeria în care trecutul rămânea închis cu grijă şi încuie uşa grea.

Senzaţia mult prea familiară de agitaţie punea iarăşi stăpânire pe ea în seara asta. Accesele de anxietate deveniseră din ce în ce mai supărătoare în ultimele câteva săptămâni. Deja un pahar de whisky nu mai era suficient pentru a le înăbuşi. Poate avea să fie nevoie

să apeleze la una dintre pastilele pe care i le dăduse medicul. Îi era groază să le folosească. Aveau efect, dar o lăsau cu o mahmureală neplăcută. Trebuia să treacă o zi întreagă până să își recapete controlul. Cel mai bine era, dacă avea să fie posibil, să reprime atacul de panică înainte să pună stăpânire pe ea.

Vesta urcă treptele spre dormitorul ei, se îmbrăcă într-un costum de baie și cu un halat de pluș și coborî înapoi la parterul vilei de pe deal.

Afară, pe terasă, stinse luminile casei și rămase în picioare privind de-a lungul golfului cufundat în întuneric, în depărtare, unde orașul San Francisco strălucea și scânteia. Își scoase halatul, îl puse pe un șezlong și păși de-a lungul lespezilor, către treptele piscinei.

Nu porni luminile subacvatice. Apa cufundată în beznă o primi într-o îmbrățișare tăcută, dar înviorătoare, asemenea unui vechi și familiar iubit, unul care-i cunoștea trecutul și-i împărtășea amintirile.

Înotă trei ture de bazin înainte să simtă că era ceva în neregulă. Făcu o pauză, călcând apa, și se uită spre umbrele grădinii care împrejmuiau piscina.

– E cineva acolo?

Nu răspunse nimeni.

Era din cauza anxietății, își spuse. În seara asta, nu avea însă s-o lase să învingă. Urma să se lupte cu ea și să oprească atacul de panică înainte să pună stăpânire pe ea.

Cu hotărâre de neclintit, începu să înoate spre capătul opus al bazinului. Nu avea să cedeze în fața fricii fără nume.

capitolul 6

– Încearcă să ne tragă pe sfoară. Mack nu-și dezlipi ochii de pe ecranul calculatorului în timp ce vorbea la telefon. E vina mea. Eu sunt cel care a ales-o pentru consultanță.

De ce era atât de surprins? se întrebă. Nu era ca și cum ar fi fost prima oară când făcea o greșeală atât

de mare. Era un risc pe care trebuia să și-l asume atunci când folosea un liber-profesionist care avea multe cunoștințe în breaslă. Tentațiile erau mari.

Totuși, fusese atât de sigur de Cady Briggs. Chiar îl luase prin surprindere cu manevra asta. La naiba, prin surprindere era puțin spus. Se simțea de parcă ar fi încasat o lovitură în stomac. Se gândi că, dintr-un motiv anume, lua trădarea asta un pic prea personal. „Așa-s afacerile“, se gândi. „Poartă-te ca un om de afaceri.“ Cady Briggs era încă un consultant plecat pe calea greșită. Se mai întâmpla. Nu avea nici un rost să stea acolo să se holbeze la dovadă. „Treci peste asta și poartă-te cu profesionalism.“

– Ești bine, Mack? îl întrebă Dewey îngrijorat de la capătul celălalt al firului. Ai o voce de parcă ai fi mâncat ceva care nu ți-a priit.

– Ce s-a întâmplat? interveni Notch din anexa biroului pe care o folosea la Military World. Avem vreo problemă?

Mack se strădui să iasă din starea morocănoasă pe care i-o trezise analizarea informației de pe ecranul luminos al computerului.

– Da, avem o problemă. Cady Briggs tocmai și-a cumpărat un bilet spre San Jose. Citi informațiile înșirate în fața lui. A aranjat să închirieze o mașină de-acolo. Când am vorbit cu asistenta ei, în urmă cu câteva minute, mi s-a spus că domnișoara Briggs va lipsi din oraș vreo două zile. A plecat să se întâlnească cu un client care locuiește în munții Santa Cruz.

– Cu cine? exclamă Notch uluit.

– Ambrose Vandyke, un mogul pensionat din industria IT. A făcut avere din proiectarea de sisteme software care se ocupă de trimiterea de programe automate destinate să recupereze informații.

– La naiba, bolborosi Dewey. Vrei să spui că se ocupă de altceva când ar trebui să încerce să ne găsească nouă coiful?

– Nu cred că nu are legătură cu noi, replică Mack. Eu cred că domnișoara a localizat piesa voastră.

– Ei, strigă Dewey ceva mai entuziasmat. Chiar crezi asta?

Mack rămase cu privirea fixată pe monitor.

– Sunt absolut sigur.

– E-n regulă, chicoti Notch. Ai auzit, Dew? A găsit blestemăția aia. O să fim bogați.

– În cazul ăsta, continuă Dewey, de ce Mack vorbește de parcă i-ar fi murit cineva?

– Dacă par mai puțin entuziasmat, îl lămuri Mack, e pentru că eu cred că domnișoara Briggs are propriile planuri legate de coif. Iar planurile astea nu ne includ pe nici unul dintre noi.

– Ce?! întrebă Notch. Dew, despre ce vorbește el aici?

– Nu știu încă, dar nu sună bine, mârâi Dewey. Lămurește-ne, Mack. Nu e cazul acum să fii secretos cu noi. Suntem clienții tăi, mai știi?

– Problema, rosti Mack, e că, în ciuda procedurii standard de la *Ce-i pierdut va fi găsit*, Cady Briggs nu m-a anunțat că a găsit un indiciu legat de coif.

– Și ce dacă? Poate că vrea mai întâi să verifice informația, o apără Dewey. Știi tu, să se asigure că lucrurile stau așa înainte să-ți spună că a găsit ceva.

– Nu era nevoie să meargă atât de departe pe cont propriu doar ca să verifice o informație. Ar fi putut s-o facă prin telefon. Asta o plătesc să facă. I-am explicat clar că, dacă găsește vreo dovadă solidă, trebuie să mă anunțe imediat. Eu mă ocup de tot ceea ce presupune recuperarea.

O tăcere apăsătoare se lăsă odată cu această informație. Pentru o vreme, nu se auzi decât respirația lui Dewey și a lui Notch. În cele din urmă, Notch își drese glasul și rosti:

– Crezi că poate a găsit coiful și merge ea însăși în căutarea lui?

– Asta e concluzia logică aici, replică Mack.

– Dar de ce ar face asta? îl iscodi Dewey. De ce nu te-ar suna pe tine mai întâi?

– Un motiv plauzibil ar fi că și-a dat seama că ar putea să facă ceva mai profitabil cu coiful vostru decât să vi-l returneze. Mai țineți minte că ne-a povestit că armura veche este foarte, foarte căutată pe piața de antichități? Prețurile sunt foarte mari pentru piesele de calitate.

– A, ooo, îngăimă Notch. Cred că încep să înțeleg.

– Spui ceea ce cred eu că spui? întrebă nerăbdător Dewey.

– A crescut în lumea afacerilor cu obiecte de artă, adăugă Mack. Cunoaște jucătorii. Dacă a localizat coiful vostru, ar putea la fel de ușor să fi găsit și un cumpărător pentru el. Am o bănuială că acum e în drum spre posesorul actual pentru a încerca să-și aranjeze propria afacere pe piața neagră.

– Vrei să spui că va vinde coiful altcuiva în loc să ni-l returneze nouă? vorbi Notch pe un ton ridicat. Cum ar trebui de fapt?

– Cred că e posibilitate foarte concretă, zise Mack.

– Trebuie să recunosc că îmi scot pălăria în fața ei. Glasul lui Dewey trăda resemnare și o nuanță șovăielnică de admirație. Dacă pune mâna pe coiful nostru și pune la cale o afacere care nu ne implică și pe noi sau pe tine, Mack, o să facă o avere. Fac pariu că o să câștige mult mai mult decât aveai s-o plătești tu.

– Da. Mack apăsă o tastă și-i apăru un alt program de zbor. Mult mai mult. Și nu va trebui să apeleze la intermediari sau să plătească vreo casă de licitații și nici taxe.

– Cred că am știut de la bun început că era prea frumos ca să fie adevărat, se plânse Notch. Dewey, tu și eu n-am fost făcuți ca să ne îmbogățim repede, asta-i sigur.

– Totuși, a fost drăguț să ne gândim la ce-am fi putut face cu banii, spuse Dewey melancolic. Ne făcuserăm niște planuri minunate pentru Military World.

– S-au destrămat la fel de repede cum au apărut, filosofă Notch.

– Nu s-au destrămat încă. Mack își scoase ochelarii și-i așeză pe masă lângă tastatură. Cady Briggs pare să nu fi luat în calcul faptul că încă are contract cu mine.

De cealaltă parte a firului se instală o tăcere uimită.

– Ce-o să faci, Mack? vru Dewey să afle.

– Tu ce crezi c-am să fac? Merg după ea. Mack se ridică în picioare. Intenționez să-i reamintesc că lucrează

pentru mine și că firma *Ce-i pierdut va fi găsit* ține foarte tare la conceptul de loialitate din partea angajatului.

capitolul 7

Mâinile îi tremurau. Cady stătea în umbrele pădurii de conifere cufundate în noaptea umedă și încerca să respire adânc. Nu putea să ia pastila pe care o ținea în cutiuța prinsă de brelocul cu chei. Avea să-i amorțească simțurile, iar acum avea foarte tare nevoie de ele. Valurile de negură care se învolburau în jurul ei făceau și așa o treabă grozavă încețoșând situația.

Chiar pâcla era cea care o salvase în urmă cu câteva minute. Ceața și întunericul nopții o ascunseseră când cei doi bărbați trecuseră pe lângă ascunzișul ei.

Atât de aproape. Îngrozitor de aproape. Dacă nu i-ar fi auzit venind spre ea, dacă nu și-ar fi urmat instinctele și n-ar fi luat-o spre copaci...

„Nu te gândi la asta. O să stăruiești asupra ideii de cât de aproape erau să te prindă mai târziu, când o să faci atacul de panică. Acum trebuie să gândești."

Cercetă ferestrele luminate ale cabanei micuțe ce avea forma literei A. Cei doi bărbați, care ieșiseră pe ușa din față cu doar câteva minute în urmă cărând niște obiecte voluminoase împachetate, purtau niște măști de schi care le ascundeau fețele. Se mișcaseră repede și-și depozitaseră poverile în furgoneta banală pe alee. Le auzise discuția când se întorseseră în casă pentru că trecuseră la doar câțiva metri de locul unde stătea ea.

Discutau despre timpii spargerii.

– ... Ne ia prea mult timp să încărcăm chestiile astea. Trebuie să plecăm de aici.

– Stai calm. Încă vreo două drumuri și gata.

– Nu-mi place chestia asta. Am o senzație neplăcută legată de treaba asta.

– Îți plac banii, nu?

Cady îl sunase pe Ambrose Vandyke de pe aeroportul din San Jose, iar acesta îi dăduse indicații precise despre cum să ajungă la cabană. Fusese jovial și nerăbdător.

Vocea lui nu-i transmisese nici un indiciu că s-ar fi temut de ceva. Cei doi bărbați trebuie să fi sosit după ce închisese telefonul, medită ea.

Nimerise în mijlocul unei spargeri în desfășurare. Singurul motiv pentru care nu intrase peste ei era pentru că găsise încuiată poarta de la capătul aleii înguste și întortocheate. Încercase să sune la numărul de mobil al lui Vandyke, dar nu răspunsese nimeni. Nedorind să se întoarcă acum, că bătuse atâta drum, își îmbrăcase mantaua de ploaie, coborâse din mașină și intrase pe poartă. Când ieșise dintre copaci, observase furgoneta. Siluetele ascunse în spatele vehiculului și ușa deschisă a cabanei o făcuseră să i se zbârlească părul pe ceafă.

Logic era să se retragă într-un loc de unde putea să sune în siguranță la poliție fără să riște să fie auzită. Dar Dumnezeu știa cât avea să dureze până ca ajutoarele să ajungă în zona asta atât de îndepărtată. Între timp, Ambrose Vandyke era în mare pericol. Nu putea să stea aici și să nu facă nimic.

Se întreba dacă avea să folosească la ceva să le distragă atenția. Privi furgoneta și încercă să se gândească la un plan. Vehiculul era parcat în capătul de sus al aleii foarte abrupte. Dacă ar fi putut să ajungă la el fără să fie văzută, să dea drumul frânei de mână și să scoată furgoneta din viteză...

Simți prezența cuiva care venea prin spatele ei cu o clipă înainte ca el să se miște, dar atunci fu prea târziu. O palmă mare se lipi de gura ei, reducând la tăcere țipătul înainte să poată să scoată un sunet. Un braț îi înconjură talia lipind-o de un trup vânjos de bărbat.

– Liniște. Mack îi vorbi direct în ureche în timp ce o târa în adâncul pădurii de conifere înconjurate de ceață. Nici un sunet.

Cady încuviință frenetic din cap ca să-i arate că a înțeles. Simți cum, imediat, în locul fricii aproape de neîndurat, care amenința să-i oprească inima, se instală foarte repede calmul.

Mack își dezlipi palma de gura ei. Se prinse de brațul lui ca să-și păstreze echilibrul, se întoarse și se ridică pe vârfuri ca să-i poată șopti avertismentul ei.

– Spargere. Doi bărbați, cred.
– I-am văzut, rosti el la fel de suav.
– Cum de ai...?
– Nu contează. Trebuie să plecăm de aici.
Cady clătină repede din cap.
– Nu putem să-l lăsăm pe Vandyke singur cu ei. Cine știe ce-i vor face?
– O să văd ce pot să fac. Între timp, întoarce-te la mașină. Sună la poliție și pleacă naibii de aici. Ai înțeles?
– Aveam de gând să eliberez frâna de mână astfel încât furgoneta s-o ia la vale cu toate obiectele furate. M-am gândit că vor sta în casă suficient de mult timp încât să pot să ajung înăuntru, să zăvorăsc ușa și să sun la poliție.
– Presupui că ușa are zăvor.
– Toată lumea are zăvor. Mack, trebuie să facem ceva. Poate că se pregătesc să-l omoare pe domnul Vandyke chiar în timp ce noi...
– Bine, bine. Lasă-mă să mă gândesc.
Mack cercetă ușa din față a cabanei, apoi își îndreptă privirea spre furgonetă. Cady aproape că îi citea gândurile în timp ce calcula distanțele și șansele.
– Ei bine? îl imboldi ea.
– Cred că vom încerca ideea ta de a elibera frâna de mână. Dar mă voi ocupa eu. Tu stai aici. Orice s-ar întâmpla, nu te arăta. Ai înțeles?
– Sigur. Am înțeles.
– Dacă iese prost, să fugi. Să nu te gândești de două ori, doar fă-o.
Cady nu scoase nici un cuvânt.
– Ai înțeles? o întrebă el pe un ton rece.
– Corect. Sigur. Am înțeles.
Odată luată decizia, Mack nu mai ezită nici o secundă. O lăsă în bezna umedă și ieși alergând dintre copaci. Cady îl privi cu sufletul la gură în timp ce el ocolea furgoneta, ascunzându-se în spatele ei. Cady se rugă ca negura să devină mai groasă pentru a-l ascunde mai bine.
Când se făcu nevăzut de cealaltă parte a furgonetei, lui Cady aproape că i se tăie răsuflarea. Câteva secunde mai târziu, mașina începu să se deplaseze cu spatele,

la vale, în mod ciudat, extrem de silențios. Simți că o cuprinde un nou val de frică. Treaba asta nu avea însă să funcționeze dacă bărbații nu-și dădeau seama că se întâmpla ceva rău afară. Vehiculul își continua coborârea ciudat de tăcută în josul drumului, cufundându-se în ceață. Îl căută cu privirea pe Mack în spațiul gol din fața cabanei. Nu era nici urmă de el. Disperată, se aplecă să găsească o piatră pe care o putea arunca într-o fereastră pentru a atrage atenția hoților. Înainte să apuce s-o arunce totuși, unul din bărbați își făcu apariția în pragul ușii. Se opri brusc.
– La dracu', Sandier! Camioneta. Prostule, nu ai tras frâna.
Hoțul furios năvăli afară pe ușă. Traversă mica verandă și sări cele trei trepte până jos. O clipă mai târziu, se clătină violent ca și cum s-ar fi împiedicat de un obiect invizibil de pe cărare, apoi căzu la pământ fără să scoată un sunet. Trupul i se prăbuși, dispărând în întunericul de la baza verandei.
Cel de-al doilea bărbat își făcu apariția în pragul ușii.
– Ce dracu'...?
Făcu un pas în față și se opri brusc. Spre deosebire de partenerul lui, nu căzu ca un vițel amețit. Încremeni.
Lumina ce răzbătea prin ușa deschisă făcu să strălucească dur oțelul lipit de gâtul lui. Și nu era deloc vorba de un briceag.
Cady trase aer în piept la vederea sabiei străvechi. Își dădu seama că probabil că Mack o găsise în spatele camionetei.
Sandier rămase paralizat când simți lama.
– Ce?
– Aruncă arma, îi ordonă Mack din spate. Fă-o acum.
– Ce? repetă hoțul năuc.
– Ai trei secunde.
Sandier nu mai întrebă ce încă o dată. Înțelegând aparent schimbarea majoră a situației, își scoase cu băgare de seamă arma de la curea și se aplecă să o așeze pe podeaua verandei.
Mack se deplasă ușor, alunecând pe după Sandier. Nu luă însă vârful lamei de pe gâtul bărbatului. Când

ajunse lângă pistol, îl împinse cu vârful pantofului sport departe, unde nu mai putea fi ajunsă.

- Cady! strigă în întuneric. Vino aici.

Tânără nu avu nevoie să i se zică de două ori. Ieși în grabă din ascunzătoarea ei de dincolo de copaci și se grăbi să ajungă la ușa deschisă.

- Ridică pistolul, îi ceru Mack fără să își ia privirea de la Sandier. Dă-mi-l mie.

Cady recuperă arma fără să rostească o vorbă și i-o înmână. Bărbatul o verifică rapid cu o pricepere evidentă, după care coborî vârful săbiei. Făcu apoi un pas înapoi spre ușa deschisă și aruncă o privire înăuntrul cabanei.

- Ai face bine să te îngrijești de prietenul tău, o sfătui pe Cady.

- O, Doamne, domnul Vandyke. Intră pe ușă și începu să cerceteze casa. Sunteți bine, domnule Vandyke?

- Aici!

Se întoarse și zări un tânăr slăbuț cu păr negru care stătea în colțul încăperii. Era legat la mâini și la picioare cu bandă adezivă. Lângă el, pe perete atârna o placă de surf colorată. La vederea lui Cady, ochii căprui se liniștiră.

- Foarfeca este pe masă, îi zise. Lângă computer.

Cady traversă în grabă podeaua de lemn, luă foarfeca și se întoarse rapid să îl elibereze pe Ambrose de banda adezivă.

- Mi-am făcut atâtea griji pentru dumneata, domnule Vandyke, rosti ea în timp ce tăia cu grijă banda. Ești bine?

- Da. Ambrose gemu și începu să-și frece încheieturile înroșite. Mulțumită dumitale și prietenului dumitale. Presupun că ești Cady Briggs, nu?

- Da. Și m-am speriat ca naiba.

- Și eu la fel, mărturisi Ambrose la rândul lui. M-am temut că o să vii chiar în timpul ăsta și o să te prindă și pe dumneata.

- Erau cât pe ce, rosti Mack pe un ton sec.

Ambrose clipi precum o bufniță.

- Dumneavoastră cine sunteți?

- Numele meu e Easton. Mack Easton.

Ambrose încuviință din cap.

- Ce bine că v-a luat cu ea...

- Vrei să mă ajuți aici? îi zise Mack. Tipul de jos e încă inconștient. Trebuie să-l legăm pe ăsta mai întâi.

- Sigur că da. Ambrose se strâmbă și-și trase sufletul în vreme ce se ridică stângaci în picioare. Nu vă faceți griji, e destulă bandă adezivă.

Afară răsună o bubuitură surdă. Cady își dădu seama că furgoneta se oprise în sfârșit.

- Dumnezeule, șopti ea, armura.

- Liniștește-te, rosti Ambrose, chestia aia a fost creată ca să reziste la impact, nu-i așa?

Cady merse la ușă și privi înspre mașină. Era rezemată într-o rână de o stâncă mare.

- Nu cred că făuritorii s-au gândit chiar că armura trebuie să reziste la zgâlțâieli de colo-colo în spatele unei furgonete, continuă ea.

- Da, păi, acum nu prea mai sunt la fel de îngrijorat de starea oțelului ăluia cum poate aș fi fost înainte de apariția nenorociților ăstora doi. Ambrose își duse la capăt treaba și se ridică iscodindu-l pe Mack. În afară de a fi prietenul lui Cady, cine sunteți, mai exact?

- Sunt șeful ei, rosti Mack.

capitolul 8

La urma urmei, nu încercase să-l tragă pe sfoară. Două ore mai târziu, după plecarea polițiștilor care-i arestaseră pe cei doi hoți, Mack stătea în fața focului dogoritor. Îi asculta pe Cady și pe Ambrose Vandyke discutând despre armura care fusese scoasă din furgonetă și depozitată într-un colț al încăperii. Nu avea suficientă încredere în el însuși încât să intervină în conversația lor. Tot ce putea face era să stea acolo în picioare și să pară civilizat.

Cel puțin, spera să pară civilizat. De câteva ore bune, avusese nivelul adrenalinei foarte ridicat. Dozele mari puteau avea efecte neprevăzute.

- Un prieten de-al mei, Tim Masters, e specialist în arme și armuri. El mi-a povestit despre colecția ta, Ambrose, îl informă Cady. Din locul unde era așezată cu picioarele încrucișate, ținând în poală coiful furat, Cady ridică privirea. Mi-a spus că ți-a oferit niște sfaturi și că te concentrai pe piese rare făurite de cei mai buni armurieri din partea de nord a Italiei. Mi-a zis că încercai să obții un costum întreg...

Mack se întoarse cu spatele la ei și bău puțin din ceaiul pe care Ambrose îl făcuse pentru oaspeții săi. Gustul lichidului îl irită. Niciodată nu-i plăcuse ceaiul prea tare. Lui îi plăcea cafeaua. Cafeaua tare.

Bine, deci interpretase greșit dovezile pe care le avuse la îndemână. Trăsese concluzia care păruse cea mai logică. Dar se înșelase. Cady doar își făcuse treaba, așa cum înțelesese ea să o facă, găsind coiful furat. Era o mare problemă că nu respectase procedura, își asumase un risc mare și fusese cât pe ce să fie ucisă, dar avea să se ocupe de asta mai târziu.

Acum, nu voia decât să se bucure de ușurarea enormă care îl cuprinsese când aflase că ea era în siguranță și că nu încercase să-l tragă pe sfoară.

Satisfacția pe care o simțea era exagerată în raport cu situația prin care trecuseră. Nu se simțea ușurat ca un profesionist care descoperise că nu făcuse o greșeală de calcul în afaceri. Încă o dată, reacționa ca și cum toată prostia asta fusese personală. La naiba, ai crede că tocmai descoperise că nu-l înșelase iubita cu alt bărbat. *Așa* de personal.

Cu siguranță exagera având în vedere că, până în seara asta, nu petrecuse mai mult de o oră și jumătate în compania ei. Asta se întâmplase în timpul întâlnirii din Vegas, care fusese sută la sută o întâlnire de afaceri.

O oră și jumătate în care discutaseră despre muncă nu prea însemna că aveau o relație personală. Bineînțeles, mai erau și telefoanele din ultimele două luni. Dar astea nu prea puteau fi puse la socoteală.

„Așa, bine, iau în calcul și telefoanele. Dă-mă-n judecată."

Înăuntrul lui se ducea o luptă între control și euforia provocată de testosteron. La nivel rațional, știa ce se petrecea cu el. Amenințarea pericolului și a violenței lăsase urme chimice la fel de puternice precum dorința sexuală. Îi luă o vreme să treacă peste asta. Dar cu aspectul ăsta putea să se descurce. Cady era cea care complica toată treaba asta. De fiecare dată când se uita la ea, rațiunea se ducea la naiba.

Venise în seara asta aici mânat de o furie de gheață îndreptată, în aceeași măsură, atât asupra lui însuși, cât și asupra lui Cady. La vederea mașinii ei închiriate parcate la poarta de la poalele aleii învăluite în ceață, se schimbase totul într-o clipită. O parte din el știuse imediat că se întâmpla ceva foarte rău. Atunci îl cuprinsese frica.

- Incredibil. Ambrose analiza coiful pe care îl ținea Cady. Absolut incredibil. E greu de crezut că, toți anii ăștia, a fost pur și simplu depozitat într-o cutie în camera din spate a unui mic muzeu din Vegas.

- În cazul ăsta, incultura a fost de bun augur. Cady examina piesa gravată din oțel, afișând o expresie de apreciere pură. Numai uită-te la măiestria cu care a fost creat coiful ăsta. Forma e atât de elegantă. Șlefuirea motivelor decorative e extraordinară. Vezi cum face liniile să iasă în evidență din fundal? Imaginează-ți cum o fi să investești atât de mult timp și viziune artistică într-un obiect făurit pentru război...

- Grozav, nu? exclamă Ambrose voios. Mă întreb cum o fi ajuns în colecția de la Military World.

- Am găsit o referire la el într-un catalog al unui muzeu militar de la începutul secolului douăzeci. Se menționa că fusese scos pentru a fi vândut într-o licitație la New York, în 1925. Totuși, despre cumpărător nu se spune nimic. Pur și simplu, a dispărut.

- Poate că tipul ăla, Belford, cel despre care ai spus că a deschis Military World, l-a cumpărat și l-a ținut în depozit toți anii ăștia.

- Posibil. Probabil că nu vom ști niciodată sigur. Ambrose, dar în colecția ta cum a intrat?

Întrebarea asta îi atrase atenția lui Mack. Se trezi din reverie și se uită la Ambrose.

- Bună întrebare. Vandyke, cum ai făcut rost de el? Am un program care, printre altele, urmărește licitațiile și vânzările on-line, publice sau private, legale sau mai puțin legale. Nu am găsit nici urmă de coiful ăla.

- Tocmai de aia m-a sunat pe mine pentru consultanță, interveni Cady. Eu sunt specialistă în zvonurile care circulă în lumea artei, cele pe care programul lui nu le poate depista. Având în vedere trecutul tău în industria software, mă aștept ca tu, Ambrose, să fii genul de colecționar pe internet.

- Nu am localizat coiful prin intermediul unei cunoștințe de pe internet, zise bărbatul. Am fost abordat de un negustor on-line care mi-a povestit să știe pe cineva care voia să intermedieze o vânzare foarte secretă. I-am spus că sunt interesat. Mi-a adus coiful aici și i-am plătit cu bani gheață.

- Nu ai întrebat de unde provine? întrebă Mack.

Ambrose părea rușinat.

- Mă tem că nu am pus prea multe întrebări.

- Bravo! exclamă Mack. Și acum știm unde te duce asta.

Ambrose se înroși.

- Bine, bine. Dar întâmplător documentația pe care am văzut-o părea în regulă.

- Numai că toate chitanțele de la licitație erau false, murmură Cady.

- Da, se strâmbă Ambrose. În afară de asta. Dar cum era să știu eu că actele erau false?

- Ar fi trebuit să verifici la Tom sau la altcineva care are cunoștințe despre arme și armuri înainte să cumperi piesa, îl dojeni Cady.

- Ai dreptate. Bărbatul privi trist spre coif. Dar îl voiam foarte tare și nu am vrut să apară probleme, dacă știi ce vreau să spun.

Mack fu surprins că simțea un acces de simpatie autentică pentru Ambrose. Poate că Vandyke era un multimilionar retras din industria software, dar nu avea decât douăzeci și trei de ani.

- Apropo de probleme, interveni Mack, cum i-ai întâlnit pe ăia doi cu care te-ai distrat aici în seara asta?

- Au apărut pur și simplu la ușa mea. Nu știu cum au aflat că am coiful.

- Probabil că ți s-a întins o cursă în ziua în care ai cumpărat piesa, spuse Mack. Mai mult ca sigur, ăștia doi lucrau cu așa-zisul consultant de artă care a aranjat furtul coifului și apoi ți l-a vândut ție. Când o să ajung la calculatorul meu, poate o să reușesc să fac rost de câteva nume pentru polițiști.

- Nu înțeleg. De ce să-mi vândă coiful pentru ca apoi să-l fure?

Mack surâse trist.

- Ca să-l poată vinde din nou unui alt cumpărător, și să-l fure și de la el ca să-l vândă iar. Și iar.

- Trebuie să recunoști, rosti Cady, cu siguranță e un mod foarte creativ de a asigura repetarea tranzacției.

Mack își flexă degetele de la o mână, amintindu-și senzația pe care o avusese când simțise sabia străveche în palmă.

- Cum ai spus și tu, în prezent, colecționarii plătesc prețuri exorbitante pentru armuri. De fiecare dată când piața vreunei ramuri a artei se însuflețește, atunci crește și numărul de furturi în zona respectivă. E vorba de vechea lege a cererii și ofertei.

- Da, știu totul despre legea aia. Ambrose analiză coiful câteva secunde bune. Apoi își înălță privirea cinstită, plină de remușcări către Cady. Îmi pare sincer rău pentru asta.

- Cred că e cam ca prăbușirea unui avion, fu ea de părere. Ar fi putut fi mai rău. Am avut noroc și am scăpat din asta, datorită lui Mack.

Cady îi zâmbi, timp în care ochii îi rămaseră serioși, concentrați. Mack își dădu seama că îl considera erou pentru momentul acela. Se întreba cât avea să țină asta.

- Are dreptate, aprobă Ambrose. Omule, chiar îți sunt dator. Dacă vreodată o să pot să fac ceva ca să te răsplătesc...

- Am să-ți dau de știre, zise Mack.

– Vorbesc serios, insistă Ambrose.
Mack ridică o sprânceană.
– Şi eu.
Ambrose se ridică în picioare.
– Ce-i cu programul ăsta pe care-l foloseşti? Cel despre care ai spus că-ţi permite să urmăreşti on-line licitaţiile private de artă?
– Mi l-a creat un prieten în urmă cu câţiva ani. Mack se întoarse înapoi spre foc. Îmi permite să găsesc informaţii legate de mişcarea pe piaţa neagră a obiectelor de artă şi a antichităţilor. Vânzări, furturi, licitaţii private. Îmi pun la punct o bază de date specializată care urmăreşte mulţi dintre jucătorii cunoscuţi care fac afaceri pe pieţele astea, băieţi buni şi răi. Stochează numele falsificatorilor cunoscuţi, obiceiurile negustorilor şi modurile lor de operare. Tendinţe şi tipare de lucru.
Ambrose se încruntă, afişând o îngrijorare uşor profesională.
– Probabil că trebuie să se actualizeze constant.
– Da. Mack îşi mişcă uşor umerii ca să elibereze din tensiunea care pusese stăpânire pe el. Din păcate, prietenul care mi l-a creat şi-a pus pe picioare propria afacere on-line şi nu mai are timp ca să lucreze la programul meu. Încă mai sunt multe lacune în baza mea de date.
– Ce fel de lacune?
Mack îl privi gânditor.
– Chiar vrei să vorbim despre asta sau doar eşti curios?
– Glumeşti? Am un interes foarte personal în treaba asta. Oficial, am devenit victima unei tentative de furt al unui obiect de artă. Povesteşte-mi despre lacunele din programul tău, Mack.
Mack se uită la Cady. Epuizarea după evenimentele serii i se citea în privire.
– E un pic cam târziu ca să intrăm în detalii, dar poate o să putem discuta despre asta cu altă ocazie.
– Oricând, frate. Oricând. După ce-ai făcut pentru mine, sunt complet la dispoziţia ta. În plus, chestia asta cu localizarea în lumea artei pare destul de intrigantă.

– O să te sun. Îşi propuse în gând să se gândească serios la ideea asta. Nu se întâmpla des să aibă posibilitatea de a da peste un consultant liber-profesionist cu talentele unice ale lui Ambrose Vandyke. Se uită la ceas. Cady, am face bine să plecăm de aici. Trebuie să găsim un motel. Nici unul dintre noi nu e în stare să conducă prea departe în seara asta.
– Sunteţi bine-veniţi să rămâneţi aici, rosti Ambrose în grabă. Ştiu că e un pic de dezordine, dar cred că pot să găsesc nişte prosoape curate.
– Mulţumesc, zise Cady, dar cred că un motel ar face viaţa mai uşoară pentru toată lumea. Unde e cel mai apropiat? În Santa Cruz?
– Nu, nu trebuie să mergeţi atât de departe. Cam la un kilometru şi jumătate de aici, se afla o cabană mică. Proprietarul îmi e prieten. Ambrose se întinse după telefon. Îl sun şi aranjez lucrurile pentru voi.
– Sună grozav. Cady săltă coiful şi se ridică în picioare. Apropo...
Ambrose îi văzu privirea curioasă în timp ce ţinea telefonul la ureche.
– Da?
– Ştiu că ai plătit deja pentru piesa asta şi că nu prea sunt şanse să-ţi recuperezi banii vreodată, dar, dacă te hotărăşti că o vrei cu adevărat, cred că clienţii lui Mack ar fi interesaţi să discute cu tine. Nu, Mack?
Bărbatul surâse ironic.
– Nu cred că-s prea multe îndoieli în privinţa asta. Clienţii mei consideră coiful ăsta echivalentul unui bilet câştigător la loterie. Abia aşteaptă să încaseze banii pe el.
– Aşa rămâne, rosti Ambrose imediat.
– Încă nu ai auzit preţul, continuă Mack.
Ambrose rânji binedispus.
– Cred că mi-l pot permite.
– După ce cumperi coiful, poate o să vrei să investeşti şi într-un sistem bun de securitate pentru colecţia ta în creştere.

– Știi, gândul ăsta mi-a trecut prin minte de mai multe ori în seara asta în timp ce mă uitam cum tipii ăia doi îmi încărcau obiectele în furgonetă.

Se întoarse înapoi la telefonul lui și vorbi repede cu cel care se afla la celălalt capăt.

Mack o privi pe Cady și văzu că și ea se uita la el. Aproape că putea citi în ochii ei cuvintele „eroul meu" scrise cu litere strălucitoare de neon. Era din ce în ce mai greu să ignore zvâcnetul adânc, puternic al dorinței. Se întreba dacă natura aranjase lucrurile în așa fel încât masculul să înceteze să mai gândească limpede atunci când femela zâmbea așa cum o făcea Cady acum. Ca metodă de asigurare a reproducerii și a continuității speciei, avea multe avantaje de partea sa. Își aminti că se reprodusese deja o dată în viața lui. Avea drept dovezi chitanțele de plată a taxelor de colegiu. Un bărbat de vârsta lui se presupunea că trebuie să înceapă să se gândească în perspectivă la planurile de pensionare.

capitolul 9

O oră mai târziu, Cady se întoarse pe spate. Își încrucișă brațele sub cap și începu să privească tavanul slab luminat. Era extenuată, dar îi era imposibil să doarmă. Era nervoasă și agitată. Nici nu era de mirare, având în vedere evenimentele din seara aceea, se hotărî ea.

Se concentră, încercând să-și facă o părere. Avea toate motivele să se afle la marginea unui atac de panică, dar starea de acum nu semăna deloc cu faza incipientă a unui atac. Știa bine senzația aceea, dar acum nu era cazul.

Totuși, terminațiile ei nervoase îi pulsau cu suficientă bioenergie pentru a alimenta un orășel.

Își întoarse capul pe pernă și se uită la ceas. Era trei dimineața. Din păcate, mai era ceva până să poată să renunțe în mod justificat la încercarea de mai dormi și să se ducă să ia micul dejun.

Dădu așternuturile la o parte, se ridică în picioare și se îndreptă spre ușa glisantă de sticlă care dădea spre

balconul îngust care înconjura etajul micii cabane. Întunericul de afară era de nepătruns. Copacii se întrevedeau peste acoperișul ascuțit. În urmă cu o oră, începuse să plouă serios. Streașinile de deasupra picurau continuu.

Simți brusc nevoia copleșitoare de a respira aer curat, chiar dacă era umed și răcoros. Se întoarse și ridică halatul subțire pe care-l lăsase la capătul patului. Făcuse bine că fusese precautǎ și împachetase lucruri pentru încă o noapte de ședere, se gândi ea.

Gândul de a da mâine-dimineață ochii cu Mack fără să se fi spălat pe dinți era insuportabil.

Legă cordonul halatului, își puse în picioarele goale mocasinii pe care îi purtase mai devreme și descuie ușa glisantă.

Aerul umed și înviorător al nopții, îmbibat cu mirosul pădurii, o învălui. Păși afară și merse să stea la balustrada balconului. Separatoare din lemn, înalte până la umăr, o despărțeau, de o parte și de alta, de celelalte camerele, dar putea să vadă că din nici una nu răzbătea lumină. Se pare că Mack nu avea nici o problemă cu somnul.

Norocosul de Mack.

Sau stătea întins în pat, cu privirea în tavan la fel cum făcuse și ea în urmă cu puțin timp în urmă.

„Nu te mai gândi la Bărbatul Fantastic în pat. Nervii tăi nu pot suporta și mai multă tensiune."

Atinse balustrada udă cu vârful unui deget. Era prea liniște aici, în pădurea de conifere îmbibată în ploaie. Era greu de crezut că paradisul comercial al tehnologiei reprezentat de Silicon Valley se afla la distanță de mers pe jos de aici, presupunând că existau oameni care să vrea să facă naveta pe cărările înguste de munte.

O străbătu un fior de conștientizare și simți prezența lui Mack chiar înainte ca acesta să vorbească din întunericul din stânga ei.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el. Nu poți să dormi?

Întrebarea lui clarifică un lucru... Mack nu era în pat. Stătea în umbra densă de partea cealaltă a separatorului.

Cady se întrebă de cât timp se afla el acolo, privind în noaptea umedă.

Stătea cu mâinile cufundate în buzunarele unui hanorac negru. Era o siluetă fascinantă, ba chiar enigmatică, cu o expresie indescifrabilă în întuneric. Conştientizarea prezenţei lui o străbătu ca un fulger invizibil care o lăsă, în mod ciudat, fără răsuflare. Era ca şi cum s-ar fi trezit legănându-se în vârful unei roţi de bâlci foarte înalte.

Cady îşi strânse halatul mai bine la gât şi încercă să nu se gândească la fantezii şi la sex. Erau parteneri de afaceri. El era angajatorul ei. Trebuiau luate în calcul regulile de angajare, mai ales având în vedere faptul că voia să mai lucreze pentru el şi în viitor. Cât de des posibil.

– Eşti bine? vru el să ştie.

Cady putu să audă îngrijorarea autentică din vocea lui şi îşi dădu seama că nu-i răspunsese la întrebare.

– Bine. Grozav. Nu am nici o problemă, rosti la repezeală încercând să pară naturală. Ce însemna un pic de pericol, o luptă şi o experienţă soră cu moartea la locul de muncă? Şi toate într-o zi de muncă în calitate de consultant în domeniul artei. Era o profesionistă. Continuă: Nu prea reuşeam să adorm. M-am gândit că poate aerul nopţii mă va ajuta puţin.

– Nu mă miră. M-am gândit că ai luat lucrurile un pic cam lejer în seara asta. Chiar mă gândeam când o să te lovească.

Cady simţi cum o cuprinde iritarea. *Era* liniştită, la naiba. Nici măcar nu avea un atac de panică, deşi, în circumstanţele actuale, avea dreptul la asta.

– Bine, să ştii totuşi că în majoritatea nopţilor nu nimeresc în mijlocul unui jaf în desfăşurare, se răsti ea. Dar am auzit că o schimbare de ritm din când în când face bine. Îi reveni în minte imaginea luminii care strălucea pe suprafaţa unei săbii foarte vechi şi se cutremură. În plus, tu ai făcut ce a fost mai greu.

– M-ai speriat ca dracu' în seara asta.

Cady încremeni, neînţelegând de ce vorbea pe tonul acesta. Ar fi putut jura că mocneşte furie. Dar asta nu avea nici un sens. De ce să fie furios pe ea? Ea era cea care avea motiv să fie furioasă.

Instinctele ei profesionale se treziseră. Era un client, îşi reaminti. Voia să mai facă afaceri cu el. În plus, amândoi fuseseră foarte stresaţi în seara aceea. Trebuia să se ţină seama de asta.

– Şi eu m-am speriat destul de tare, replică ea, alegând în mod deliberat un ton mai diplomat. Şi a fost şi mai rău când mi-am dat seama că voiai să faci mult mai mult decât să trimiţi furgoneta la vale pe alee. Nu mi-a venit să cred când am văzut că ţineai sabia la gâtul tipului ăluia.

– Nu aveam să rezolvăm problema doar dacă înfăptuiam diversiunea cu furgoneta.

Tonul lui era glacial acum. Lui Cady îi trecu pentru prima oară prin minte că poate el era cel în pericol de a avea un atac de panică. Făcu un pas mai aproape de separator şi se uită la faţa lui încercând să-i vadă expresia.

– Eşti bine? îl întrebă cu blândeţe.

– Depinde ce înţelegi tu prin bine.

– Amândoi am avut o seară grea.

– Crezi?

Nu-i plăcea amuzamentul rece din vocea lui. Era ca şi cum se străduia foarte tare să se controleze. Cunoştea sentimentul acesta. Ezită o clipă, apoi decise să rişte. Până una-alta, el era Bărbatul Fantastic. Era foarte posibil ca el să-i fi salvat viaţa în seara aceea. Cu siguranţă împiedicase furtul unei armuri vechi care valora o avere. Mack merita o recompensă. Îşi făcu curaj pentru sacrificiul suprem.

– Am o pastilă în cutiuţa de la breloc, rosti ea. O ţin la îndemână pentru urgenţe. Este pentru atacuri acute de panică. Pot să ţi-o dau, dacă ai nevoie de asta.

Încercă să nu se gândească cum avea să fie drumul lung spre casă de a doua zi fără mica ei plasă de siguranţă din poşetă.

Urmă o pauză scurtă.

– Mersi, grăi el într-un final. Foarte frumos din partea ta. Dar am găsit în minibar nişte sticluţe de whisky. Cred că îşi va face treaba.

– O, bine, zise ea, încercând să-și ascundă ușurarea.
Urmă iarăși un moment de tăcere.

– Trebuie să folosești des pastile? o iscodi el.

– Nu, dar am tendința să fac atacuri de panică. Toată lumea spune că moștenesc asta de la familia din partea mătușii mele, dar, din câte știu eu, doar noi două suferim de așa ceva.

– Întotdeauna ai avut probleme cu atacurile astea?

– Au început când eram în facultate. Își apucă reverele mai strâns. Dar cred că mi se trag de la ceva ce mi s-a întâmplat la paisprezece ani. Am avut... un accident. A fost cât pe-aci să mă înec. Mai târziu, când am început să am atacurile de panică, sentimentul pe care îl aveam îmi reamintea de ce-am simțit atunci.

– Folosești pastilele des?

– Nu. Acum nu. Nu le-am mai luat de-o groază de vreme.

Își asculta propriile vorbe, îngrozindu-se din ce în ce mai tare. Conversația luase o turnură neplăcută. Probabil că, până în momentul de față, Mack trăsese concluzia că nu era decât un pachet de nervi... instabilă, labilă și nestatornică. Nu era deloc o imagine de profesionistă prea grozavă. Planurile de viitor legate de următoarele misiuni de consultanță începură să se evapore rapid.

– N-am mai avut o problemă serioasă de foarte mult timp. Ani, de fapt.

– De câți ani?

Dacă nu reușea să schimbe repede subiectul, urma să aibă, până la urmă, un atac de panică în seara asta.

– Cel puțin doi, răspunse ea, încercând să pară liniștită și lipsită de griji. De fapt, trei. Trei era un pic exagerat, dar în câteva luni urmau să se împlinească trei ani întregi de la ultimul atac serios. Mental, își încrucișă degetele. Exercițiile regulate de yoga și de respirație mă ajută mult. Țin pastila la îndemână pentru urgențe extreme.

– Înțeleg.

În mod cert era vremea să schimbe subiectul, hotărî ea.

– Ce-ai făcut la cabana lui Ambrose în seara asta, începu ea, a fost uimitor. Presupun, după felul în care te-ai descurcat cu cei doi bătăuși, că nu a fost prima oară când te-ai aflat într-o astfel de situație.

Urmă o mică pauză. Cady avu impresia că Mack își cântărea cu grijă vorbele. Aparent, faptul că, în seara asta, împărtășiseră o experiență majoră care îi legase mult nu însemna că el voia brusc să îi spună povestea vieții lui.

– Tata a fost militar de carieră, începu el în cele din urmă. M-am însurat în facultate și a fost nevoie să-mi găsesc repede o slujbă, așa că, pentru câțiva ani, i-am călcat pe urme. Când m-am retras, am început să lucrez pentru o companie care oferea consultanță pe probleme de securitate pentru corporații. Într-un fel sau altul, mi-am petrecut suficient timp prin preajma armelor sau a oamenilor care le purtau.

– Înțeleg.

Rumegă vestea asta cu grijă. În mod cert, asta îl punea într-o cu totul cu altă lumină pe Mack Easton. Ea provenea din lumea artei și, până în seara asta, presupusese că și el venea tot de acolo. Din prima lor discuție telefonică, înțelesese că era diferit de toți ceilalți bărbați pe care îi cunoscuse bine în viața ei, dar nu înțelesese pe deplin cât de diferit, totuși.

– Cum ai ajuns să intri în afaceri cu obiecte pierdute sau furate? întrebă ea.

– După moartea soției mele, am decis să intru într-un domeniu care să implice mai puține arme.

– Înțeleg. Îmi pare rău, nu mi-am dat seama. Când ai pierdut-o pe soția ta?

– Acum șase ani.

Resemnarea tăcută din vocea lui îi spunea tot ce-ar fi putut să vrea să știe despre căsnicia lui. Își iubise soția. Se împăcase cu suferința.

– Îmi pare rău, rosti ea din nou, foarte blând de data asta.

Pentru o vreme, se așternu tăcerea dincolo de care nu se auzea decât picuratul liniștit al ploii.

– Știi, reluă Mack după o vreme, nici măcar nu-mi amintesc de când n-am mai avut o recuperare care să fi mers atât de prost ca în seara asta.

Părea extrem de dezgustat. Cady oftă în sinea ei. Şi uite aşa se duceau pe apa sâmbetei viitoarele colaborări cu *Ce-i pierdut va fi găsit*... Neavând nici o şansă să-i schimbe părerea despre eficienţa ei, căută nişte circumstanţe atenuante.

– A fost o situaţie extrem de neobişnuită, sublinie ea. Nu a fost tocmai o însărcinare de rutină.

– Nu ai urmat procedura. Ar fi trebuit să mă suni de îndată ce-ai depistat că Vandyke are coiful.

– Stai un pic, nu-i corect. Recunosc că situaţia a escaladat, dar nu a fost vina mea. Eu doar am venit să analizez coiful. Ambrose mi-l descrisese prin telefon, dar la armuri trebuie să te uiţi îndeaproape. Cum era să ştiu că ăia doi plănuiau un jaf?

– Ar fi trebuit să mă ţii la curent.

– Hai, lasă-mă; nici măcar n-am ştiut că era piesa lipsă. Îmi făceam pur şi simplu meseria de consultant, urmărind o pistă.

– Asta nu-i o scuză. Nu te plătesc să-ţi asumi riscuri. Mă aştept ca liber-profesioniştii pe care îi angajez pentru consultanţă să fie cu capul pe umeri şi să rămână în aria lor de expertiză. Am crezut că ţi-am spus clar, când te-am angajat prima oară, că treaba ta este să urmăreşti zvonurile şi indiciile. De recuperări mă ocup eu.

Era cu adevărat iritat. Cady simţi fiori reci punând stăpânire pe ea.

– Îmi spui că sunt concediată? întrebă ea.

– Mă gândesc s-o fac.

Nu era o certitudine încă. Trase adânc aer în piept. Nu însemna mult, dar avea să se agaţe de mica rază de speranţă.

– Situaţia care s-a ivit în seara asta e aproape imposibil să se mai întâmple vreodată, rosti ea cu însufleţire.

– Mda?

– De fapt, practic, pot să-ţi garantez că nu se va mai repeta.

– Chiar aşa?

– Data viitoare, te voi înştiinţa tot timpul, promise ea. Nu voi mai face greşeli.

Mack nu răspunse.

– Îţi voi trimite rapoarte zilnice cu evoluţia misiunii, îl asigură ea. Pe e-mail, ca să le primeşti cât mai repede.

– Hmm.

Se înmuia. Era aproape sigură de asta.

– Îmi voi stabili propriile proceduri interne, continuă ea cu toată seriozitatea.

– Proceduri?

– Mă voi asigura că vei cunoaşte stadiul exact al oricărei misiuni de găsire la care voi lucra, douăzeci şi patru de ore pe zi. Aşa vei putea să pui întrebări sau să-mi dai instrucţiuni în orice moment.

Iar linişte. Cady îşi ţinu respiraţia.

– Să înţeleg că îţi place să lucrezi pentru *Ce-i pierdut va fi găsit?* întrebă el, în cele din urmă, pe un ton neutru.

– Foarte mult, răspunse ea rapid. După prima colaborare cu tine, cea legată de urciorul de la mănăstirea spaniolă, mi-am dat seama că vreau să mai fac muncă de depistare. Nu mă înţelege greşit, îmi place să-i consiliez pe clienţii care vor să achiziţioneze piese bune. Dar, dacă stai să te gândeşti, munca de la *Ce-i pierdut va fi găsit* e o prelungire firească a afacerii mele. Îmi pune în valoare talentele într-un fel extrem de interesant. Fascinant, de fapt.

– Înţeleg. Îţi place pentru emoţiile pe care le implică, nu-i aşa?

– Pentru provocare, spuse ea. Mă atrage datorită provocărilor.

– Aha.

Cady aşteptă, abia îndrăznind să se mişte.

– Nu mai vreau incidente precum cele din seara asta, o avertiză el.

Se înmuia *într-adevăr*.

– După cum am spus, voi institui propriile proceduri adiţionale ca să te pot ţine la curent.

Mack medită asupra ideii. Între timp, ea proiecta în minte o multitudine de formulare cu aspect profesional pe care le putea folosi pentru a transmite rapoartele.

– În regulă, vorbi Mack într-un final. O să încercăm din nou. O să te sun data viitoare când voi mai avea ceva din domeniul artelor decorative.

În sfârșit, Cady își putea permite să se relaxeze.

-Mersi. Chiar apreciez asta. Nu vei regreta.

-Ești sigură?

-Bineînțeles. Haide, Mack, trebuie să recunoști că sunt bună la ceea ce fac. Am descoperit toate cele trei obiecte dispărute după care m-ai trimis. Patru, dacă punem și coiful la socoteală.

-Nu pot să te contrazic cu asta.

-Am instincte bune pentru genul ăsta de treabă.

-Instincte bune, aprobă el sec. Și contacte bune.

Cady ridică din umeri.

-Lumea artei este mică, iar eu am crescut în ea de când eram în cărucior. Pot apela la diferite surse pentru a face rost de informații pe care tu nu le poți afla cu programul tău computerizat.

-Nu trebuie să-mi demonstrezi abilitățile tale pentru treaba asta. Deja știu că ai fler pentru așa ceva.

Cady privi trăsăturile umbrite ale feței lui. Cel mai bine era să schimbe iarăși subiectul, decise ea.

-Ei bine, acum că am stabilit statutul meu profesional, mai e ceva ce ar trebui să discutăm.

-Ce anume?

-Nu ți-am mulțumit pentru ce-ai făcut în seara asta, rosti ea încet. Nu prea sunt sigură cum s-o fac. De fapt, nici măcar nu știu cum să încep.

-Las-o baltă, bombăni el. Face parte din politica firmei *Ce-i pierdut va fi găsit* să aibă grijă de angajați.

-Înțeleg. Se gândise la asta. Cum ai știut unde sunt în seara asta?

-Am sunat-o pe asistenta ta.

-Ah. Cady încuviință din cap. Deștept. Păi, te deranjează dacă îți sunt puțin recunoscătoare? Cavalerii adevărați, în carne și oase, cu sau fără armură, sunt greu de găsit în zilele noastre.

-Am zis s-o lași baltă.

Exasperată, merse să se așeze lângă separator. Înmărmuri când își dădu seama cât de aproape se afla de el. Chiar acolo. La câțiva centimetri. Suficient de aproape încât să-i poată simți căldura trupului. Suficient de aproape încât să vadă că nu purta ochelarii. Suficient de aproape încât să o facă să rămână fără suflare.

-Mersi oricum, șopti ea.

El o privi atât de mult încât i se păru o eternitate. Cu o străfulgerare de intuiție feminină, știu că avea s-o sărute. Tot ce trebuia să facă era să se dea un pas înapoi și să lase separatorul să-și îndeplinească misiunea. Dar de ce să facă asta? se întrebă. El era Bărbatul Fantastic și nici unul dintre ei nu avea o relație. Și probabil că îi salvase viața.

„Eroul meu", se gândi ea. „Cel autentic."

Nu se dădu în spate. Mack își scoase foarte ușor mâinile din buzunarele hanoracului lăsându-i timp suficient să se răzgândească. Dar Cady știa că nu avea să se răzgândească. Nu ar fi schimbat nimic la momentul acesta, pentru nimic în lume.

El se întinse peste separator, îi prinse capul în palme și-o sărută.

„Bărbatul Fantastic."

Mâinile lui erau mari. Cady putea să simtă cât de puternice erau. Sărutul o făcu să simtă o undă delicioasă de șoc electric. Totuși, el îi ținea fața ca și cum ar fi fost un obiect din porțelan Sèvres din secolul al optsprezecelea. Gura lui se închise peste a ei, ușor, convingător... cu foame. Degetele lui o strânseră foarte puțin. Cady îi simțea puterea și dorința.

Dulceața o luă complet prin surprindere, o copleși. Era ca și cum experiența ei anterioară în domeniul acesta constase în câteva întâlniri cu câteva falsuri atractive și cu o mână de imitații, dar, în sfârșit, avea de-a face cu o creație originală.

Da, poate nu era cel mai deștept lucru din lume. Totuși, ce rău avea să-i facă? Putea să facă față. Era adevărat, nu mai exersase de ceva vreme din cauză că se hotărâse să-și îngroape viața socială, dar nu avea să-și piardă mințile doar pentru că o săruta Mack. Controla perfect situația.

Mack își înclină capul, lipindu-și buzele și mai tare peste ale ei, sărutând-o din ce în ce mai adânc. Cady simți căldura acumulându-i-se în partea de jos a trupului.

Probabil că era bine că separatorul complica lucrurile, se gândi ea. Altfel, ar fi încercat din răsputeri să se încolăcească în jurul lui. Ar fi putut să se facă foarte tare de râs.

Un sărut era una, dar să te culci cu un client era cu totul altceva. Cu siguranță, nu era deloc o politică prea bună de afaceri.

Mack gemu încet. Mâinile lui se desprinseră de fața ei. Bărbatul își înălță capul. Se termina prea repede.

Cady deschise ochii și văzu cum Mack își puse un picior pe bara de jos a balustradei și-și întinse mâna spre partea de sus a separatorului. În câteva secunde trecu peste și sări cu ușurință pe partea ei de balcon.

O prinse de umeri, o luă în brațe și o sărută din nou.

Regulile erau făcute pentru a fi încălcate.

Cady își încolăci brațele în jurul gâtului lui. Umezeala din aer îi pătrunsese în păr și în hanorac, dar nici că mai conta. Era el suficient de pasional încât să usuce ploaia de pe amândoi. O ținea atât de strâns lipită de el încât abia mai reușea să respire. Nici asta nu mai conta. Tot ce conta era să stea cât mai aproape posibil. Era atât de excitată încât nu mai reușea să vadă bine. Dorința feroce, necruțătoare și tulburătoare îi punea stăpânire pe simțuri. Se prinse cu putere de umerii lui.

– *Mack.*

Bărbatul îi trecu o mână de-a lungul spatelui până la pulpă, o prinse și o ridică lipind-o de el. Halatul ei se deschise. Cady icni simțind cât de repede avansează contactul intim și se agăță de el și cu mai multă sălbăticie.

– Mă gândesc la asta de câteva ore, mormăi el.

– Și eu.

– Nici nu-i de mirare că nici unul din noi nu a putut să doarmă.

O ridică în brațe și-și mută gura pe gâtul ei. Cady simțea cum lumea cufundată în noapte se învârte în jurul ei. Își dădu seama că Mack traversa balconul spre ușa glisantă din sticlă.

– Deschide-o, șuieră el când ajunse în dreptul ei.

Cady bâjbâi după mâner și reuși să împingă ușa într-o parte. Mack o purtă în întunericul camerei.

Când se lăsă cu ea pe așternuturile șifonate, Cady era deja sălbatică, cu respirația tăiată și mai excitată decât fusese vreodată în viața ei. Simțea o dorință de nemăsurat.

Se rostogoli cu el de-a lungul patului mare, înnebunită, plină de dorință și delirând un pic. Mack se luptă cu ea să capete controlul, folosindu-se de greutatea trupului pentru a o țintui în cele din urmă. Când se liniști, el era peste ea, cu un picior între coapsele ei. Halatul se desfăcuse complet în timpul zvârcolirii pasionale, lăsând-o acoperită doar de cămașa subțire de noapte.

Mack își strecurase deja o mână pe sub poalele veșmântului. Cady simți palma caldă și puternică pe partea interioară a coapsei, cercetând-o, mângâind-o. Deveni conștientă de umezeala dintre picioare și știu că o simțea și el.

Îl sărută cu disperare crescândă. Fiecare loc pe care-l atingea cu gura era pradă ușoară... curbura umărului, lobul urechii, partea interioară a încheieturii. Undeva în adâncul minții îi sună un clopoțel de avertisment. Nu așa era viața ei amoroasă. Partidele sălbatice de amor cu bărbați practic necunoscuți nu erau stilul ei. Dar clinchetul clopoțelului era prea îndepărtat și prea slab ca să-i distragă prea mult atenția.

Mack se ridică de pe ea suficient cât să-și scoată hanoracul, tricoul negru de dedesubt și pantalonii.

O clipă mai târziu, când se lăsă din nou peste ea, Cady era mai mult decât pregătită pentru el.

Nu ezită deloc. Își folosi o mână să se ghideze încet, cu putere, mai adânc înăuntrul ei. Geamătul lui profund și răgușit exprima atât anticipare, cât și satisfacție.

Era udă și pregătiră când intră în ea, dar nu mai simțise vreodată o senzație atât de puternică. Era prea mare. Primul ei gând fu că nu avea să încapă. În al doilea rând se gândi că era perfect, că era exact ce avea nevoie pentru a se elibera de tensiunea copleșitoare.

O pătrunse încet, o dată, de două ori, strecurându-se în zona mult prea strâmtă pentru el, copleșindu-i

simţurile şi aşa exacerbate. Toată partea de jos a trupului ei se încordă.

Mack trase aer în piept.

Intensitatea eliberării care urmă o luă complet prin surprindere. Mack îi acoperi gura cu gura lui şi-i sorbi ţipătul.

În clipa următoare, fiecare muşchi al trupului lui se încordă. Cady îşi înfipse unghiile în spatele lui. El îşi dezlipi gura de a ei şi-şi îngropă faţa în aşternutul de lângă ea.

Propriul lui ţipăt de eliberare fu atenuat parţial de perna mare şi moale de dedesubt.

Avusese dreptate, se gândi Cady. Unele reguli erau făcute pentru a fi încălcate.

Cady se trezi fără vlagă din profunzimile epuizării plăcute care pusese stăpânire pe ea imediat după orgasm. Afară, pe balcon, ploaia continua să cadă neîntrerupt.

Deschise ochii şi văzu silueta masivă a lui Mack întinsă alături de ea. Stătea pe burtă, cu faţa întoarsă în partea cealaltă, spre noapte. Plapuma îl acoperea până la brâu, lăsând la vedere conturul atrăgător al spatelui. Cady se gândi la cât de uşor o ridicase şi o purtase în braţe până în dormitor. Bărbatul Fantastic. Surâse în sinea ei, savurând senzaţia delicioasă care îi străbătea întreg trupul. Se întrebă dacă sentimentul era ceva obişnuit după o partită cu adevărat grozavă de sex.

- Mack?

Nu răspunse.

- Mack?

Vorbi mai tare de data asta.

- Mmm? rosti el fără să-şi ridice capul de pe pernă.

Cady se ridică într-un cot.

- Mă gândeam la ceva.

- Nu poţi să te gândeşti mai bine mâine-dimineaţă? mormăi el în pernă.

- Mă gândeam că, mai devreme, mi-ai spus cum ai reuşit să mă găseşti acasă la Vandyke, dar nu mi-ai spus clar de ce m-ai urmărit până acolo.

Urmă o pauză scurtă, apăsătoare.

- Am avut o bănuială.

- Trebuie să fi fost mai mult decât o bănuială. Se încruntă, rememorând evenimentele din seara aceea. Ştiu că ai zis ceva despre supravegherea colaboratorilor externi, dar mă îndoiesc că pleci în urmărirea fiecăruia dintre ei de fiecare dată când respectivul face o călătorie în vreme ce se află sub contract cu *Ce-i pierdut va fi găsit*.

Mack nu comentă nicicum observaţia asta. Cady se întreba dacă nu cumva adormise la loc.

- Mack?

- Aşa faci mereu?

- Ce să fac?

- Ai chef de vorbă după sex?

Iritarea din vocea lui o răni. Îşi spuse că era pur şi simplu morocănos pentru că îl trezise dintr-un somn profund. Eroii aveau nevoie de odihnă. Dar trebuia să ştie.

- A fost vorba de intuiţia ta? îl întrebă blând. Ştiu că bărbaţilor nu le place să recunoască faptul că sunt atenţi la chestii de genul ăsta, dar mie poţi să-mi spui.

Mack nu se mişcă secunde bune. Apoi, deliberat, sprijini perna de tăblia patului, o lovi de vreo două ori cu pumnul, după care se întoarse pe spate.

- Cred că poţi s-o numeşti intuiţie, răspunse el într-un final.

O senzaţie uşoară de fericire se revărsă asupra ei. Evident, în ultimele câteva luni, între ei se stabilise un soi de conexiune. Ce se întâmplase în seara asta era mai mult decât o aventură de-o noapte.

- Ai simţit că aş putea să fiu în pericol? îl iscodi ea. Asta e uimitor.

Dinspre partea lui de pat nu se auzi nimic pentru o scurtă perioadă de timp.

- Nu cred că poţi spune să am simţit asta, o corectă el.

- Ei bine? Ce te-a făcut să vii să mă salvezi?

- E ceva important pentru tine, aşa-i?

- Da.

Nu era sigură de ce, dar înţelegea că avea nevoie să cunoască răspunsul.

– Bine, n-am știut că ai putea fi în pericol până când am ajuns la cabană și mi-am dat seama că lucrurile nu arătau prea bine.

– Și atunci de ce m-ai urmat acolo?

Mack își frecă fața cu mâinile.

– Pentru că m-am gândit că ai pus la cale propria învoială cu Vandyke. Am crezut ai găsit un cumpărător pentru coif.

– Un *cumpărător*? Fu nevoie de ceva efort ca să înțeleagă cât de tare se înșelase. Dar, când, în cele din urmă, înțelese ce i se spusese, mai întâi îngheță, după care luă foc de furie. Stai puțin. Ai crezut că aș aranja o tranzacție pentru coif?

– Da.

– Una care să nu-i implice pe clienții tăi?

– Da.

– Cum ai putut să crezi așa ceva?

Nefiind conștient sau poate nepăsându-i de furia ei crescândă, Mack ridică din umeri.

– Când mi-am dat seama că te-ai urcat brusc într-un avion să te întâlnești cu bărbatul care avea coiful, am tras concluzia logică.

– Ai tras concluzia logică? Era tot ce putea să facă, să păstreze un ton cât de cât echilibrat. *Care* logică?

– Dacă recuperai coiful și îl înapoiai lui Dewey și lui Notch, ai fi primit onorariul tău obișnuit de la *Ce-i pierdut va fi găsit*. Dar tu ai primi plata asta indiferent dacă localizezi piesa sau nu, nu-i așa?

– Corect, spuse ea foarte încordată.

– Pe de altă parte, dacă îl convingeai pe Vandyke să vândă piesa unui alt colecționar sau negustor de pe piața neagră, cuiva care să nu pună prea multe întrebări, pe lângă ceea ce te plătesc eu, ai fi putut obține un comision gras. Tot ce trebuia să faci era să-mi raportezi că nu ai putut da de coif. Înțelegi ce vreau să spun?

– Da, cu siguranță înțeleg, domnule Easton. Se ridică în genunchi și-și înfășură plapuma în jurul ei. Ceea ce spui tu e o insultă pentru integritatea mea profesională și pentru reputația mea.

Probabil că în sfârșit își dăduse și el seama că era furioasă.

– Pur și simplu, eram precaut, spuse el cu grijă.

– Precaut, pe naiba! Ai crezut că am de gând să te înșel. Ridica tonul în ciuda eforturilor de a se stăpâni. Ai presupus că o să te trag de sfoară. Pur și simplu, ai tras concluzia că sunt o escroacă.

– Am urmat probabilitățile. Trebuie să vezi cum părea totul din punctul meu de vedere.

– Nu, nu trebuie să văd cum părea din punctul tău de vedere. Se ridică din pat luând plapuma cu ea. Pot vedea din punctul meu de vedere că al tău nu e decât o insultă. Cum îndrăznești să mă acuzi că am încercat să te înșel?

– Nu te-am acuzat de nimic. Se ridică încet în capul oaselor. Nu voiam să-mi asum riscuri, atâta tot. *Ce-i pierdut va fi găsit* e o afacere. Trebuie să o conduc ca atare.

– Așa să fie? Ei bine, se întâmplă ca și eu să am o afacere. Ceea ce târăști tu prin noroi aici e reputația mea profesională. Cum ar trebui să răspund la o chestie ca asta? Cum ai reacționa tu dacă eu aș face ca tine?

– Încerc să-ți explic...

– Cred că ai dat suficiente explicații. Nu vreau să mai aud nici una dintre explicațiile tale prostești. Se înfășură în plapumă. Ai venit după mine pentru că ai crezut că te trădez, nu pentru că erai îngrijorat pentru siguranța mea.

– Îmi pare rău. Mack se ridică în picioare și o privi de dincolo de lățimea patului. Am făcut o greșeală.

– Da, așa e.

– Nu s-ar fi întâmplat asta dacă m-ai fi ținut la curent.

– Asta înseamnă să preiei inițiativa. Și să nu îndrăznești să dai vina pe mine. Nici măcar nu am știut că e coiful care trebuie, pentru numele lui Dumnezeu. Știam cât de entuziasmați sunt Dewey și Notch. Nu am vrut să le dau speranțe după care să îi dezamăgesc.

– Îmi cer scuze. Mack își trecu mâinile prin păr. Asta e tot ce pot să fac. Am stabilit deja că data viitoare vei

urma procedurile astfel încât să nu mai avem astfel de neînțelegeri.

– Nu-ți face griji, domnule Easton, nu există absolut nici o șansă să se mai ivească neînțelegeri între noi. Surâse cu răceală pe deasupra așternuturilor șifonate. Pentru că nu va mai exista o dată viitoare. Când te întorci la birou, poți să mă scoți de pe lista ta de colaboratori pentru că nu voi mai accepta însărcinări venite din partea firmei *Ce-i pierdut va fi găsit*.

– Calmează-te. Se întinse după pantaloni. Ești... un pic ciudată acum. Probabil că e tot un efect întârziat al stresului. Vom discuta despre asta după ce vom dormi un pic.

– Nu, nu vom discuta despre asta de dimineață. Noi doi nu mai avem nimic să ne spunem, Mack.

– Stai ușor. Își trase fermoarul cu o mișcare rapidă și precisă. Mai devreme mi-ai spus că-ți place să lucrezi pentru *Ce-i pierdut va fi găsit*. Și ești bună la ceea ce faci. De ce-ai vrea să dai cu piciorul la tot doar pentru că ești un pic supărată pe mine acum?

– Ai dreptate. Îmi place ceea ce fac. Fiori reci de victorie o străbătură prin tot trupul. Dar mă gândesc că nu mai am nevoie să mai preiau contracte de consultanță de la *Ce-i pierdut va fi găsit*. Îmi pot găsi propriii clienți.

Mack rămase nemișcat.

– Despre ce dracu' vorbești?

– Am ceva experiență în domeniu acum. Am priceput cum stau lucrurile în afacerea asta și am foarte multe cunoștințe în lumea artei. Odată ce se va afla că sunt disponibilă să mă ocup de găsirea obiectelor de artă pierdute sau furate, clienții vor veni grămadă la ușa mea.

– Crezi că e atât de ușor? În vocea lui se amestecau neîncrederea și furia. Am niște vești pentru tine. Una e să dai de urma obiectelor de artă pierdute prin intermediul piețelor negre și cu totul altceva e să le recuperezi. Ai văzut ce s-a întâmplat în seara asta. În ramura asta a afacerii, există niște jucători periculoși.

– Și? Dacă o să am nevoie de mușchi, sunt sigură că o să pot să angajez pe cineva.

– Nu știi despre ce vorbești. Începu să pășească pe lângă pat. Ești supărată. Poate că faci unul dintre atacurile tale de panică.

– Nu sunt panicată. Sunt nervoasă. Crede-mă, știu să fac diferența.

– Cady...

Ea îndreptă rapid un deget spre ușa glisantă din spatele lui.

– Ieși de aici.

Bărbatul se opri la capătul patului, privind-o în umbră.

– Nu crezi că exagerezi?

– Nu. Pleacă. Acum. Ai dreptate în privința unui singur lucru: am fost extrem de stresată în seara asta. Trebuie să dorm.

Mack ezită. Apoi se aplecă, își ridică în grabă hanoracul de pe podea și se îndreptă spre ușă.

– O să discutăm despre asta la micul dejun.

– Nu, n-o vom face. Nu voi mai accepta nici o colaborare cu *Ce-i pierdut va fi găsit* nici dacă mor de foame. Ai înțeles?

– Trebuie să vorbim.

– Nu mai avem nimic să ne spunem. Sunt pe cale să mă transform în concurența ta.

– Nu am nimic împotrivă să cooperez cu concurența din când în când.

Cady îi aruncă un zâmbet rece.

– Competitorul tău este complet împotriva cooperării cu *Ce-i pierdut va fi găsit*. Pleacă, Mack.

Bărbatul glisă ușa și ieși în balcon. Acolo se opri încă o dată și se uită înapoi peste umăr.

– Asta înseamnă că nu mai sunt eroul tău? o întrebă el.

Nici nu catadicsi să răspundă. În loc de asta, ocoli în grabă patul, apucă mânerul ușii și o trânti ca să se închidă.

Privi prin geamul gros cum el dispărea înapoi peste peretele separator.

Problema cu o fantezie bună era că nu rezista niciodată la contactul cu realitatea.

*

A doua zi, când ajunse în apartamentul ei, încă fierbea de mânie. Era bine să fie acasă, își spuse. Și ce dacă locul părea un pic gol? Era obișnuită cu asta, nu-i așa?

În plus, acum că își extindea activitatea în domeniul căutării de obiecte de artă pierdute, probabil că avea să călătorească mai mult. Asta însemna că urma să petreacă mult mai puțin timp singură aici.

Dădu drumul mânerului micuței valize pe roți și ridică telefonul să vadă dacă are mesaje. Găsi trei. Pentru o clipă, presimți că unul dintre ele era de la Mack. Poate că sunase să-și ceară iertare. Bineînțeles că asta nu avea s-o facă să se răzgândească în ceea ce privește colaborarea cu *Ce-i pierdut va fi găsit*. Dar nu știa dacă să-l asculte puțin cum își punea țărână în cap.

Și iată un exemplu de fantezie.

Nici unul dintre apeluri nu era de la Mack. Primul era neimportant. Dar al doilea, de la verișoara Sylvia, o lăsă perplexă.

> *... te-am sunat să-ți spun că mătușa Vesta e moartă. S-a înecat în piscină în timp ce înota azi-noapte. Se crede că a suferit unul dintre atacurile ei de panică, s-a dezorientat și nu a mai putut să ajungă la trepte. Înmormântarea este programată pentru marți, aici în Phantom Point...*

Cel de-al treilea apel era de la părinții ei.

> *... Ne întoarcem pentru înmormântare. Nu putem sta mult...*

Vesta Briggs era moartă. Conducătoarea neîmblânzită a Galeriei Chatelaine nu mai era. Era greu să perceapă schimbarea atât de bruscă a realității.

Cady închise telefonul și privi în gol în noapte. O ardeau ochii. În curând avea s-o podidească plânsul.

Spre finalul vieții, Vesta devenise o persoană dificilă și mult mai excentrică.

Totuși, fusese o prezență în lumea artei. La înmormântare urma să vină multă lume, dar Cady se îndoia că cei adunați aveau să se verse prea multe lacrimi.

capitolul 10

– *Deci*, ce-a mers rău la ultima afacere, tată? întrebă Gabriella.

Mack oftă în sinea lui și continuă să fie atent la tapiseriile din secolul al șaptesprezecelea atârnate pe peretele galeriei. Erau mai multe astfel de decorațiuni expuse. Fiecare înfățișa scene vii de la vânătoarea unui inorog, recreând un trecut care era atât realitate, cât și mit.

Culorile, în special roșul și albastrul aprins erau extraordinare, mai ales dacă luai în calcul vechimea lânii și a mătăsii. Tapiseriile debordau de viață și de energie. Fiecare dintre chipurile zecilor de oameni, la propriu, era înzestrat cu trăsături particulare. Animalele, multe la număr, erau foarte variate, de la câini de vânătoare la grifoni. Florile erau redate în cele mai mici detalii.

Tapiseriile erau împrumutate dintr-o colecție privată. Expoziția specială îi oferise lui Mack pretextul de a lua prânzul cu fiica lui în San Francisco, precum și o după-amiază de cutreierat printr-un muzeu.

Vizitele la muzeu erau o pasiune de familie. Pe soția lui, Rachel, o întâlnise la o expoziție impresionistă în timpul anului doi de facultate. Multe dintre întâlnirile lor avuseseră loc în muzee și galerii. Continuaseră obiceiul chiar și după nașterea Gabriellei. Fata făcuse primul tur printr-un muzeu pe când se afla într-un port-bebe atașat de spatele lui Mack.

După moartea lui Rachel, își reluase vizitele la muzee, la foarte multe muzee, alături de fiica lui. Amândoi căutau alinare în obiectele de artă și în antichitățile acelea care erau dovada tangibilă a naturii universale a experienței umane.

Când îl loviseră greutățile firești ale faptului că era părintele unei adolescente, descoperise că muzeele puteau să depășească, pentru scurte perioade de timp,

chestiunile apăsătoare pe care le implica creșterea de unul singur a unui copil. Alți tați participau la jocuri cu mingea împreună cu copiii lor. Mack și Gabriella vizitau muzee. Învățase că, atunci când comunicarea devenise imposibilă oriunde altundeva, ei doi puteau discuta în galeriile liniștite înconjurați de obiecte de artă.

În vacanțele de vară, vizitaseră instituțiile din străinătate: Ermitajul, muzeul Ashmolean, Luvrul sau alte nenumărate și minunate muzee din Europa. În zilele libere de la școală, traversaseră țara, vizitând totul de la Muzeul Metropolitan de Artă din New York, la Institutul de Artă din Chicago sau la Muzeul de Artă din Seattle și Muzeul Getty.

– Ce te face să crezi că s-a întâmplat ceva rău? întrebă el.

– Tată, vorbești cu mine, singurul tău moștenitor confirmat. Îmi dau seama când ceva nu merge bine la o misiune. La fel cum tu îți dai seama că am un prieten nou.

La asta fu nevoit să se întoarcă și să-i arunce o privire atentă autoproclamatei lui moștenitoare. Întotdeauna fusese Gabriella, niciodată Gabby. Rachel insistase să i se spună așa încă de la început. În prima ei zi de grădiniță, Gabriella își anunțase educatoarea că va răspunde doar la numele ei complet. Decretul fusese impus și pe toată durata școlii generale și a liceului. Tocmai împlinise nouăsprezece ani, era pe la jumătatea primului an de facultate și nu dădea nici un semn că ar vrea să renunțe la atitudinea asta.

– Ai un prieten nou? o întrebă el, cu real interes. Ce s-a-ntâmplat cu Eric? Chiar îmi plăcea tipul ăla. Ridică o mână înainte ca ea să apuce să dea un răspuns. Stai, fac pariu că fix asta a fost problema, nu? Am citit undeva că cea mai rapidă cale de a scăpa de iubitul fiicei tale e să-i spui că îl accepți.

Gabriella își dădu ochii peste cap. Erau albaștri-gri, aceeași nuanță ca și ai lui. Însă părul blond, osatura fină și zâmbetul gingaș erau moștenite de la mama ei. Trecuseră șase ani de când Rachel fusese ucisă de un șofer beat. Durerea ascuțită de la început se mai estompase

în cele din urmă, transformându-se într-o amintire tăcută. Uneori însă, când se uita astfel la fața fiicei lui, putea simți șoaptele vechii furii și ale amărăciunii pe care le trăise când fusese nevoit să accepte realitatea dură că Rachel nu avea s-o vadă niciodată pe Gabriella transformându-se într-o tânără frumoasă și inteligentă.

– Tată, ți-am spus, Eric e doar un prieten.

– Ești sigură?

– E homosexual, bine? Încetează să mai încerci să schimbi subiectul. Mi-ai spus că ai recuperat bucata aia veche de armură pentru care Dewey și Notch s-au înțeles s-o vândă geniului din industria software din munți.

– Ambrose Vandyke.

– Mă rog. Mie mi se pare că toată lumea a avut de câștigat. Dar tu te porți ca și cum lucrurile ar fi evoluat rău. Ce s-a întâmplat?

– Am apreciat greșit, replică el.

Atât de greșit încât nu-și dăduse seama decât prea târziu, adăugă în sinea lui. Se mută în fața altei tapiserii, care înfățișa o scenă de la curtea Franței din secolul al șaptesprezecelea, cu toată eleganța, farmecul și decadența ei uimitoare.

Gabriella se grăbi să-l ajungă din urmă.

– Tu nu apreciezi niciodată greșit.

– Toată lumea face greșeli.

– Asta are vreo legătură cu noua ta colaboratoare liber-profesionistă pe care ai folosit-o în ultima vreme? Cea despre care ai spus că e specializată în obiecte de artă decorativă europene?

– Ce te face să crezi că are ceva de-a face cu ea? replică el.

– Ai mai multă încredere în mine, tată. Ai folosit o mulțime de consultanți de-a lungul anilor, dar am știut că e ceva diferit de prima oară când ai adus vorba de ea.

– Zău? Cum ai tras tu o așa concluzie? Se opri. Uneori asta mergea la tineri. Erau atât de interesați de propria persoană și de propriile probleme, atât de preocupați să devină adulți încât nu-și dădeau întotdeauna seama că ceilalți nu le ofereau răspunsuri complete.

– Nu știu. Sprâncenele Gabriellei se uniră când se încruntă, încurcată. Cred că din felul în care vorbești despre ea. Devii cam tăcut de fiecare dată când vine vorba de ea în vreo discuție. Dacă te întreb de ea, îmi spui doar cât de bună e. Ce ochi bun are.

– Chiar e bună. Aș putea să jur că are un al șaselea simț când vine vorba de falsuri. Totodată, are niște instincte fantastice când vine vorba de depistarea obiectelor pierdute de artă.

La dracu', Cady era suficient de bună încât să merite să o urmeze indiferent de pericole, se gândi el. Ar *putea* să devină adversara lui. Și-o închipui făcând muncă de recuperare, și totuși, asta nu i se păru câtuși de puțin lipsit de pericole. Cu siguranță, în nouă ocazii din zece, nu aveau să apară primejdii. Dar, din când în când, așa cum se demonstrase atât de grăitor în cazul Vandyke, lucrurile se puteau complica. Cady nu știa nimic despre latura asta a afacerii. Prima oară când lucrurile nu aveau să funcționeze cum trebuie, urma să se afle în mare primejdie. Tresări amintindu-și replica ei de despărțire. „Dacă o să am nevoie de mușchi, sunt sigură că o să pot angaja pe cineva."

– Ai mai folosit și alți liber-profesioniști care erau buni, dar nu ai avut niciodată tonul ăsta când îmi povesteai despre ei.

– Gabriella...

– Gata, tată, la cazul ăsta ai întâlnit-o pentru prima oară pe Cady Briggs și ai venit purtându-te ciudat. Ceva s-a întâmplat, știu eu.

În timp ce se îndrepta spre următoarea tapiserie, Mack își dădu seama că Gabriella nu avea să accepte să-i fie distrasă atenția. Analiză inorogul din scena afișată în fața lui.

– Domnișoara Briggs nu a urmat procedurile obișnuite, rosti el cu grijă. Au apărut ceva probleme la recuperare. În cele din urmă, s-a rezolvat, dar a trebuit să implicăm poliția.

Gabriella se lumină vizibil la față.

– Vrei să spui că domnișoara Briggs a dat-o-n bară?

– N-aș spune chiar așa.

– *Chiar* a dat-o în bară. A dat-o grav în bară, nu-i așa? Gabriella părea extrem de mulțumită acum. Și, ai concediat-o?

– Nu chiar.

– De ce nu? Tocmai ai zis că nu a urmat procedurile și că a trebuit să chemi poliția. Întotdeauna mi-ai spus că, dacă e posibil, tu încerci să recuperezi obiectele clienților tăi fără să implici autoritățile. Asta e motivul pentru care oamenii apelează, în primul rând, la *Ce-i pierdut va fi găsit*. Nu vor reclamă și atenție.

– Uneori nu poți evita asta. Asta a fost una dintre situațiile alea.

– Tocmai mi-ai spus că lucrurile au mers prost din cauză că domnișoara Briggs nu a urmat procedurile. De ce o aperi? întrebă Gabriella cu încăpățânare.

– Nu o apăr. Consultanții liber-profesioniști au un grad de libertate de acțiune. De asta sunt liber-profesioniști în loc să fie angajați cu normă întreagă. La dracu'! Acum îi găsea scuze lui Cady. E nouă în branșa asta. O să învețe. „Probabil cu greu", adăugă în sinea lui, „atunci când va încerca să-și angajeze vreun musculos".

– Ce-ai vrut să spui când ai zis că nu ai concediat-o propriu-zis pe domnișoara Briggs?

– Am hotărât să-i acord o a doua șansă pentru că e bună la ceea ce face. Dar ea mi-a spus că nu mai e interesată să mai ofere consultanță pentru *Ce-i pierdut va fi găsit*.

– Adică s-a enervat și și-a dat demisia.

– Cam așa a rămas.

– De ce n-ai zis așa? Bănuiesc că asta rezolvă problema, nu-i așa? Gabriella era în mod vădit mulțumită. Nu va mai fi nevoie să-ți faci griji că va mai greși și pe viitor la alte cazuri, nu?

– Se pare că nu. Vrei să-mi spui ce ai împotriva domnișoarei Briggs? Nici măcar n-ai cunoscut-o.

Gabriella își feri privirea, părând foarte concentrată la tapiserie.

– Nu cred că-i bună pentru tine.

Mack percepu sensul dublu al afirmației.

– Și ce naiba vrea să însemne asta?

– E greu de explicat, vorbi Gabriella înroşindu-se. Capeţi un ton oarecum mohorât de fiecare dată când vorbeşti despre ea. E ca şi cum te deprimă sau ceva de genul ăsta.

„Aşa păţeşti dacă trimiţi tinerii la facultate", îşi spuse Mack în gând. Nu avea de gând să-i explice unei tinere de nouăsprezece ani diferenţa dintre frustrarea sexuală şi depresia clinică. Nu era sigur că înţelegea nici el prea bine nuanţele tehnice în cazul lui.

– Nu sunt deprimat.

– Eşti sigur?

– Foarte sigur.

– Poate ar trebui să vorbeşti cu doctoriţa Jenny, tată.

Îl speria gândul de a discuta cu psihologul de vârsta a treia care îi ajutase pe el şi pe Gabriella să treacă peste durerea pricinuită de moartea lui Rachel şi care mai apoi îi dăduse sfaturi despre cum trebuie crescută o adolescentă sensibilă. Se şi văzu încercând să-i explice bunei doctoriţe diferenţa dintre frustarea sexuală şi depresia clinică.

– Sunt bine, Gabriella. Venise vremea să schimbe subiectul. Vestea bună e că Dewey şi Notch sunt acum bogaţi, datorită lui Vandyke.

Comentariul o devie cu succes de la subiect. Fata se lumină la faţă.

– Le-a dat o groază de bani pentru coiful ăla vechi?

– Într-adevăr, aşa a făcut. Vandyke e foarte nepăsător când vine vorba de bani. Cred că e mai interesat de surfing şi de colecţionarea de armuri vechi decât de a face o afacere bună. Cu ce le-a dat el, Dewey şi Notch îşi pot achita împrumutul pe care l-au luat la deschiderea afacerii şi îşi vor extinde şi expoziţiile. Sunt în culmea fericirii.

Gabriella zâmbi.

– Ei, asta-i minunat. Fac pariu că bunicul a fost încântat când i-ai povestit că ai putut să îi ajuţi.

– I-am dat un telefon aseară. S-a bucurat să afle că Notch şi Dewey şi-au rezolvat problemele financiare. Mack se mută la următorul exponat, încercând în sinea lui să-şi facă curaj. De vreme ce suntem la subiectul bani, vreau să discut cu tine ceva.

– Nu-mi spune că te-ai răzgândit şi-mi iei maşină anul ăsta? Nu trebuie să aştept până în anul doi?

– Nu, nu m-am răzgândit în ceea ce priveşte maşina, draga mea. O să vând casa.

Asta o făcu să îngheţe, exact cum se temuse el că avea să se întâmple. Fata se răsuci de lângă tapiserie ca să-l poată privi cu o expresie şocată.

– Vorbeşti serios? îl întrebă.

– Sunt încă la stadiul în care fac planul, îi răspunse cu blândeţe, nu am dat anunţul încă. Dar da, vorbesc serios.

– Tată, nu poţi să vrei asta. Fata ridică vocea. Nu poţi să faci asta.

– Gabriella, e prea mare pentru mine acum, că sunt mai mult singur acolo. Nu am timp pentru o grădină aşa de mare. Ştii că, în perioada asta, sunt mai mult pe drumuri. Ar fi mai convenabil dacă aş locui mai aproape de un aeroport mare. Drumul de la San Francisco la Sebastopol e tare lung.

– Dar ce-o să facem când o să vin acasă în vacanţele dintre semestre şi pe timpul verii?

Mack zâmbi uşor.

– Nu-ţi face griji, o să mă asigur că noua casă va avea două dormitoare.

– Nu despre asta e vorba. Gabriella dădu tulburată din mână. O ai pe doamna Thompson care vine o dată pe săptămână să facă curat în casă. Dacă ai nevoie de un grădinar, poţi să angajezi unul. Îmi dau seama că e mult de mers până la aeroportul din San Francisco, dar poţi să iei un tren dacă n-ai chef să conduci, nu?

Ştiuse că nu va fi deloc simplu.

– Draga mea, îmi dau seama că vestea asta te ia prin surprindere.

– E casa noastră. Am locuit acolo dintotdeauna.

– Eşti adult acum. Amândoi ştim că nici măcar nu te vei mai întoarce acolo să locuieşti permanent.

– Nu te baza pe asta. Gabriella se strâmbă. Am auzit că e ceva obişnuit pentru un copil fără loc de muncă

să se întoarcă în cuib ca să profite de cazare și masă gratuite până când își găsește ceva de lucru.

- Se rezolvă. Dacă ai nevoie să mănânci pe gratis o vreme după colegiu, o să găsim noi o soluție. O să-mi pun avocatul să întocmească un contract pe perioadă determinată pe care să-l semnezi. Nimic pretențios. Nu ar trebui să fie nici o problemă.

Fata își strânse buzele.

- Nu glumesc. Nu pot să cred că ai vinde casa noastră!

- După cum am spus, nu am dat încă anunțul.

- Dar o s-o faci, nu?

Mack ezită.

- Da.

Gabriella își încleștă mâna mai tare pe bareta poșetei.

- Asta are legătură cu ce n-a mers bine la treaba pe care ai făcut-o pentru Dewey și Notch, nu-i așa?

Mack rămase, la rândul lui, uimit.

- Nu, sub nici o formă. Mă gândesc de mult la asta.

- Nu cred. Fata îi cercetă chipul. Tată, nu-mi spune, te rog, că domnișoara Briggs are vreun amestec în treaba asta.

- Cady nu are absolut nimic de-a face cu asta.

- Ești sigur?

Bărbatul clătină exasperat din cap.

- Ce te face să crezi că ar avea de-a face cu hotărârea mea de a vinde casa?

- Nu știu. Tot ce știu e că, până azi, nu ai adus vorba de asta. Se strâmbă din nou. La naiba, tată, nu pot să cred că te comporți așa din cauza unei femei. Nu ești cam bătrân pentru așa ceva?

- Pentru așa ceva, ce? o întrebă el pe un ton sec.

Fata se îmbujoră.

- Știi ce vreau să spun.

- Nu, nu cred că știu.

- Nu mai râde de mine, tată. Treaba asta e prea importantă. Vorbim despre casa noastră aici.

Sclipirea unei lacrimi pe care crezu că o vede în ochii ei îl îngrijoră. Își trecu un braț pe după umerii ei.

- Calmează-te, draga mea. Nu o să mă grăbesc să fac nimic. O să fac lucrurile pe îndelete. Sunt multe decizii de luat. Haide să mergem să mâncăm ceva de prânz.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, străbătu drumul de nouăzeci de minute spre sud, cu o Gabriella foarte tăcută pe locul din dreapta lui. O lăsă în siguranță la căminul ei din campusul plin de verdeață din Santa Cruz al Universității din California și se întoarse la mașină pentru a face drumul lung înapoi acasă.

Merse din nou prin nord spre San Francisco, de-a lungul podului Golden Gate, pe colinele dealurilor din ținutul Marin și dincolo de ele pentru a ajunge la peisajul verde-auziu al districtului Sonoma.

Apoi o luă pe Autostrada 101 până la intersecția care ducea spre bătrâna casă confortabilă, care, în decursul ultimului an, devenise cumva prea mare și prea goală. Opri mașina pe aleea mărginită de copaci și închise motorul.

Pentru o vreme, rămase acolo cu mâinile pe volan și cercetă casa unde-și văzuse copila foarte deșteaptă și foarte drăguță transformându-se într-o tânără foarte deșteaptă și foarte frumușică.

Îi era recunoscător casei ăsteia bătrâne. Îl ajutase s-o crească pe Gabriella. Îi adăpostise pe amândoi după moartea lui Rachel și-i oferise stabilitate și un sentiment de siguranță unei copile fără mamă. Dar își îndeplinise misiunea, iar acum păstra doar amintiri de demult. Oricât de mult se străduia, nu reușea să se mai vadă locuind prea mult în camerele acelea cu tavan înalt. Ușa spre trecut aștepta ca el s-o închidă.

Gabriella intuise corect. Ceva se întâmplase la ultimul caz. Deschisese parțial o altă ușă și întrevăzuse un fragment ademenitor din propriul viitor.

capitolul 11

Îi luă zece zile de stat pe gânduri, de meditații ursuze și serioase, dintr-acelea pe care Gabriella le-ar fi confundat

cu mâhnirea – sau, mai rău, cu depresia – pentru a pune la cale un plan.

Când se opri în fața ușii din față a casei lui Cady, își dădu seama că planul lui era destul de vag, chiar și pentru o simplă intenție. Dar n-avea încotro și asta era, în primul rând, pentru că nu fusese în stare să născocească unul mai promițător.

Cady deschise ușa după ce sunase la sonerie aproape un minut întreg. Era în picioarele goale. Avea părul negru prins într-o coadă strânsă bine la spate, ceea ce-i sublinia trăsăturile interesante. Purta colanți și un costum strâmt de balet, precum și o fustiță elastică și scurtă, sexy. Toate hainele erau complet negre. Bărbatul se întrebă dacă nu cumva negrul acesta era de rău augur.

Preț de câteva secunde, Cady îl privi fix ca și cum tocmai ar fi descoperit un extraterestru pe treptele din fața casei.

– A trebuit să vin în Santa Barbara pentru un caz, rosti el în liniștea ciudată. S-a întâmplat să fiu prin preajmă. Aveam adresa ta în fișierele mele. M-am gândit să profit de ocazie să văd dacă ești acasă.

„M-am gândit să mă arunc în gol pentru că nu aveam nimic mai bun de făcut și o luam razna încercând să mă gândesc la un pretext să te revăd", adăugă în gând.

Cady clipi de câteva ori, părând speriată sau oarecum confuză. „Dar nu supărată", își zise el. Era semn bun. Deveni conștient de sunetul muzicii care venea dinspre holul din spatele ei. Mozart.

– M-ai luat prin surprindere, îngăimă ea. Tocmai îmi terminam exercițiile de yoga.

– Nu am vrut să te întrerup.

– Nu, nu, e-n regulă, rosti ea în grabă. Doar că nu mă așteptam să vii personal.

– Mai puteam să apar și altfel?

– Am crezut că mai întâi o să suni să discutăm. Acum părea iritată, poate chiar nervoasă. Să înțeleg că venirea ta aici înseamnă că ești interesat?

Se așteptase s-o sune. Și tot timpul acesta el se gândise că ar fi norocos să poată să pună piciorul la ușa ei.

Îi mai crescu moralul. În mod clar, ratase niște semnale pe drum.

Nici n-ar fi fost pentru prima oară.

– Sunt interesat, grăi el, pășind cu grijă pe terenul minat. Cu siguranță sunt interesat.

– Bun. Ochii-i sclipiră, părând că s-a mai liniștit. Îmi dau seama că probabil nu am fost prea coerentă în mesajul vocal pe care ți l-am lăsat azi-noapte.

– Aha. Mack vorbi pe un ton neutru și-și puse în gând să-și asculte mesajele de îndată ce va ajunge la hotel. Nu le mai verificase de ieri după-amiază. Fusese prea ocupat să se gândească obsesiv la cum avea să-și facă apariția astfel încât să pară neutru și spontan.

– Nu-i vina ta, dacă ești confuz.

– Am mai fost confuz și cu alte ocazii, o asigură el. Te obișnuiești cu senzația.

Cady îi aruncă un zâmbet ușor nedumerit.

– Te-aș fi sunat mai devreme, dar nu am fost în oraș și s-au întâmplat multe.

– Nici eu nu prea am fost de găsit, replică Mack. N-am știut că ai fost plecată. Brusc își aminti de planurile ei de a pune pe picioare o afacere care să concureze cu *Ce-i pierdut va fi găsit*. Simți cum i se strânge stomacul. Un contract de consultanță?

– Nu, o înmormântare. Strămătușa mea a murit în timp ce te ajutam pe tine să recuperezi coiful pentru prietenii tăi.

– Strămătușa? Vrei să spui Vesta Briggs? Directoarea Galeriei Chatelaine?

– Da.

– Îmi pare rău. Nu-i venea să creadă că ratase știrea asta. Își propusese să fie la curent cu evenimentele din lumea artei. Ca să nu afle de moartea Vestei Briggs, trebuie să fi fost un pic mai mult rupt de realitate în ultimele zece zile. Trebuie să fi fost în ceață complet. Nu am știut.

– Se crede că a suferit un episod neobișnuit de sever de panică în vreme ce înota singură. Poate că s-a speriat că era vorba de un atac de cord. Simptomele pot fi foarte asemănătoare. Oricum, medicul le-a povestit

verișoarelor mele, Sylvia și Leandra, că în timpul acestui atac extrem de panică, Vesta probabil că a obosit, s-a dezorientat și s-a înecat.

– Îmi pare rău, repetă Mack. În situația de față, nu găsea nimic altceva de zis. Probabil că ai fost șocată.

– Toată lumea i-a spus că nu ar trebui să înoate singură, în special noaptea când nu mai era nimeni altcineva în casă. Dar mătușa mea a fost mereu extrem de încăpățânată.

Bărbatul încuviință.

– În mod clar, e o trăsătură de familie.

Maxilarul lui Cady se încleștă rapid. Apoi oftă.

– N-am să te contrazic pe tema asta. Făcu un pas în spate. Cred că ar fi mai bine să intri. Trebuie să te pun la curent cu situația și nu vreau s-o fac aici în prag. Vrei niște ceai cu gheață?

Nu-i plăcea ceaiul rece mai mult decât cel fierbinte, dar adaptabilitatea era una dintre calitățile lui principale.

– Sună bine, rosti el în timp ce intra în hol.

Cady păși în fața lui, conducându-l în livingul aerisit, cu pereții albi mat și mobilier minimalist.

– Ia loc. Cady îi făcu semn către un scaun negru frumos.

Apartamentul era la etajul al doilea. Ușile glisante din sticlă dădeau spre un balcon acoperit. Mack privi în jos la gradina aranjată cu stil. O mică fântână clipocea în mijlocul unei selecții de plante luxuriante aranjate artistic. Scump, cu gust și în ton cu multe alte clădiri de lux din zonă.

Ceea ce-l surprindea era interiorul casei lui Cady, cu spații sculpturale și decorațiuni contemporane. Alese scaunul negru în stil italian modern așezat pe un covor stacojiu și o privi pe Cady, care merse în spatele unei tejghele masive din sticlă decorat cu plăci negre și turcoaz. Deschise frigiderul din oțel inoxidabil și scoase o carafă. Ceaiul dinăuntru avea culoarea aurie.

– Nu e tocmai cum mă așteptam, vorbi el în timp ce o privea turnând ceai în două pahare.

Cady ridică privirea fără să se oprească din ce făcea.

– Ce vrei să spui?

Mack mișcă mâna încet indicând decorul.

– Având în vedere specializarea ta profesională și trecutul tău, mă așteptam să locuiești cu o mulțime de antichități de calitate.

– Îmi petrec foarte mult timp la muncă printre piese vechi. Ridică paharele și le aduse în zona livingului. Cred că stilul contemporan al casei mi se potrivește. Îmi oferă o pauză care îmi permite să gândesc într-un fel în care n-o pot face când sunt cufundată în trecut.

– Are sens. Mack luă unul dintre pahare încercând să pară că pricepe măcar în parte ce se petrecea. De vreme ce, așa cum spui tu, mesajul era un pic cam vag, de ce nu o iei de la început, să mă pui la curent?

– În regulă.

Cady se duse spre o canapea cu spătarul jos și se ghemui într-un colț, îndoindu-și unul dintre picioarele atrăgătoare. Pe masa de sticlă din fața canapelei, Mack observă o foaie de hârtie crem umplută cu un scris elegant, feminin. Lângă scrisoare era un plic deschis. Deasupra lui, se găsea o cheiță de aur gravată elaborat și decorată cu o piatră prețioasă albastră.

– Iată povestea lungă spusă pe scurt, începu Cady. Mătușa Vesta, pe lângă faptul că mi-a lăsat casa ei, o bijuterie importantă și colecția ei de cutii prețioase, mi-a lăsat prin testament și pachetul majoritar de acțiuni la Galeria Chatelaine. Întreaga familie e încă șocată.

– De ce e așa de ciudat că ți-a lăsat ție acțiunile?

– Știa că nu mă interesează operațiunile cotidiene ale afacerii. Toată familia înțelesese că va lăsa acțiunile ei cu drept de vot verișoarei mele, Sylvia, care este directoarea actuală.

– Și acum?

Cady sorbi gânditoare din ceai, apoi lăsă paharul jos.

– Acum, după câte se pare, eu am viitorul galeriei în mâinile mele. Și nu am nici cea mai vagă idee de ce Vesta a aranjat să se întâmple așa.

– Să înțeleg că nu se cuvine să te felicit?

– Ți-am zis, n-am vrut niciodată să fac parte din galerie. Operațiunile corporației, planurile cincinale

și programele legate de drepturile de pensie mă plictisesc de moarte. Mătușa Vesta știa asta.

- Și totuși, te-a pricopsit cu acțiunile alea.

- Da. Cady bătu cu unghia cu manichiură elegantă a unui deget în suprafața de sticlă a mesei. Într-o perioadă în care se întâmplă ca Galeria Chatelaine să se afle la o răscruce majoră.

- Ce fel de răscruce?

- Luna viitoare, consiliul de administrație avea termen să voteze dacă e de acord sau nu să se fuzioneze cu Galeriile Austrey–Post. Propunerea este în lucru de luni bune.

Mack se simți pe teren mai sigur acum. Știa câte ceva despre rivalitatea prietenească de lungă durată dintre cele două firme private.

- În regulă, asta ar fi o mișcare importantă, spuse el.

- Oferă o mulțime de posibilități. Dacă e să combini resursele de la Chatelaine cu cele de la Austrey–Post, noua companie va fi catapultată la cel mai înalt nivel în lumea artei. Sylvia deja vorbește să ne extindem pe Coasta de Est și despre posibilitatea deschiderii unei filiale la Londra. Randall și Stanford vor să înființeze un magazin on-line.

- Cine sunt Randall și Stanford?

- Randall e Randall Post, îl informă ea. Bunicul lui e Randall Austrey, cel care a înființat Galeria Austrey. Fiica lui Austrey s-a măritat cu John Post. Austrey și-a numit ginerele partener la firmă, iar galeria a devenit Austrey–Post.

Numele îi suna cunoscut.

- Randall Post e fostul tău soț, nu-i așa?

Maxilarul lui Cady se încleștă.

- Da.

Mack o verificase înainte s-o contacteze pentru prima oară. Post era bărbatul de care divorțase după o căsnicie de nouă zile. O curiozitate morbidă puse stăpânire pe el, dar era clar că ea nu voia să dezvolte subiectul relației cu fostul soț.

- Și atunci Stanford e Stanford Felgrove? întrebă el. Președintele și directorul actual de la Austrey–Post?

- Corect. John Post a murit pe când fiul lui, Randall, avea treisprezece ani. Mama lui Randall s-a recăsătorit cu Stanford Felgrove. Cady deveni foarte serioasă. Jocelyn Post a murit de alcoolism și i-a lăsat cincizeci și unu de procente din acțiunile de la Austrey–Post celui de-al doilea soț. Stanford Felgrove a preluat controlul galeriei. Astăzi, Randall e doar un partener secund în firma înființată de tatăl lui și moștenită de mama lui.

- Cred că-i vine greu de digerat fostului tău soț.

- Da. Cady făcu o pauză. Randall și Stanford au manevrat situația împărțind afacerea în două sfere diferite. Stanford administrează operațiunile corporației. Să fim sinceri, e bun la asta. Cu siguranță, Austrey–Post este pe profit. Sylvia mi-a spus că tocmai a încheiat anul cu câștiguri record. Totuși, Randall este cel cu un trecut în lumea artei și a antichităților, cel care are o mulțime de conexiuni. El curtează clienții și încheie majoritatea tranzacțiilor. Amândoi pun presiune ca să realizăm fuziunea.

- Îmi scapă ceva? E vreo problemă cu fuziunea?

- Asta e întrebarea de șaizeci și patru de mii de dolari. Cady lovi iarăși masa cu degetul. Cu puțin timp înainte de moartea mătușii mele, lucrurile erau pe drumul cel bun în așteptarea votului consiliului de administrație de luna viitoare. Nu ar fi trebuit să existe nici o problemă. Ambele consilii de administrație își doresc fuziunea. Familiile de ambele părți sunt entuziasmate în legătură cu perspectivele de viitor.

Brusc, se opri din vorbit.

- Dar? o îmboldi el.

- Dar, cu câteva zile înainte să se înece, mătușa Vesta a amânat votul. Cam în același timp, și-a schimbat testamentul și mi-a lăsat mie acțiunile de la galerie.

- Și nu știi de ce?

- A spus numai că avea niște îndoieli de ultimă oră și nu știa cât de înțeleaptă era ideea cu fuziunea.

Mack se gândi puțin la asta, apoi ridică din umeri.

- Dacă e adevărat, de ce nu a discutat despre asta în detaliu cu verișoara ta Sylvia și cu ceilalți membri ai consiliului de administrație?

– Nu știu. Poate pentru că era sigură de informația ei. Mâna lui Cady se încordă în jurul paharului. Mătușa mea era secretoasă din fire, iar tendința asta a devenit mai pronunțată odată cu vârsta. Rareori avea încredere în cineva. Dar știu că era în favoarea fuziunii, cel puțin până de curând.

– Te cred. Vesta Briggs controla Galeria Chatelaine. Ceva atât de important precum o fuziune nu ar fi putut ajunge la stadiul de a fi supusă la vot fără aprobarea ei.

Cady își petrecu un braț în jurul genunchiului ridicat și-l privi cu o expresie fixă, tulburată.

– Probabil că s-a întâmplat ceva foarte recent. Ceva ce a făcut-o să aibă îndoieli.

Rezemat în scaunul lui, Mack își întinse picioarele și-și privi vârfurile pantofilor.

– Atunci când și-a modificat testamentul ca să-ți lase ție acțiunile?

– Avocatul a zis că modificarea a fost făcută cam cu o săptămână înainte să moară.

Mack ridică privirea.

– Dacă ai dreptate, atunci orice s-a întâmplat încât să-i creeze îndoieli legate de fuziune trebuie să se fi întâmplat cam în același timp.

– Asta e teoria mea.

Mack bău niște ceai, reuși să nu se strâmbe și puse paharul înapoi pe un suport negru.

– Vrei să afli ce anume a făcut-o să aibă rezerve în legătură cu fuziunea, nu?

– Da.

Mack o privi.

– Și care e rolul meu în treaba asta?

– Nu e evident? Vreau să te angajez să mă ajuți să aflu ce se întâmplă.

– Să mă *angajezi*? Fu atât de uimit de anunțul făcut pe un ton atât de neutru încât nu-și revenea din șoc. *Tu* vrei să mă angajezi *pe mine?*

– Ce-i așa ciudat la asta? Așa cum ți-am spus și în mesajul pe care ți l-am lăsat în căsuța vocală, am nevoie de un detectiv, iar tu cunoști lumea artei.

– Cady, eu găsesc și recuperez opere de artă pierdute. Nu investighez situații financiare dubioase. Asta este cu totul alt domeniu de activitate. Tu pari să ai nevoie de o firmă bună de contabilitate.

– Poate. Dar Sylvia mi-a spus că specialiștii contabili de la Chatelaine au puricat registrele celor de la Austrey–Post. Și, ca măsură suplimentară de precauție, ea și Vesta l-au rugat pe soțul Sylviei, Gardner, să arunce și el o privire asupra lor.

– Gardner e contabil, să înțeleg?

– Da. Este contabil certificat. Are propria afacere în Phantom Point. A confirmat verdictul contabililor. Din punct de vedere financiar, lucrurile arată grozav la Austrey–Post.

– Problemele financiare pot fi ascunse de cineva care știe ce face.

– Da, dar mătușa mea nu a renunțat la fuziune după ce s-a uitat la registre. Decizia ei de a amâna votul s-a întâmplat cam în același timp după ce a avut niște întâlniri cu un bărbat pe nume Jonathan Arden.

– Cine e Arden?

Cady oftă.

– Promite-mi că n-o să râzi?

– Crede-mă, n-am dispoziția necesară să râd.

– Arden e un medium.

Lui Mack îi luă câteva secunde până să absoarbă și să proceseze informația.

– Adică o persoană care, ăăă, pretinde să aibă talente paranormale? o întrebă cu grijă.

– Da.

– Nu glumești, nu?

– Nu, rosti ea obosită. Nu glumesc.

– E cam greu să-ți închipui că președinta Galeriei Chatelaine consultă un medium. Ești sigură că mătușa ta mai era în deplinătatea facultăților mintale spre finalul vieții?

– Mai mulți membri ai familiei au îndoielile lor, recunoscu Cady. Dar am vorbit cu ea de nenumărate ori în ultimele luni. Mie mi se părea că e la fel de lucidă și de rațională ca întotdeauna.

– În trecut a fost interesată de genul ăsta de chestii?

– De metafizică? Nu.

– Ai vreo idee de ce ar fi devenit brusc interesată?

– Nu. Cady lăsă paharul jos. Nu-i stătea deloc în fire să se întâlnească cu un medium. Nu avea răbdare cu ghicitoarele, cu persoanele cu abilități paranormale și cu cei asemenea lor. Din punctul ei de vedere, erau toți niște escroci.

– Mmm.

– Ce încerc să-ți explic e că mi se pare prea mare coincidența ca întâlnirile acelea cu Arden și decizia de a-și schimba testamentul să se întâmple în același timp, încât să putem să o ignorăm. Jonathan Arden e implicat în asta. O simt.

– O simți?

– Da.

– Și te aștepți ca eu să descopăr în ce fel anume e el implicat?

– Da. Ba mai mult, investigația noastră trebuie să rămână absolut secretă.

– Secretă?

– Numai membrii familiei mele știu despre treaba cu mediumul. Așa trebuie să și rămână. Propunerea de fuziune a fost amânată, dar e încă de foarte mare actualitate. E foarte important să nu iscăm nici un fel de speculații legate de starea mintală din ultimele luni a mătușii mele. Genul ăsta de bârfe nu ar face deloc bine galeriilor Chatelaine și Austrey–Post. E clar?

– Crede-mă, eu n-am să scot nici o vorbă. „Se cufundă din ce în ce mai tare într-o teorie bizară a conspirației", se gândi el. Știi ce, poate privești lucrurile dintr-o perspectivă greșită.

– Ce altă perspectivă ar mai exista?

– Te-ai gândit că mătușa ta poate ți-a lăsat acțiunile pentru că voia să te oblige să revii în afacerea familiei?

Cady clătină din cap.

– A înțeles că nu voiam să lucrez la galerie. Mi-a acceptat decizia.

– Ești sigură de asta?

Cady ezită.

– Da.

Mack sesiză scânteia de nesiguranță și o exploată neîndurător.

– Poate că nu se împăcase cu ideea. Nu și în sinea ei, acolo unde contează, de fapt. Fondatorii afacerilor de familie au adesea sentimente foarte profunde pentru cei pe care vor să îi lase moștenitori. Dacă mătușa ta era convinsă că ar trebui să te întorci la firmă, atunci poate că a văzut acțiunile drept o cale de a-și atinge scopul.

Cady privi scrisoarea și cheia de pe masă.

– Nu m-am gândit la posibilitatea asta, recunoscu ea fără tragere de inimă.

– Are foarte mult sens, insistă el să o convingă. Dacă așa stau lucrurile, nu ar trebui să fie nici o problemă să dai acțiunile înapoi familiei. Trebuie să existe o modalitate legală să le poți transfera verișoarei tale sau celorlalți membri ai consiliului de administrație.

– Probabil.

Mack expiră cu putere.

– Nu crezi în raționamentul meu, nu?

Cady își încolăci brațele în jurul ambilor genunchi și îl privi din celălalt colț al camerei minimaliste.

– Nu, cred că e ceva în neregulă și am de gând să descopăr despre ce e vorba înainte să iau decizii despre acțiuni și despre fuziune.

– Mă temeam de asta.

– Singura întrebare aici este dacă vrei sau nu să accepți slujba pe care ți-o ofer.

Cât de curând, trebuia să învețe să aibă grijă la ce-și dorește, își spuse Mack. Venise azi aici sperând să poată lua de la capăt relația încordată cu o femeie imprevizibilă. Își atinsese scopul, asta dacă un caz putea fi considerat drept o relație.

– Ce vei face dacă te refuz? o întrebă el.

– Nu sunt sigură. Își mușcă buza, gânditoare. Cred că o să găsesc un alt detectiv care să mă ajute să-l verific pe Jonathan Arden. Aș prefera să lucrez cu tine pentru că acționezi discret. E puțin probabil ca la Austrey–Post sau la Chatelaine să se fi auzit de tine. Genul ăsta de anonimat ne-ar fi extrem de folositor în acest caz.

-Am ştiut întotdeauna că există avantaje în a fi discret.

Cady tăcu, aşteptând.

-De ce am senzaţia, întrebă el după o vreme, că nu percep toată imaginea de ansamblu?

-Ce vrei să spui? îl întrebă ea, cu o expresie de inocenţă jignită.

Mack oftă încet. Cady refuza să-l pună la curent. Dacă ar fi avut un strop de simţ al realităţii, nu s-ar fi băgat în situaţia asta nici picat cu ceară.

-Nu contează, rosti el. Accept cazul.

-Excelent. Cady îi zâmbi călduros, îşi coborî picioarele şi se aşeză cu tălpile goale pe podea. Acum, că am stabilit asta, putem discuta despre detaliile planului meu.

Presimţirile îi făcură stomacul să se strângă.

-Sunt multe? Detalii, vreau să spun?

-După cum ţi-am zis, eu nu pot să merg să fac investigaţii în Phantom Point cu propriul detectiv după mine. Nu numai că s-ar naşte o mulţime de zvonuri neplăcute despre situaţia financiară a ambelor galerii, dar ar şi tulbura o mulţime de oameni. De asemenea, tu vei fi cel care va pune întrebările. În mod subtil, bineînţeles.

-Hei, subtilitatea e una dintre calităţile mele.

Asta era o greşeală. Putea să simtă dezastrul conturându-se la orizont. Dar nu reuşise să aibă tăria să plece înainte de a fi prea târziu.

-Va trebui să acţionezi din interior.

-Bine. Ce vrei să faci? Să mă angajezi la Chatelaine?

-M-am gândit la acest lucru. Respinse ideea cu o mişcare rapidă a mâinii. Dar asta nu te-ar introduce în cercurile potrivite. Va trebui să te poţi mişca în lumea mătuşii mele. Asta înseamnă să te amesteci printre oamenii cu care a intrat în contact în viaţa ei de zi cu zi. Familia, prietenii, clienţii.

Fascinat fără să vrea, Mack îi privea chipul.

-Te-ai gândit foarte mult la asta, nu?

-Mă concentrez la asta încă de la înmormântare.

-Şi cum ai de gând să mă introduci în cercurile potrivite din Phantom Point?

-Simplu. Am să te prezint drept viitorul meu logodnic.

Mack o privi fix cel puţin cinci secunde. Era vag conştient că îi luase cam atât să-şi poată reveni suficient din şoc ca să poate vorbi coerent.

-Vorbeşti serios? întrebă el fără absolut nici o inflexiune în glas.

-Extrem de serios. Asta te va aşeza exact în mijlocul furtunii.

-Asta nu-i deloc o metaforă liniştitoare.

-Relaxează-te. E perfect. Aproape toată lumea şi-a pierdut speranţa că am să mă mai mărit vreodată. Toţi pornesc de la premisa că o să sfârşesc ca mătuşa Vesta.

-Şi ce înseamnă mai exact *viitorul* logodnic?

-Nu ne-am anunţat oficial logodna, dar intenţionăm să o facem în curând.

Mack încuviinţă printr-o mişcare a capului.

-În viitor.

-Corect.

-Cu alte cuvinte, suntem parţial logodiţi?

-Cam aşa.

-Ei bine, asta lămureşte situaţia. Mersi pentru explicaţie.

-Crede-mă, când voi apărea în Phantom Point cu un potenţial logodnic, curiozitatea va fi uriaşă. Până la urmă, tocmai am moştenit un pachet majoritar de acţiuni la galerie. Se va face coadă ca să te poată cerceta.

-Minunat, mormăi el. Vor presupune că mă însor cu tine să profit de banii galeriei.

-Exact. Vezi cum se va întâmpla?

-Sigur că da. Toată lumea va crede că mă însor cu tine pentru banii tăi. Familia şi prietenii tăi mă vor cataloga drept un oportunist. Un vânător de zestre.

-Bine, nu e deloc grozav pentru tine. Dar e perfect pentru ce ne-am propus noi.

-Perfect.

-Ei bine? îl îmboldi ea.

-Ei bine, ce?

– Acum, că ai auzit toate detaliile, încă te mai interesează cazul?

Nu auzise toate detaliile, nici pe departe. Ce-i ascundea?

– Sigur. Și el putea să se comporte degajat. Nu este ca și cum aș avea altceva de făcut în momentul ăsta.

Cady păru ușurată.

– Bun. E stabilit, atunci.

– Voi vrea un contract, bineînțeles.

– Poftim?

– Nu lucrez niciodată fără contract.

– A, corect. Un contract.

– Cel standard e perfect, continuă el.

– Precum cele pe care le-am semnat cu tine când am lucrat pentru *Ce-i pierdut va fi găsit?*

– Da.

Cady își drese glasul.

– Ă, o să fac unul.

– Ai un contract standard?

– Păi nu. Nu am apucat să-i cer unui avocat să întocmească unul pe care să-l pot folosi pentru genul ăsta de cazuri.

– Super! exclamă el. De ce nu cauți ultimul contract pe care l-ai semnat pentru *Ce-i pierdut va fi găsit?* Poți folosi formularea standard de acolo.

– Bună idee, rosti ea un pic prea veselă.

– În legătură cu onorariul meu, continuă el direct.

Cady rămase foarte nemișcată.

– E negociabil.

– Nu, nu e negociabil. O să mă gândesc în seara asta, în drum spre casă. Am să-ți spun o sumă până dimineață. Va depinde de tine dacă accepți sau refuzi.

– Și dacă refuz?

– Poți oricând să cauți un alt detectiv care știe să fie discret și care nu se supără să se dea drept un oportunist infect.

Lui Cady i se mai evaporă o parte din entuziasmul din privire, înlocuit de o expresie rece.

– O să faci din asta o situație dificilă, nu-i așa?

– Din câte văd eu, e deja dificilă. Încerc doar să mă asigur că voi fi recompensat pe măsura dificultăților implicate.

– Totodată și din pricină că trebuie să suporți ideea că toată lumea va crede că ești un vânător de zestre, corect?

– Da, și din cauza asta. Un bărbat are și el mândria lui.

– E greu să pui un preț pe mândrie, zise ea.

– Nu-ți face griji; o să găsesc eu unul. Se ridică în picioare și începu să se îndrepte spre ușă. Mai bine plec. Am câteva lucruri de rezolvat acasă înainte să-mi încep noua slujbă pentru tine.

Cady sări în picioare și se grăbi să-l urmeze pe hol.

– Mersi, Mack. Chiar apreciez asta.

– Aha. „Mă apreciezi atât de mult încât nu-mi spui tot adevărul", adăugă el în gând.

– Mai ai și alte întrebări?

Bărbatul de opri cu mâna pe clanță.

– Mai e o chestie măruntă care-mi vine în minte.

– Ce este?

– Cât de departe vom merge cu povestea asta a noastră?

Cady se opri brusc la mică distanță.

– Poftim?

– Cu chestia asta cu logodna inventată. Cât de departe mergem?

– Cât de departe?

– Dormim împreună?

Cady nu rămase chiar cu gura căscată, dar buzele i se depărtară ușor. Totuși, își reveni cu o viteză uimitoare.

– Presupun că majoritatea oamenilor vor presupune că suntem, ăăă, intimi. La urma urmei, vom sta împreună acasă la mătușa Vesta.

– Dar nu vom împărți patul?

Cady se înroși, dar privirea îi rămase neclintită.

– Bineînțeles că nu. Doar n-o să mă culc cu unul dintre angajații mei. Asta e împotriva politicii companiei.

capitolul 12

– Ce naiba e chestia asta cu logodna lui Cady? ceru să afle Stanford Felgrove.

Randall Post își privi tatăl vitreg lovind mingea așezată pe suport, țintind a șasea gaură. Erau două motive pentru care ura să joace golf cu el. Primul era pentru ca Stanford era un șmecher oportunist. În unele zile, Randall trebuia să facă eforturi uriașe pentru a se preface că nu era prea interesat de compania pe care Stanford i-o furase.

- Sylvia a zis că Mack Easton ăsta și Cady nu au anunțat încă oficial logodna, îl informă Randall pe un ton neutru. Probabil că așteaptă până când părinții lui Cady se întorc din Anglia.

- Ai idee de când îl cunoaște?

- Din spusele Sylviei, Cady zice că l-a cunoscut pe Easton în ultimele câteva luni, dar nu a menționat că are o relație serioasă cu el până acum câteva zile.

Stanford mârâi:

- Adică exact după ce s-a înecat cățeaua aia bătrână, vrei să spui.

- Aparent.

Randall ridică din umeri.

- Măi, măi, măi. Nu-i așa că-i interesant?

Stanford își potrivi mâinile pe crosă și-și depărtă ușor picioarele. Balansă crosa, repede și cu putere. Randall privi traiectoria mingii cu o satisfacție posacă. Sfera mică zbură într-un arc de cerc care coti brusc la dreapta. Mingea ateriză, țopăi și se rostogoli pe un petic de iarbă mai înaltă de la marginea terenului atent tuns. Stanford avea tendința de a lovi mingea cu efect.

- Ce e așa interesant la asta? întrebă Randall.

- Momentul e totul. Stanford se îndreptă spre partea din spate a mașinuței și îndesă crosa în sac. În mod cert, acest Mack știe să recunoască o oportunitate.

Randall se deplasă înainte ca să-și lovească propria minge.

- Vrei să spui că a cerut-o de nevastă *după* ce a descoperit că a moștenit acțiunile alea la Galeria Chatelaine?

- Mie exact așa mi se pare. La naiba! Tipic pentru hoașca de Vesta, să complice lucrurile lăsându-i acțiunile lui Cady. La ce dracu' s-o fi gândit?

Randall își îndepărtă atenția de la conversație suficient cât să-și execute lovitura. La impact, simți senzația

puternică și dulce, care anunța o lovitură bună. Se îndreptă și privi zborul mingii până la mijlocul terenului. Mulțumit, se întoarse și se îndreptă spre mașinuță.

Standford nu-l felicită pentru lovitură. Stătea în mașinuță și se uita, fără expresie, fix în față spre zona verde din depărtare ca și cum nici măcar n-ar fi observat lovitura aproape perfectă.

Randall zâmbi cu răceală în sinea lui și-și așeză crosa în sac. Stanford ura faptul că fiul lui vitreg era un jucător mai bun. Randall era aproape sigur că nemernicul ar fi preferat să facă orice altceva decât să joace cu el.

Dar Stanford era cel care insista ca ocazional să joace golf împreună, pentru că avea senzația că asta consolida imaginea de unitate la conducerea Galeriei Austrey-Post. Și asta era extrem de important, pentru că amândoi știau că galeria avea nevoie de Randall.

Legăturile sociale ale lui Randall, moștenite de bunici și de la mama lui, îi permiteau să facă vânzări importante. Datorită colecțiilor prestigioase de artă și de antichități ale clienților potriviți, vândute mai departe colecționarilor potriviți, statutul Galeriei Austrey-Post în lumea artei se menținea la cote înalte.

- Vesta a sperat mereu că, într-o bună zi, Cady se va răzgândi și va decide să se alăture Sylviei la cârma Chatelaine. Randall se urcă la volanul mașinuței de golf. Toată lumea din branșă știe asta. „De asta, acum trei ani, voiai atât de tare să mă însor cu Cady, nenorocitule. Nu-ți amintești?" își zise în sinea lui.

- Dacă nu ai fi stricat totul în luna de miere, acum am fi privit lucrurile dintr-o cu totul altă perspectivă, mormăi Stanford. Încă nu pot să cred că ai fost atât de jalnic la pat încât Cady a depus actele de divorț la doar nouă zile după nuntă. Trebuie să fi fost la fel de moale ca o spaghetă fiartă bine.

Randall nu zise nimic. Știa că Stanford îl disprețuia. Sentimentul era reciproc.

De ceva vreme, Randall începuse să-i fie, în tăcere, recunoscător bunicului său care făcuse demersuri să se asigure că, dacă vreodată s-ar fi întâmplat ceva cu nepotul lui, atunci acțiunile sale de la galerie ar fi fost

moştenite de nişte rude mai îndepărtate, nu de Stanford Felgrove. Randall se întreba uneori dacă nu cumva, având la dispoziţie o cale mai simplă de a pune mâna pe acţiunile fiului său vitreg, Stanford nu ar fi fost în stare să se asigure că acesta ar fi suferit vreun accident convenabil.

Dar, cu puţin timp înainte să moară, bătrânul înţelesese, în cele din urmă, că Jocelyn avea probabil să se sinucidă cu băutură. Fusese prea târziu să împiedice ca Felgrove să-şi pună gheara pe companie, dar, cu ajutorul unui avocat bun, reuşise să salveze patruzeci şi nouă la sută din afacere pentru nepotul său. Din păcate, în mâinile lui Felgrove rămâneau cincizeci şi unu de procente.

„Dar nu pentru multă vreme", îşi spuse Randall în timp ce conducea cu o mână maşinuţa de-a lungul aleii înguste. Nu şi dacă se realiza fuziunea cu Chatelaine. În sfârşit, dacă afacerea asta se realiza, urma să se facă dreptate în univers. Era atât de aproape acum. Nu avea să permită ca nimic să-i stea în cale. Cu siguranţă, Cady putea fi convinsă de importanţa votului în favoarea propunerii de fuzionare. Ea avea să înţeleagă. Ea îi era ca o soră. Ceea ce sigur fusese o parte a problemei din timpul scurtei lor căsnicii.

Cu trei ani în urmă, toată lumea fusese de acord că o căsătorie între Randall şi Cady era foarte potrivită. La urma urmei, aveau atât de multe în comun. Crescuseră împreună. Vesta, cu siguranţă, fusese încântată. De când o cunoştea, Randall nu o văzuse să pară vreodată mai fericită decât fusese în ziua în care el şi Cady îşi făcuseră jurămintele. La naiba, Stanford fusese aproape extaziat. Randall ştia că asta fusese pentru că nemernicul văzuse căsnicia drept o modalitate prin care să pună mâna pe Galeria Chatelaine.

Sfârşitul abrupt al dezastrului de nouă zile fusese un şoc pentru toată lumea. El şi Cady făcuseră front comun, explicând simplu că îşi dăduseră seama că făcuseră o mare greşeală.

Nici unul dintre ei nu spusese vreodată adevărul. Ca întotdeauna, Cady îi fusese o bună prietenă în privinţa asta, la fel cum îi fusese în toate celelalte.

– Easton ăsta e evident un tip care ştie să profite de o mare oportunitate, continuă Stanford. Ar trebui să putem să facem afaceri cu el. O să putem să-l facem să înţeleagă că o fuziune ar fi profitabilă pentru toţi cei implicaţi.

Randall opri maşinuţa aproape de locul unde mingea lui Stanford dispăruse în iarba înaltă.

– Nu ţi-a trecut prin minte că Easton poate are un plan al lui? Sau poate că nu dă doi bani pe latura materială. Poate că vrea să se însoare cu Cady pentru că o iubeşte.

– Prostii. Nici un bărbat normal la cap nu s-ar îndrăgosti de o femeie precum Cady Briggs. Cu fiecare zi ce trece, seamănă din ce în ce mai tare cu mătuşa ei. Stanford coborî din maşinuţă şi-şi alese o crosă. Singurul motiv pentru care Easton se dă pe lângă Cady este că a pus ochii pe galerie. Fii sigur de asta.

Randall îl urmări cu privirea în timp ce păşea spre marginea terenului.

– Întotdeauna presupui că toată lumea e motivată de aceleaşi lucruri care te motivează pe tine. Asta ar putea fi o greşeală.

Stanford cotrobăi cu capul crosei prin iarbă în căutarea mingii.

– Îţi garantez că nu e o coincidenţă că Easton a devenit brusc interesat să se însoare cu Cady. Îi cunosc eu pe cei ca el.

„Pentru că îţi aminteşte de tine, nemernicule?" se gândi Randall. „Easton te face să te gândeşti cum ai profitat de mama când era atât de beată încât nu avea cum să înţeleagă ce semnează?"

Întoarse capul, prefăcându-se că nu-l observă pe Stanford mişcând discret mingea într-o poziţie mai bună înainte să o lovească. Acesta era al doilea motiv pentru care ura să joace golf cu tatăl lui vitreg, îşi zise. Stanford trişa.

– Apropo, rosti Stanford când reveni în mașinuță, am auzit că George Langworth nu va mai apuca sfârșitul lunii. Prin marile galerii și case de licitații se zvonește că, în curând, colecția lui va deveni disponibilă.

Toată lumea din Phantom Point știa că, în ultimii trei ani, George Langworth se luptase cu cancerul. Avea aproape optzeci de ani. Randall nu era surprins că informația potrivit căreia George mai avea foarte puțin de trăit se aflase dincolo de granițele micii lor comunități. Colecția Langworth de obiecte de artă și antichități din secolul al nouăsprezecelea era de talie mondială. Nu numai casele de licitații și negustorii urmau să fie interesați, se gândi Randall. Unele dintre cele mai mari muzee aveau să stea, de asemenea, la pândă.

– Am auzit că una dintre casele mari de licitații a trimis acum câteva zile un reprezentant să discute cu Brooke despre colecția soțului ei, adăugă Stanford. Dacă nu te ocupi deja de treaba asta, ai face al naibii de bine să ajungi acolo repede.

Randall nu-l băgă în seamă. Opri mașinuța lângă locul unde aterizase mingea lui și coborî să-și aleagă o crosă.

– M-ai auzit? întrebă Stanford pe un ton tăios. Nu ai nici o scuză dacă pierzi afacerea Langworth. Nu vreau să aud că vreun avocățel al uneia dintre celelalte galerii a obținut colecția aia de la Brooke Langworth. Tu ai trecere la ea. În ultimii trei ani, ai lucrat cu ea în comitetul carnavalului.

Randall se îndreptă spre locul unde se afla mingea, pe iarba moale și cosită.

– Nu prea am mai văzut-o în ultima vreme. A trebuit să se retragă din comitetul de anul ăsta din cauza stării proaste de sănătate a lui George.

– Dar o *cunoști*, la dracu'. Ce naiba, pentru o vreme, voi doi ați fost împreună.

– Asta a fost acum patru ani, Stanford.

Stanford mârâi.

– Înainte să te părăsească să se mărite cu George pentru banii lui. Știu. Dacă mă întrebi pe mine, ai avut noroc. Avea câteva legături bune, dar îți garantez

că nu avea nici un sfanț pe numele ei. Singurul motiv pentru care era interesată de tine era fiindcă voia să pună mâna pe o bucată bună din Austrey-Post. Bucură-te că a apărut George și i-a oferit o poziție și mai bună.

Randall zâmbi sumbru. Stanford nu avea nici cea mai vagă idee, se gândi el. De fapt, dorința lui de a pune mâna pe Austrey-Post o făcuse pe Brooke să rupă relația cu patru ani în urmă. De-a dreptul obsesivă, așa-i spusese ea.

– Ideea e, continuă Stanford, că George nu va mai fi mult printre noi. Din câte am auzit eu, fiul și fiica lui vor obține cea mai mare parte din bani administrați prin tutelă. Dar Brooke obține casa aia mare, iahtul și antichitățile. Probabil că va trebui să vândă colecția ca să aibă bani să plătească toate cheltuielile de înmormântare. Știi cum merg lucrurile. Spune-i că ne ocupăm noi de tot în locul ei.

Randall se prefăcu a nu auzi ordinele. Lovi mingea, în schimb, care ateriză la marginea spațiului verde. Perfect.

La scurt timp, introduse mingea în gaură cu o singură lovitură în cupă. Zâmbi scurt în timp ce înlocuia steagul. În ciuda faptului că Stanford trișa, el câștiga întotdeauna și știa că asta îl irita al dracului de tare pe nemernic.

Dar marea victorie nu venise încă. Fusese mirat de decizia lui Stanford de a propune o fuziune Galeriei Chatelaine, dar imediat înțelesese ce potențial incredibil reprezenta asta. O oportunitate imensă îi căzuse din cer și intenționa să profite din plin de asta.

Era extrem de încântat să știe că Stanford urma să fie arhitectul propriei prăbușiri. Felgrove era atât de concentrat asupra câștigurilor financiare ce aveau să vină de pe urma unei alianțe cu Chatelaine încât nu avea nici cea mai vagă idee că afacerea asta conținea semințele distrugerii lui.

De mult încerca să-și răzbune mama și pe el însuși, își spuse Randall în timp ce se urca înapoi în mașinuța de golf. Dar, în sfârșit, acum i se oferea ocazia. Nu putea să permită să stea ceva în calea fuziunii.

*

Un sentiment de plăcere caldă îl străbătu pe Gardner Holgate în vreme ce-și privea soția intrând în restaurant. Erau căsătoriți de aproape zece ani și împărtășiseră bucuriile și necazurile pe care le implicase creșterea celor doi fii gemeni ai lor; dar, de fiecare dată când o vedea, era iar cuprins de uimire. El fusese un tocilar neinteresant și plictisitor pe toată perioada liceului și a facultății, genul de tip de care fetele râd sau pe care, uneori, îl vor ca prieten, dar nu genul de băiat pe care îl consideră romantic sau captivant. Din câte vedea el, nu se schimbase nimic. La urma urmei, era un contabil, cu licență și toate cele. Își petrecea vremea scormonind printre legile referitoare la taxele statale și federale și completând formulare neinteligibile pe calculator. Își consilia clienții care fuseseră traumatizați de diverse scrisori de la Fisc.

Sylvia, pe de altă parte, era cizelată și elegantă, o blondă înaltă și suplă cu ochi serioși și inteligenți și cu un talent înnăscut pentru afaceri. Verișoara ei, Cady, putea să discute la infinit despre motivele rinsou[1] folosite la decorarea farfuriilor din majolică, dar Sylvia putea să pună la cale strategii pe termen lung pentru companie. Cady le putea vorbi clienților despre influența teoriilor renascentiste a proporțiilor asupra meșteșugarilor din perioada Regenței. Sylvia putea trasa planuri cincinale. Ce făcuse el să merite o asemenea femeie?

Sylvia îl zări și porni spre el, emanând încordare din fiecare por. Era așa de la citirea testamentului Vestei. Își făcea griji pentru ea. Faptul că verișoara ei Cady era cea care moștenise pachetul majoritar al galeriei fusese un șoc pentru toată lumea, dar, mai ales, pentru Sylvia. De-a lungul ultimilor câțiva ani, Vesta o pregătise să preia firma. Soția lui avea instinctele unui adevărat afacerist, cu abilități de conducător. Nu avea să fie deloc ușor să împartă puterea, nici măcar cu o verișoară foarte apropiată.

[1] Motiv decorativ pictat sau sculptat, de formă curbată, reprezentând ramuri, frunze sau fructe. (n.tr.)

Vesta fusese imprevizibilă până în pânzele albe. Acum, nepoatele ei trebuiau să găsească răspunsul la întrebarea dificilă legată de cine urma să controleze galeria.

Sylvia îi surâse vag în timp ce se apropia de masă. Bărbatul se ridică, o sărută scurt pe obraz și-i ținu scaunul.

- Îl aduce pe Mack Easton cu ea, îl anunță Sylvia în timp ce se așeza. O să stea și el la vila de pe stâncă. Cred că trebuie să presupunem că relația asta e serioasă.

Gardner se așeză la masă în fața ei.

- Vorbim despre Cady, presupun?

- Bineînțeles că vorbim despre Cady. Sylvia își așeză șervetul în poală cu o mișcare rapidă. Despre cine altcineva? Cred că mătușa Vesta face o criză de acolo de oriunde s-ar afla.

- Pentru că verișoara Cady are de gând să-și instaleze logodnicul în vilă? Știu că mătușa ta era un pic de modă veche în legătură cu chestiile de genul ăsta, dar...

- Nu pentru că se va culca cu Easton acolo, îl întrerupse nerăbdătoare. Deși ai dreptate, Vesta nu ar fi fost niciodată de acord cu așa ceva. Eu mă refer la faptul că bărbatul ăsta, în mod clar, încearcă să profite de Cady.

- Ești sigură de asta?

- Nu mai există nici o altă explicație pentru anunțul ăsta brusc al unei logodne iminente.

Gardner se gândi la spusele ei.

- Nu ar fi ușor să profite de Cady. Ea seamănă mult cu tine. E agilă și deșteaptă. E prea agilă și prea deșteaptă să poată fi prostită de flecăreala unui gigolo.

- Agilitatea și deșteptăciunea nu te împiedică întotdeauna să te îndrăgostești de bărbatul nepotrivit. Doar uită-te la Leandra.

- Nu vreau să te jignesc, draga mea, dar uneori mă îndoiesc serios că verișoara ta Leandra a moștenit genele familiei Briggs.

- Leandra e suficient de isteață, rosti Sylvia într-un acces brusc de loialitate familială. Numai că nu e o tipă ambițioasă care să vrea să se autodepășească, așa ca mine și Cady. În plus, adu-ți aminte, este și cu câțiva ani mai tânără decât noi. De aici vine diferența imensă.

Se va maturiza cât de curând. Cred că relația cu Parker e un semn bun, nu crezi?

- Probabil.

- Știu că e un pic cam bătrân pentru ea, dar poate că de asta are nevoie după relația cu Dillon, de cineva așezat, calm și rațional.

- Toată lumea știa că face o greșeală mare cu Dillon Spooner. Dar Leandrei i-a luat doi ani să înțeleagă asta singură.

Fusese totodată nevoie de câteva mii de dolari din banii Vestei care să o poată scoate pe Leandra din căsnicia cu autoproclamatul artist, dar Gardner se hotărî să nu mai menționeze și acest mic amănunt. Nu era ca și cum Sylvia nu ar fi fost foarte conștientă de asta. Dacă însă ar fi adus el vorba de asta, ea ar fi devenit defensivă în numele verișoarei ei. Familia Briggs era unită. În cea mai mare parte a timpului, asta i se părea o trăsătură de apreciat. Singurul lucru care îl irita era că neamul Briggs extinsese semnificația cuvântului familie ca să îl includă și pe Randall Post.

- Revenind la situația asta cu Cady, continuă Sylvia, chestia este că a început să-i ticăie ceasul biologic. Genul ăsta de zgomot poate fi extrem de deranjant pentru o femeie, oricât de deșteaptă ar fi ea. Asta o face vulnerabilă.

- Te cred pe cuvânt.

Sylvia își deschise meniul.

- Și nu uita că poate să fie și impulsivă. Nu-ți mai aduci aminte cum a părăsit galeria acum câțiva ani? Și apoi a urmat și farsa aia de căsnicie cu Randall.

- Bine, recunosc că e un pic cam sălbatică. Totuși, nu cred că tu ar trebui să tragi nici o concluzie legată de Easton înainte să ai mai multe informații.

Sylvia lovi cu colțul meniului de masă părând gânditoare.

- Ai dreptate. Trebuie să aflăm mai multe despre el.

- Cady și al ei domn Easton trebuie să sosească mâine. O să-l cunoști destul de curând.

- E așa o harababură, oftă Sylvia plină de frustrare. Ce Dumnezeu o fi gândit Vesta că face? De ce s-o fi răzgândit în legătură cu acțiunile alea?

- Probabil că nu vom afla niciodată răspunsul la întrebarea asta. Gardner surâse amar. Decât dacă, bineînțeles, nu-l poți convinge pe mediumul ăla cu care se întâlnea să țină o ședință, sau cum o fi numind ei dialogurile cu cei dragi care au murit.

- Și asta mai e încă o chestie, murmură Sylvia. De ce se întâlnea Vesta cu escrocul ăla Arden? Ura șarlatanii și impostorii. Probabil că, spre final, își pierduse mințile. Trebuie să fi suferit de demență latentă.

- Ar fi trebuit să fie destul de bine ascunsă. Mie mi se părea la fel ca de obicei.

După părerea lui, bătrâna dictatoare rămăsese neschimbată până la sfârșit. Nu-l mira deloc că voise să-și arunce familia într-o vâltoare pentru ultima oară înainte să plece pe lumea cealaltă. Nici nu-i de mirare că se vărsaseră atât de puține lacrimi la înmormântare, își zise Gardner.

- Am vorbit cu Stanford și cu Randall, reluă Sylvia. Le-am povestit amândurora ce se întâmplă. Le-am explicat că acum trebuie să obținem aprobarea lui Cady ca fuziunea să aibă loc.

- Nu există nici un motiv pentru care să nu fie de acord.

- Nu fi așa sigur. O fuziune ar însemna niște schimbări majore pentru noi. Peste noapte, compania ar începe să funcționeze pe o scară mult mai mare. Consiliul de administrație s-ar extinde. S-ar adăuga câțiva parteneri noi. Lui Cady nu-i plac afacerile mari. Ea preferă să-și conducă propria afacere de una singură.

- Și tu la fel, rosti el fără să stea pe gânduri.

Sylvia îl săgetă cu privirea și apoi, spre amărăciunea lui, în adâncul ochilor ei albaștri străfulgeră ceva ce ar fi putut luat drept nesiguranță. Bărbatul întinse mâna și-i atinse degetele.

- Asta te face potrivită pentru scaunul de director la noua Galerie Chatelaine–Post, rosti el repede.

– Să fii în stare să conduci o afacere e un lucru bun, dar nu e totul. Cady e cea cu spirit de observație. Îți mai aduci aminte afacerea Guthrie, cum a deosebit biroul ăla, un Riesener autentic, din grămada aia de reproduceri? Și cutiile de ceasuri franțuzești pe care le-a găsit la o licitație de bunuri? Lambriurile englezești care au apărut la licitația aia publică?

– Dacă are un ochi bun pentru obiecte de artă și pentru antichități, asta nu o transformă într-o opțiune excelentă pentru a conduce o afacere. Tu știi asta, și cred că și Vesta o știa. Este nevoie de aptitudini solide de conducere și de o viziune corporatistă să faci galeria profitabilă. La dracu', poți *cumpăra* toți experții de care ai nevoie în echipa ta. Cady nu ar avea cum să te înlocuiască în funcția de director.

– Ei bine, ăsta nu mai e un lucru așa de sigur, nu-i așa? spuse Sylvia. Cady a moștenit suficiente acțiuni încât să poată nu numai să blocheze fuziunea, dar să și hotărască viitorul director.

– Poate că va decide că nu vrea să se întoarcă să aibă un rol activ în cadrul galeriei, zise Gardner.

– Dacă ar fi așa, ar fi cedat acțiunile, mie sau altcuiva din familie. Nu, se întoarce cu un scop. Cred că Mack Easton ar putea fi motivul.

– Crezi că el e cel care a convins-o să păstreze acțiunile pe care le-a moștenit de la Vesta?

– Da, replică Sylvia. Gândește-te. Prezența lui în viața ei e singurul lucru care s-a schimbat de când a decis că nu vrea să aibă de-a face cu galeria. Nu există nici un alt motiv care să explice decizia ei de a se întoarce. Crede-mă, Easton urmărește să obțină ceva din asta.

– Tu chiar vorbești serios când spui că tipul ăsta o controlează pe Cady atât de tare încât să-și permită s-o manipuleze? Vorbim de verișoara ta acum.

Sylvia ezită.

– Sună un pic cam tras de păr, nu?

– Foarte.

– Crezi că exagerez?

– Să zicem doar că te aștepți la ce este mai rău. Dar pentru asta sunt plătiți directorii, să anticipeze toate posibilitățile.

– Tu ce crezi că se întâmplă? replică ea evident exasperată. Ai niște instincte foarte bune când vine vorba să citești oamenii. Ce rol crezi că are Easton în toată treaba asta?

– Poate că e totul foarte simplu. Gardner lăsă jos meniul și luă ceașca de cafea. Poate că tipul este îndrăgostit de ea.

Sylvia păru puțin uimită de posibilitatea aceea. Apoi se încruntă și clătină din cap.

– Nu cred asta. Este prea mare coincidența, nu se poate ca momentul anunțării viitoarei logodne să fie întâmplător.

– Dacă ai dreptate, rosti Gardner încet, atunci ai o mare problemă.

Sylvia strânse meniul cu putere.

– Nu o problemă la fel de mare pe cât va avea Cady dacă se mărită cu un oportunist crezând că e bărbatul pe care l-a așteptat toată viața.

Telefonul sună exact când Leandra tocmai termina capitolul cinci al cărții *Cum să renunți la obiceiul de a ieși cu băieți răi: Ghidul femeii raționale în găsirea și aprecierea băieților buni*. Puse cartea jos, deasupra grămezii mari de cărți de automotivare cu titluri asemănătoare ce zăceau talmeș-balmeș pe măsuța de cafea și ridică telefonul.

– Bună, Parker, rosti fără preambuluri. Speram că o să ajungi devreme acasă. Mă gândeam să mâncăm și să bem ceva la unul dintre restaurantele din port. Cum ți se pare?

La celălalt capăt, urmă o pauză scurtă, dar clară.

– Sunt eu, rosti Dillon.

O, la naiba. La auzul vocii fostului ei soț, Leandra strânse mai tare telefonul în mână.

– Ce vrei, Dillon?

– Te-am sunat doar să văd dacă ești interesată să petreci weekendul aici, în oraș.

– Cu tine?

– Asta era planul.

– Răspunsul e nu. Dillon, ascultă-mă, vreau să încetezi să mă mai suni, pricepi? Asta e a treia oară de la înmormântare.

– La dracu', nu vrei să îmi dai nici măcar o şansă.

– Ţi-am dat o mulţime de şanse cât am fost căsătoriţi şi le-ai risipit pe toate, mai ştii?

– Asta a fost acum mult timp.

– Ultimul incident, din câte îmi aduc aminte, s-a întâmplat acum optsprezece luni.

– Lucrurile s-au schimbat. *Eu* m-am schimbat. Am încercat să-ţi spun asta când te-am văzut la înmormântarea mătuşii tale.

Leandrei îi căzu privirea pe coperta cărţii pe care o citea. Îşi reaminti sfatul din capitolul cinci... „Să te îndrăgosteşti de un băiat rău e un obicei prost. Ca în cazul tuturor obiceiurilor proaste, e nevoie de voinţă şi de strădanie să poţi ieşi din tipar. Ţine minte: cuvântul-cheie în sintagma „băiat rău" e *băiat.* Când te sună şi încearcă să plângă că vrea să revină în viaţa ta, spune-ţi: «Eu sunt o femeie matură. Nu mă întâlnesc cu băieţi imaturi.»..."

– În orice caz, de ce te-ai deranjat să vii la înmormântare? întrebă ea cu voce tare. Niciodată nu ţi-a păsat de mătuşa Vesta.

– Scuteşte-mă, nu poţi să îmi reproşezi asta, murmură el. Multor oameni nu le-a păsat de mătuşa ta. La dracu', cei mai mulţi nu o plăceau foarte tare. Dar am observat că foarte mulţi au venit la înmormântare.

Leandra nu putea nega asta. Biserica fusese plină până la refuz. Vesta avusese putere şi influenţă pe bucata ei din lumea artei. Totodată, aici în Phantom Point fusese un stâlp al comunităţii. Totuşi, fusese şocată să-l vadă pe Dillon în mulţimea mare de oameni prefăcându-se că jeleşte moartea Vestei Briggs.

– Dillon...

– Vrei să ştii de ce am venit la înmormântare. Vocea lui căpătă tonul acela înfocat şi răguşit care îi făcuse întotdeauna pielea de găină. Am vrut să te văd pe tine, de aia. Am vrut să vorbesc cu tine. Să-ţi explic nişte lucruri.

– Nu înţeleg ce urmăreşti cu asta, Dillon.

– Vreau să încercăm din nou.

– Să încercăm ce?

– Căsnicia noastră.

„Eu sunt o femeie matură. Nu mă întâlnesc cu băieţi imaturi."

– Îmi pare rău, Dillon, vorbi ea. Nu cred că asta este bine pentru nici unul din noi. Amândoi trebuie să ne vedem de vieţile noastre.

– Dar mi-am văzut de viaţa mea. Leandra, ascultă, o galerie mare e interesată de opera mea. O să am prima mea expoziţie importantă în câteva luni. Sunt pe drumul spre celebritate.

– Am mai auzit asta şi înainte, Dillon. Te rog, chiar nu pot să vorbesc cu tine. Mă văd cu un bărbat foarte drăguţ acum.

– Tipul ăla cu care te-am văzut la înmormântare? întrebă Dillon pe un ton violent. Este suficient de bătrân încât să-ţi fie tată.

– Nu-i adevărat. Parker are doar patruzeci şi doi de ani.

– Probabil că are nevoie de medicamente ca să poată fi apt în pat.

– Încetează. Opreşte-te acum, mă auzi? Parker este un bărbat minunat şi atent. Mă duce în locuri drăguţe. Acum câteva luni, am fost în Hawaii.

– Tot cred că e prea bătrân pentru tine.

– Şi ce dacă? Tu eşti prea *tânăr* pentru mine.

– Despre ce vorbeşti? întrebă Dillon. Am aceeaşi vârstă ca şi tine.

– Din punct de vedere cronologic, da, vorbi ea afectată. Dar nu şi când vine vorba de dezvoltarea emoţională. Eu sunt o femeie matură. Nu mă întâlnesc cu băieţi imaturi.

– Unde dracu' ai învăţat să vorbeşti aşa? Iar citeşti tâmpeniile alea de cărţi automotivaţionale?

Nu răspunse. În schimb, foarte încet, puse telefonul la loc în furcă. Când sună din nou, nu răspunse. Stătu

o vreme meditând la greşelile trecutului, gândindu-se cât de greu era să scapi de obiceiurile proaste.

capitolul 13

Cady stătea în centrul camerei-tezaur pe două etaje cu cheiţa de aur în mână. Se întoarse pe călcâie. Urmări cu privirea rafturile cu cărţi excelente, cuferele şi dulăpioarele aliniate pe fiecare raft pe toţi pereţii.

Erau sute, mari şi mici, fiecare dintre ele reprezentând o operă de artă şi un exemplu de meşteşug desăvârşit. Traversau secolele şi mileniile. Unul dintre rafturi adăpostea o selecţie de lădiţe decorative din epoca medievală, unele proiectate ca racle, altele cu scopul de a depozita obiecte obişnuite ale vieţii de zi cu zi, precum ace şi aţă. Într-o altă vitrină, erau păstrate cutii strălucitoare din secolul al şaisprezecelea, sculptate din oţel de Damasc poleit cu aur. Ele fuseseră create de aceiaşi meşteşugari care forjaseră săbiile şi armurile.

Cutiile de bijuterii, ornate cu email negru, cu pietre semipreţioase şi gravate cu motive cu înflorituri incredibile, erau aranjate pe rafturile de deasupra nivelului balconului.

Lădiţele din epoca renascentistă, suflate cu aur şi smălţuite până ce ajunseseră să capete o lumină proprie, erau aranjate în spatele panourilor de sticlă de pe peretele din capătul încăperii. Mici cufere uluitor de frumoase, făurite din cristal de stâncă, jasp şi onix în secolul al şaptesprezecelea umpleau alte rafturi. Într-un dulap de lângă uşa de oţel de la intrarea în galeria-tezaur, erau aranjate lăzi vechi din alabastru sculptat şi jad.

Mack se opri în uşă şi privi de jur împrejurul tezaurului securizat, lipsit de ferestre.

- Da. Bărbatul analiză uşa grea din oţel. Presupun că există o cale de ieşire dacă s-ar întâmpla să se închidă accidental chestia asta.

- Pe dinafară, uşa se închide cu ajutorul unui cifru computerizat, dar, pe interior, există o clanţă.

- E bine de ştiut. Mack analiză o cutiuţă din abanos şi aur din vitrina cea mai apropiată de el. O colecţie impresionantă.

- Mătuşa Vesta a adunat lădiţe vreme de cinci decenii. Obişnuia să spună că aveau ceva care reflectă cele mai fundamentale aspecte ale firii umane.

Mack îşi luă privirea de la lădiţa din abanos şi se uită spre ea.

- Şi asta ar fi?

- Nevoia noastră de a ţine secrete. Cady privi o ladă emailată de la începutul secolului al şaptesprezecelea. Capacul şi părţile laterale ale cufărului împodobit cu grijă erau decorate cu scene care înfăţişau în mod clar o poveste ilicită de dragoste. Dorinţa de a ne îngropa greşelile. Impulsul de a ascunde părţile neplăcute ale noastre şi ale trecutului nostru. Dorinţa de intimitate.

- Se poate. Nu se mişcă din cadrul uşii. Sau poate că lădiţele astea ornamentale simbolizau toate astea doar pentru mătuşa ta.

- Poate.

- Vesta Briggs avea multe secrete?

Cady mângâie capacului cufărului împodobit.

- Avea optzeci şi şase de ani când a murit. Am o vagă bănuială că, până la vârsta aia, majoritatea oamenilor adună o mulţime de secrete. Cred că au dreptul să şi le păstreze.

- N-am să te contrazic în privinţa asta.

Cady îşi desfăcu palma. Obiectul de aur îi lucea în mână.

- După înmormântare, avocatul ei mi-a înmânat un plic sigilat. Înăuntru erau un bilet şi cheia asta.

Mack încuviinţă din cap ca şi cum ar fi ştiut deja de amândouă. Cady îşi aminti apoi că, în ziua în care el sosise neanunţat la uşa ei, atât scrisoarea Vestei, cât şi cheia se aflaseră pe măsuţa de cafea din apartamentul ei. Deci omul avea spirit de observaţie. Şi ce dacă? Nu de asta îl angajase?

- Ce scria în bilet? vru el să ştie.

Fără să scoată o vorbă, Cady îl scoase din buzunarul pantalonilor şi i-l înmână. Mack luă foaia de hârtie din

mâna ei. Îi cercetă rapid chipul și apoi citi biletul cu voce tare. Ea știa vorbele pe dinafară.

Dragă Cady,

Am ajuns la concluzia că, după plecarea mea, vreau să mai fie cineva care să cunoască adevărul despre trecut. Simt că tu ești singura din familie care ar putea vreodată să înțeleagă. Noi două avem atât de multe în comun. Nu-i așa că ADN-ul e ceva uimitor?

Nu știu sigur de ce a devenit brusc atât de important pentru mine să-ți povestesc ce s-a întâmplat cu atâția ani în urmă. Poate pentru că simt că îți datorez niște scuze.

Poate că, în cele din urmă, nu suport să iau secretul ăsta, în special, cu mine în mormânt. Am nevoie să știu că, în sfârșit, mai înțelege și altcineva.

Cu dragoste, Vesta

Mack împături scrisoarea la loc și i-o înapoie.

- Recunoști cheia?
- O, da. Privi în jos la obiectul strălucitor din palmă. Obișnuia să fie agățată de Cheile Călugăriței.

Mack făcu un pas în față, vădit intrigat.

- Bijuteria originală? Adică aia care apare pe toate cărțile de vizită și în antetele documentelor oficiale folosite de Chatelaine?
- Da. Cred că ți-am povestit că unul dintre lucrurile pe care mi le-a lăsat prin testament era o bijuterie importantă. Era vorba de Cheile Călugăriței.
- Unde e restul? Tu ai doar o cheie.
- Cred, rosti ea încet, că, atunci când voi găsi lădița care se deschide cu cheia asta, voi găsi bijuteria.
- Și cât de veche e piesa?
- Medalionul de aur datează din secolul al doisprezecelea. Lanțul și cheile au fost înlocuite în secolul al optsprezecelea.

Mack fluieră încet.

- Un breloc impresionant.

- A fost proiectat să țină la un loc chei încă de la început, dar termenul propriu-zis[1] a fost folosit abia mult mai târziu. Până în secolul al șaisprezecelea cuvântul se referea deja la stăpâna castelului. Pe la începutul secolului al nouăsprezecelea, ajunsese să facă referire atât la stăpână, cât și la cheile care reprezentau simbolul statutului.
- Colecționarii îl folosesc destul de des în zilele noastre, așa-i?

Cady încuviință absentă.

- Astăzi cuvântul desemnează o varietate largă de obiecte care se agață la talie și care păstrează chei, ustensile, ceasuri sau podoabe.
- Crezi că mătușa ta, în mod intenționat, a ascuns Cheile Călugăriței într-unul dintre cuferele astea?
- Așa se pare.
- La naiba. Mack clătină din cap. De ce-ar face asta?
- Pentru că voia să o țină ascunsă, bineînțeles. Cady surâse ironic. Vorbim despre mătușa Vesta aici. Ea a fost întotdeauna o femeie foarte retrasă și foarte secretoasă. Spre sfârșitul vieții, a devenit extrem de obsesivă. Întreabă pe oricine.
- Ciudat mod de a lăsa o moștenire în urma ta.
- În scrisoarea ei, scrie că a vrut ca eu să cunosc tot adevărul. Cady își trecu privirea peste sutele de lădițe. Mă întreb ce-a vrut să spună prin asta?
- N-o să putem spune până nu deschizi lada corectă, presupun. Mack privi rafturile cu obiecte strălucitoare. O să-ți ia ceva vreme să cercetezi toată galeria asta.
- În mod cert, nu am timp să fac asta acum. Avem alte probleme, mai presante. Cutiile astea sunt, pentru moment, destul de în siguranță aici în tezaur și la fel sunt și Cheile Călugăriței.
- Colecția trebuie să valoreze o avere, rosti el gânditor.
- Mmm, da. În general, Vesta nu a fost o fire sentimentală când era vorba de artă și antichități. Era o afaceristă fără scrupule. Dacă prețul era corect, era dispusă

[1] În original, *chatelaine*. Termenul înseamnă și „castelană", și „inel pentru chei". (n.red.)

să încheie afacerea. Dar, din câte știu eu, niciodată nu a vândut nici măcar un obiect din galeria asta. Nu a expus public nici una dintre lădițe. Nu a împrumutat nici una muzeelor, pentru expoziții. Eu am fost unul dintre puținii oameni căruia i s-a permis vreodată să intre în camera asta.

- Și acum sunt toate ale tale.
- Da.
- Ce-o să faci cu ele?
- Mi-a trecut prin cap, rosti ea încet, că ar fi drăguț să le ofer unui muzeu bun, unul care să le expună corespunzător și care s-o recunoască pe Vesta drept colecționarul inițial.
- Colecția Vesta Briggs, completă el. Pare un monument comemorativ al naibii de bun.
- Chiar îmi place. Cred că și Vestei i-ar fi plăcut. Cady puse cheia înapoi în plic alături de scrisoarea Vestei și le îndesă pe amândouă în buzunar. Ei bine, după cum am spus, cutiile vor trebui să aștepte.
- Dacă ai terminat aici, am niște întrebări pentru tine.
- Sigur. Cady se scutură de senzația de melancolie care pusese stăpânire pe ea când pășise în galerie cu câteva minute în urmă. „E vremea să ne apucăm de treabă", își spuse. Îl angajase pe Mack să conducă o investigație discretă. Cu cât se apuca mai repede, cu atât mai bine.
- De ce nu mergem în biroul mătușii mele? Putem vorbi acolo.
- În regulă. Mack se dădu din ușă, făcându-i loc să poată trece pe lângă el. Ești bine?
- Sigur că sunt bine. De ce n-aș fi bine?

Bărbatul tresări.

- Nu-i nevoie să te răstești. Pură curiozitate, atâta tot. Făcu o pauză. Doar încercam să-mi fac treaba, șefa.

Cady îi aruncă o privire rece în vreme ce închidea ușa grea din oțel.

- Camera ta e bună?
- Excelentă. Priveliștea e grozavă. Pot să văd golful, insula Angel și orașul. Să știi că mă așteptam să primesc pivnița. Bodyguarzii plătiți de obicei nu primesc camere așa de dichisite.

- Tu *nu* ești bodyguard plătit, murmură ea.
- Nu?
- Nu la cazul ăsta. Am făcut niște verificări după ce-am semnat contractul. Îți închipui ce surpriză am avut când am descoperit că un bodyguard e mult mai ieftin decât tine.
- Serios?
- Da, serios. Atinse butonul roșu ca să încuie camera-tezaur. Pentru cât te plătesc, mă aștept și la creier, și la mușchi.
- Dacă ai nevoie de gândire strategică...
- Exact de asta.
- Atunci ar trebui să subliniez că ar fi bine ca nici unul dintre prietenii sau rudele tale să nu se strecoare sus la etajul doi să observe că folosim dormitoare separate. Asta va distruge imaginea de pasiune dintre doi iubiți aproape logodiți.
- Nu te teme, nu există riscul de a-mi distruge reputația din punctul ăsta de vedere.
- Nu?

Cady se strâmbă.

- De la divorț, aproape toată lumea a presupus că sunt frigidă, la fel cum se crede că era și mătușa Vesta.
- Serios? Privirea îi scânteie. Păi, noi știm altceva, nu-i așa?
- Hai să schimbăm subiectul, da?
- Tu ai început. Dacă nu-ți faci griji în privința reputației tale, ce-ar fi să ne facem un pic pentru a mea.
- Tu nu ai o reputație, îl asigură ea în timp ce păși pe hol. Nimeni de aici din Phantom Point nu știe nimic despre tine decât că ești aproape logodit cu mine.
- Exact asta am vrut să spun. Părea jignit. Ți-am spus, sunt un bărbat aproape logodit, am mândria mea.
- Am crezut că ne-am pus de acord că, pentru cât te plătesc, o să uiți de mândrie.
- Nu știu sigur dacă va merge. Încep să cred că treaba cu mândria masculină e întipărită în materialul genetic.

Cady îi aruncă o privire cât de ucigătoare reuși. O necăjea? Din expresia lui blândă și inocentă, nu-și putea da seama.

– În locul tău, nu mi-aş face griji pentru asta. Oamenii vor spune că, pe plan amoros, probabil semeni mult cu mine.

– Că eşti rece ca gheaţa?

– Ai priceput.

– Am o singură problemă cu imaginea asta, rosti el, urmând-o după colţ.

– Ce?

– Amândoi ştim că nu-i adevărat. În noaptea aia de la cabană, practic am dat foc la aşternuturi.

Preţ de o clipă, Cady rămase fără suflare. Amintiri incendiare cu trupurile lor fierbinţi şi transpirate contopindu-se în întuneric i se învolburară în cap, distrugându-i liniştea. Nu era pentru prima oară, îşi spuse. Bărbatul Fantastic îi invadase visele cu regularitate după noaptea aceea petrecută în munţi. Îi trecu prin cap că ar face bine să stabilească foarte clar regulile.

– Încetează acum. Se opri brusc şi se întoarse să-l înfrunte. Una dintre condiţiile afacerii ăsteia e ca nici unul din noi să nu mai aducă deloc vorba despre ce s-a întâmplat la cabană. Ai înţeles?

– Nu, n-am înţeles, rosti el calm. Am semnat un contract de consultanţă în care se stipulează serviciile mele şi plata. Nu poţi schimba condiţiile de angajare acum. Dacă aveai nişte probleme, trebuia să le fi menţionat înainte să mă angajezi.

Cady îşi puse mâinile în şold.

– Ştii, Mack, nu e prea târziu să te concediez.

– În caz de încheiere înainte de termen şi fără motiv, există o clauză de penalitate financiară foarte serioasă.

– Nu-ţi face griji. Îmi permit.

– Nu te baza pe asta. Există şi penalităţi legale. Vrei să mă concediezi? O să te coste.

O *necăjea*. Îşi luă mâinile din şold şi le aruncă în aer.

– Asta e ridicol.

– Da, este. N-ai timp să-mi găseşti un înlocuitor şi o ştii bine. Nu ai încotro. Trebuie să lucrezi cu mine.

– Un gând cu adevărat liniştitor.

– Hei, a fost ideea ta să mă angajezi, mai ţii minte? O apucă de braţ şi o conduse înainte pe hol. Haide, să ne apucăm de treabă.

Avea dreptate. Resemnată în faţa inevitabilului, îl lăsă să o conducă de-a lungul coridorului lat pardosit cu gresie.

Comunitatea de lux din Phantom Point fusese încă de la început menită să fie versiunea din California a unei staţiuni italiene aflate pe coasta unui deal. Dezvoltatorii păstraseră un control arhitectural strict. Toate reşedinţele, cu faţadele lor fals-mediteraneene, cu pereţii tencuiţi şi vopsiţi cu pricepere în roz pal, galben şi alb, cu acoperişuri cu ţigle scânteietoare şi cu porţi elaborate din fier forjat, fuseseră vândute fie ca vile sau conace, în funcţie de dimensiune.

Vila de lux a Vestei avea două etaje, terasă cu piscină şi grădină. Era aşezată sus pe coasta unui deal de unde se vedeau golful şi oraşul San Francisco. Camerele elegant proporţionate erau ticsite cu antichităţi de foarte bună calitate. Cel puţin, la asta se deosebea categoric de mătuşa ei, se gândi Cady în timp ce intra în birou. Vesta alesese să locuiască înconjurată de relicvele trecutului. Mătuşa ei se îngropase practic printre artefactele vremurilor care erau acum îngheţate în timp.

Camera de lucru, cu covoarele vechi franţuzeşti, cu bibliotecile din secolul al nouăsprezecelea şi cu biroul din mahon masiv, emana atmosfera unei lumi îndepărtate. Interiorul părea umbrit chiar şi atunci când era puternic luminat. Lumina de afară pătrundea doar printre uşile franţuzeşti care se deschideau spre terasă. Mack cercetă camera ticsită cu cărţi cu o expresie gânditoare. Apoi merse să se aşeze la biroul mare. Cu grijă, îşi scoase ochelarii din buzunar. Şi-i puse şi analiză cele câteva obiecte de pe suprafaţa lustruită din lemn, ca şi cum ar fi fost piesele unui puzzle.

Cady îi urmări privirea, de la călimara veche din cupru şi cristal, la stiloul gros în stil Art Deco, la lampa de citit verde-închis, la registrul de piele şi la blocul cu hârtie de scrisori. Hârtia purta logoul familiar cu Cheile Călugăriţei.

– Mătuşa ta pare să fi fost o persoană organizată, observă Mack.

– Vesta era obsedată de ordine, la fel cum era de toate celelalte. Cred că dezordinea o făcea să aibă senzaţia că pierde controlul.

Mack încuviinţă uşor din cap în semn că a reţinut comentariul. Se întoarse să analizeze în continuare biroul ca şi cum informaţii vitale ar fi fost gravate în lemn.

– Ai zis că ai nişte întrebări, îi reaminti ea.

– Da.

Începea să o facă să se simtă din ce în ce mai stingheră. Enervată, îşi încrucişă braţele.

– Ei bine?

– Hai să aruncăm o privire la piscină, zise el.

Cady încremeni.

– De ce?

– Sunt doar curios, surâse el enigmatic.

Bărbatul traversă covorul frumos decolorat, deschise uşile de sticlă şi păşi pe terasa acoperită.

Cady îl urmă încet. Ziua de iarnă târzie era foarte rece. Briza tăioasă învolbura apa golfului. În depărtare, oraşul strălucea în lumina soarelui.

Îl urmă pe Mack şi se opri, în cele din urmă, lângă el, la marginea piscinei. Privi în adâncul apei turcoaz, încercând din răsputeri să nu-şi închipuie scena din dimineaţa în care menajera găsise trupul Vestei.

– În regulă, începu Mack. Ne-am jucat destul. De ce nu eşti sinceră cu mine?

Cady ridică privirea.

– Nu înţeleg.

– Sigur că înţelegi. Nu m-ai angajat să aflu dacă mătuşa a avut sau nu îndoieli de ultim moment în legătură cu fuziunea, dacă era o decizie înţeleaptă din punct de vedere financiar. M-ai adus aici pentru că tu crezi că Vesta Briggs a fost ucisă.

– Mack, eu...

– Vrei să te ajut să găsim criminalul, nu-i aşa?

Cady trase aer adânc în piept. Asta era prima oară când îşi auzea propriile temeri spuse cu voce tare. Păreau nesăbuite şi ireale, aşa cum se aştepta.

– Cum ai ghicit?

– Nu sunt aşa de greu de cap pe cât par. A fost evident de la bun început că îmi ascunzi ceva.

– Am citit undeva că morţile prin înecare fac crimele uşor de confundat cu nişte accidente, rosti ea precaută.

– Sigur. Întreabă orice investigator de fraude din domeniul asigurărilor. Nu lasă urme pe trup, iar apa spală orice dovadă. Dar am verificat înainte să plec să mă întâlnesc cu tine. A existat un raport completat de autorităţile locale. Scria că nu s-a găsit nici o dovadă care să ducă cu gândul la crimă. Nu au existat semne de intrare prin efracţie. Nu s-a furat nimic, chiar dacă doar pe una dintre cele două vaze franţuzeşti de pe hol probabil că s-ar obţine câteva sute de mii de dolari de la un colecţionar.

Cady îşi flexă degetele încercând să mai elibereze din tensiunea care o făcea brusc să se simtă fragilă.

– Ştiu că moartea ei a fost considerată accidentală. Toată lumea crede că a făcut un atac de panică şi s-a înecat.

– Dar tu nu accepţi scenariul, nu-i aşa?

Cady îşi încrucişă braţele şi se uită fix în piscină.

– Nu ştiu ce să cred. Dar simt că foarte multe lucruri nu sunt în regulă.

– Hai să o luăm de la capăt, rosti el puţin cam prea răbdător. Care e motivul?

– Fuziunea.

Bărbatul o privi sceptic.

– Vorbeşti serios?

– Nu ţi se pare că moartea ei este un pic cam avantajoasă?

– Pentru cine? întrebă el neîncrezător.

– Nu ştiu încă. Bănuiesc că pentru cineva care a avut mult de câştigat de pe urma fuziunii.

– Bănuieşti? repetă el sec.

– Gândeşte-te. Cady se întoarse, conştientă că trebuia să îl convingă de logica ei, aşa slabă cum era ea pe alocuri. Toată lumea a vrut ca fuziunea să aibă loc. Dar e evident, având în vedere că Vesta mi-a lăsat mie acţiunile, că, în al doisprezecelea ceas, a avut nişte îndoieli.

- Eu tot cred că e foarte posibil să-ţi fi lăsat ţie acţiunile pentru că a vrut să te oblige să te întorci la firmă.

- Nu sunt de acord. Nu mi-ar fi făcut una ca asta. Ştia că nu voiam să fac parte din Chatelaine. Dar, de asemenea, ştia că, dacă urma să moştenesc acţiunile, o să bănuiesc că era ceva în neregulă. Ştia că mi-aş pune întrebări.

- Eşti sigură de asta?

- Am cunoscut-o. Ştiu cum gândea. Auzindu-se vorbind, ezită şi se înfioră. Cel puţin i-am înţeles mecanismele de gândire mai bine decât oricine altcineva din familie. Tu nici n-ai întâlnit-o vreodată.

- Nu pot să te contrazic. Dar te-ai gândit să iei în considerare posibilitatea că poate gândeşti un pic prea mult ca mătuşa ta în cazul ăsta?

Cady începu să scrâşnească din dinţi de frustrare.

- Ce zici? Că devin cam obsedată?

- Poate. Şi poate că îţi laşi imaginaţia să o ia razna.

- Grozav. Acum nu numai că sunt obsedată, dar sunt şi victima unei imaginaţii exagerate. Poate că am angajat un consultant nepotrivit.

Urmă un scurt moment de tăcere apăsătoare.

- Se poate, rosti Mack pe un ton neutru.

Situaţia nu evolua deloc bine. Era vina lui. Începuse brusc discuţia asta complicată fără nici un avertisment. Ea sperase să ajungă la asta mult mai târziu.

- Ascultă-mă, vorbi ea calmă. În rolul de consultant liber-profesionist cu un salariu exorbitant, meseria ta este să satisfaci clientul. Mi-ai cerut un motiv, şi ţi-am dat unul. Îţi spun că eu cred că o persoană care a avut multe de câştigat de pe urma fuziunii e posibil să fi descoperit că Vesta era pe punctul de a opri afacerea.

- Şi pentru asta a ucis-o?

- Da. E posibil ca asta să i se fi părut o modalitate eficientă de a se asigura că nu anulează înţelegerea, insistă ea. Criminalul a presupus că, dacă o elimină din ecuaţie, atunci propunerea va fi acceptată în cele din urmă de consiliile de administraţie ale ambelor galerii pentru că toţi ceilalţi erau pentru fuziune.

- În calitate de consultant liber-profesionist angajat de tine pe un salariu exorbitant, îţi spun că o crimă pentru a asigura o fuziune este o idee chiar exagerată.

- Dar nu e complet imposibilă.

- Nu. Mack îşi scoase foarte încet ochelarii, îi plie şi îi puse în buzunarul de la piept al cămăşii. Nu este complet imposibil. Când vine vorba de crimă, orice poliţist îţi va spune că totul e posibil.

- Ştiu că ţie ţi se pare o poveste cusută cu aţă albă.

- Foarte. Mack clătină din cap. Cady, o investigaţie criminală e mai departe de aria mea de expertiză chiar şi decât scotocirea prin detaliile financiare ale unei propuneri de fuziune. Dacă vorbeşti serios în legătură cu asta, ai nevoie de un detectiv particular experimentat.

- Lăsând la o parte faptul că nu am absolut nici o dovadă care să trimită cu gândul la crimă, ţi-am spus că, din mai multe motive nu vreau să aduc un străin care să pună întrebări. Nu va merge. Nu aici, în Phantom Point.

Mack privi îndelung în adâncul apei limpezi de un albastru lucitor, după care înălţă capul să-i întâlnească privirea.

- Spune-mi, de ce crezi că trebuie să afli adevărul? De ce e asta responsabilitatea ta?

Cady ridică din umeri.

- Nimeni altcineva nu se va uita dincolo de suprafaţă. Nimeni altcineva nu mai crede că e vreo problemă. Eu sunt cea care a primit acţiunile, deci eu sunt cea care trebuie să facă ceva.

- Ia-o de la început.

Cady se încruntă.

- Ce vrei să spui?

- O să fie destul de greu şi dacă o să colaborăm. Dar nu vom avea absolut nici o şansă dacă nu începi să fii sinceră cu mine.

Poate că, până la urmă, fusese o mare greşeală să-l aducă aici. Îl angajase pentru că era ager şi perspicace şi pentru că ştia lumea necunoscută a artei – o combinaţie rară. Dar voia prea tare să pătrundă în mecanismele ei mentale.

Era prea târziu să facă alte planuri. Se dedicase acestui proiect și avea nevoie de el. Dacă prețul pentru a primi ajutorul lui era un răspuns cinstit la întrebarea asta, atunci nu avea de ales decât să-l plătească.

- Mătușa mea nu era o femeie prea iubită, Mack. Era foarte deșteaptă, foarte dificilă și foarte arogantă. Obsedată de control. E posibil să fi avut mai mulți iubiți în trecut, dar toți cei care au cunoscut-o îți vor spune că ea nu a fost niciodată îndrăgostită. Se presupune că a fost incapabilă să iubească altceva în afară de galerie. Trăia pentru afacerea asta. La final, singurele lacrimi vărsate la înmormântare au fost ale mele.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce trebuie să te uiți dincolo de suprafață, așa cum ai spus?

Cady privi în partea cealaltă a golfului.

- Cred că din cauză că, de-a lungul anilor, mi s-a spus de atâtea ori că am multe în comun cu Vesta. Mulți oameni sunt convinși că voi sfârși exact ca ea. Rece și nefericită, doar cu munca mea.

Mack o privi o clipă.

- Înțeleg, rosti el în cele din urmă. Vrei să știi adevărul despre cum și de ce a murit pentru că, înăuntrul ființei tale, te temi că ea ți-a arătat cum va fi și viitorul tău.

- Cred. Da. Își luă ochii de la panoramă pentru a-i întâlni privirea. Ei bine? E destul de cinstit pentru tine?

- Merge. Deocamdată.

Cady se temea să se relaxeze.

- Asta înseamnă că o să rămâi să te ocupi de caz?

- Rămân.

Cady făcu un pas spre el.

- Chiar crezi că sunt nebună să bănuiesc că e posibil ca mătușa mea să fi fost ucisă din cauza fuziunii?

- Oricum ai fi, numai nebună nu ești. Așa cum am spus, când vine vorba de crime, nimic nu e imposibil. Îi aruncă o privire intensă, dar tristă, ca și cum ar fi vrut ca ea să accepte ce avea el de spus. O să fac ce pot, dar nu-ți pot promite nimic. E posibil să nu obții vreodată răspunsurile pe care le vrei.

- Așa e viața uneori. Oftă. Dar asta nu înseamnă totuși să nu cauți răspunsurile, nu-i așa?

Bărbatul rămase tăcut multă vreme.

- Nu, rosti el în cele din urmă. Nu înseamnă să nu le cauți.

capitolul 14

Mack se opri pe trotuar. Se uită în jos la cât de lungă era Via Appia, strada colorată plină de buticuri și restaurante care mergea de-a lungul coastei din Phantom Point.

- Ce e cu bannerele și steagurile alea? întrebă el.

- Sunt pentru carnaval, îl informă Cady. Are loc săptămâna viitoare. E marea strângerea anuală de fonduri pentru arta de aici, din Phantom Point. Se vrea un fel de carnaval venețian în care toată lumea poartă măști și costume. Au oprit traficul rutier aici, în cartierul comercial. Toate galeriile și restaurantele stau deschise până târziu.

Mack încuviință și începu să pășească de-a lungul trotuarului, alături de ea, până la intrarea în mica galerie din centrul clădirii. O sculptură supradimensionată a Cheilor Călugăriței atârna deasupra ușii de la intrare.

Cady se opri.

- Asta este o mică sucursală a galeriei pe care mătușa Vesta a deschis-o acum câțiva ani când Sylvia, în sfârșit, a convins-o să se retragă parțial. Vesta avea un birou aici. Verișoara mea, Leandra, conduce expoziția specializată în obiecte de artă de la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea. Nu e vorba de tablouri importante. Acelea sunt duse la galeria din San Francisco.

Mack examină cadrul ușii.

- Crezi că o să meargă?

- De ce n-ar merge? Am scuza perfectă pentru a-mi petrece ziua răsfoind dosarele din biroul Vestei. Încerc să mă pun cât mai repede la curent cu situația financiară a Galeriei Chatelaine înainte să decid ce să fac cu acțiunile mele.

– Dacă tu zici...

Cady îi aruncă o privire nerăbdătoare.

– Ai zis că vrei să trecem prin dosarele ei personale de acasă. Minunat. Grozavă idee. Nu am nici o obiecție. Dar ăsta a fost biroul ei. Trebuie să vedem dacă a lăsat ceva aici care să ne spună de ce dădea înapoi de la ideea fuziunii. Eu sunt singura care poate face asta fără să riște prea multe întrebări.

– Bine. Dă-i drumul.

Cady se strâmbă.

– Crezi că o să fie o pierdere de vreme, nu?

– Îhm. Am o bănuială că verișoara ta Sylvia a trecut deja prin documentele din biroul mătușii tale. Așa ar fi logic să facă un director. Asta aș fi făcut eu, dacă aș fi fost în locul ei.

– Poate.

Mack începea să se simtă un pic vinovat că era atât de negativist.

– Dar, la urma urmei, poate că merită să încercăm. În definitiv, se pare că verișoara ta nu își pune aceleași întrebări pe care ți le pui tu, așa că nu ar fi avut de ce să caute răspunsuri.

Cady se lumină la față.

– Minunat. Asta vreau și eu să spun.

Deschise ușa galeriei înainte ca Mack să apuce să-i mai dea vreun sfat.

O urmă într-o expoziție mică plină cu tablouri din epoca victoriană. Exponatele erau dominate de portrete întunecate, peisaje cenușii și o selecție de teme arturiene romanicizate. Majoritatea ramelor erau bogat sculptate și poleite cu aur.

O tânără atractivă, cu forme frumoase, părul negru și trăsături vioaie își puse jos cartea pe care o citea și se ridică din spatele unui birou mic.

– Cady, am auzit că ești în oraș. Mă bucur să te revăd.

Cady înaintă în grabă să facă schimb de îmbrățișări și se săruturi în vânt.

– Leandra, aș vrea să-l cunoști pe Mack Easton. Mack, ea e verișoara mea, Leandra Briggs. Ea a fost asistenta

personală a mătușii Vesta. Vesta spunea întotdeauna că ar fi pierdută fără Leandra.

– Slabe speranțe, rosti Leandra cu voioșie. Mătușa Vesta ar fi putut conduce ambele sucursale de una singură și ar fi făcut-o până la final dacă Sylvia n-ar reușit să o convingă să se retragă parțial din activitate. Mătușa noastră era grozavă.

– Am auzit. Mack citi titlul cărții de pe birou. Se întrebă oare cât era de greu să scapi de obiceiul băiatului rău, orice naiba ar fi vrut asta să însemne.

– De când ești la Chatelaine?

– De acum optsprezece luni, de când am divorțat. Leandra se strâmbă păstrându-și buna dispoziție. Pentru o vreme, treburile au mers greu din punct de vedere financiar. Fostul meu soț nu era ceea ce ai putea numi un tip priceput cu banii. A strâns o mulțime de datorii în timpul căsniciei noastre și eu m-am procopsit cu majoritatea. Mătușa Vesta m-a scăpat de ele și apoi a creat postul ăsta pentru mine.

– Drăguț din partea ei.

Leandra izbucni în râs.

– Ți-aș fi spus că a făcut-o pentru că avea o inimă bună, dar majoritatea îți vor spune că ea nu avea inimă.

– Am auzit teoria asta, rosti Mack.

– Nu-i adevărat! exclamă Cady imediat, în semn de loialitate. Vesta iubea Galeria Chatelaine.

Mack și Leandra o priviră fără să rostească o vorbă. Cady oftă.

– Bine, poate că ăsta nu-i un omagiu prea potrivit. Dar eu cred că avea inimă bună, doar că nu o arăta și celorlalți.

– Îmi vine greu să cred că nu mai e, vorbi Leandra cu nostalgie. A fost așa de brusc, știți? Nu-mi pot închipui locul ăsta fără ea. În fiecare dimineață, când ajung să deschid, mă aștept s-o văd în biroul ei. Întotdeauna era aici înaintea mea și întotdeauna pleca ultima.

– Cu siguranță a transformat Chatelaine într-o instituție respectată, interveni Mack.

– Asta așa e, răspunse Leandra. Și cât vei rămâne aici în Phantom Point, Mack?

– Nu ştiu sigur, încă. Se uită înspre Cady. Poate pentru totdeauna.

– Pentru totdeauna?

– Depinde de Cady. Eu sunt consultant de afaceri, rosti el calm. Îmi pot deschide prăvălia oriunde.

– Consultant de afaceri zici? Leandra îşi lăsă capul pe-o parte. Ce fel de afaceri?

– On-line, replică el. Era uimitor cum orice referire la o afacere care implică internetul poate să împiedice o mulţime de posibile întrebări stânjenitoare.

– Grozav! exclamă Leandra. Hei, eşti unul dintre tipii ăia superbogaţi care au scos programe de software cu care au dat lovitura când şi-au listat compania pe piaţă?

– Nu. Din păcate, genul de informaţie pe care o intermediez eu nu se pretează la OPI.

Leandra clipi.

– OPI?

– Ofertă publică iniţială, o lămuri el. Cele care uneori fac oamenii foarte bogaţi, într-un timp foarte scurt.

– Of... Ce păcat!

Mack rânji.

– Da. Mi-am tot zis şi eu asta în ultima vreme. Ce păcat.

– Randall vrea să ducă noile galerii Chatelaine–Post pe internet, îi informă Leandra. Zice că acolo există potenţial mare de profit, mai ales când vine vorba de obiecte de artă şi de antichităţi.

– Are dreptate, aprobă Mack pe un ton neutru.

Cady se îndreptă spre uşa micului birou.

– Te rog să mă ierţi, Mack, mai bine mă apuc de treabă. Vreau să arunc un ochi pe câteva dintre rapoartele semestriale înainte să mă întâlnesc cu Sylvia să discutăm propunerea de fuziune.

– Sigur, răspunse Mack. Nu-ţi face griji în privinţa mea; am cu ce să-mi ocup timpul. Mă gândeam să vizitez un pic oraşul.

– Sunt câteva mici cafenele, bistrouri şi magazine grozave aici pe Via Appia, îi sări Leandra în ajutor.

– Mulţumesc. Mack se uită spre Cady. Vin să te iau după serviciu şi mergem împreună înapoi acasă. Nu-ţi face griji în privinţa cinei. O să cumpăr ceva azi cât sunt în oraş.

Cady păru mai întâi surprinsă, apoi recunoscătoare.

– Mersi.

– Cu plăcere.

Mack traversă încăperea până la locul unde stătea ea, îşi înclină capul şi o sărută înainte ca ea să apuce să-şi dea seama ce avea de gând. O simţi că se încordează când gura lui se lipi de a ei şi îşi înălţă capul înainte ca ea să-şi poată da seama cum să reacţioneze.

– Ne vedem după serviciu, iubito, murmură el amuzat de privirea iritată şi de surâsul glacial.

Amândoi ştiau că nu se putea plânge din cauza sărutului. Făcea parte din rol, unul pe care nu-l anticipase şi pe care, evident, nu îl luase în considerare.

Simţindu-se mult mai optimist în legătură cu lumea în general decât în urmă cu câteva minte, Mack părăsi galeria fără să se uite în urmă.

– Deci el e domnul Easton al tău. Leandra se cufundă într-un scaun mic de pe cealaltă parte a biroului. Pare... interesant.

Cady îşi luă cana de cafea. Era ciudat să fie aici şi să stea la biroul vechi al Vestei. De asemenea, era ciudat să se gândească la Mack ca la domnul Easton al ei.

– Interesant? repetă ea cu grijă.

– Ştii tu, nu este bătător la ochi sau lunecos, ci interesant.

– În mod cert e interesant, aprobă Cady.

Şi exasperant. Şi pisălog. Şi enervant.

– Puternic, continuă Leandra gânditoare. Îţi inspiră putere. Ştii ce vreau să spun?

Puternic era cu siguranţă un fel prin care puteai să îl descrii pe Mack, cugetă Cady. Dar nu credea că vrea să dezbată nuanţele acelei definiţii cu verişoara lui.

– Cred că da, rosti ea în schimb.

Leandra bătu ritmul pe birou cu unghiile ei vopsite cu ojă acrilică de culoarea cireşei.

– Şi, când e ziua cea mare?

– Ce zi mare?

– Haide, Cady. Nunta, bineînţeles.

Cady simţi că obrajii îi iau foc. „Mai bine te-ai obişnui cu întrebarea", îşi zise.

- Nu ne-am anunţat oficial logodna. Nu putem să ne gândim la o dată exactă pentru nuntă până când nu ne logodim mai întâi.

- Ştii, asta mă surprinde oarecum, rosti Leandra cu o mină gânditoare şi deconcertată. Întotdeauna m-am gândit că, dacă te vei recăsători, o vei face la fel cum ai procedat cu Randall. O să te avânţi s-o faci.

- Dacă m-am grăbit cu Randall, s-a dovedit a nu fi calea cea mai bună, îi reaminti Cady. A trebuit apoi să mă grăbesc să termin. Aş prefera să nu mai trec prin asta încă o dată.

- Ştiu ce vrei să spui. Şi eu simt la fel în legătură cu Parker. A început să bată apropouri că ar vrea să stabilim o dată, dar cred că îmi e cam frică după greşeala imensă pe care am făcut-o cu Dillon.

Cady se rezemă de spetează şi-şi privi verişoara mai serios.

- Tu şi Parker Turner aveţi o relaţie aşa de serioasă?

- Foarte serioasă. E perfect pentru mine. Dar, înainte să fac un legământ cu el, simt că e cinstit să mă asigur că am scăpat de obiceiul ăsta de a mă îndrăgosti de bărbaţii nepotriviţi. Tipi ca Dillon. Ştii tu, băieţi răi.

- Înţeleg.

- Fac progrese mari. Am găsit o carte grozavă numită *Cum să renunţi la obiceiul de a ieşi cu băieţi răi: Ghidul femeii raţionale în găsirea şi aprecierea băieţilor buni.* Chiar m-a ajutat să-mi ţin în frâu problema. Glasul i se stinse. Dar e greu să renunţi la un obicei prost, şi Dillon nu-mi uşurează deloc viaţa, asta-i clar.

- Ce vrei să spui?

- A început să mă sune imediat după înmormântare. Ultima oară am vorbit ieri. Zice că vrea să ne împăcăm.

- Ştie despre Parker?

- Sigur. I-am spus.

- Ce-a zis?

Leandra ezită.

- S-a înfuriat. A zis că Parker este prea bătrân pentru mine.

Cady ridică un stilou şi începu să se joace cu el.

- Dillon face presiuni asupra ta?

- În mod clar.

- Crezi că există pericolul să devină o problemă reală?

- Dillon a fost o problemă de la bun început. Nu ştiu ce-am văzut la el.

- Vreau să spun să te hărţuiască, rosti Cady încet.

Leandra rămase cu gura căscată, uitându-se fix la ea.

Uşa din faţă a galeriei se deschise. Îmbrăcată cu un costum elegant şi scump, Sylvia intră pe uşă.

- Dillon? repetă Leandra. Hărţuitor? Nu... Vreau să spun, eu niciodată...

- Hărţuitor? Sylvia se uită la Cady, apoi la Leandra şi reveni cu privirea înapoi. Ce se întâmplă aici?

Cady se uită la ea.

- Leandra îmi povestea că Dillon a început s-o sune după moartea mătuşii Vesta. Face presiuni asupra ei să se împace.

- N-am ştiut asta. Foarte îngrijorată, Sylvia se încruntă spre Leandra. Îţi face probleme?

- I-am spus să mă lase în pace, dar... Leandra se întrerupse brusc şi izbucni în plâns. O, la naiba!

Sări în picioare şi o luă la fugă de-a lungul holului care ducea spre toaleta mică. Uşa se trânti în urma ei. Urmă o mică perioadă de linişte în timp ce Cady şi Sylvia cercetau uşa închisă a toaletei.

- Ce crezi? întrebă Sylvia în cele din urmă.

- Cred, vorbi Cady încet, că Dillon ar putea să fie o problemă.

- Cred că ai dreptate, aprobă Sylvia. N-ar fi prima oară. Adu-ţi aminte cât de tare s-a înfuriat când a înţeles că Leandra o să meargă până la capăt cu divorţul.

- Cred că a acţionat pornind de la premisa că, orice ar face, Leandra nu-l va părăsi niciodată. Dar a uitat să ia în calcul influenţa mătuşii Vesta.

- Aşa este. Sylvia se întoarse înapoi către ea. Sunt în drum spre oraş, dar mi-ai zis că o să-ţi petreci ziua aici. M-am gândit să trec înainte să plec. Voiam să îţi spun câteva lucruri. Poate o să vrei să-ţi iei nişte notiţe.

Cu grijă, Cady se întinse după un stilou și un carnețel.

– În regulă, dă-i drumul.

– Mai întâi, eu și Gardner am vrea să vă invităm pe tine și pe domnul Easton să luăm cina la club mâine-seară. Ne va da o șansă să-l cunoaștem.

Venise vremea interogatoriului pentru ea și domnul Easton. Spera ca Mack să se poată descurca.

– Mulțumesc, rosti ea politicoasă. O să fim acolo.

– Poimâine, galeria găzduiește o recepție care să prezinte în avanpremieră colecția Breston. La ora opt în oraș. Aș vrea ca tu și domnul Easton să participați, dacă se poate. Va fi primul eveniment mare pe care îl organizează galeria de la moartea Vestei. Va face bine la relațiile cu publicul dacă vei fi și tu acolo. Un semn de respect, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Tonul rece al Sylviei o făcu pe Cady să regrete toată situația asta. Genul acesta de tensiune între ea și verișoara ei era nou, și totul era din vina Vestei.

– În regulă. Cred că vom putea să ajungem.

– În ultimul rând, dacă tot ești în oraș, nu ai vrea să ratezi petrecerea de ziua gemenilor din ziua următoare, încheie Sylvia.

– Sub nici o formă, răspunse Cady bucuroasă să poată exprima puțin entuziasm sincer.

Expresia de pe fața Sylviei se mai îmblânzi și pentru prima oară, zâmbi.

– Bun, cred că asta e tot, pentru moment. Mai bine plec. Dacă pierd feribotul, va trebui să conduc până în oraș.

Câteva secunde, Cady fu la un pas de a-i povesti Sylviei despre temerea ei că Vesta a fost ucisă. Dar intuiția o avertiză să păstreze tăcerea. Își cunoștea verișoara destul de bine încât să fie sigură că Sylvia ar reacționa la o asemenea informație la fel cum o făcuse Mack în seara anterioară: cu neîncredere, scepticism și cu multă îngrijorare pentru noua obsesie a lui Cady. Marea diferență era că Mack era plătit să-i accepte toanele fanteziste și teoriile conspirației, se gândi Cady. Sylvia nu era. De fapt, era foarte posibil ca Sylvia să tragă concluzia

că era responsabilitatea ei de a începe să sune și alți membri ai familiei pentru a-i avertiza că verișoara Cady avea *probleme*.

Cady se înfioră la gândul că rudele urmau să fie informate că manifesta și mai multe semne de excentricități în stilul Vestei.

– Pa, Syl. Ne vedem la cină mâine-seară.

Două ore mai târziu, în cabinetul particular de lucru al Vestei, Mack închise ultimul sertar al biroului și se rezemă gânditor de spetează. Deschisese fiecare dosar, agenda cu adrese și un morman de scrisori recente. Căutarea nu îl luminase deloc. Probabil pentru că nu avea cu ce.

Își pierdea timpul. Teoria lui Cady cu scenariul crimei motivate pe considerente financiare implicate de fuziunea dintre galeriile Chatelaine și Austrey–Post era o fantezie. El o știa, chiar dacă ea nu. Se întrebă absent dacă nu se ridicau niște probleme de etică și care se refereau la faptul că îi lua banii pe consultanță când era destul de clar că nu avea pentru ce să îi ofere consultanță.

La naiba cu etica. Nu era aici pentru că avea nevoie de un loc de muncă. Semnase blestematul acela de contract pentru că era modalitatea cea mai ușoară de a sta aproape de Cady.

Roti scaunul și, prin ușile de sticlă, contemplă priveliștea cu grădina și piscina de pe terasă. Se întrebă care avea să fie următorul lui pas dacă ar fi fost să înceapă să se comporte ca un adevărat detectiv. Ce-ar face dacă s-ar hotărî să-i acorde clientei sale prezumția de nevinovăție și să-i ia îngrijorarea în serios?

Nu era ca și cum ar fi fost nebună de legat, își reaminti sieși, încercând încă o dată să privească lucrurile dintr-o perspectivă optimistă. Știa asta mai bine ca oricine. De-a lungul ultimelor câteva luni, începuse să respecte cu adevărat intuiția și instinctele ei, cel puțin profesional. Când venea vorba să afle zvonurile și să descopere pistele pe care le puteau urma pentru a găsi obiectele

de artă pierdute sau furate, Cady era unul dintre cei mai buni liber-profesioniști cu care lucrase vreodată.

Poate că nu trebuia să-i respingă atât de ușor concluziile legate de moartea mătușii ei.

În mod deliberat, schimbă direcția gândurilor, trecând de la analiza sumbră a mecanismelor mentale ciudate ale lui Cady la puzzle-ul care i se înfățișase. El nu era un detectiv particular autorizat, dar știa câte ceva despre cum trebuie culese informațiile. Se specializase în asta în perioada petrecută în armată, iar mai târziu își pusese pe picioare o afacere bazată pe acest gen de abilități. Și nu era ca și cum ar fi avut ceva mai bun de făcut până seara, când venea Cady acasă. Șmecheria era ca, mai întâi, să cauți tiparul și apoi să cauți locurile unde nu fusese respectat.

Cady, care pretindea că o cunoscuse pe Vesta Briggs mai bine ca oricine, fusese foarte convinsă când făcuse o observație. Întâlnirile mătușii ei cu un medium fuseseră foarte atipice. Așadar, consultațiile cu Jonathan Arden puteau fi desemnate ca acțiuni care nu respectau tiparul.

Roti scaunul înapoi, astfel că ajunse iar cu fața spre biroul mare și se întinse după dosarul cu cărți de vizită. Îl răsfoi repede și găsi numele lui Arden și adresa lui din San Francisco.

Posibilitatea ca Arden să fie un medium legal, presupunând că asta nu era un oximoron, trebuiau luate în calcul. Poate că Vesta Briggs dezvoltase un interes real pentru metafizică. Cu siguranță, nu era prima care să fi făcut astfel. O privire aruncată pe orice carte de telefoane din orice oraș din țară dovedea că nu se ducea lipsă de oameni care pretindeau că au abilități paranormale și nici de cei care își doreau din răsputeri să creadă în ei.

Un lucru era sigur, se gândi el, ridicându-se în picioare. Avea nevoie de mai multe informații noi, dar pe care nu avea să le găsească aici, în biroul Vestei.

Două ore mai târziu, își puse jos ziarul, își propti mâinile pe volan și cântări aspectele mai puțin interesante ale muncii de supraveghere din viața reală. Din

locul unde parcase, mai jos pe stradă, pe la jumătatea cvartalului de lângă adresa lui Jonathan Arden, avea vedere foarte bună spre garaj și spre clădirea cu șase apartamente. Până acum, nu se întâmplase nimic notabil. Își privi ceasul și se gândi să plece acasă. Încă mai avea de străbătut podul Golden Gate și de cumpărat ceva de mâncare înainte să se întâlnească cu Cady la mica galerie de pe Via Appia.

Munca unui consultant nu se termina niciodată.

Era cu mâna pe cheia băgată în contact când văzu că se deschide ușa apartamentului din capătul îndepărtat de la etajul al doilea al clădirii. Un bărbat slab de aproape patruzeci de ani ieși și păși de-a lungul coridorului exterior. La cât de bine îi era aranjat părul, probabil că Arden lăsa o grămadă de bani la stilist. Pantalonii și cămașa sport de firmă pe care le purta erau, de asemenea, scumpe. Avea o rachetă de tenis în mână. Sub privirea lui Mack, bărbatul deschise o ușă și dispăru pe casa scării.

Mack coborî din mașină și traversă strada. Când grilajul garajului se deschise la scurt timp după aceea, era pregătit.

Arden apăru la volanul unui Jaguar verde și dispăru în grabă fără să mai aștepte ca ușa de siguranță să se închidă cu zgomot în spatele lui.

„Nesăbuit", își zise Mack. „Foarte nesăbuit."

O oră mai târziu, în timp ce conducea înapoi pe Golden Gate, la intrarea în Phantom Point, se întâmplă să o ia pe o stradă greșită. Se trezi pe deal, într-un cartier liniștit de unde se puteau vedea golful, Belvedere, Tiburon, precum și insula Angel și orașul. Continuă să meargă de-a lungul străzii șerpuitoare în căutarea unui loc potrivit ca să întoarcă.

Vila cu uși și ferestrele frumos arcuite se afla pe o fundătură. În mod clar, era o construcție nouă. În față exista pus semnul „De vânzare".

Opri mașina și, o vreme, rămase să se uite la casă.

Mack avusese dreptate. Fusese o totală pierdere de vreme să treacă prin dosarele din biroul Vestei. Singurul

lucru bun pe care îl putea spune despre ziua aceea, se hotărî ea, era că avusese ocazia să se pună la curent cu veştile despre familie şi să stea la bârfe cu Leandra.

- O să te întorci mâine? o întrebă Leandra în timp ce închidea luminile din galerie.

- Nu, am văzut suficiente rapoarte financiare să-mi ajungă o vreme.

- Ai aflat ceva folositor?

- Nu. Cady îşi agăţă breteaua genţii pe umăr. Decât că Chatelaine merge foarte bine.

- Chiar şi eu ţi-aş fi putut spune asta. Sylvia ştie ce face.

- Da. E foarte pricepută la afaceri.

Leandra ezită lângă uşă.

- Eşti serioasă în legătură cu asta, nu?

- În legătură cu ce?

- Să-ţi faci o idee despre situaţia financiară actuală a galeriei. Ţi-ai petrecut toată ziua la birou răsfoind dosare. N-am crezut că eşti interesată de afacere.

- Am simţit că am responsabilitatea de a-mi folosi puterea pe care mi-o oferă acţiunile pentru a vota astfel încât să fie în interesul firmei, murmură Cady.

Leandra ridică din umeri.

- Sylvia zice că fuziunea este în interesul tuturor celor implicaţi.

- Sunt sigură că are dreptate. Dar cred că Vesta şi-ar fi dorit ca eu să-mi fac o părere proprie.

- Cred că da. E clar că a vrut să te implici mai mult în galerie, altfel nu ţi-ar fi lăsat ţie acţiunile alea.

Cady se sprijini de colţul biroului.

- Leandra?

- Mmm?

- În ultimul an şi jumătate, ai fost persoana care, în afară de Sylvia, a lucrat cel mai îndeaproape cu mătuşa Vesta. Ai văzut-o în fiecare zi. Trebuie să fi ştiut de treaba asta cu mediumul.

- Jonathan Arden? Sigur. Ştiu că a fost să-l vadă de câteva ori. Mie mi se părea chiar interesant. Dar Sylvia a zis să nu spun nimic despre asta. Spunea că ar fi stânjenitor dacă s-ar afla.

- Ce părere ai despre asta? Crezi că mătuşa Vesta începuse să-şi piardă minţile spre final?

- Aşa zice Syl, dar eu nu sunt aşa de sigură. Mie mi se părea că are toate ţiglele pe casă.

O umbră mare neagră se contură pe suprafaţa uşii de sticlă a galeriei. Mack răsuci mânerul uşii şi intră în sala de expoziţii.

- Măi, măi, măi, rosti Leandra rânjind obraznic. Dar ştiu că eşti punctual.

- Încerc. Mack şi Cady îşi intersectară privirile. Eşti gata să închei cu munca pentru azi?

- Da. Se ridică de pe birou şi porni înainte. Mor de foame şi mi-ar fi de mare folos un pahar de vin.

- Ce coincidenţă. Şi eu am poftă de aceeaşi terapie.

capitolul 15

Păşeau înapoi spre vilă, mergând pe una dintre minunatele străzi rezidenţiale care şerpuia de-a lungul coastei dealului de deasupra portului. În majoritatea caselor pe lângă care treceau erau aprinse luminile. În partea cea mai îndepărtată a golfului se vedea că metropola fusese înghiţită de ceaţă, dar, aici în Phantom Point, noaptea promitea să rămână senină.

- Cum a mers azi? întrebă Mack în timp ce deschidea uşa din faţă a casei Vestei.

- O totală pierdere de vreme, exact cum ai anticipat. Cady intră în hol şi-şi lăsă geanta pe băncuţa neoclasică de secol nouăsprezece. Nu ştiu ce mă aşteptam să găsesc, dar, orice ar fi fost nu se găsea acolo.

Mack închise uşa din faţă şi o încuie.

- Nici un indiciu, hm?

- Nici unul. Doar mormane de scrisori către clienţi şi parteneri de afaceri. Chestiile obişnuite. Note preliminare legate de colecţiile importante care aveau să fie expuse în galeria principală din San Francisco. Consultaţii privind diferite achiziţii. Genul ăsta de lucruri.

- Dar fişierele din calculator?

– Mătușa mea nu a fost niciodată o mare fană a calculatoarelor. Cady se îndreptă spre bucătărie. O făceau să se simtă incomod din cauza problemelor de confidențialitate.

– Le folosea în afacerea ei, nu?

– Bineînțeles. Ar fi greu să conduci o firmă modernă, de orice calibru, fără calculatoare. Dar nu avea încredere în ele. Crede-mă, dacă mătușa Vesta avea un secret de ascuns, ultimul loc pe care l-ar fi ales ca să-l ascundă ar fi fost un calculator.

Mack o urmă în bucătărie.

– Asta se potrivește cu ce mi-ai spus despre ea. Apropo, pentru cină, am cumpărat niște pâine cu maia și homar decorticat.

– Sună minunat. Asta mi-a adus aminte că mâine-seară suntem invitați la o ambuscadă, la clubul de yachting.

– Ambuscadă?

– Verișoara mea Sylvia și soțul ei Gardner vor să te cunoască. Sunt sigură că vor să te interogheze să vadă dacă au dreptate să suspecteze că vrei să te însori cu mine datorită acțiunilor de la Chatelaine.

– Am înțeles. Deschise ușa dulapului pentru vinuri și scoase o sticlă. O ambuscadă.

– Dar ziua ta cum a fost? întrebă ea în timp ce scotea o pungă de biscuiți sărați din dulap.

Bărbatul râse încetișor. Cady îi aruncă o privire încruntată peste umăr.

– Am spus ceva amuzant?

– Nu chiar. Numai că, pentru un minut, am părut ca un cuplu căsătorit de mult. „Dragă, cum a fost ziua ta? Nu așa grozavă, a ta cum a fost?"

Cady tresări.

– Păi, se presupune că suntem aproape logodiți.

– Nu sunt sigur că termenul de „aproape logodiți" este o categorie recunoscută oficial în cărțile privind eticheta.

– Mack, tu citești astfel de cărți?

– Nu, recunoscu el. Nu prea citesc ficțiune.

– Așa mă gândeam și eu. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în legătură cu amănuntele situației noastre. Deschise frigiderul să scoată niște brânză feta. Ai găsit ceva interesant în dosarele personale din biroul mătușii mele?

– N-am găsit nimic în dosarele ei. Dar s-ar putea să am noroc cu alte informații peste care am dat.

Cady se întoarse să se întindă după o farfurie și se lovi ușor, accidental, de Mack. Simți că o străbate un fior. Această mică scenă de seară devenea de-a dreptul confortabilă.

– Ce informații? întrebă ea.

– Niște informații pe care le-am adunat în după-amiaza asta.

Cady se opri cu mâna în cutia de biscuiți. Părea un pic cam vag, se gândi ea.

– Cum ai ajuns să aduni informațiile astea noi?

– În stilul clasic. Am petrecut ceva vreme în mașină în fața apartamentului lui Jonathan Arden.

Cady își scoase brusc mâna din cutie și se răsuci spre el.

– Îmi spui că i-ai supravegheat apartamentul din oraș?

– Pentru o vreme.

– Ca un detectiv particular adevărat, vrei să spui?

– Îți tot repet, eu sunt consultant, nu detectiv particular.

– Hm. Și-l imagină supraveghiind apartamentul lui Arden de la adăpostul întunecat al unei uși. Ai văzut ceva interesant?

– L-am văzut pe Arden plecând de acasă cu o rachetă de tenis, conducând un Jaguar scump. Se servi cu un biscuit. I-am luat numărul de înmatriculare.

– Poți să faci ceva cu asta?

Mack ridică din umeri.

– Nu prea multe. Știu pe cineva care îmi poate spune dacă Jaguarul este sau nu înregistrat pe numele lui Arden. Dar probabil că este, și atunci nu are nici o importanță.

– Dacă este un șarlatan cunoscut...

– Iarăși, și ce dacă? Să fii medium de profesie nu este o activitate ilegală. Se opri să muște din biscuit. Totuși...

– Da?

- Un lucru destul de interesant e că Arden nu figurează în cartea de telefoane. Mack termină biscuitul. Și nici în vreun alt registru de adrese peste care am dat.

- Ce crezi că înseamnă asta?

- Nu știu. Deschise un sertar, scormoni înăuntru și scoase un tirbușon. Probabil doar că este atât de exclusivist încât lucrează numai prin recomandare. Sau...

- Sau?

- Ar putea să însemne că e nou în branșă. Nu a avut încă șansa să fie introdus în registrul de adrese.

Cady bătu darabana cu unghiile pe blat.

- Nu se pare că ai obținut prea multe de pe urma supravegherii. Poate că ar fi trebuit să-l urmărești sau ceva de genul ăsta.

- Spre terenul de tenis, să mă uit la el cum lovește mingile peste fileu? Cred că asta ar fi fost un pic cam evident, nu? Ar fi fost greu să mă camuflez în peisaj.

Dopul de plută ieși din sticlă cu un fâșâit ușor. Îmbufnată, Cady îl urmări în timp ce turna vin roșu.

- Arden e singura pistă pe care o avem. Refuz să cred că e un medium cinstit.

- Dacă este un șarlatan, atunci probabil că are un trecut plin de escrocherii. De asemenea, sunt șanse ca operațiunile lui anterioare să fi implicat și partea de paranormal.

- Crezi?

Mack termină de umplut paharele și puse sticla pe tejghea.

- Majoritatea escrocilor își dezvoltă un stil unic de lucru și îl respectă întocmai. Dacă asta e adevărat și în cazul lui Arden, atunci poate că o să avem noroc cu niște informații pe care le-am găsit în gunoiul lui.

- Gunoiul lui? Cady îl privi șocată. Am crezut că doar i-ai supravegheat apartamentul. Mack, ce-ai *făcut* azi?

- Ți-am spus, am adunat niște informații. Asta m-ai angajat să fac.

- Spune-mi că nu ai intrat prin efracție în apartamentul lui Jonathan Arden.

- Nu am intrat prin efracție în apartamentul lui Jonathan Arden, repetă el ascultător.

- Nu te cred. Probabil că ai intrat. Cum altfel ai fi putut să ajungi la gunoiul lui?

Încercă să-l scuture apucându-l de cămașă, dar nu reuși să-l clintească. Bărbatul rămase acolo nemișcat ca o stâncă, privind-o vădit amuzat.

- Ai înnebunit? Dacă se întorcea Arden și te găsea înăuntru? Dacă el e cel care a omorât-o pe mătușa Vesta? Ai fi putut fi ucis.

- Sunt mișcat de îngrijorarea ta.

- Să nu îndrăznești să râzi de mine. A fost altceva să vii să mă salvezi în noaptea aia la cabana lui Ambrose. Era cazul tău, și putea fi în joc viața unui om. Dar nu vreau să-ți riști pielea ca să mă ajuți să demonstrez că mătușa mea a fost ucisă. Înțelegi? Se presupune că tu trebuie să investighezi, nu să faci pe eroul.

- Asta înseamnă că încă mai crezi că am potențial de erou? Părea interesat. Aveam impresia că am fost decăzut din funcție după ceea ce s-a întâmplat între noi în noaptea aia la cabană.

- Te-am avertizat deja să nu mai aduci vorba despre subiectul ăsta.

- Știi, toate restricțiile astea mă vor împiedica să-mi fac treaba, șefa. Fără să ia în seamă mâinile ei care îl țineau de partea din față a cămășii, se întinse pe după ea să mai ia un biscuit. Dar, dacă asta te face să te simți mai bine, mă îndoiesc serios că Arden e criminalul.

- Cum poți să știi asta?

- Păi, în primul rând, nu văd nici un motiv evident. Ce-ar fi avut el de câștigat de pe urma fuziunii? De asemenea, ca grup, escrocii de meserie preferă să evite actele de violență. Asta nu numai că nu aduce nici un profit afacerii, dar și complică lucrurile în mod inutil.

- Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea.

- Majoritatea oamenilor care sunt escrocați evită să meargă la poliție. Se simt prostiți și stânjeniți că au permis să fie escrocați. Cei bătrâni, în special, au tendința să păstreze tăcerea pentru că se tem că fiii și moștenitorii lor vor afla și vor presupune că și-au pierdut mințile. Asta le-ar da micilor ingrați scuza de a obține împuternicirea de a acționa în numele lor pe motiv că bunicul

nu-și mai poate gestiona singur finanțele. Copiii pun mâna pe bani. Bunicul sfârșește internat într-un azil.

- Da, am auzit asta, dar...

Mack se întinse pe după una din mâinile ei încleștate să-și ia paharul cu vin.

- Dar toate astea se schimbă dacă se întâmplă ca vreunul dintre ei să fie ucis, rosti el cu blândețe.

Încet, Cady îi dădu drumul la cămașă și făcu un pas în spate.

- Pentru că o crimă implică amestecul polițiștilor.

- Da. Și o investigație criminală aduce cu ea mult mai multă atenție decât își dorește orice profesionist.

Cady se încruntă văzând cutele pe care le lăsase pe țesătura cămășii lui.

- Înțeleg ce vrei să zici, dar tot nu vreau să riști. Dacă ești arestat pentru intrare prin efracție, nu o să ajungem nicăieri.

Din impuls, începu să netezească materialul boțit încercând, fără rezultat, să îl îndrepte.

Mack o privi cum se agita cu țesătura.

- M-ai concedia dacă aș fi arestat?

Amuzamentul din vocea lui o înfurie. Își îndepărtă repede mâna de pe cămașa lui și se învârti pe un călcâi să-și ia paharul de vin.

- Aș avea motive. La urma urmei, din închisoare, nu mi-ai fi de nici un folos.

- Nu, cred că nu. Probabil că ți-ar afecta negativ și reputația firmei.

- Foarte tare.

Își dădu seama că el nu avea să dea crezare temerilor ei cât se poate de reale. Nu era foarte sigură că-și înțelegea ea însăși reacția la adevărata intensitate. Tot ce putea face era să încerce să ascundă fiorul rece pe care i-l provocase el în spatele enervării legitime a unui angajator iritat.

- Mack, vorbesc serios, nu vreau să riști nimic cât te ocupi de cazul ăsta.

Bărbatul încuviință din cap.

- Știu exact ce simți. Cam la fel am simțit și eu când te-am găsit la cabana Vandyke, în mijlocul unui jaf.

Cady se învârti spre el, simțind cum îi ia fața foc.

- Ai fost extrem de supărat.

- Da, am fost nervos de-a dreptul.

- Bine. Cady îi aruncă un zâmbet glacial. Deci înțelegi. Rezumă-te la strângerea de informații. Bagă-le în baza aia de date șmecheră a ta. Vezi ce iese. Doar atât te plătesc să faci.

- Păi nu, nu doar atât. Nu chiar.

- Te-am angajat pentru consultanță. Respectă fișa postului. Luă o gură de vin să-și calmeze nervii.

- Fișa postului include și rolul de actual iubit al tău înnebunit de dragoste și viitor logodnic oficial, ții minte?

Cady pufni cu gura plină de vin și începu să caute agitată un șervețel. Mack îi înmână în schimb un prosop de hârtie și o privi cu îngrijorare politicoasă cum își recăpăta autocontrolul.

- Asta nu implică nici un fel de risc, reuși ea să îngaime cu puțin efort.

- Nu sunt așa sigur.

Nu avea de gând să-l lase s-o mai provoace în seara asta. Îi făcuse și așa destui nervi pentru o zi.

- Nu văd cum rolul de posibil viitor logodnic al meu te pune în pericol de a fi împușcat sau arestat.

- Nu se știe niciodată.

- La naiba, Mack....

- Stai ușor. În colțul gurii îi apăru un rânjet subtil. Ți-am spus că nu am intrat în casa lui Jonathan Arden. Asta a fost adevărul.

Cady se strădui să-i descifreze expresia de pe chip, dar nu reuși.

- Nu sunt sigură dacă să te cred.

- Am observat. Acum suntem chit?

- Pentru ce?

- Pentru faptul că am crezut că ai avut motive ascunse când ai fost să te întâlnești în secret cu Ambrose Vandyke ca să discuți despre o anumită bucată de metal. Știi tu, treaba cu încrederea.

Cady gemu și-și flutură o mână în semn de dezgust.

- Da. Sigur. Suntem chit.

– Ce drăguţ. Un nou început pentru noi. Luă o gură zdravănă de vin.

Cady îl privi cu atenţie.

– Dacă *nu* ai pătruns prin efracţie în apartamentul lui Arden, atunci cum ai obţinut informaţia aia de care zici că ai făcut rost?

– Am umblat în garaj în containerul cu gunoi al blocului.

Cady îl privi fix preţ de câteva secunde înainte să conştientizeze că rămăsese cu gura căscată.

– Câh!

– Într-un cuvânt, da. Din fericire, aveam nişte mănuşi la mine. Totuşi, a trebuit să mă schimb de haine când m-am întors aici. Erau doar şase apartamente în clădirea aia, dar jur că fiecare chiriaş a comandat pizza aseară.

– Şi dacă te vedea cineva?

– Îmi pregătisem o poveste de justificare pentru orice eventualitate. Dacă mă întreba cineva ceva, plănuiam să le spun că eram musafirul unuia dintre chiriaşi şi că îmi scăpasem din greşeală ceasul în gunoi în dimineaţa aia în timp ce mă îmbrăcam.

– Halal plan. Îţi pierduseşi ceasul în gunoi. Da, bineînţeles. Vai, dar de ce nu m-am gândit şi eu la asta?

– Ai fi uimită să vezi ce aruncă oamenii fără să stea pe gânduri. Gunoiul, în special pentru un bloc întreg, pare anonim, nu-i aşa?

Cady se gândi la lucrurile pe care le aruncase la întâmplare în diverse containere de-a lungul anilor.

– Da, aşa pare. Ce-ai găsit mai exact?

– Nişte scrisori. O mulţime de formulare de cerere pentru carduri de credit. Plicuri goale. Chestii de genul ăsta.

– Chiar crezi că vom găsi ceva folositor?

– Probabil că nu. Mă îndoiesc că Arden este un tip neglijent.

– Dar tu în mod cert eşti întruchiparea optimismului.

Mack ridică din umeri.

– Haide doar să sperăm că nu demonstrăm vechea teorie gigo.

– Teoria gigo?

– Gunoi introduci, gunoi obţii.

*

La zece patruzeci şi cinci în acea seară, Mack se întinse în scaunul din faţa calculatorului, îşi sprijini coatele şi-şi uni degetele în timp ce citea datele afişate pe ecran.

– Nu-i mare lucru, spuse el. Din ce apare aici, Jonathan Arden nu are un trecut din care să reiasă că şi-ar fi folosit şiretlicurile paranormale pentru a se distra şi pentru a obţine profit din lumea artei. Cel puţin, baza mea de date nu conţine nici un fel de informaţie legată de un şarlatan care să se potrivească cu descrierea lui sau cu modul lui de operare.

– La naiba. Cady încetă să se mai plimbe de colo-colo prin birou şi veni să se aplece peste umărul lui. Vrei să spui că e pe bune?

– Că e un medium adevărat? Surâse vag. Mă îndoiesc.

– Ştii ce vreau să spun, rosti ea nerăbdătoare.

Mack îşi depărtă puţin vârfurile degetelor, apoi le uni la loc.

– Nu pot să spun cu certitudine decât că, în momentul ăsta, nu există nici o menţiune cum că Arden ar fi comis vreo escrocherie bazată pe invocarea unor talente paranormale în zona noastră.

– Asta nu înseamnă că nu poate figura în altă parte.

– Nu, dar aşa cum te-am avertizat, programul ăsta e foarte specializat. E limitat la găsirea evenimentelor din lumea artei. Eu nu sunt FBI-ul sau Interpolul.

– Hm. Cady nu se mişcă. În schimb, continuă să se aplece peste umărul lui privind încruntată la monitor.

Mack profită de ocazie pentru a-i inhala mirosul, încercând din răsputeri să facă asta cât mai discret. Mirosea bine. Se simţeau urme vagi ale unei creme de corp cu arome florale sau poate era doar săpunul, se gândi el. Dar, mai ales, se simţea aroma caldă, încântătoare şi feminină care era numai a ei. Asta îi trezi amintirile din noaptea petrecută la cabană, ceea ce-l făcu să se simtă nervos şi neliniştit.

– Dar tot rămâne întrebarea, continuă ea, vădit inconştientă de efectul pe care îl avea asupra lui, de ce se întâlnea mătuşa Vesta cu Arden? Pur şi simplu, nu pot să cred că a crezut că e medium cu adevărat.

*

Nu-și dădea seama ce o trezise mai târziu în noaptea aceea. Rămase nemișcată o vreme, ascultând sunetele difuze ale unei case mari. Nu auzi nici un zgomot care s-o alarmeze, nici pași în întuneric, nici bufnituri înăbușite. După o vreme, dădu așternuturile la o parte și se ridică în picioare lângă pat. Își luă halatul din cuierul din spatele ușii, îl îmbrăcă și ieși pe hol. Cu picioarele goale, păși în liniște în galeria care dădea spre livingul ce se înălța pe două etaje. Când ajunse la scară, coborî până la primul etaj.

Se opri în fața ușilor de sticlă și privi pe terasa cufundată în noapte. Luminile subacvatice erau aprinse în piscină. O umbră întunecată, atrăgătoare, în mod cert de bărbat, se mișca sub suprafața apei, alunecând, cu mișcări puternice și eficiente, spre capătul îndepărtat al piscinei.

Mack dădea ture de bazin.

Îl privi o vreme, conștientă de sentimentul crescând de agitație. Când ajunse la peretele placat cu gresie al piscinei, se roti cu o mișcare agilă a trupului și țâșni în direcția opusă. De fiecare dată când ieșea la suprafață să respire, umerii lui puternici și uzi luceau.

Înăuntrul ei, senzația de neliniște crescu până ce începu să semene cu un atac de panică în plină desfășurare. Își spuse că ar trebui să se întoarcă în pat și poate să facă niște exerciții de yoga și de respirație. În loc de asta, degetele ei se strânseră pe mânerul ușii.

Afară, în piscină, Mack ajunse la unul dintre pereți, se răsuci și alunecă din nou prin apă.

Cady deschise ușa și păși afară pe terasă. Aerul rece al nopții o făcu să strângă halatul mai mult în jurul ei.

Încet, păși până la marginea piscinei. Mack probabil că îi simțise prezența. Se opri în apă și se ridică la suprafață. Cu o singură mișcare rapidă a capului, împrăștie picăturile de apă care i se scurgeau din păr și de pe față. Imediat o descoperi în umbră.

- S-a întâmplat ceva? o întrebă el călcând apa.

Cady ezită.

- Nu.

- Nu puteai să dormi?

- Mack, cum poți să înoți în piscina aia?

Câteva secunde o studie, apoi înotă agale spre capătul unde se afla ea. Când se apropie, puse o mână pe marginea placată cu lespezi.

- Te deranjează să te gândești că înoată cineva aici pentru că a murit mătușa ta?

- Ei bine, da. Își înconjură brațele în jurul propriului trup. Da, mă deranjează.

- Mi-ai zis că piscina a fost golită și reumplută după ce s-a înecat Vesta.

- Da, dar... Se întrerupse, incapabilă să-și explice sentimentele. În schimb, privi de jur împrejur la vegetația care se întrevedea. Aici, afară, e ca o junglă. Mătușa Vesta a plantat toate tufișurile și gardurile vii ca să se asigure că are intimitate. Dar pe mine mă îngrozește.

- Te gândești că un individ s-a ascuns aici în grădină și a așteptat până ce ea a ajuns în apă înainte s-o atace?

- Iar o să-mi spui că am o imaginație mult prea bogată?

- Nu. O studie o vreme. Luminile subacvatice supranaturale îi aruncau sub pomeți și sub ochi umbre întunecate și obscure. După cum am zis, există și crime prin înecare.

Mack își puse ambele mâini pe marginea piscinei și ieși din apă dintr-o singură mișcare agilă. Se ridică în picioare în fața ei.

Cady era perfect conștientă că el se afla acolo înalt, ud și gol, cu excepția unui slip de baie ridicol de mic, care nu făcea nimic să-i acopere conturul îndrăzneț al masculinității sale.

- Ești ud, bâigui ea.

- Da. Sunt. Se întoarse și merse spre locul unde un prosop era întins pe un șezlong alb. Îmi pare rău pentru asta.

Cady se înfioră.

- N-am vrut să mă răstesc la tine. Dar toate lucrurile de pe terasa asta îmi întind nervii la maximum. Nu-mi place ideea ca tu să înoți aici singur.

– Ce sugerezi să fac? Se folosi de prosop ca să-și șteargă apa de pe piept. Să angajez un salvamar?

– Crezi că exagerez?

– Un pic. Dar e în regulă. Sunt dispus să te iert având în vedere circumstanțele.

– Care circumstanțe?

– Toată agitația aia de la cabana lui Vandyke și temerile tale că e posibil ca mătușa ta să fi fost ucisă. Ai fost supusă la mult stres în ultima vreme.

– Și tu ai fost la fel, se răsti ea. Apoi oftă. Din cauza mea. Mack, m-am gândit. Nu aveam nici un drept să te bag în treaba asta. Știu că e în afara granițelor activității tale obișnuite.

Bărbatul își propti laba goală a piciorului pe șezlong și începu să se șteargă.

– Știi, ești drăguță când treci prin fazele astea scurte de vinovăție.

Cady nu putu nu privească spre partea de sus a coapsei lui acoperite de păr negru. Un fior fierbinte de tensiune se adună în partea de jos a trupului ei.

– Ai dreptate. Sunt un pic încordată.

Mack își luă piciorul de pe șezlong și se apropie de ea, înnodându-și prosopul în jurul taliei în timp ce mergea. Se opri exact în fața ei, îi prinse bărbia cu podul palmei și-i ridică ușor fața, obligând-o astfel să-l privească în ochi.

– Nu te mai agita din cauza asta, rosti el. Îmi plătești salariul întreg, ții minte? Pentru asta, obții servicii complete, fie că vrei sau nu.

Cady nu putea să se miște; neliniștea pe care i-o provoca el era atât de puternică încât devenea dureroasă.

– Ce anume includ serviciile astea complete?

– Orice e nevoie ca să rezolvăm cazul.

Cady își făcu curaj.

– În legătură cu ce s-a întâmplat în noaptea aia la cabană...

Ochii lui scânteiară.

– Am crezut că nu vrei să vorbim despre asta.

– Nu vreau. Înghiți în sec. Dar cred că este nevoie să lămurim ceva.

– Ce anume?

Cady trase adânc aer în piept.

– Lăsând la o parte ce s-a întâmplat între noi doi, vreau să știi că îți sunt foarte recunoscătoare pentru ceea ce ai făcut pentru Ambrose și pentru mine în noaptea aia.

– Asta înseamnă că încă mai crezi că sunt un erou?

– N-o să iei chestia asta în serios, nu?

– Sunt sută la sută serios în legătură cu statutul meu eroic. Chestia cu mândria masculină, îți aduci aminte?

– Pentru numele lui Dumnezeu, gemu ea. Nu este ca și cum ai cădea de pe un piedestal. N-ai nevoie să ți se redea statutul de erou. Ești un erou. Nimeni nu-ți poate lua asta.

Mack se mișcă un pic mai aproape.

– Chiar dacă am profitat de avantajul oferit de situație pentru a intra în patul tău în seara aia?

– Nu sări calul, Easton.

Mack surâse.

– Voiam doar să văd cât de departe merge recunoștința ta.

– Tocmai ai atins limita. De ce-l lăsase să-i facă asta? se întrebă. Uite, de vreme ce pari hotărât să aduci în discuție ceea ce s-a întâmplat între noi la cabană, vreau să-ți spun că m-am gândit la asta și sunt gata să recunosc că e posibil să fi exagerat. Un pic.

– Ia-mă încet. Mă ia cu palpitații.

Cady refuză să-l lase să schimbe subiectul. Ajunsese atât de departe încât avea să ducă discuția până la capăt.

– În acel moment, am fost furioasă. Dar, privind înapoi, îmi dau seama că au existat circumstanțe atenuante.

– Chiar crezi?

– Nu e vina ta că am sfârșit împreună în pat.

– Nu crezi că am profitat de tine?

– Cred, zise ea cu grijă, că a fost ceva cât se poate de reciproc. Amândoi eram stresați de efectele secundare ale pericolului. Nu eram noi înșine, dacă înțelegi ce vreau să spun.

*

– Nu pot să spun că înțeleg. Pe fața lui dură se instală o expresie gânditoare care dispăru la fel de repede. Eu sunt destul de sigur că eram eu însumi. Iar tu păreai cât se poate de în firea ta. Crezi că e posibil ca trupurile noastre să fi fost controlate în noaptea aia de niște entități extraterestre?

– Cooperează cu mine, Easton. Încerc să ne ajut pe amândoi să trecem peste niște probleme, da?

– Știi, n-am nimic împotriva tradiției străvechi a domniței salvate care se aruncă în brațele cavalerului în armură strălucitoare, dar...

Cady simți cum se înfurie.

– Nu m-am aruncat în brațele tale doar pentru că am crezut că era un mod frumos de a-ți mulțumi pentru că m-ai salvat, mă auzi? *Nu de asta am făcut-o.*

– După cum spuneam, nu am nici o problemă cu tradiția, dar, în situațiile de genul ăsta, se pune mare presiune pe eroul cavaler, continuă el ca și cum nici n-ar fi fost întrerupt. Nu sunt sigur că oamenii apreciază asta.

– Presiune? Ce presiune, pentru numele lui Dumnezeu? Acum era complet exasperată.

– Din câte-mi amintesc, nu erai tocmai incapabilă să te miști. Ai venit la gardul ăla separator așa cum Superman sare peste clădirile înalte. Dintr-o singură mișcare. Povestea e așa: chiar în timp ce se bucură de experiență, eroul știe că, mai devreme sau mai târziu, domnița își va da seama că armura e un pic lipsită de strălucire. Mai rău chiar, e ruginită pe alocuri. El știe că atunci când lucrurile se vor liniști, probabil că ea nu-l va mai vedea prin aceeași pereche de ochelari cu lentile roz...

– Încetează, Mack. Cady îi puse degetele peste buze care să-l reducă la tăcere. Pentru mine nu a fost așa.

– Nu? întrebă el de dincolo de degetele ei.

– Mă insulți când insinuezi că m-aș fi culcat cu oricine ar fi venit să mă salveze în noaptea aia. Își luă mâna de la gura lui. Hai să clarificăm un lucru, Easton. M-am culcat cu tine pentru că tu ești tu.

– Zău? Părea interesat, dar departe de a fi convins. Era sceptic.

– Nu știu de ce mă deranjez să avem discuția asta, trase ea concluzia. E în van.

– Chiar deloc. Personal, sunt pregătit să las trecutul deoparte.

– Frumos din partea ta.

– Așa m-am gândit și eu. Ce zici să ne sărutăm și să ne împăcăm?

Își lăsă capul într-o parte și-i strivi gura cu a lui înainte ca ea să apuce măcar să proceseze întrebarea.

„Bărbatul Fantastic. Nu din nou", se gândi ea înnebunită. Nu era deloc o idee bună.

Sărutul lui era o mângâiere suavă, istovitoare, complet diferită de flama instantanee care-i aprinsese simțurile la cabană. Asta era o flacără în creștere, ce avea să lase în urmă tăciuni care să mocnească mult timp după aceea.

Pe ici, pe colo era încă umed, ceea ce-i trezea amintiri învolburate. În noaptea aceea, la cabană, avusese părul ud de la ploaie, își reaminti ea. Era ceva ușor primitiv legat de umezeala asta.

Totodată, era la fel de tare ca în noaptea aia. Îi putea simți erecția dincolo de prosop și de slipul sumar. Excitarea îi făcu sângele să clocotească. Se apropie din ce în ce mai mult.

Gura lui se mișcă peste a ei, seducătoare și convingătoare. Foamea pe care încerca să și-o reprime începu brusc să urle la ferestre și să respire prin coș, amenințând să dărâme toate ușile încuiate temeinic. Se auzi scoțând un mic sunet pe care Mack nu putea să-l interpreteze decât drept o dovadă a dorinței ei. Probabil pentru că exact asta era.

Ațâțată de o poftă nesăbuită și de nestăpânit, Cady își întinse degetele unei mâini peste pieptul lui gol. Mare greșeală. Ar fi trebuit să știe mai bine și să nu-l atingă cu o astfel de energie care făcea aerul să freamăte. Era ca și cum ar fi stat afară, în câmp deschis, în mijlocul unei furtuni cu fulgere. Trupul îi fu străbătut de un fior.

Mack întrerupse sărutul ridicându-și capul exact când ea se gândea să-și pună și cealaltă mână pe el. Respira mai sacadat decât în urmă cu un moment.

– Dacă, rosti el pe un ton răgușit și sexy, care-i trimise în trup câteva săgeți ascuțite de electricitate, te hotărăști vreodată să schimbi politica firmei când vine vorba să te culci cu angajații, să faci bine să mă anunți.

Cady rămase cu privirea pironită asupra lui, incapabilă să se gândească la o singură propoziție coerentă măcar.

Bărbatul îi aruncă un zâmbet intim, complice, care o făcu să-și încleșteze dinții. Simți ghemul de nervi din stomac. Nu era vorba de începutul unui atac de panică, se asigură ea în timp ce el trecu pe lângă ea și intră în casă.

Era ceva și mai deranjant.

Avea sentimentul amenințător că se îndrăgostește de Bărbatul Fantastic.

capitolul 16

Pentru a păstra ceea ce părea un motiv unic arhitectural pentru Phantom Point, clubul de yachting era decorat în stilul fals mediteraneean specific unui palazzo. Pereții erau acoperiți cu tencuială aplicată în strat gros, brăzdată de dâre care să creeze impresia de vechime. De asemenea, existau scene marine iluminate, cu figuri din Antichitate. Scaunele erau pictate în nuanțe renascentiste.

„Drăguț loc pentru o ambuscadă", se gândi Mack. Și totuși, poate că nu se putea considera o ambuscadă dacă ai fost avertizat din timp. Putea să simtă vibrațiile invizibile ale tensiunii lui Cady, în ciuda faptului că se străduia să nu arate asta. Încordarea ei era probabil rezultatul faptului că el avea să fie supus, nu foarte subtil, unui adevărat interogatoriu. Era nevoită să stea și să aștepte ca el s-o dea în bară.

Vestea bună era că fostul ei soț nu-și făcuse apariția.

Sylvia îl privi de peste măsuța pentru cocktail, cu o strălucire rece în ochi. Mack și-o putea închipui cu ușurință într-un scaun de director.

– Cu ce afacere te ocupi, Mack? îl întrebă ea. Cady a menționat ceva despre muncă de consultanță.

– Exact. Se întinse după o măslină. Consultanță.

– Ce fel de consultanță oferi? continuă Gardner.

– Consultanță pe probleme de afaceri.

„Minunat cuvânt, *consultanță*. Acoperă o mulțime de păcate", reflectă Mack. La fel era și în cazul cuvântului *afaceri*. Câștiga mult de pe urma amândurora în seara asta.

– Înființări de firme? îl presă Sylvia. Societăți pe acțiuni? Achiziții?

– Ceva muncă de achiziție, răspunse Mack gândindu-se la obiectele de artă și antichitățile pe care le recuperase pentru numeroșii lui clienți. Recuperarea era o formă de achiziție, își zise.

Gardner îi aruncă o privire plină de curiozitate politicoasă care nu prea reuși însă să ascundă evaluarea gânditoare din ochii lui negri serioși. Companii mici sau mijlocii?

– Mici. Lucrez mult cu investitori privați.

Gardner încuviință.

– Unde se află biroul tău?

– Zilele astea, lucrez de acasă.

– Serios... Și eu. După ce a devenit limpede că Vesta o instruia pe Sylvia să preia conducerea la galerie, am hotărât să facem schimb de locuri. Pentru copii, știi cum e. Doi băieți. Gemeni. Cineva trebuie să fie acasă când vin ei, ca să se asigure că ajung la timp la meciurile de fotbal și nu-și petrec prea mult timp în fața televizorului.

– Știu ce vrei să spui. După moartea soției mele, am hotărât să lucrez de acasă până ce fiica mea a plecat la facultate. Din aceleași motive.

– Ai o fiică la facultate? întrebă Sylvia imediat.

– Da. Gabriella. Este în Santa Cruz.

– Bună școală, rosti Gardner. Cu o reputație academică excelentă. Dar am auzit că este ușor excentrică din anumite puncte de vedere.

– Ce te aștepți de la un campus care a ales un limax drept mascotă?

– Mai ai și alți copii? îl iscodi Sylvia.

– Nu, replică Mack.

– O să fie interesant s-o iei de la capăt cu alţi câţiva bebeluşi, nu? întrebă Gardner. Cel puţin de data asta o să ştii la ce să te aştepţi.

În scaunul ei, Cady rămase atât de nemişcată încât ai fi crezut că fusese îngheţată într-o clipită. Mack se prefăcu a nu observa asta.

– Mmm, îngăimă el neutru. Câţi ani au gemenii voştri?

– Fac opt poimâine, rosti Gardner cu mândrie. Sunteţi invitaţi la petrecere.

– Mersi. Abia aştept.

– Cum v-aţi cunoscut tu şi Cady? interveni Sylvia.

– Pe internet, răspunse Mack.

Aşa cum era de aşteptat, afirmaţia asta făcu să se lase o tăcere îngrozită care dură aproape treizeci de secunde.

Mack o privi pe Cady şi văzu că se concentrează foarte tare încercând să scoată o bucată de plută din paharul cu vin. Avu senzaţia că se străduieşte din răsputeri să nu izbucnească în râs.

– Glumeşti, vorbi Sylvia în cele din urmă. V-aţi cunoscut pe internet?

– E mai tare decât scena cu barul, zise Mack. Cel puţin la vârsta mea.

Cady reuşi în cele din urmă să scoată bucata invizibilă de plută din vin. Gardner se încruntă uşor.

– Dar este un pic riscant să-ţi dai întâlniri pe internet, nu-i aşa?

Mack se gândi la evenimentele de la cabana Vandyke.

– Da, este. Dar noi am avut noroc.

Sylvia îi aruncă lui Cady o privire tulburată.

– Am auzit nişte poveşti îngrozitoare despre oameni care-şi fabrică identităţi false pe internet pentru a-i hărţui pe naivi. Mack ar fi putut fi un criminal în serie.

– Din fericire, s-a dovedit în schimb a fi un consultant.

Cady sorbi rapid o gură de vin, iar apoi linse o picătură mică de pe deget.

Expresia Sylviei se înăspri. Mack îşi dădu seama că începea să o compătimească puţin.

– Nu a fost o discuţie pe chat, rosti el cu blândeţe. A început ca o legătură de afaceri. Aveam nevoie de un expert în arte decorative europene şi am găsit-o pe Cady pe internet.

Era destul de aproape de adevăr, îşi zise el. Ce dacă o verificase la sânge înainte de a o contacta? Nu avea nici un rost să intre în cele mai mici detalii.

– Înţeleg.

Neliniştea din ochii Sylviei se mai estompă, dar era limpede că nu era convinsă încă de faptul că nu avea de-a face cu un criminal în serie. Sau, cel puţin, cu un vânător modern de zestre.

– De ce aveai nevoie de un consultant pe probleme de artă? întrebă Gardner cu adevărat curios. Colecţionezi?

– La momentul acela, eram interesat de o piesă din Spania, le povesti Mack. Pentru o cunoştinţă.

Din câte se părea, Cady hotărî că interogatoriul mersese destul de departe.

– Aveţi vreo idee de ce a început mătuşa Vesta să se întâlnească cu un medium?

Ca strategie de distragere a atenţie, funcţionă de minune. Sylvia tresări şi aruncă rapid o privire de jur împrejurul încăperii nu foarte aglomerate.

– Nu vorbi aşa de tare, Cady. Din câte ştim noi, nimeni nu a aflat de vizite. Pentru reputaţia galeriei, aşa aş vrea să rămână.

– Noi credem că s-a întâlnit cu el doar de vreo două ori, interveni Gardner pentru a le sări în ajutor.

– Dar de ce? întrebă Cady iarăşi, de data asta mai încet. Adică trebuie să recunoaşteţi că era complet atipic pentru ea. Ea lua în râs genul ăsta de chestii.

– Fără supărare, rosti Gardner sec, dar mătuşa ta a fost mereu ciudată. Nu mi s-ar părea deloc atipic pentru ea să dezvolte un interes brusc pentru paranormal.

Sylvia se întoarse din nou spre Cady.

– Nu ştim ce se petrecea între mătuşa Vesta şi Jonathan Arden. A refuzat să vorbească despre asta. Putem doar să presupunem că începea să sufere de o formă anume de demenţă sau de vreo altă boală mintală. Nimeni, în afară de membrii familiei, nu ştie despre asta.

Se opri ca să-i arunce lui Mack o privire plină de înțeles. Cu excepția domnului Easton, bineînțeles.

– E în regulă. Mack puse un sâmbure de măslină pe farfurioara de pe masă. Domnul Easton începe să se simtă ca un adevărat membru al familiei.

Mâna Sylviei se încordă pe pahar.

– Am aprecia dacă ai evita să discuți despre excentricitățile Vestei în afara cercului familiei.

– Lui Mack nici nu i-ar trece prin cap să menționeze subiectul ăsta în fața străinilor, sublinie Cady. Nu-i așa, Mack?

– Corect, aprobă Mack.

Brusc, atenția lui fu atrasă de doi bărbați care se apropiau de masa lor. Unul din ei, care părea să aibă un pic peste șaizeci de ani, era elegant și agreabil. Se opri ici și colo pentru a saluta alți oameni eleganți împrăștiați prin încăpere. Oriunde se oprea, aveau loc conversații prietenoase însoțite de bună dispoziție. Un adevărat agent de vânzări, se gândi Mack. Bărbatul care îl însoțea era mult mai tânăr; să fi avut, poate, un pic peste treizeci de ani. Tipul avea o constituție atletică și era bine îmbrăcat cu pantaloni frumos croit și un sacou de in. Și el părea în largul lui, dar Mack observă că expresia agreabilă nu îi ajunsese și la ochi.

Gardner îi urmări privirea.

– Măi, măi, măi, dacă nu e dragul de unchi Randall.

Ceva îi spunea lui Mack că norocul i se terminase în seara asta. Fostul soț își făcuse apariția. Sylvia se întoarse iute, zâmbi călduros către nou-venit și-i întinse obrazul pentru a fi sărutată.

– Bună, Randall. Ce surpriză plăcută.

Pe Mack îl interesa iritarea abia mascată din ochii lui Gardner. Soțului blajin al Sylviei nu-i plăcuse sărutul acela prietenos pe obraz, se gândi el.

– Cady, draga mea. Randall puse o mână pe umărul lui Cady într-un mod mult prea familiar și se aplecă s-o sărute. Mă bucur să te revăd. Am auzit că ești în Phantom Point.

Mack simți cum ceva dinăuntrul lui se încordează. Cu putere. Brusc înțelese exact ceea ce simțea Gardner.

Era evident că Randall Post era un prieten de familie al naibii de apropiat.

Bărbatul mai în vârstă sosi învăluit într-o aură de bonomie sofisticată. Undeva pe drum, își luase un martini de la bar.

– Bună seara tuturor. Cady, am auzit că ești în oraș. Mă bucur să te văd.

– Bună, Stanford, îl salută ea.

Mack observă că tonul ei era politicos, dar Stanford Felgrove și Cady nu se sărutară pe obraji. La fel, nici Sylvia și Stanford. Atitudine prietenoasă, dar nu intimă.

– Nu beți ceva cu noi? Sylvia făcu un semn plin de grație către cele două scaune goale de la masă. Tocmai puneam țara la cale cu Cady și *prietenul* ei, Mack Easton. Vă cunoașteți?

– Nu cred că am avut plăcerea. Stanford îi întinse mâna: Stanford Felgrove. Director la Austrey–Post.

Mack se ridică în picioare și trecu prin ritualul strângerii de mână cu Stanford. Apoi se întoarse către Randall. Dacă tot se ridicase, se hotărî ca măcar să se achite de toate formalitățile.

Randall îi întinse mâna, cu o mișcare fermă.

– Easton, nu? Deci ești noul prieten al lui Cady?

– Da. Și, în curând, logodnic, nu doar prieten. Eu și Cady avem de gând să ne anunțăm logodna în curând.

Corpul lui Cady deveni mai rigid.

– Am auzit de logodna asta iminentă. Rânjetul lui Randall era ca de gheață. Felicitări. Te alegi cu o soție minunată.

– Dacă e cineva care să știe asta sigur, atunci Randall e omul nostru. Stanford chicoti și dădu pe gât mare parte din conținutul paharului său de martini. A fost însurat și el cu ea o perioadă. Sunt convins că ai auzit de minunea de nouă zile, nu, Easton?

Văzu cum trupul lui Cady deveni mai tensionat. Toți cei prezenți păreau a nu se simți în largul lor.

Mack observă răceala din jur, dar nu se lăsă afectat. Era prea ocupat să facă față valului fierbinte de posesivitate care-l lovise cu putere. Trecuse atât de mult de când simțise această senzație primitivă, de mascul care-și

apără teritoriul, încât avu nevoie de câteva secunde pentru a o recunoaște și a o eticheta ca atare. Se întrebă dacă, în cazul în care se lăsa în voia impulsului copleșitor de a-l lovi cu pumnul în figură pe Stanford, reacția lui Cady ar fi fost să-l concedieze pe loc.

- Am auzit ce s-a întâmplat cu mariajul ei, zise, după care se uită la Randall: Oamenii mai și greșesc.

Mult mai târziu, Cady se opri și se sprijini de balustrada de metal de la marginea promenadei care se întindea de-a lungul țărmului. Își lăsă privirea să se plimbe peste suprafața argintată de lună a golfului, către luminile scăpărătoare ale orașului. Era extenuată și surescitată în același timp. Nu fusese o seară liniștită. Se întoarse către Mack.

- Bine, hai, zi ce-ai de zis.

Bărbatul se opri lângă ea și se sprijijni de balustradă, admirând casele care se înșirau pe panta dealului.

- În regulă, îți zic. Tu și Randall Post păreți a fi în relații foarte amiabile, pentru doi oameni care au divorțat acum trei ani.

- A fost un divorț amiabil.

Mack dădu din cap, acceptându-i răspunsul.

- Am auzit c-ar exista așa ceva. Dar n-am văzut niciodată unul cu ochii mei.

- Ei, acum ai văzut.

- Dar de ce v-ați căsătorit, până la urmă?

- Nu ți se pare c-ar fi genul meu de bărbat?

- Deloc.

- Și crezi că știi ce-mi place?

- Nu mă bag să spun una ca asta. În glasul lui se strecurase o ușoară undă de amuzament. Știu doar că Randall Post nu e bărbatul potrivit pentru tine.

- Și de unde știi asta?

- Ei, intuiție masculină.

- Deci chiar există așa ceva?

- Sigur că da. Numai că bărbații adevărați nu prea vorbesc despre ea, atâta tot.

- Îmi dau seama c-ar fi destul de ciudat să deschizi un asemenea subiect de față cu tot soiul de oameni.

- Da, cam așa cum e și cu bancurile seci. Preț de o secundă, contemplă luminile de pe coastă. Și... de ce te-ai măritat cu el?

- Mult timp am mers pe ideea că a te îndrăgosti seamănă foarte mult cu admirarea unei opere de artă deosebite. Că aveam să-mi dau seama dacă am dat sau nu de o valoare veritabilă în momentul respectiv.

- Uneori chiar așa e.

- Poate. Dar am o bănuială că, de cele mai multe ori, dragostea la prima vedere e, de fapt, *dorință* la prima vedere. Uneori ai noroc, și relația funcționează și în alte privințe. Dar nu te poți baza pe asta. Ideea e că, dacă faci parte dintre acei puțini norocoși, nu stai să-ți întorci norocul pe toate părțile. Pur și simplu presupui că intuiția ți-a dat niște sfaturi providențiale.

- Și dacă te încadrezi în categoria ghinioniștilor?

- Reiei obsesiv tot ce s-a întâmplat, încercând să-ți dai seama ce n-a mers și te întrebi cum Dumnezeu de-ai putut să fii atât de proastă.

- Să înțeleg că ai rămas cu obsesia asta ceva vreme?

- Cum să nu? Mă pricep de minune la obsesii. Ezită preț de o secundă. La tine cum a fost când te-ai hotărât să te căsătorești?

- Am fost unul dintre cei norocoși. Dragoste la prima vedere. Eu și Rachel ne-am cunoscut în al doilea an de facultate. De cum am văzut-o, nici c-am mai avut ochi pentru altcineva. În anul trei a rămas însărcinată. Așa că am plecat la Vegas și ne-am căsătorit. Atât ai mei, cât și ai ei au fost scandalizați. Dewey și Notch au fost singurii care ne-au trimis cadouri de nuntă.

- Rudele voastre probabil că se temeau că n-o să mai terminați facultatea.

- Da, căsătoria ne-a întârziat un pic. Eu m-am înrolat, ne-am făcut credite și, într-un final, am reușit s-o scoatem la capăt. În anul următor, când s-a născut Gabriella, toate păcatele ne-au fost iertate.

- Cum a murit soția ta?

- Accident rutier – un șofer beat.

- Dumnezeule mare...

– Da. Mult timp simţi o furie extraordinară şi n-ai cum s-o exprimi sau s-o consumi. Ziceai ceva de obsesii? Ehei, aş putea să-ţi spun multe lucruri despre rememorări obsesive.

Cady se cutremură.

– Da, îmi închipui.

– Faptul că eram conştient că trebuia să fiu alături de Gabriella m-a făcut să rezist, chiar dacă la limită. Majoritatea timpului am reuşit să mă menţin dincoace de graniţa nebuniei, dar am avut zile în care nu eram sigur dacă o s-o scot la capăt.

– Ai avut noroc că o ai pe fiica ta.

– Nici nu pot să mă gândesc cum ar fi fost dacă n-aş fi avut-o pe ea. Pur şi simplu am traversat împreună coşmarul acesta, pas cu pas, pentru că nu am avut de ales. Şi apoi, într-o bună zi, ne-am uitat în jur şi ne-am dat seama că ce fusese mai rău trecuse. Până la urmă, luminiţa de la capătul tunelului nu era de la o locomotivă care gonea către noi.

– Îmi pare foarte rău... pentru amândoi.

– Au trecut şase ani. Suntem în regulă acum. N-ai cum să uiţi coşmarurile, dar, dacă ai parte de suficientă lumină, încep să-şi piardă din intensitate.

Cady se sprijini în coate şi-şi împleti lejer degetele.

– Am auzit mereu că bărbaţii văduvi care au avut căsnicii fericite se recăsătoresc. Dar văd că tu n-ai făcut-o.

– Nu.

– Pentru că nu te-ai mai îndrăgostit la prima vedere? Îşi întoarse capul, să-l poată privi. Pentru că nu ai mai găsit altă femeie la fel de minunată ca Rachel?

– O să-ţi spun un secret, Cady. N-ai cum să te îndrăgosteşti la prima vedere decât dacă te uiţi la oamenii din jur.

– Şi tu nu te-ai uitat?

– Rachel a plecat dintre noi tocmai când Gabriella intra în adolescenţă. Când am început să am diverse întâlniri cu femei, am observat imediat că devenea foarte neliniştită. Psihologul la care mergea mi-a spus că ideea de a avea o mamă vitregă o tulbura profund.

– Nici nu mă miră.

– Probabil că am fi reuşit să găsim un echilibru dacă aş fi dat de femeia potrivită. Dar, cum ţi-am spus deja, nu prea mă uitam în jur. Eram mult prea ocupat cu educaţia Gabriellei şi să pun pe picioare afacerea cu *Ce-i pierdut va fi găsit*. N-aveam timp de dedicat unei căsnicii.

– Înţeleg.

Apoi se lăsă tăcerea. Cady asculta clipocitul leneş al apei întunecate care se avânta spre mal, undeva sub alee. Dar nu se uită în direcţia respectivă.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise Mack după un timp.

– De ce m-am măritat cu Randall? Trase aer în piept. Păi, hai să vedem. Aveam douăzeci şi nouă de ani şi îmi dădusem seama, fără prea mari urme de îndoială, că fusesem – după cum zicea mama – mult prea pretenţioasă în privinţa bărbaţilor.

– Pretenţioasă?

– Mi-am spus că venise vremea să încetez să mai caut o iluzie şi să revin cu picioarele pe pământ. Am hotărât să caut prietenie şi interese comune. Tăcu o secundă, după care zise: Se ştie că prietenia şi interesele comune constituie o bază solidă pentru o căsnicie.

– Da, am auzit şi eu. Îşi încrucişă braţele. Deci te-ai măritat cu un prieten căruia îi plăceau aceleaşi lucruri ca şi ţie, să-nţeleg?

– Eram presată de propriul ceas biologic.

– Voiai o familie.

– E ceva greşit în asta?

– În nici un caz. Mie, unul, mi se pare o năzuinţă perfect normală. Se uită la ea. Zi mai departe.

– Nu era ca şi cum eu şi Randall n-am fi avut legături puternice. Ne ştim de-o viaţă. A venit cu mine la balul de absolvire a liceului când tipul cu care trebuia să merg m-a lăsat baltă pentru o majoretă, fix în ultimul moment. Cu el m-am sărutat prima dată.

– Primul sărut... Da, e o chestie importantă.

– Ei... a fost mai degrabă un fel de experiment. Nici unul din noi nu mai sărutase pe nimeni şi am hotărât

să vedem pentru ce se face atâta tam-tam. Şi am fost amândoi teribil de dezamăgiţi. Ceea ce, privind lucrurile din lumina momentului prezent, ar fi trebuit să ne spună multe.

- Da.

- Randall a fost cel care a adus vorba de căsătorie. Tocmai încheiase o relaţie cu altă femeie, care se măritase cu altcineva. Cineva mult mai în vârstă şi mai bogat. Iar eu şi Randall am început să petrecem mult timp împreună. Cumva, perspectiva de a mă mărita cu el părea foarte înţeleaptă. Toată lumea, mai ales mătuşa Vesta, era de părere că era o idee minunată.

- Şi când aţi ajuns la concluzia că aţi făcut o greşeală?

- În noaptea nunţii. Făcu o pauză de o secundă, apoi continuă: Când Randall a început să plângă cu suspine cam când ar fi trebuit să fie înflăcărat şi pasional.

Mack tresări.

- Chiar a plâns? Cu lacrimi şi tot tacâmul?

- Da. Am petrecut noaptea aia unul lângă altul, pe marginea patului, discutând despre faptul că era profund îndrăgostit de altă femeie.

- De cine?

- Chiar de cea cu care avusese o relaţie înainte să ne căsătorim. Acum o cheamă Brooke Langworth. S-a măritat cu George Langworth imediat după ce s-a despărţit de Randall. Au o casă aici, în Phantom Point.

- Ciudat mod de a-ţi petrece noaptea nunţii.

- Da, dar măcar am înţeles în sfârşit de ce Randall fusese un gentleman desăvârşit cât fuseserăm logodiţi. Crezusem că era reţinut pentru că i se părea stânjenitoare trecerea asta de la prieten la iubit. Şi chiar aşa fusese, însă nu din aceleaşi motive la care mă gândisem eu.

Mack întoarse capul, să o privească în ochi.

- Să-nţeleg că voi n-aţi...

- Consumat căsătoria? Nu. Ne-am întors la a fi simpli prieteni. Era mult mai confortabil, pentru amândoi. Ne-am petrecut luna de miere discutând cum aveam să îndreptăm greşeala pe care o făcuserăm. Din păcate, nu puteam sta la nesfârşit în Hawaii. Când am ajuns acasă, am depus actele pentru divorţ.

- Dar tu o cunoşti pe Brooke Langworth?

- Am întâlnit-o de vreo două-trei ori, dar cam atât. Brooke n-a copilărit aici, în Phantom Point. Până să se mărite cu Langworth, a trăit în oraş.

- Cum s-au cunoscut ea şi Randall? întrebă Mack.

- Brooke a lucrat un timp la Austrey-Post. Cam în perioada aia au început să iasă împreună. Cady şovăi câteva secunde. Sylvia mi-a spus că soţul ei, George, are cancer în fază terminală.

- Interesant.

Cady fu surprinsă de tonul gânditor pe care-l adoptase.

- De ce? Pe lângă elementele de telenovelă ale întregii poveşti, nu prea văd nimic interesant în asta.

- Probabil pentru că eşti prinsă în poveste. Îşi îndreptă spatele, îşi trecu un braţ pe după umerii ei şi o îndemnă blând să-şi reia drumul pe alee. Apropo, felicitări că ai scăpat din încurcătura asta.

- Nu e ca şi cum aş fi avut de ales. Nu puteam să rămân căsătorită cu Randall. Nu după ce mi-am dat seama că era încă îndrăgostit până peste urechi de Brooke. Suntem prieteni, dar prietenia are limitele ei.

- Sunt total de acord cu tine. Ar fi trebuit să fie sincer cu tine înainte să ajungeţi să vă căsătoriţi.

Cady oftă.

- Intenţiile lui erau bune. S-a străduit cât a putut să o uite pe Brooke şi să-şi vadă de viaţa lui. Problema a fost că nu şi-a acordat suficient timp pentru a se vindeca de durerea despărţirii de ea.

- Tu şi Sylvia faceţi chestia asta des? întrebă Mack.

- Ce să facem?

- Să-i căutaţi justificări sărăcuţului de Randall?

Cady îl săgetă cu o privire fioroasă.

- Nu-i caut justificări. Pur şi simplu îţi explic.

- Mie, unul, mi se pare că-s justificări trase de păr.

- Randall e prietenul meu.

- Lasă-l să-şi găsească singur justificări, zise Mack.

capitolul 17

Mack contempla cutiile elegante de tutun, aranjate artistic una peste alta.

- Magnifice, nu? se auzi o voce. Cred că vi le putem da pe toate pentru aproximativ șase mii.

- Interesantă aproximare. Mack luă cartonașul îndoit discret aflat lângă cutii. Desfăcându-l, descoperi un număr scris cu o caligrafie fină. Aici zice zece mii.

- Din ce-am auzit, în curând o să puteți beneficia de reducerea specială pentru membrii familiei.

- Nu, mulțumesc. Nu prea prizez tutun.

Străinul chicoti și-i întinse mâna.

- Mack Easton, nu-i așa? Eu sunt Parker Turner. Leandra mi te-a arătat și m-am gândit să mă prezint. Cred că avem ceva în comun.

- Și anume...

- Intențiile onorabile către anumite reprezentante ale sexului frumos din familia Briggs. Și sper că eu și Leandra o să anunțăm în curând o logodnă.

Mack întinse și el mâna. Parker i-o strânse ferm, cu putere.

Pe unul dintre degete îi lucea un inel mic, cu sigiliu. Purta smoching, ca și ceilalți angajați de la Chatelaine, în seara aceea. Femeile erau îmbrăcate cu rochii de seară negre, cu croială discretă. Cady, Sylvia și Leandra purtau tot negru și se învârteau printre clienții și oaspeții care fuseseră invitați la recepție.

Din câte-și putea da seama Mack, organizatorii lăsaseră deoparte orice simț al economiei. Numai șampania și aperitivele costaseră cam cât una sau două dintre cele mai reușite piese de mobilier de epocă. Petrecerea avea atmosfera sofisticată a unei recepții de strângere de fonduri organizată la un muzeu sau vreo filarmonică, dar știa că cea mai mare parte a banilor care urmau să fie adunați în seara aceasta aveau să ajungă în vistieria Galeriei Chatelaine. Toată șmecheria era să-i facă pe clienți să aibă impresia că fuseseră invitați la un eveniment elitist din lumea artistică, nu la o repriză de cumpărături.

- Am auzit de tine, spuse Mack. Lucrezi aici, la Chatelaine, nu?

Parker aprobă cu o mișcare din cap, volubil.

- Da, lucrez aici de peste douăzeci de ani. Când m-am angajat, eram la expediții și recepție marfă.

Mack studie smochingul fin croit al lui Parker.

- Ei, în mod clar nu te mai ocupi de expediții și recepție marfă.

Parker izbucni în râs și se uită cu un aer autoironic la costumul scump pe care-l purta în seara aceea.

- Fie vorba între noi, tot ce vezi acum se datorează Vestei Briggs.

- Cum așa?

- Când m-am angajat aici, eram îmbrăcat cu jeanși, un tricou și o geacă de piele ieftină. Dacă-ți vine să crezi, purtam și o bandană. La vremea aceea, îmi închipuiam că sunt șic. Domnișoara Briggs m-a luat în primire și m-a transformat cu totul. Mi-a schimbat viața și o să-i fiu veșnic recunoscător, Dumnezeu s-o odihnească. Parker ridică ușor cupa de șampanie pe care o avea în mână, într-un gest discret și plin de respect.

- Vesta se ocupa personal de toți angajații?

- Nu. Pe chipul lui Parker apăru o undă de amuzament. Numai de cei despre care credea că aveau să fie utili pentru Chatelaine.

- Înțeleg ce vrei să spui.

- Să nu mă înțelegi greșit, o admiram enorm pe domnișoara Briggs. Era devotată trup și suflet companiei. Tot ce făcea era pentru binele galeriei. N-am întâlnit o persoană mai fixată pe o singură idee. Era de-a dreptul fenomenală și, așa cum am zis deja, a avut un efect foarte puternic asupra vieții mele. Fără ea, probabil că azi aș fi condus un camion, în loc să beau șampanie fină, îmbrăcat în smoching.

- Tu și Leandra... când aveți de gând să faceți marele anunț?

- Imediat ce-o să o reușesc s-o conving să mai încerce o dată să aibă încredere în instituția căsătoriei. A trecut printr-un divorț urât acum optsprezece luni și a rămas

cu ceva sechele. Ai nevoie de ceva timp să-ți revii după așa ceva.

– Da, am auzit și eu.

Parker își îndreptă privirea de cealaltă parte a încăperii aglomerate, către locul unde Leandra stătea de vorbă cu doi bărbați care studiau un microscop vechi. Expresia îi deveni mai tensionată.

– Mi-a fost greu s-o văd că se mărită cu ticălosul ăla de Spooner. Toată lumea, și mai ales Vesta, știa că avea să iasă urât.

Din partea opusă a camerei, Leandra dădu din mână către microscopul vechi. Mack îl văzu pe unul din cei doi potențiali cumpărători dând negativ din cap. Din câte se părea, parcă instrumentul respectiv nu se încadra în bugetul rezervat de cei doi pentru investiția în obiecte de artă și antichități.

– Erai îndrăgostit de ea când s-a măritat cu Dillon Spooner? întrebă Mack.

Parker se strâmbă.

– Cred că atunci când am văzut-o că se mărită cu el mi-am dat seama cât de profunde erau sentimentele pe care le aveam pentru ea. Evident, o știam de ani buni și mereu mi-a fost simpatică. Dar, după cum observi, e cu ceva ani mai tânără decât mine. Nu ne învârteam prin aceleași cercuri. Pentru mine, era doar unul dintre copiii din familia Briggs.

– Și ce s-a întâmplat să-ți schimbe perspectiva?

– Ca și restul angajaților de la Chatelaine, am fost invitat la nuntă. La petrecere am dansat cu ea și, dintr-odată, mi-am dat seama că nu mai era o puștoaică. Dar, bineînțeles, deja era prea târziu. Și-apoi, era înnebunită după Spooner. Nu s-ar fi uitat la mine. Tot ce-am putut să fac a fost să aștept, împreună cu toată familia ei, momentul în care totul avea să se rupă.

– Dar de ce erați toți atât de convinși că Spooner era un ratat?

– Se vedea de la o poștă că i se părea că-și asigurase viitorul căsătorindu-se cu o membră a familiei care conducea Chatelaine. Buzele lui Parker se strâmbară ușor. N-a trecut mult, și Vesta Briggs l-a lămurit cum stăteau lucrurile. Căsătoria s-a destrămat atunci când i-a fost clar că ea n-avea să-l întrețină cât el picta. Leandra se aștepta ca el să-și ia o slujbă și să se țină de ea. Iar asta a fost o surpriză serioasă pentru Spooner.

De cealaltă parte a încăperii, Leandra izbucni în râs la vreo glumă făcută de unul din cei doi clienți. Îi observă pe Mack și Parker și ridică un pic paharul pe care-l avea în mână, într-un gest de salut.

– Iar după divorț te-ai apropiat de ea, să o ajuți să-și revină, nu? întrebă Mack.

– La început, da. Și eu am trecut printr-un divorț acum câțiva ani, așa că știam cum e. Dar tu? Cum ai cunoscut-o pe Cady?

– Inițial a fost vorba de afaceri.

– Ești colecționar de artă sau de antichități?

– Nu. Era adevărul gol-goluț. Dar am un prieten care căuta ceva pentru colecția lui și avea nevoie de ajutor. Am pus și eu întrebări în stânga și-n dreapta pentru el și așa am obținut numele lui Cady. „Hmm, pe-aproape." Continuă: Și, de la una la alta...

– Înțeleg. Parker încuviință cu o mișcare din cap. Ei, vă urez tot norocul din lume.

– Și vouă la fel...

Parker schiță un zâmbet strâmb.

– Nu știu cum ți se pare ție, dar mie, unul, mi-e cam frică de ideea de a pune bazele unei familii la vârsta mea. Mereu am mers pe ideea că oamenii fac copii cât sunt tineri și impulsivi.

– O familie? Dintr-un motiv sau altul, acest cuvânt parcă i se blocase în creier. Vrei să spui... copii și tot restul?

– Leandra spune că vrea doi. Cady câți și-ar dori?

– Păi... noi n-am vorbit despre asta.

Probabil că ceva din tonul folosit reuși să-l dea de gol, căci în ochii lui Parker sclipi o luminiță cunoscătoare.

– Mă bucur că nu sunt singurul care are emoții la ideea de a deveni tată la vârsta a doua, zise pe un ton sec. Dar, dacă te consolează cu ceva, Leandra m-a asigurat că există pe piață o groază de cărți pentru cei care se pregătesc să devină părinți.

*

– Pot să zic că Sylvia a înregistrat un succes răsunător, spuse Cady, un ceas mai târziu, în timp ce se îndreptau către mașină. Chiar se pricepe să creeze atmosfera aceea specială, entuziasmantă, care-i atrage pe clienți.

– Am observat, răspunse Mack.

Înregistră peisajul nocturn din vecinătatea galeriei, observând automat trotuarele ușor aglomerate de-o parte și de alta a străzii bine luminate. Chatelaine se afla într-un cartier comercial scump, având în apropiere câteva restaurante la modă, o galerie de artă și un mic hotel. Asfaltul de pe trotuare era încă umed, în urma ploii care căzuse recent. Briza proaspătă și răcoroasă aducea până aici aerul umed și tăios din golf.

Lângă el, Cady mergea cu mâinile băgate adânc în buzunarele pardesiului negru.

– Te-ai plictisit? îl întrebă.

– Nu, răspunse Mack. Am schimbat câteva cuvinte cu Parker Turner.

– E un tip de treabă. Total diferit de Dillon, asta-i evident. Toată lumea spune că are intenții foarte serioase cu Leandra.

– Asta-i clar. Mi-a vorbit despre bucuria de a deveni tată la vârsta a doua.

Se crispă la auzul propriilor cuvinte. Ce dracu' făcea? Chiar voia să pună pe tapet subiectul copiilor?

– Tată la vârsta a doua, zici? Cady strânse din buze. Da, mai mult ca sigur are intenții serioase.

– Da.

Parcurseră ultimii metri până la mașină în tăcere.

Mack deschise ușa din dreapta, iar Cady se strecură înăuntru. Își ridică privirea către el tocmai când se pregătea să închidă portiera.

– Cred că te simți foarte ușurat să știi că ți-ai încheiat cariera de tătic, zise pe un ton foarte relaxat.

– Ușurat?

– Știi ce vreau să spun. Ai terminat cu responsabilitățile de părinte. Ai depășit toate sarcinile și corvezile primilor ani. Acum, că Gabriella a plecat la facultate, ți-ai recăpătat libertatea. Poți să-ți faci programul cum

vrei. Să călătorești. Să faci ce-ți trece prin cap. Probabil că te bucuri de libertatea asta.

Mack cântări câteva clipe spusele ei.

– Nu cred că-ți termini vreodată îndatoririle de părinte.

Închise repede portiera și se întoarse pentru a ocoli capota, să ajungă la locul lui.

Bărbatul slab, cu geacă de piele uzată, ieși din umbra unei uși întunecate, mișcându-se rapid și sacadat, ca o insectă. Pentru o fracțiune de secundă, lumina străfulgeră pe țeava pistolului mic și ieftin pe care-l ținea în mână.

– Nici o mișcare. Nici un deget, să fiu al naibii!

Glasul i se redusese la o șoaptă aspră și răgușită. Mack își dădu seama că sângele îi era încărcat nu numai de adrenalină, ci și de cine știe ce droguri.

– Dă'ncoa portofelul. În mâna bărbatului-insectă, pistolul zvâcni. Acum!

– Sigur. Nici o problemă. Mack băgă mâna în buzunarul de la pieptul sacoului. Nu putem să ne înțelegem?

În spatele lui, portiera se deschise. Evident, Cady își dăduse seama că intervenise ceva.

– Nu ieși din mașină, îi zise, pe un ton poruncitor.

– Ascultă ce-ți zice, hârâi bărbatul-insectă. Treci înapoi.

Cady închise portiera fără să facă vreun zgomot.

– Ziceam să ne înțelegem, continuă Mack, vrând să-i distragă atenția de la Cady. Ce-ai spune dacă-ți dau toți banii din portofel? Și eu rămân cu cardurile și permisul de conducere. E mare bătaie de cap să le schimb.

– Nu, tipule. Fără înțelegeri. Ia-ți gândul. Am nevoie și de carduri. Dă-mi portofelu' ăla afurisit.

– Ușurel. Mack își scoase portofelul din sacou și îl ridică în aer. Uite-l aici.

– Dă-i drumu' pe jos. Bărbatul-insectă arunca priviri neliniștite în stânga și-n dreapta, verificând împrejurimile. Repede!

Mack aruncă portofelul pe jos. Bărbatul-insectă se repezi la el. Se aplecă, încercând să rămână cu ochii la Mack și să ia și portofelul pe bâjbâite. Se mișca stângaci.

Din câte se vedea, nu planificase etapa asta a jafului propriu-zis.

Doi bărbați apărură de după colț și se opriră brusc, la câțiva metri distanță.

- Hei, ce se-ntâmplă acolo? strigă unul dintre ei, cu un glas puternic, imposibil de ignorat.

- Am sunat la 112, anunță celălalt, cu telefonul mobil la ureche.

- Rahat, rahat, rahat!

Bărbatul-insectă intrase în panică. Începu să se întoarcă, pentru a se confrunta cu noua amenințare. Era tulburat și ușor dezechilibrat.

Mack se aruncă înainte, izbindu-se puternic de silueta fragilă a infractorului. Forța impactului îi proiectă pe amândoi pe trotuar, cu o zguduitură pe care Mack era conștient că avea să o simtă pe deplin a doua zi dimineață. Se auzi un zgomot puternic când pistolul se izbi de asfalt.

Din întuneric se apropiau tropăind niște pași. Cei doi bărbați veneau în goană, să-i sară în ajutor. Auzi din nou portiera deschizându-se. Cady ieșise din mașină.

- Mack, i-am luat eu pistolul. Lasă-l în plata Domnului, nu merită.

- Poliția e-n drum spre noi, anunță unul din cei doi străini.

Văzând cum bărbatul-insectă se zbătea și își agita mâinile slăbănoage ca să scape, Mack își dădu seama că deja nu mai era interesat de portofel. Prioritar era instinctul primitiv de supraviețuire. Singurul său scop era să o ia la sănătoasa și să se piardă în noapte.

Reuși să se desprindă suficient din încleștare încât să-i tragă o lovitură scurtă și puternică. Bărbatul-insectă zvâcni spasmodic, după care se lăsă moale.

Cei doi bărbați se opriră.

- E-n regulă, zise unul dintre ei. Ne ocupăm noi de el. Ești teafăr?

- Da. Încet, Mack se ridică, pipăindu-și cu grijă coastele, unde simțise cel mai puternic șocul coliziunii cu asfaltul. Mulțumesc.

Brusc, Cady apăru lângă el.

- Ești bine? Nu-ți curge sânge. Te-a lovit nemernicul ăla?

- Sunt în regulă, răspunse, respirând atent, să vadă cât de sensibile îi erau coastele. Nici un junghi profund. Probabil că era un semn bun.

În depărtare se auzi jeluirea unei sirene. Bărbatul-insectă gemu:

- Ticălosul m-a atras în capcană.

Mack se ghemui lângă el.

- Cine te-a atras în capcană?

- Tipu' care-mi vinde droguri. Am să-i dau niște bani. Ticălosu' dracului mi-a zis că mă iartă de tot dacă-i duceam cardurile tale.

- De ce-i trebuiau cardurile?

- De unde dracu' să știu eu? Cre' că voia să le vândă sau ceva de genu'. Gemu din nou. M-a atras în capcană, ascultă la mine. E numa' vina lui.

Mack își ridică privirea către cei doi bărbați care-l țineau imobilizat.

- Ați fost la recepția de la galerie, nu-i așa? Am observat că vă uitați la microscopul ăla vechi.

Bărbatul din stânga dădu afirmativ din cap.

- Mă cheamă Dave O'Donnel. Iar el e partenerul meu, Brian Meagers. Avem o colecție de instrumente de laborator de epocă.

- Mack Easton. Mulțumesc c-ați apărut fix la momentul potrivit. Sincronizare perfectă.

- Da, sincronizarea e punctul nostru forte, răspunse Dave.

Cady le adresă celor doi un zâmbet plin de recunoștință.

- Eu sunt Cady Briggs. Vă mulțumesc din suflet pentru ajutor.

- N-ai pentru ce. Brian Meagers se uită mai atent la ea. Hei, ești din familia Briggs care conduce Chatelaine, nu-i așa?

- Ba da.

- Mai devreme am făcut cunoștință cu Leandra. Este o drăguță.

– Da, e verişoara mea. Am văzut că încerca să vă vândă microscopul acela Powell and Lealand, din secolul al nouăsprezecelea. Minunat instrument.

Dave chicoti.

– E superb, dar nu prea ni-l permitem.

Cady îl apucă de mână pe Mack, strângându-l bine.

– Cred că, având în vedere situaţia, pot să intervin să beneficiaţi de reducerea pentru membrii de familie.

– Eşti sigur că ţi-e bine? Cady îi puse un pahar de brandy în mâini. N-ai mai zis nimic.

– Sunt bine. Mack se lăsă pe spătarul fotoliului şi luă o înghiţitură de brandy. Nu se lupta cu mine, încerca doar să scape.

Cady se aşeză pe canapea.

– Dar ce e cu tine? N-ai scos mai multe de zece cuvinte de când ai vorbit cu poliţiştii.

– M-am tot gândit.

– Mi-am dat seama.

Mack o privi în ochi.

– M-am gândit la ceva ce-a zis amărâtul ăla care-a vrut să mă jefuiască.

– Ce anume?

– L-am întrebat dacă putem face o înţelegere. Să-i dau toţi banii, iar el să mă lase să-mi păstrez cardurile. Mi-a zis că avea nevoie neapărat şi de carduri.

– Şi ce dacă? Doar nu-ţi închipui că un drogat de pe stradă o să facă târguri, într-o asemenea situaţie, nu?

– Nu. Dar mi s-a părut interesant că a insistat că trebuia să ia şi cardurile.

Cady se cutremură.

– Şi ce e aşa neobişnuit la asta? L-ai auzit... tipul care-i vindea droguri i-a spus să le ia. Probabil că voia să le vândă vreunui hoţ de identităţi, să-ţi încarce conturile cu tot felul de cheltuieli.

– Poate. Mack mai luă o gură de brandy. Dar mi-a venit în minte că se mai poate face şi altceva cu cardurile cuiva, în afară de a-i fura identitatea şi de a-i cheltui banii.

– Şi anume?

– Informaţii. Dacă ai cardurile de credit şi permisul de conducere al cuiva, poţi să afli o groază de lucruri despre el. Asta dacă ştii exact unde să cauţi, pe internet.

Un timp, ea îl privi pur şi simplu.

– Vrei să spui că jaful a fost plănuit? întrebă, într-un final, cu mare atenţie. Nu-i un incident întâmplător?

– Trebuie să recunoşti că era un loc foarte prost ales, pentru un infractor de doi bani. În mod clar, nu era în elementul lui într-un cartier ca acela. Prea scump. Prea mulţi oameni pe stradă.

– Oamenii care trebuie să-şi întreţină dependenţa recurg uneori la soluţii disperate. Poate că pur şi simplu s-a ghidat după regula de aur a oricărui infractor: du-te acolo unde-s bani.

– Poate.

– Ce se întâmplă cu tine? Vorbele astea parcă nu vin de la scepticul şi raţionalul Mack Easton pe care l-am angajat.

– Lasă-l încolo pe tipul ăla. Era neinteresant. Mack făcu un efort să se ridice din fotoliu. Hai cu mine. Vreau să-ţi arăt ceva.

capitolul 18

– Desfăşurătorul apelurilor mătuşii Vesta? Cady îşi trase scaunul mai aproape de cel al lui Mack ca să vadă mai bine lista de numere şi nume pe care o scrisese pe o foaie de hârtie. De ce te interesează?

– Uite, astea sunt numerele pe care le avea introduse la apelare rapidă. Presupun că sunt persoanele pe care le suna cel mai des.

– Da, e logic.

– Cei mai mulţi sunt membri ai familiei. Uite şi numărul tău. I-l arătă cu vârful unui pix. Ca şi al avocatului şi al doctorului. Dar mai e şi numărul unei femei pe nume Hattie Woods, din San Francisco.

Cady zâmbi.

– Hattie?

– O cunoşti?

- Sigur că da. Îmi aduc aminte foarte bine de ea, deşi n-am mai văzut-o de la carnavalul de anul trecut. Se numără printre clienţii galeriei de-o groază de vreme. Este unul dintre primii noştri clienţi importanţi. Vesta s-a ocupat mereu personal de ea, chiar şi după ce s-a retras.

- Ce colecţionează Hattie Woods?

- Ceasuri din secolul al optsprezecelea şi al nouăsprezecelea. Când eram mică, îmi plăcea la nebunie când mergeam în vizită la ea. De-abia aşteptam să aud cum toate ceasurile alea începeau să scoată tot felul de sunete la oră fixă. Era ca la balamuc.

Mack se aşeză din nou pe fotoliu şi o privi peste degetele împreunate.

- E singura clientă din toată lista de persoane pe care mătuşa ta le avea pe apelare rapidă. Era şi o prietenă apropiată de-a Vestei?

- Nu chiar. În mod clar, aveau o relaţie profesională şi de afaceri foarte solidă. Cred chiar că se simpatizau şi se respectau reciproc. Dar adevărul este că mătuşa mea nu avea relaţii care să se potrivească cu definiţia majorităţii de „prietenie apropiată".

- Ce ştii despre Hattie Woods?

- Adică în afară de colecţia de ceasuri?

- Da.

Cady se gândi câteva secunde.

- Păi... cred că, pe lângă asta, cel mai interesant lucru despre ea e că, până să se pensioneze - acum câţiva ani - a fost actriţă. N-a fost nicicând o vedetă sau aşa ceva. Dar cred că a jucat sute de roluri la viaţa ei.

- A venit la înmormântare?

- Acum, că mă întrebi, îmi dau seama că n-am văzut-o. Deşi e posibil să nu o fi remarcat, pur şi simplu, la câţi oameni au venit.

- Dacă nu era o prietenă apropiată, îţi mai vine în minte un alt motiv pentru care mătuşa ta ar fi putut-o avea pe apelare rapidă?

- Nu. Vrei să o sun şi să o întreb dacă Vesta a vorbit cu ea despre ceva anume în mod deosebit, în ultima vreme?

- Da, răspunse Mack încet. Da. Cred că ar fi o idee bună.

- Nici o problemă. Hattie n-o să se supere. Dar unde vrei să ajungi cu asta?

- Încă nu sunt sigur. Poate nicăieri. Dar faptul că am găsit numărul lui Hattie Woods programat pe apelare rapidă mă deranjează.

- De ce?

- Pentru că intră în aceeaşi categorie cu vizita pe care a făcut-o mătuşa ta la medium.

- Cum adică?

- Iese din tiparul ei obişnuit, răspunse Mack.

La opt dimineaţa, Cady turnă o ceaşcă din ceaiul care tocmai se infuzase şi apăsă tasta de apelare rapidă asociată numărului lui Hattie.

- Casa Woods. Nu era glasul ferm şi frumos modulat al lui Hattie.

- Aş dori să vorbesc cu domnişoara Woods. Cady era foarte conştientă de faptul că Mack o privea fix de dincolo de masă. Sunt Cady Briggs, de la Galeria Chatelaine.

- Un moment, vă rog.

Câteva secunde mai târziu, pe fir se auzi o altă voce. Era elegantă, fermecătoare şi încărcată cu note de entuziasm şi uşurare.

- Cady, tu eşti, dragă?

- Bună, Hattie. A trecut ceva vreme... Ce mai faci?

- Sunt foarte bucuroasă să te aud, drăguţă. Trebuie să recunosc că aşteptam să mă suni. De fapt, mă întrebam dacă nu cumva să iau eu iniţiativa. Dar Vesta mi-a lăsat instrucţiuni clare şi n-am vrut să-i nesocotesc dorinţa.

Cady era cât pe ce să cadă de pe scaun.

- *Aşteptai* un telefon de la mine?

- Da, bineînţeles, drăguţă. Mătuşa ta a zis că, dacă ar fi să i se întâmple ceva, o să iei legătura cu mine. Îmi dau seama că ai fost ocupată cu aranjamentele pentru înmormântare şi toate cele. Şi-am zis să-ţi las ceva timp. Dar nu voiam să aştept prea mult.

– Nu sunt sigură că înțeleg despre ce vorbim aici, Hattie.

– Despre impostorul ăla, Jonathan Arden, bineînțeles. Nu de-asta m-ai sunat, dragă?

Cady simți că i se usucă gura.

– Păi... da, adevărul e că de-asta te-am sunat.

De cealaltă parte a mesei, Mack o urmărea cu o atenție asemănătoare cu cea a unui animal de pradă.

– Nu cred că ar trebui să discutăm despre asta la telefon, nu crezi? Glasul lui Hattie se reduse la o șoaptă conspirativă: Vesta era foarte preocupată să păstrăm totul secret. Acesta a fost și unul dintre motivele pentru care n-am venit la înmormântare. Mi-era teamă că o să mă deconspir. Și știam că mătușa ta n-ar fi vrut una ca asta. Miza e prea mare.

– Să te deconspiri? repetă Cady, abia reușind să articuleze.

– Da, dragă. Sunt *sub acoperire*. Sunt convinsă că știi ce înseamnă asta.

– A, da. Sub acoperire. Simți un val de adrenalină. Ai lucrat sub acoperire pentru mătușa?

– Chiar așa. Cred că am avut cea mai bună prestație actoricească a mea – după noaptea nunții, totuși.

– Hattie, despre ce anume vorbim aici?

– Cred c-ar trebui să discutăm despre asta după ce o să vezi masa.

– Ce masă?

– Cea pe care l-am lăsat pe Jonathan Arden să mă convingă să o cumpăr. Hattie scoase un pufnet grațios. De la începutul secolului al nouăsprezecelea, zice el. Și n-o să-ți vină să crezi ce istorioară prostească a născocit în jurul ei. Eu zic să ne vedem cât mai curând. Ai cum să vii în oraș în seara asta, să luăm cina împreună?

– E foarte bine așa, Hattie. Toată dimineața o să fiu ocupată cu Sylvia, să facem pregătirile pentru petrecerea de ziua nepoților mei. E chiar în după-amiaza asta. Și putem să plecăm imediat după ce se termină.

– „Putem"?

– Scuze, am uitat să-ți spun de... ăăă... prietenul meu. Cady strânse telefonul mai tare și-și îndepărtă privirea de sclipirea de amuzament detașat care juca în ochii lui Mack. Îl cheamă Mack Easton și e foarte implicat în toată chestiunea asta. Pot să-l aduc cu mine în seara asta?

– Cum să nu? Cum crezi tu că e mai bine, drăguță.

Cady încheie convorbirea, abia îndrăznind să mai respire.

– Aveai dreptate, Mack. Era ceva între Hattie și Vesta și era legat de Jonathan Arden. Hattie a zis că e un impostor. Ceva legat de faptul că a tras-o pe sfoară să cumpere o masă de epocă. Am impresia că ea și mătușa Vesta au încercat să-l atragă într-o cursă pe Arden. O să aflăm toate detaliile în seara asta.

– Stai puțin. Vrei să spui că Arden s-a folosit de șmecheria cu așa-zisele lui puteri paranormale ca să-i vândă lui Hattie un fals?

– Așa se pare. Din câte mi-am dat seama, mătușa Vesta și Hattie știau că Arden e un escroc. Și cred că încercau să dovedească tocmai asta. Mătușa Vesta detesta impostorii. I-ar fi stat în fire să-l demaște pe Arden doar așa, din principiu.

– Aha.

– Acum ce mai e? întrebă ea. E descoperirea majoră pe care o așteptam. Avem o pistă serioasă.

– Poate.

– A fost ideea ta, îi reaminti Cady. De ce nu văd nici o urmă de entuziasm? Pentru că n-ai găsit numele lui Arden când ai căutat în baza ta de date? Te irită ideea că nu e perfectă?

– Nici o bază de date nu e perfectă. Faptul că într-a mea nu era nici o informație despre Arden nu înseamnă decât că, până acum, n-a făcut escrocherii în lumea artei sau că e prea deștept să-și lase în urmă amprentele.

– Bine. Și, dacă nu e vorba de baza de date, de ce ai o atitudine atât de negativistă?

– Ar trebui să mergem pe teoria ta, că este posibil ca mătușa ta să fi fost asasinată. Și se pare că, în loc de asta, o să descoperim că Arden e un escroc. Ori asta nu înseamnă neapărat că am găsit o legătură.

- Dar ar putea să fie, insistă ea. Dacă a omorât-o pentru că și-a dat seama că încerca să îl demaște?

- Ți-am spus, un escroc priceput evită să-și complice activitatea cu crime.

- Poate că nu e așa priceput. Era din ce în ce mai iritată cu fiecare secundă care trecea. Poate că e un escroc foarte prost, rău și violent.

- Poate.

Dintr-odată, lui Cody îi veni o idee.

- Știi... după ce aflăm care-i treaba cu masa lui Hattie, poate ar trebui să-i fac o vizită lui Jonathan Arden.

- Nu.

- Aș putea să mă prefac că sunt un client oarecare. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea că e un plan bun. Și să-i spun că mi-a fost recomandat de Hattie Woods.

- Nu.

- Dacă vorbesc cu el față în față, poate o să aflu mai multe.

- Și ce dracu' crezi că o să rezolvi? Arden n-o să-și descarce sufletul în fața ta și nici n-o să facă vreo greșeală. Hai să fim serioși, omul e un profesionist.

- Probabil că ai dreptate, însă merită să încercăm.

- Nu, repetă Mack, de data aceasta foarte sec. Nu merită să încercăm.

- Știi care e problema ta, Easton?

- Care dintre ele? Momentan am o groază.

- Marea ta problemă, zise Cady, este că-ți vine greu să accepți schimbarea relației noastre.

- Tu numești asta relație?

Cady alese să ignore remarca.

- În trecut, ai fost obișnuit să fii tu cel care angaja pe alții, iar eu mereu am fost angajata cuiva. Ești obișnuit să dai ordine. Dar acum lucrurile sunt fix invers. Eu sunt la conducere, iar ție îți vine greu să te adaptezi la asta.

Mack se lăsă pe spătarul fotoliului, își puse un braț pe marginea biroului și o privi de parcă dădea semne că o luase razna.

- Așa crezi?

- Da, chiar cred. Ai o atitudine nepotrivită.

- Nu-mi vine în minte nici un motiv pentru care aș avea o problemă de atitudine.

- Mie da.

- Zău așa?

- Da, chiar așa. Cady ridică din umeri. Sunt o persoană hotărâtă prin natura mea și, întâmplător, în momentul de față eu sunt la conducere. Multor bărbați le e greu să comunice cu femei puternice, hotărâte și încrezătoare în forțele proprii aflate în funcții de decizie.

- Cine ți-a spus asta?

- Se știe că așa e. Pentru bărbați, femeile aflate într-o poziție de autoritate aduc la suprafață o groază de probleme afective din copilărie care au rămas nerezolvate. Le aduc aminte de mamele lor sau așa ceva.

- Serios?

- Nu. Îi aruncă o privire fioroasă. Adică da. Ce vreau să spun e că reacția ta la faptul că eu sunt șefa nu e neașteptată și nici neobișnuită.

- Interesantă teorie.

- Nu e o teorie, replică ea, printre dinți. E un adevăr psihologic. Revino-ți.

- Da? Ei, uite încă un adevăr pentru tine. Singurul gen de femei hotărâte care mă fac să mă simt nesigur sunt cele care-și asumă riscuri prostește. Îi aruncă un zâmbet neașteptat și sexy. Și, să fie clar, în nici un caz nu-mi aduci aminte de mama.

Mack ținea atent farfuria moale din carton și mânuia cu grijă furculița din plastic. Își aminti că tot secretul era să nu împingă prea tare cu furculița. Dacă nu nimereai exact presiunea potrivită, farfuria își lua zborul și apoi se prăbușea glorios. Invariabil, în cădere îți mai și arunca vreo câțiva stropi de glazură pe pantaloni. Și erau suficiente șanse ca restul să aterizeze pe bombeul pantofului. Acestea erau principiile după care funcționau feliile de tort pe farfurii din carton.

Era un tort frumos. Felia lui era ornată cu valuri de glazură galbenă și albastră care la gust semăna izbitor

cu margarina. Şi avea şi cam aceeaşi consistenţă, îşi dădu seama la o privire mai atentă.

Petrecerea aniversară se ţinea pe terasa din grădina aflată în spatele casei Sylviei şi a lui Gardner. De unde stătea, putea să privească în josul dealului, către faleza cu magazine a orăşelului Phantom Point, cu micul port şi parcul în miniatură. Observă că scena pentru carnaval era aproape gata. În depărtare, podul Golden Gate se arcuia pe fundalul cerului cenuşiu. Grădina era însufleţită de vocile şi de siluetele în mişcare ale copiilor şi de agitaţia celor doi câini ai familiei. Larma era în toi. De cealaltă parte a peluzei, Cady – îmbrăcată cu jeanşi şi o cămaşă deschisă la gât – le ajuta pe Sylvia şi pe Leandra să servească porţii de tort şi pahare cu punci intens colorat. Chiar şi de unde stătea, putea vedea clar cât de bine se simţea. Cum îi întindea un pahar de carton unui băieţel, nu putu să nu observe zâmbetul larg care-i lumina figura.

Gardner veni lângă el. Aruncă o privire la felia de tort neterminată de pe farfurie.

– Să ştii că nu eşti obligat să-l mănânci. După colţul casei avem un tomberon de gunoi. E chiar uşor să-l faci nevăzut şi nimeni n-o să ştie.

– Nu, mă descurc eu. Mack se uita la un grup de copilaşi care se jucau cu unul dintre cadourile pe care gemenii le desfăcuseră mai devreme. Apoi adăugă: Am experienţă.

Gardner dădu aprobator din cap.

– Exact. Cu fiica ta. Ziceai că e în Santa Cruz?

– Da, termină primul an. Mack duse la gură încă o bucăţică de tort, întrebându-se dacă-l aştepta o altă sesiune de interogatoriu. Vrea să-şi facă o carieră în istoria artei.

Gardner aruncă o privire către gemenii bruneţi, care se jucau în cealaltă parte a grădinii. Buzele i se curbară uşor, într-un zâmbet de mândrie plină de regrete.

– Norocosule! Noi ăştia care ne batem capul cu puştii de opt ani nu putem decât să visăm la libertate.

– Ei, atunci să-ţi dau o veste, răspunse Mack, mestecând tortul, facultatea nu e gratis.

– Da, da, am auzit, chicoti Gardner. Deja i-am anunţat pe Luke şi pe Thomas că n-ar fi rău să pună bazele unei mici afaceri pe internet până termină liceul. De detaliile tehnice cu lansarea pe piaţă aş putea să mă ocup eu. Fără să le cer vreun ban. Drept comision o să vreau totuşi un pachet de acţiuni, bineînţeles. Pe la nouăsprezece ani, când o să ajungă multimilionari, o să poată să-şi plătească şi facultatea.

– Bun plan. Noroc.

– Mulţumesc. Din păcate, Luke e convins că destinul lui e să se facă arheolog, iar Thomas zice că vrea să devină contabil, ca taică-său. Şi nici una din profesiile astea nu prea oferă şanse să ajungi multimilionar.

– Se pare că ai de tras, nu glumă. Dar, pe de altă parte, au doar opt ani, nu? Încă mai ai timp să le deschizi ochii.

Gardner mesteca tacticos bucata de tort pe care o băgase în gură şi îl urmărea cu privirea pe unul din gemeni, care alerga după o minge.

– Da, mă străduiesc din răsputeri.

Mack se gândea la petrecerile aniversare la care participase de-a lungul anilor.

– În fond, tot ce vrei e să fie fericiţi.

Gardner aprobă cu o mişcare din cap.

– Da. La urma urmelor, de asta vrei să aibă parte.

Mack se pregătea să-i răspundă când observă o siluetă cunoscută ieşind din casă şi înaintând pe terasă.

– Uite şi un musafir întârziat.

– Ca să vezi... Dragul de unchi Randall. Chiar mă întreb când o fi apărut.

Mack studie turnul de cadouri colorate pe care-l purta Randall în braţe. Din grădină se porni un cor de strigăte entuziasmate. Gemenii şi oaspeţii lor lăsară totul baltă şi ţâşniră către nou-venit.

– *Unchiu' Randall! Unchiu' Randall!*

Randall lăsă muntele de cadouri pe masă şi se dădu câţiva paşi înapoi, zâmbind larg, în timp ce Luke şi Thomas se năpustiră asupra teancului. Ceilalţi puşti se strânseră în jur, să vadă ce bunătăţi erau ascunse acolo.

– Nu știu ce e în pachetele Alea, dar sigur o să vedem niște jocuri absolut necesare pentru copiii de vârsta lor, jucării și cele mai lăudate cărți ale momentului, zise Gardner. Dragul de unchiu' Randall știe mereu ce-i la modă și ce nu.

– Nu prea-l ai la inimă pe Post, să-nțeleg?

– Ceea ce mă calcă pe nervi, răspunse Gardner, e felul în care se poartă, de parcă ar un membru al familiei. Mai rămâi pe-aici și-o să vezi exact la ce mă refer. Are impresia că are o relație specială cu Sylvia și Cady pentru că au crescut împreună.

De cealaltă parte a grădinii, Randall îi lăsase pe puști cu cadourile și se îndrepta către masa unde Sylvia, Cady și Leandra împărțeau felii de tort și punci.

Mack îl privi cum le îmbrățișă pe rând și le sărută pe obraz. Cady fu ultima. I se păru că Randall o strânse un pic mai tare în brațe.

– Ai dreptate, zise Mack, te calcă al naibii pe nervii.

– Ai face bine să te obișnuiești. Dacă ai de gând să te însori cu Cady și să intri în familia noastră, vine și Post la pachet, fie că-ți place tipul, fie că nu.

– O să țin minte. Ziceai că a copilărit cu Cady și Sylvia?

– Mama lui era alcoolică. Taică-său a murit când el era adolescent. Iar Jocelyn Post s-a măritat cu Felgrove. Nu a fost prea bine. Familiei Briggs, mai ales Vestei, i s-a făcut milă de el și, practic, l-au cam adoptat. Gardner se strâmbă. Și-am rămas cu el pe cap.

– Și presupun că asta o să fie cu atât mai adevărat dacă se definitivează fuziunea, adăugă Mack, pe un ton măsurat.

– Mă tem că așa e. Încearcă să te gândești la el ca la un cumnat pe care ți-ai dori să nu-l fi avut. Toți au și unul de-ăsta. Ei, pentru noi o să fie Randall.

– Nu sunt sigur că pot să privesc lucrurile dintr-o perspectivă atât de filosofică. În fond, tipul ăsta a fost însurat cu Cady o vreme.

Gardner îi aruncă o privire ușor surprinsă.

– Dacă aș fi în locul tău, eu nu mi-aș face griji prea mari.

– Nu?

– Sylvia mi-a zis că nu s-au culcat niciodată împreună. Se pare că s-au hotărât chiar din noaptea nunții că fusese o greșeală să se căsătorească. La naiba, și eu aș fi putut să le spun că n-o să meargă. Și și-ar fi dat seama și ei înainte de nuntă, dacă Vesta și restul rudelor n-ar fi insistat atât.

Mack își zise că, în fond, jocul acesta de-a interogatoriul se putea juca foarte bine la două capete.

– Zicea Cady că mătușă-sa era foarte entuziasmată de ideea acestei căsătorii...

– Vesta s-a interesat mereu de Randall. Nu mi-am putut da seama niciodată de ce, sincer să fiu. Totuși, știind-o pe Vesta, probabil că avea legătură cu obiectivul ei pe termen lung de a uni cele două galerii. Femeia aceea trăia pentru Chatelaine.

– Iar Cady seamănă cu ea, așa mi s-a spus, punctă Mack cu un glas neutru.

– Rahat.

– Clar și la obiect.

Gardner ridică din umeri.

– Există o anumită asemănare fizică. Dacă te uiți la pozele din tinerețe ale Vestei, o să vezi clar la ce mă refer. Dar, din câte-mi pot da eu seama, singurul lucru pe care-l aveau în comun cu adevărat Cady și Vesta este un fler incredibil pentru antichități și obiecte de artă de tot felul. Sylvia mi-a zis o dată că vorbele astea despre cât de mult se aseamănă Cady cu mătușa ei nu au început decât după ce a fost diagnosticată cu o anumită predispoziție pentru atacuri de panică.

– Cady mi-a zis ceva despre asta, că atacurile de panică au fost declanșate de un accident în care a fost la un pas de a muri înecată.

– Și acum Cady evită să intre în apă. Rar se întâmplă să-și pună costumul de baie și, chiar și așa, doar stă pe marginea piscinei și-și udă puțin picioarele. Sub nici o formă nu intră în apa unui lac, în ocean sau în orice apă unde nu vede fundul. Se panichează.

– Dar știe să înoate?

– Ei, știa când era mică și se spune că așa ceva nu se uită. Dar, din câte știu eu, n-a mai înotat de la incidentul acela de la lac, din vara aia. Sylvia spune că a dezvoltat o adevărată fobie. Cam ca frica de a zbura cu avionul, presupun. Chiar și când intră într-o piscină are o stare de anxietate. Și atacuri de panică propriu-zise dacă intră mai mult de nivelul genunchilor într-un lac sau în ocean.

– Dar ce s-a întâmplat la lac?

– Părinții ei i-au luat pe ea, pe Sylvia și pe Randall într-o excursie cu cortul. Într-o după-amiază, ei trei s-au dus la scăldat într-un golfuleț izolat. Fără să știe că, cu două nopți înainte, o mașină ieșise de pe drumul de pe faleză și se prăbușise în apă. Era o zonă foarte puțin populată, așa că nimeni nu văzuse accidentul.

– Cu alte cuvinte, nimeni nu știa că mașina se scufundase în apă?

Gardner încuviință din cap.

– Mașina s-a oprit pe fundul lacului, într-o zonă cu apă destul de puțin adâncă. Sylvia mi-a zis că n-aveai cum s-o vezi de la suprafață fiindcă apa lacului era mâloasă, și în anul ăla erau și foarte multe plante subacvatice.

Mack tresări.

– Nu-mi spune că au găsit un cadavru în mașină?

– De fapt, Cady a fost cea care l-a descoperit. Făcea scufundări, cu mască și tub de respirat. Mortul era pe scaunul din față. Cred că arăta destul de rău.

– După două zile petrecute în apă? Mack simți un fior de gheață străbătându-i tot corpul. Probabil că semăna cu o creatură desprinsă dintr-un coșmar.

– Exact. Cel puțin traumatizant. Din păcate, nu asta a fost partea cea mai rea. Sylvia mi-a spus că, atunci când a văzut cadavrul, Cady s-a panicat și a încercat să revină la suprafață. Numai că una dintre labele de cauciuc i s-a prins într-o centură de siguranță care ieșise printr-unul dintre geamurile laterale și plutea. A trebuit să-și dea jos laba de cauciuc ca să poată să scape. Și, făcând asta, a atins cadavrul. A fost destul de macabru, aproape că s-a înecat.

– Dumnezeule mare!

– A avut coșmaruri multă vreme. Sylvia îmi povestea că biata Cady se trezea gâfâind, încercând disperată să tragă aer în piept. A fost diagnosticată cu atacuri de panică abia câțiva ani mai târziu, când era la facultate.

– Deloc surprinzător.

Gardner își îndreptă privirea către masa unde cele trei femei râdeau de ceva ce spusese Randall.

– Cady i-a spus o dată Sylviei că i s-a părut că mortul a întins mâna după ea, să o înșface și să o tragă în mașină cu el.

La șapte și jumătate în seara aceea, Mack stătea cu Cady în fața ferestrei apartamentului din Nob Hill al lui Hattie Woods și privea cum ceața înghițea treptat luminile orașului.

– Nu mă satur niciodată de priveliștea asta, zise gazda din spatele lor.

– Înțeleg și de ce, răspunse Mack.

– Am plecat din Los Angeles fix în ziua în care m-am pensionat. Sinceră să fiu, niciodată n-am suportat orașul ăla. De-abia așteptam să plec. Și totuși, nu mă pot plânge. Industria filmului a fost bună cu mine. Nu toate actrițele pot spune asta. Iar faptul că am trăit în Los Angeles atâția ani a fost prețul plătit pentru o carieră plină de satisfacții.

Mack o studie atent.

– Ați jucat cumva într-un film numit *Dead End Street*[1]?

Hattie se lansă într-un râs moale.

– Nu-mi spune că chiar ai văzut dezastrul ăla!

– Când nu pot să dorm, mă uit noaptea la televizor.

– Ei, pun pariu că la *Dead End Street* ai adormit imediat.

Bărbatul zâmbi.

– N-a fost atât de prost.

– A fost oribil, insistă Hattie, cufundată în pernele unui fotoliu de modă veche.

Mack decise că-i era simpatică Hattie Woods. Era ușor să-ți dai seama de ce primise atâtea roluri de personaje

---
[1] Fundătura

complexe. Hattie era minionă și plină de viață, însă nu avea structura osoasă a feței care era asociată de obicei cu standardul de frumusețe al vedetelor. Dar, cu toate acestea, emana un anumit farmec care atrăgea atenția.

Și colecția ei era fascinantă. Peretele din spatele fotoliului ei era acoperit de jos până sus cu o vitrină în care erau adunate o mulțime de ceasuri de epocă de-a dreptul splendide. Acestea luceau și licăreau, etalându-și fără sfială frumusețea barocă sau neoclasică.

Erau opere din secolul al optsprezecelea, cu contururi ușor rotunjite, detalii atent gravate și bronz lucios, care parcă lumina toată încăperea. Lângă ele vedeai ceasuri de secol nouăsprezece, gândite în concordanță cu diferite teme paladiene, un fel de capodopere arhitecturale în miniatură.

Ceasurile fuseseră făurite într-o epocă în care erau văzute ca embleme ale amestecului perfect între artă și știință. Mecanismele atent meșteșugite fuseseră încastrate în cutii de metal sau lemn de un rafinament deosebit. Pe lângă faptul că măsurau trecerea timpului, multe dintre ele aveau tonuri muzicale sau încântau ochiul cu scene complexe care apăreau și dispăreau când ceasul anunța ora fixă.

Putea înțelege de ce lui Cady îi plăcuse într-atât să o viziteze pe Hattie în copilărie. Se uită la ora indicată de unul dintre ceasuri, anticipând hărmălaia care avea să se stârnească la ora opt fix.

- Mi-a părut foarte rău să aud de moartea Vestei, îi spuse Hattie lui Cady. În materie de artă și de antichități, aveam încredere deplină în flerul ei. O să-mi lipsească sfaturile și îndrumarea ei.

Cady se îndepărtă de fereastră și traversă încăperea, pentru a se așeza pe marginea canapelei.

- Mătușa Vesta a fost o femeie unică.

- Poate că nu, îi spuse Hattie, făcându-i cu ochiul. Mi-a spus că-i semeni în multe privințe. Cred că o bucura foarte mult asta.

Mack văzu cum degetele lui Cady se strânseră mai tare pe paharul de sherry.

- Mi s-a spus că eu și mătușa mea avem niște trăsături comune, răspunse. Dar eram destul de diferite în multe privințe.

- Ei, nu există pe lume oameni care să fie perfect identici, nu? răspunse Hattie.

- Nu, zise Cady rece. Nu există.

- Haideți să trecem la treburile noastre, propuse Hattie, luând o înghițitură delicată de sherry. Cred că ai o mulțime de întrebări, drăguță.

- Da, am. Din felul în care răspunsese, Cady părea recunoscătoare că schimba subiectul. Pentru început, te rog să ne spui ce se întâmpla cu voi două. Ce-a făcut-o pe mătușa Vesta să se intereseze de Jonathan Arden?

- Bineînțeles, îl bănuia că e un șarlatan. Toate aiurelile alea ridicole despre talentul lui pentru psihometrie. Voia să demonstreze că era un impostor.

- Dar ce-a făcut-o să-l ia în vizor?

- Arden a făcut greșeala de a-l păcăli pe unul dintre cei mai vechi clienți ai mătușii tale, un domn care, din păcate, suferea de Alzheimer și a și murit din cauza asta. Arden l-a fraierit să cumpere un scaun care, zicea el, era de pe la sfârșitul secolului al optsprezecelea.

- Cum a aflat Vesta ce s-a întâmplat?

- Unul dintre moștenitorii lui hrăpăreți a luat legătura cu ea. A întrebat-o cât credea că ar fi putut obține pe scaun, dacă-l scotea la licitație. Hattie pufni. Nemernicul ăla n-a avut nici măcar decența să aștepte până ce recent-decedatul să devină mult-regretatul.

- Mătușa Vesta a cercetat scaunul și și-a dat seama că era un fals?

- Exact. A făcut ceva investigații discrete și a descoperit că Arden îi trăsese în piept, la fel ca pe alți bătrâni bogați în ultimele luni. Și s-a înfuriat la culme.

- Așa că și-a propus să-l demaște? întrebă Cady.

- Da. La început a încercat s-o facă de una singură. Și-a făcut o programare la el, folosind alt nume. I-a spus că îi fusese recomandată de domnul care cumpărase scaunul. Dar nu avea cine știe ce calități de actriță.

Mă tem că Vesta Briggs nu știa să fie convingătoare ca fiind ezitantă și nehotărâtă.

-Arden n-a intrat în joc?

-Așa se pare. S-a dus la el cu una dintre cutiuțele acelea superbe ale ei. Povestea era că o găsise în pod și că voia să știe dacă valora ceva. Arden a refuzat să-i facă o evaluare. A început cu tot felul de aiureli, că nu îi simte energia și așa mai departe. Așa că Vesta a stabilit o a doua programare, cu gândul să-i ceară părerea despre un dulap pe care, chipurile, ar fi vrut să-l cumpere. Când a ajuns la apartamentul lui, i-a spus că trebuia să anuleze și că nu mai primea clienți.

Mack se agită ușor.

-Crezi că Arden știa cine era?

-Poate. Hattie ridică dintr-un umăr, cu grație. Totuși, și dacă știa că e directoarea de la Chatelaine, nu a zis nimic. Poate că pur și simplu a avut ceva bănuieli că era de la poliție, pentru că juca teatru atât de prost. Oricum, m-a sunat pe mine să-i vin de hac.

Cady se încruntă.

-De ce să-și bată capul atât? Dacă știa că Arden se ocupa cu escrocherii, de ce nu l-a reclamat la poliție pur și simplu?

-Bună întrebare, răspunse Mack.

-Detesta impostorii, continuă Cady, dar, chiar și așa, nu-i stătea în fire să se implice într-un proiect care să nu aibă o legătură directă cu Chatelaine. În ultimii câțiva ani aproape că se izolase de lume. De multă vreme, Sylvia era cea care se ocupa de orice sarcină care implica deplasări. Vesta nu se ducea nicăieri, cu excepția biroului ei din Phantom Point.

-Vai de mine, spuse Hattie foarte încet, văd că nu înțelegi care era adevărata problemă.

-Adevărata problemă? repetă Cady, cu precauție în glas.

-Îmi pare foarte rău, murmură Hattie. E vina mea. Te rog să mă ierți. Când ai sunat, am presupus că Vesta ți-a spus cum stăteau lucrurile înainte să moară.

-Nu, răspunse Cady, nu mi-a spus nimic.

-Tipic pentru ea. Hattie scoase un „țțț" ușor. Nu te supăra pe mine, dragă, mereu am respectat-o și am admirat-o pe mătușa ta, dar avea tendința să facă o obsesie din păstrarea secretelor.

-Asta așa e.

-Ei bine, văd că îmi revine mie sarcina să-ți explic cum stăteau lucrurile. Hattie puse pe masă paharul cu sherry, își luă bastonul și se săltă cu ceva efort din fotoliu. Haideți cu mine, vă rog. Cred că e cazul să vă arăt masa mai întâi. După asta o să înțelegeți mult mai bine ce-o să vă spun.

Îi conduse pe un hol lung și apoi într-o altă încăpere, aflată în partea din spate a apartamentului. În mijlocul camerei era o masă lucioasă, așezată chiar sub un candelabru de cristal. Mack recunoscu stilul caracteristic începutului de secol nouăsprezece și luciul lemnului masiv vechi care fusese lustruit cu drag de-a lungul vremii.

-Asta e masa pe care am cumpărat-o la sfatul lui Jonathan Arden, anunță Hattie, cu un gest teatral. Mi-a fost livrată la scurt timp după moartea Vestei. N-am apucat să i-o arăt, ca să-mi confirme bănuielile.

Cady se opri la un metru și ceva de masă. Mack îi cercetă expresia în timp ce contempla piesa de mobilier, preț de câteva minute. Se concentra atât de mult încât bărbatul aproape că putea simți energia invizibilă fremătându-i prin tot corpul. După un timp, făcu un pas înainte și își trecu degetul ușor peste suprafața de lemn și peste inserțiile de metal care o împodobeau.

-Pare a fi o creație de-a lui Thomas Hope. Se lăsă în genunchi și cercetă ornamentele de bronz aurit. O masă foarte asemănătoare cu asta apare în lucrarea lui *Household Furniture and Interior Decoration*[1]. Asta ar plasa-o în perioada Regenței, adică în jur de 1810.

-Așa mi-a spus și Jonathan Arden. Hattie lăsă să-i scape un alt pufnet de dispreț. Se bătea cu pumnul în piept că putea simți energia faptelor violente care au avut loc în apropierea acestei mese. Ceva despre un duel,

[1] Piese de mobilier și decorații interioare

cum că pe blat au căzut nişte picături de sânge, dacă vă vine să credeţi.

Mack se apropie de masă.

- Şi cum a decurs tranzacţia? Presupun că Arden ţi-a luat un comision pentru aşa-zise servicii de consultanţă, nu-i aşa?

- Da, chiar aşa, confirmă Hattie. Un comision destul de măricel, ţin să precizez. Dar nu mai mult faţă de cât aş fi plătit la un alt consultant.

Cady se băgă sub masă.

- O singură problemă, însă. Piesa asta e un fals. Frumos realizat, trebuie să recunosc, dar în mod clar a fost făcută la sfârşitul secolului douăzeci, nicidecum în perioada Regenţei.

- Nu, nu, nu, draga mea, spuse Hattie. Tot nu înţelegi. Problema nu e că e un fals foarte bine executat, aşa cum anticipase Vesta. Problema e că am cumpărat-o de la Galeria Austrey-Post.

Cady încremeni sub masă. Apoi, foarte încet, ieşi de acolo şi se ridică în picioare. O fixă pe Hattie cu o privire intensă şi tensionată.

- Austrey-Post?

- Da, dragă. Acelaşi loc unde Arden l-a condus pe domnul în vârstă cu minţile destul de înceţoşate să cumpere scaunul despre care ţi-am povestit. Mătuşa ta era convinsă că Stanford Felgrove şi Randall Post pun în vânzare falsuri în galeriile lor.

Două ore mai târziu, Mack intră după Cady pe uşa vilei. Înţelegându-se fără un cuvânt, se duseră direct în bucătărie. Mack deschise un dulap şi scoase o sticlă de coniac. Cady începu să se plimbe încolo şi încoace.

Bărbatul turnă băutură în două pahare mari şi pe unul i-l întinse ei.

Cady nu se opri. Înşfăcă pur şi simplu paharul de coniac din mâna lui şi-şi continuă drumul către cealaltă parte a bucătăriei.

- *Îţi dai seama* ce înseamnă asta? întrebă. Dacă mătuşa Vesta credea că cei de la Austrey-Post erau implicaţi într-o operaţiune de fraudă, ar fi anulat fuziunea cât ai bate din palme. N-ar fi permis niciodată ca reputaţia Chatelaine să fie pătată.

Mack se sprijini de blatul de bucătărie şi gustă coniacul înainte de a-i răspunde.

- Eşti sigură că masa e un fals? întrebă.

- Sută-n sută. Dădu dintr-o mână, într-un gest de om care-şi pierduse răbdarea. Lăcuirea nu prea corespundea cu caracteristicile perioadei.

- Posibil să fi fost o greşeală. Mobilierul vechi e ca armamentul. Există o groază de reproduceri atât de bune încât să-i păcălească şi pe cei mai pricepuţi experţi. Ştii asta la fel de bine ca mine. Chiar şi marile case de licitaţii şi galerii se mai păcălesc. Poate că Austrey-Post nu e decât o victimă nevinovată, ca şi clienţii lui Arden. Ai zis-o şi tu, lucrătura mesei e de cea mai bună calitate. Poate că e suficient de bună să-i ducă de nas pe experţii de la Austrey-Post.

Cady clătină rapid din cap, respingându-i argumentele.

- Implicarea lui Jonathan Arden face ca totul să pară o fraudă intenţionată. Probabil că are pe cineva din cadrul Austrey-Post cu care lucrează. Ai auzit-o pe Hattie. Odată ce i s-a părut c-a agăţat-o, i-a recomandat o piesă anume.

- Am auzit. Mack învârtea coniacul în pahar în timp ce trecea în revistă implicaţiile acestui fapt. Am notat fiecare detaliu pe care l-ai remarcat cât ai examinat masa. Diseară o să bag datele în computer. E o chestie numai bună pentru baza mea de date. Cu informaţiile pe care le avem, n-ar trebui să fie greu să identificăm sursa acestor falsuri. Probabil că e vreun atelier mic din Europa. Au nişte meşteşugari incredibil de pricepuţi pe acolo. Nimic nu se compară cu meşteşugarii din lumea veche.

- De ce să ne batem capul cu identificarea sursei? Cady se opri în cealaltă parte a camerei, se întoarse şi porni din nou către maşina de gătit. Ştim deja că piesele pe care le recomandă Arden sunt falsuri. Ce rost are să identificăm producătorul?

- Orice informaţie ne poate fi de folos.

– Las-o baltă. E-o pierdere de vreme să găsim producătorul. Dacă e vreunul dintre atelierele acelea mici din Europa, probabil că n-o să reuşim să determinăm închiderea lui. Proprietarii o să zică pur şi simplu că au o afacere legală şi că manufacturează reproduceri de înaltă calitate. Şi că nu e vina lor că cineva din Statele Unite le vinde produsele ca fiind originale. Să fim serioşi, Mack, ştii şi tu cum merg lucrurile.

– Ştiu, răspunse bărbatul, calm. Dar ştiu şi că niciodată nu poţi să ai prea multe informaţii. Cu cât vezi mai clar imaginea de ansamblu, cu atât poţi să detectezi un tipar, un detaliu. Şi e cu atât mai uşor să vezi modificările acelui tipar.

Cady se opri în mijlocul bucătăriei şi îi aruncă o privire piezişă, plină de regret.

– Îmi pare rău. N-am vrut să mârâi la tine. Sunt puţin tensionată în seara asta.

– E de înţeles, având în vedere situaţia.

– Biata mătuşa Vesta. Cady dădu pe gât ultima înghiţitură de coniac şi începu să învârtă paharul între palme. Probabil că a fost înnebunită când a început să aibă ceva bănuieli că era la un pas de a lega Chatelaine de o galerie care vindea cu bună ştiinţă nişte falsuri. Şi faptul că, dintre toate, era vorba tocmai de Austrey–Post, cred că a durut-o foarte mult. Avea o relaţie îndelungată cu firma asta. Noi toţi avem.

– O relaţie pe nume Randall Post.

Cady făcu ochii mari.

– Eşti nebun? Randall nu are nici un amestec în chestia asta. Nu se poate să ştie ceva despre escrocheria asta.

– N-ai cum să ştii asta sigur, Cady.

– Ba *chiar* ştiu sigur. Refuz să cred că Randall ştie ce se întâmplă cu piesele acelea false. Nici nu petrece prea mult timp pe la sediul Austrey–Post... El face mai mult muncă de teren. Păstrează legătura cu diferite personaje importante din lumea artei. Aduce contractele importante. Se ocupă de clienţii de primă mână. În mod clar nu ţine evidenţa operaţiunilor curente ale firmei.

– Linişteşte-te, nu fac altceva decât să pun pe tapet implicaţiile evidente.

Umerii lui Cady se încordară.

– Randall nu e implicat în asta.

Mack simţi că mai avea un pic şi izbucnea.

– Zău aşa, doar pentru că e fostul tău soţ nu înseamnă că nu e capabil de escrocherii.

– Nu e numai fostul meu soţ, este prietenul meu. La naiba, Mack, ai încredere în mine. Randall n-ar vinde niciodată falsuri şi piese contrafăcute.

– Nu poţi să fii absolut sigură de asta.

– Îl ştiu de-o viaţă.

– Sigur. De fapt, îl cunoşti pe Randall Post atât de bine încât te-ai măritat cu el fără să-ţi dai seama că nutrea o mare pasiune pentru altă femeie.

Furia se aprinse ca o flacără. Degetele ei ţineau acum paharul atât de strâns încât Mack se temea că sticla avea să se facă ţăndări. Când Cady deschise gura, Mack se pregăti pentru furtuna ce urma să se dezlănţuie. Dar, în loc să alimenteze conflictul, Cady se întoarse şi se duse ţintă la cel mai apropiat dulap. Îşi puse paharul jos cu o grijă maximă. Apoi, când se întoarse din nou să se uite la el, Mack observă că era în continuare furioasă, însă se controla foarte bine.

– Atâta timp cât trecem în revistă posibilităţile, rosti pe un ton măsurat, hai să începem cu Stanford Felgrove. Mie, una, nu mi-a plăcut niciodată şi nici mătuşii Vesta nu-i era deloc simpatic.

Bărbatul ridică din umeri.

– Eu, unul, n-am nici o problemă să-l punem pe Stanford Felgrove pe lista celor care e posibil să lucreze cu Arden.

În bucătărie se lăsă pentru scurt timp tăcerea. După o vreme, Cady reîncepu să se plimbe încolo şi încoace.

– Mătuşa s-a străduit foarte mult să-şi ţină mica operaţiune de spionaj secretă, nu-i aşa? întrebă, dusă pe gânduri. Din câte ştim, nu a discutat despre asta decât cu Hattie, şi asta pentru că avea nevoie de calităţile ei de actriţă.

– Vesta avea mai multe motive pentru a păstra discreția, remarcă el. Se gândea la o fuziune cu Austrey-Post. Trebuia să afle exact ce se întâmpla în firma aceea înainte de a face vreo mișcare.

Cady își petrecu brațele încrucișate pe după talie.

– Da. Având în vedere relația de lungă durată cu Austrey-Post, n-ar fi vrut să pună în circulație o groază de zvonuri negative despre activitatea de acolo. Chiar și după ce s-ar fi convins, tot ar fi încercat să rezolve totul cât mai discret. Bârfele despre falsuri și escrocherii nu fac bine nimănui din branșa noastră.

– Corect.

Cady se opri și se uită la el.

– Am mers pe o pistă falsă în afacerea asta, nu-i așa?

– Poate.

– Nu se mai pune problema de „poate". Eram convinsă că moartea Vestei e cumva legată de fuziune. Dar tărășenia asta cu escrocheria arată lucrurile într-o lumină cu totul nouă. Știu că tu zici mereu că escrocii nu apelează aproape niciodată la crimă, dar sunt foarte mulți bani în joc aici. Ai idee cât valorează piesele de mobilier vechi pe piața actuală? Nu e ceva neobișnuit să găsești piese care să se vândă pe sume între cinci sute de mii și un milion. Iar piața e în creștere. În ultimii ani cererea a înregistrat o creștere constantă.

– Sunt foarte conștient de asta, îi aminti Mac sec. Dacă-ți aduci aminte, și eu lucrez în branșă.

Cady se înroși, după care-și continuă tirada:

– Din câte se pare, Arden a recomandat deja mai multe piese foarte scumpe puse la vânzare de Austrey-Post. Nu știu cât a fost partea lui, dar presupun că, în cazul în care era descoperit, putea să piardă sute de mii de dolari, poate chiar și mai mult.

Mack șovăi, după care dădu aprobator din cap, fără prea mare entuziasm.

– În regulă, ți-ai expus punctul de vedere. Când vine vorba de crime, banii reprezintă unul dintre cele mai frecvente mobile.

– Cred că Jonathan Arden a omorât-o pe mătușa ca să nu-l demaște.

Mack se uită la ea mult timp.

– S-ar putea să ai dreptate, rosti într-un final.

capitolul 19

La două și jumătate dimineața, Cady renunță la orice încercare de a mai adormi. Forțându-se să stea întinsă și să se uite fix la tavan, nu reușea decât să devină și mai agitată.

Dădu plapuma deoparte, se ridică în picioare și-și găsi halatul pe bâjbâite. Pășind cu picioarele goale pe covorul vechi, se apropie de fereastră și își lăsă privirea peste golf, către oraș. Ceața se îngroșase destul de mult de când ea și Mack se întorseseră cu mașina pe podul Golden Gate. Acum dinspre San Francisco nu se mai putea vedea decât un fel de strălucire ca de pe alt tărâm.

Se uita lung la pâcla groasă și gândurile i se îndreptară către mătușa ei, o femeie atât de enigmatică, de dificilă și de ascunsă. „Semeni atât de mult cu ea, drăguță. Ai flerul mătușii tale pentru antichități și obiecte de artă. Ești Vesta leită. Nici Vesta nu s-a descurcat niciodată prea bine cu bărbații." Iar acum Vesta era moartă.

Se lăsa din nou în voia gândurilor negre. Și nu o ajuta deloc. Se întreba dacă Mack era în pat, dormind, sau încă mai lucra la calculator. Ar fi fost destul de ușor să afle dacă era treaz. Tot ce trebuia să facă era să coboare la parter și să arunce o privire în birou.

Se îndepărtă de fereastră, se duse la ușă și ieși pe hol. Pentru o secundă, rămase nemișcată, ascultând atent. Tăcerea era la fel de impenetrabilă ca și ceața dinspre San Francisco. Coborî la parter cu mișcări grăbite. Ajunsă pe holul de jos, când coti după colț, văzu lumina albastră-verzuie a monitorului revărsându-se prin cadrul ușii. Mack era încă treaz, lucra.

Cady intră în încăpere și se opri. Mack stătea la birou, uitându-se fix în profunzimile monitorului. Era îmbrăcat cu un tricou negru și o pereche de pantaloni de doc. Nu pantalonii pe care-i purtase la cina din apartamentul

lui Hattie, remarcă. La un moment dat își schimbase hainele. Lumina ecranului se reflecta în lentilele ochelarilor pe care-i purta. Avea părul ciufulit, ca și cum și-ar fi trecut în repetate rânduri mâinile prin el.

- Nici tu n-ai putut să adormi? Mack nu-și dezlipi privirea de pe ecran.

- Nu.

Cady înaintă în cameră.

- Ce faci?

- Am zis să văd dacă baza mea de date îmi poate da vreo informație utilă.

- Și ai obținut ceva?

- Nu, nu încă. Dar speranța moare ultima. Se uită în sfârșit la ea, încruntându-se ușor. Politica aia strictă a firmei îți permite să fii singură într-o cameră cu un angajat de sex opus, la o oră atât de înaintată?

- Ora două și jumătate dimineața nu e cel mai potrivit moment să-ți tachinezi șefa.

- Da, să trăiți.

Cady ignoră sarcasmul ușor din vorbele lui și se așeză pe cealaltă parte a biroului. Cu ceva întârziere, își dădu seama că avusese dreptate când adusese vorba de ora târzie și de spațiul restrâns al încăperii. Intimitatea intensă a situației o izbi fără nici un avertisment și simți un fior care-o făcu să fie foarte conștientă de prezența lui. Poate că ar fi trebuit să consulte regulile de conduită ale companiei înainte să vină aici. Străduindu-se să pară nonșalantă, se rezemă de spătarul fotoliului și-și băgă mâinile în buzunarele adânci ale halatului.

- M-am tot gândit la ceva.

- Și anume?

Cady șovăi o secundă.

- Dacă avem dreptate cu teoriile noastre, dacă Jonathan Arden e în cârdășie cu cineva de la Austrey-Post, persoana respectivă nu trebuie să fie în vârful piramidei ierarhice. Ar putea fi vorba de unul dintre experții în mobilier vechi angajați la ei. Cineva care cunoaște acest aspect al afacerii. Cineva care are legăturile necesare cu ateliere din Europa.

- Îhm.

- Nu pari prea impresionat de deducțiile mele.

Mack își ridică rapid privirea, după care se uită din nou la monitor.

- I-am căutat deja pe toți angajații de la Austrey-Post în baza de date. N-am obținut nici un rezultat.

- De unde ai făcut rost de lista angajaților?

- Am găsit-o în evidențele mătușii tale. Din câte se pare, e posibil ca și ea să fi încercat să dea de omul din interior. Dar nu beneficia de ajutorul unui computer.

- Nu, dar lucra în branșă de mult timp. Îi cunoștea pe cei mai mulți dintre oamenii din piață, buni și răi. Cady se cuibări mai bine în fotoliu. Deci cam asta e cu ideile mele.

- Nu trebuie să renunți de tot la pista asta. Ți-am spus, nici o bază de date nu e perfectă. Dacă omul din interior n-a mai fost implicat sau menționat în alte escrocherii, n-o să fie în fișierele mele. Mack tăcu o secundă, după care începu din nou: Știi, ideea asta că ar putea fi unul dintre experții în mobilier de epocă este chiar foarte bună.

- Așa s-ar explica faptul că piesele respective au putut fi autentificate înainte de a fi expuse în galerie, zise ea repede.

Mack se uită pieziș la ea.

- Adică fără ca Randall Post să fie implicat în nici un fel?

- Păi... da.

- Scenariul tău nu-l implică nici pe Stanford Felgrove. Pe el de ce-l protejezi? Ziceai că nu ți-e prea simpatic.

- Chiar nu mi-e. Cady ezită un pic. Dar nu am nici un motiv să cred c-ar fi vinovat de trafic cu falsuri prin galeria pe care o conduce. Și, din câte se pare, nici mătușa Vesta nu-l bănuia.

- Investigațiile mătușii tale nu au ajuns prea departe. Abia dacă întinsese capcana pentru Jonathan Arden când a murit.

- Sau a fost ucisă, preciză Cady.

- Sau a fost ucisă, acceptă el calm.

Cady începu să bată darabana pe brațul fotoliului.

- Recunosc că am o prejudecată în ce-l privește pe Stanford din cauza relației lui cu Randall. Dar, chiar și așa, mi-e greu să-mi închipui că e un ucigaș. Îl știu de ani buni. Cu toții îl știm de ani buni. Nu ne-a dat niciodată prilejul să-l credem capabil de acte de violență. Chiar și Randall ți-ar spune că Stanford nu e genul care să recurgă la agresiune fizică.

- Din câte am auzit, înțeleg că Randall nu a petrecut prea mult timp pe acasă de când Stanford a apărut în viața lui ca tată vitreg. Din ce spune lumea, clanul Briggs l-a primit în rândurile sale și l-a făcut membru onorific al familiei.

- Ei, asta cam așa e. Și totuși, mi-e greu să-l văd pe Stanford Felgrove ca potențial criminal.

- Probabil că ți-ar fi greu să ți-l închipui pe oricare dintre cunoscuții tăi ca potențial criminal, zise Mack pe un ton calm. Puțini oameni pot.

- Sunt de acord. În mod clar, mi-e mai ușor să-mi închipui un străin, ca Jonathan Arden, în această postură.

Nemaiputând să rămână așezată, Cady se ridică în picioare și se duse la ușile din geam care dădeau înspre exterior. Rămase nemișcată, privind terasa învăluită în umbre. Luminile din piscină erau stinse în acea noapte. Suprafața apei era întunecată și implacabilă. „Cine știe ce e în adâncuri..."

- Cady?

Se întoarse repede.

- Ce e?

- Mă-ntrebam la ce te gândești. Cu un aer absent, Mack își dădu jos ochelarii și îi puse pe birou. Se uită la ea cu o privire sumbră și îngrijorată. Ești bine?

- Da, bineînțeles. Își duse mâinile la reverele halatului pe care-l purta. Mă gândeam, atâta tot. Poate c-a venit vremea să apelăm la poliție.

- Nici că mi-ar plăcea ceva mai mult, crede-mă. Dar ce dovezi le putem oferi?

- Nu putem să dovedim c-a fost vorba de o crimă, dar avem informații clare privind escrocheria cu falsurile.

Mack își trecu mâinile prin păr.

- Știi bine că nu-i adevărat. Lucrezi în branșă de atâția ani.

Cady scoase un oftat exasperat.

- Ai dreptate. Cu ce avem acum, toți cei implicați pot să susțină sus și tare că-s nepătați. Explicația va fi că experții de la Austrey–Post au făcut niște greșeli și nu au recunoscut niște falsuri.

- Se întâmplă tot timpul, chiar și la cele mai prestigioase galerii, case de licitații sau muzee. Când li se arată clar falsurile, își cer scuze și rambursează banii încasați de la client. Și cu asta, basta. Mă îndoiesc că am ajunge prea departe dacă am încerca să-l acuzăm pe Arden de escrocherie. La urma urmei, tot ce-a făcut a fost să intermedieze vânzarea unei piese de mobilier care fusese autentificată de experții unei galerii. Și asta nu este o infracțiune. Doar o greșeală a unui consultant profesionist.

- Se-ntâmplă tot timpul, nu? spuse ea.

- Da, se întâmplă. Mack ridică din umeri. Dar nu tot timpul.

Cady hotărî să treacă mai departe.

- Poate le putem arăta că e vorba de o chestie sistematică, repetată.

- Foarte greu de realizat asta.

Avea dreptate, iar ea era conștientă că așa stăteau lucrurile. Se duse până la colțul biroului și-și cocoță un picior pe el.

- În regulă, deci nu avem nimic concret pentru poliție. Dar cred c-a venit momentul să-i spunem și Sylviei ce facem. În fond, e directorul executiv al Chatelaine.

- E familia și compania ta. Tu ești șefa. Tu hotărăști.

Cu un aer absent, Cady începu să-și legene piciorul în aer.

- O să le spunem că avem dovezi că Arden se ocupă cu vânzarea unor falsuri prin intermediul Austrey–Post și că bănuim că, cel mai probabil, are un complice din interior. Deocamdată e suficient. N-are rost să-i speriem cu teoria mea că e posibil ca mătușa Vesta să fi fost ucisă. Oricum, mă îndoiesc că m-ar crede.

– Nu sunt de acord, răspunse Mack. Dacă ai de gând să le spui o parte, sfatul meu este să fii sinceră până la capăt.

Piciorul lui Cady se opri.

– O să creadă că sunt nebună. La propriu.

Mack clătină din cap.

– S-ar putea să creadă că ești prea bănuitoare, poate chiar și puțin paranoică, dar mă îndoiesc c-o să te creadă nebună.

– La naiba! Mi-aș fi dorit foarte mult să avem mai multe informații.

– Lucrul de care avem nevoie, rosti Mack încet, este exact ce încerca și mătușa ta să obțină. Dovezi.

– Și cum le-am putea obține?

– La asta mă gândesc. Sunt consultant plătit, ai uitat? Cu asta mă ocup. Mă gândesc la diverse chestii și după aceea dau sfaturi.

– Aha.

– Da. Fără nici un avertisment, își puse mâna pe coapsa ei, chiar deasupra genunchiului, și strânse ușor. Hmmm.

La atingerea degetelor lui calde și puternice pe pielea goală, Cady se încordă și se uită în jos. Văzu că poalele halatului se depărtaseră un pic cât își legănase piciorul în aer, lăsând la vedere o parte din pulpă. O fustă cu o crăpătură destul de modestă ar fi dezvelit la fel de multă piele, dar faptul că era vorba de halatul ei de noapte care se deschisese făcea totul să aibă o încărcătură insuportabil de intimă.

Mack zâmbi ușor și își împinse mâna mai sus, cu palma alunecând către partea interioară a coapsei.

– Mack.

Acesta se ridică și se apropie foarte încet, foarte hotărât, țintuind-o efectiv pe marginea biroului. Își dezlipi palma de piciorul ei, dar, în loc să se dea înapoi, își puse mâinile de-o parte și de alta a trupului ei, prinzând-o ca într-o cursă. Dintr-odată, Cady nu mai reușea să respire. Nu simțea sufocarea aceea de panicată care anunța apropierea unui atac de anxietate acută, ci o tulburare de cu totul alt gen.

– N-ar trebui să facem asta, reuși să îngaime. Nu cât... ăăă... lucrezi pentru mine.

Bărbatul își trecu buzele peste ale ei, întrerupându-i micul discurs. Apoi își ridică ușor capul.

– Mă gândeam la politica firmei tale în ceea ce privește fraternizarea cu angajații.

Cady înghiți cu greu, de două ori.

– Ce e cu ea?

– Cred că am găsit o modalitate să eliminăm problemele pe care le ridică.

– Care?

– Îmi dau demisia, spuse Mack foarte încet. Din momentul de față nu mai lucrez pentru tine. E clar?

– Mack, pentru numele lui Dumnezeu...

– Nu-mi mai poți da ordine. Ținându-i în continuare trupul prizonier cu brațele, se aplecă din nou și o sărută pe gât. Politica firmei tale despre relațiile personale între angajator și angajați nu se mai aplică în aceste situații.

Cady simți un fior de surescitare străbătând-o prin tot corpul.

– Chiar nu cred că e o idee bună ce se întâmplă.

Protestul era jalnic, își dădu seama. Foarte jalnic.

– Situația de față poate fi caracterizată altfel, îi șopti el, adulmecându-i curba gâtului. E vorba pur și simplu de doi oameni care simt o atracție fizică reciprocă și, întâmplător, au ajuns să fie foarte aproape unul de altul, în toiul nopții. O mușcă ușor de vârful urechii, lăsând-o să simtă totuși forța dinților lui. Mai mult, una dintre aceste persoane e îmbrăcată cu o cămașă de noapte.

– Și un halat, completă ea. Persoana poartă și un halat cât se poate de decent.

Reacția lui fu pur și simplu să-și dezlipească palmele de blatul mesei și să-i dezlege cordonul halatului.

– Halatul, răspunse el, oprindu-se pentru a se uita la ce făcea, nu e deloc o problemă...

Cady simțea cum o căldură i se răspândea prin vene, un val puternic de dorință care o făcu să se cutremure. Își puse mâinile pe umerii lui, căutând mușchii tari de sub tricoul negru.

– Ce crezi că ar trebui să facem acum, având în vedere că nu mai putem să ne ghidăm după politica firmei?

Cady înghiți din nou și-și apăsă mai tare mâinile pe umerii lui.

– Am putea să o înlocuim cu regulile sociale.

– Nu cred că regulile sociale o să ne ducă unde vrem să ajungem.

– Și unde-ar fi asta?

– În pat. Împreună.

Cu o singură mișcare fluidă, îi desfăcu genunchii și se strecură între ei. Brațele i se strecurară pe sub halat și o cuprinseră pe după talie. Cady avu doar o secundă la dispoziție pentru a înregistra șocul contactului cu coapsele lui tari între picioare, după care Mack se aplecă peste ea, luându-i gura prizonieră.

Instantaneu, fu cuprinsă de fiori ca niște descărcări electrice, care i se disipau în carne în valuri tulburătoare de senzații delicioase. De ce se opunea acestor plăceri? Nu putea să înțeleagă. Nu era ca și cum n-ar fi fost doi adulți, capabili să ia decizii de capul lor. Nu era ca și cum n-ar fi știut undeva în adâncul sufletului ei că, atunci când intrase în birou îmbrăcată doar în cămașă de noapte și halat, nu fusese conștientă că s-ar fi putut ajunge la asta. Nu era ca și cum nu se îndrăgostea de Mack. Nu era ca și cum n-ar fi deja îndrăgostită de el. Perfect conștient de ce făcea, Mack o sărută mai profund. Cady simți din nou mâna lui pe picior, împingându-i poalele cămășii de noapte mai sus. Așezată pe birou, cu picioarele desfăcute, nu avea cum să se apere de degetele lui exploratoare. Când o mângâie în zona ei cea mai intimă, Cady trase aer adânc în piept. Neputând să se abțină, își întinse mâna și găsi fermoarul pantalonilor lui. Începu să-l desfacă, atingând ușor conturul plin și tare al erecției lui.

Simțindu-i mângâierea, bărbatul gemu și o opri repede acoperindu-i palma cu a lui.

– Mai bine m-aș ocupa eu de asta, mormăi.

Cu grijă, desfăcu fermoarul. Brusc, era liber, lăsându-se în grija mâinilor ei nerăbdătoare. Cady îl cuprinse ușor, savurând atingerea lui și bucuroasă să vadă cât de mult o dorea.

Mack îi prinse fesele în palme, o trase pe marginea biroului și se cufundă încet în ea. Cady trase aer în piept, își puse mâinile de-o parte și de alta a feței lui și îi răspunse la sărut cu o sălbăticie la fel de mare ca a lui.

Era înnebunitor să se simtă atât de plină. Tensiunea din ea ajunse la punctul critic.

Lumea dispăru, și Cady se lăsă proiectată prin spațiu.

În momentul acela intens și delicios, când renunțase la orice control, îl simți dintr-odată acolo cu ea chiar în inima acelui haos fierbinte și dulce.

Mult timp după aceea, Mack se mișcă, o ridică de pe birou și o scoase din birou în brațe.

Cady se cuibări relaxată la pieptul lui.

– Unde mergem?

– Să căutăm un pat.

– Bună idee. Îl mușcă ușor de lobul urechii. E mult mai confortabil. Se opri o secundă, când își dădu seama că Mack începuse să urce pe scările de pe hol. Chiar ai de gând să urci scara cu mine în brațe?

– Până sus, chiar de-o fi să-mi dau duhul.

– N-aș vrea să se întâmple una ca asta. Pot să merg și singură, zău că pot.

– Te cred. Dar e vorba de o provocare aici. Știi tu cum sunt bărbații când au de-a face cu o provocare.

Ajunsese pe a treia treaptă și nici măcar nu gâfâia încă. Cady își putea da seama că înainta cu ușurință. Își trecu degetul de-a lungul umărului lui.

– Ești în formă bună.

– Pentru vârsta mea, vrei să spui? Ajuns la etaj, Mack se opri câteva clipe să-și tragă răsuflarea. Vai, mulțumesc mult.

– Ești într-o formă excelentă pentru orice vârstă, murmură ea, cu glas răgușit.

– Apreciez părerea pe care o ai. Intră în dormitor, o lăsă pe pat și se prăbuși peste ea cu un geamăt sincer. Dar acum, că am făcut față provocării, data viitoare s-ar putea să te las pe tine să mă cari până aici.

Data viitoare. Cady se întrebă cum să interpreteze asta. O remarcă relaxată, negândită? Un indiciu că se aștepta ca acest aranjament confortabil să dureze pe toată perioada relației lor profesionale? Sau făcea referire la posibilitatea unei relații de durată?

Lipindu-și fața de umărul lui, hotărî că cel mai indicat ar fi fost să nu se lanseze în speculații. Nu în seara asta. Dacă începea să-și facă griji pentru viitor, avea să-și iasă din minți mai mult ca sigur. Nu voia ca nimic să strice orele care-i despărțeau de zorii zilei.

Putea să lase căderea nervoasă pe mai târziu.

capitolul 20

Sunetul profund și pătrunzător al soneriei de la intrare o trezi, cu o invazie iritantă de adrenalină. Se ridică în capul oaselor, clipind, și încercă să se orienteze. Lumina dimineții, filtrată printr-o perdea de nori și de ploaie ușoară, se strecura prin fereastra care încadra panorama familiară a golfului și a orașului din depărtare.

Ceea ce nu-i era familiar era dormitorul în care se afla. Camera lui Mack. Nu cea în care dormise ea de când se instalase în vilă.

Soneria se auzi din nou, de data aceasta și mai insistentă. Lângă ea, Mack mârâi câteva cuvinte neinteligibile și împinse pătura de pe el.

– Mă duc eu, zise.

Se dădu jos din pat și întinse mâna după pantaloni. Cady se lăsă pe pernă și-și permise să se răsfețe cu imaginea corpului lui gol. Își dădu seama că avea un spate foarte frumos. Ca sculptat.

Nu putu să se bucure de această priveliște mult timp. Imediat ce-și trase blugii, Mack porni spre ușă, fără șosete și cu pieptul gol. Ieși pe hol și se făcu nevăzut.

Cady îi auzi pașii pe scară și apoi cum deschise ușa din față.

– *Tati.* Vocea feminină deveni mai puternică, cu accente îngrijorate. Ce se-ntâmplă? Doamna Thompson mi-a spus că azi vine un agent imobiliar să se uite la casa noastră. Cum ai putut să faci una ca asta?

Fiica lui Mack. Cady ieși de sub pătură, se ridică și luă halatul care sfârșise aruncat pe podea, lângă pat. Când fu gata, ieși în grabă pe palier și se uită la ce se petrecea jos.

Mack și fata lui erau pe holul din față.

– Ce cauți aici, Gabriella? întrebă Mack.

– Am sunat-o pe doamna Thompson. Voiam s-o rog să-mi trimită o geacă pe care am uitat-o data trecută când am venit acasă. Mi-a zis că azi voia să facă un pic de curățenie, pentru că tu stabiliseși cu un agent imobiliar să vină să vadă casa. Nu mi-a venit să cred.

– Cum ai ajuns aici? întrebă Mack, calm.

– Am luat autobuzul din Santa Cruz până la San Francisco, după care feribotul... Gabriella se întrerupse, uitându-se fix la Cady. Tu cine ești?

– Bună dimineața. Cady îi zâmbi. Ochii Gabriellei semănau foarte mult cu ai lui Mack, îi era imposibil să nu zâmbească. Eu sunt Cady Briggs.

– A, tu ești. Pe chipul drăguț al Gabriellei se întipări o expresie chinuită de suferință și de furie. Tu ești experta aia care a dat-o în bară cu jobul pentru Notch și Dewey. E numai vina ta.

– Gabriella. Mack articula cuvintele cu calm, pe un ton autoritar. Ajunge. Ia un loc în living. Eu și Cady ne îmbrăcăm, apoi o să luăm împreună micul dejun și putem să stăm de vorbă pe larg.

Gabriella își încleștă pumnii.

– De ce să stau eu la masă cu amanta ta?

– Am zis gata, Gabriella. Ia loc și controlează-te. Ești prea mare pentru asemenea crize de personalitate.

Cady tresări, dar nu spuse nimic. Își reaminti că nu era fiica ei și că nu era cazul să intervină.

– Ai făcut-o din cauza ei, nu-i așa? În glasul Gabriellei se simțeau lacrimile pe care abia și le reținea. Vinzi casa noastră pentru că ai o aventură cu ea. E vreuna dintre nebuniile alea prin care trec bărbații când ajung la criza vârstei mijlocii?

– Așază-te. Mack se întoarse către scări. Ți-am zis, vorbim mai târziu.

– Cum ai putut, tati? Cum ai putut să scoți casa noastră la vânzare?

Mack nu-i răspunse. Începu să urce treptele, câte două odată. Când ajunse sus, trecu pe lângă Cady. Avea maxilarul încleștat.

– Îmi pare rău pentru asta, murmură încet, oprindu-se în ușa dormitorului. Mereu las vorbă acasă unde pot fi găsit, dacă are nevoie de mine.

– Bineînțeles. E și normal. Nu-ți face probleme.

La parter, Gabriella intră cu pași apăsați în living și dispăru din câmpul lor vizual.

– E o domnișoară încântătoare, Mack.

– Momentan se poartă ca o puștoaică răsfățată.

– Indiferent de vârstă, pentru orice copil e șocant să descopere că părinții au o viață sexuală.

– Aici nu este vorba de viața mea sexuală. Problema e casa.

– În fine... Cady începu să meargă către dormitorul ei. Cu permisiunea ta, mă duc să mă îmbrac și eu. Dar cred c-o să vă las să luați micul dejun fără mine, dacă nu te deranjează.

– Nu. Vreau să fii și tu de față.

– O să fie ciudat.

Mack făcu o strâmbătură.

– Ai dreptate. Ce dracu' era în mintea mea? Nu e corect să-ți cer să asiști la o scenă neplăcută, față în față cu o copilă temperamentală. Mă ocup eu de Gabriella. E fiica mea, nu a ta.

Cady șovăi.

– Să nu fii prea aspru cu ea, Mack. În mod clar, este foarte supărată. Și e la o vârstă dificilă.

– Ei bine, am o veste pentru tine. În calitate de părinte, pot să te asigur că toate vârstele sunt dificile.

Pe chipul lui Cady trecu o umbră nostalgică. „În calitate de părinte." Ea nu putea spune așa ceva.

– Dintre noi doi, tu ai experiență în domeniu, așa că n-o să te contrazic. Totuși, promite-mi că o să fii blând cu ea. În calitate de *femeie*, pot să-ți spun că suferă

cu adevărat și că probabil îi e un pic frică de ce-i va rezerva viitorul.

Expresia lui nu se îmblânzi prea mult, dar ochii i se mai înseninară oarecum.

– Bine, o să țin cont de asta.

Apoi Mack închise ușa.

Cady porni către camera ei. Pusese mâna pe clanță când ceva o făcu să se oprească și să se uite din nou către capătul scărilor.

Gabriella se uita la ea din cadrul intrării arcuite în living. Avea chipul îmbujorat și încordat de furie.

Urmându-și impulsul de moment, Cady luă mâna de pe clanță și porni către scară. Era conștientă că, cel mai probabil, nu era cel mai înțelept lucru pe care ar fi putut să-l facă. Nu era problema ei. În cel mai bun caz, ea și Mack aveau o aventură pasageră. Două vapoare care se întâlnesc în noapte pe oceanul nemărginit.

Se crispă în sinea ei. Bine, poate că nu avuseseră o aventură de-o noapte. Dar în mod clar relația lor nu putea fi descrisă ca fiind serioasă. Nu era ca și cum urma să aibă un rol permanent în viața lui Mack și a Gabriellei. Era mai bine să nu se bage în problemele lor. Să-i lase să-și rezolve singuri neînțelegerile.

Când Cady ajunse la parter, Gabriella nu schiță nici o mișcare. Stătea nemișcată, fixând-o cu o privire sumbră și plină de resentimente, cu umerii lăsați, brațele strânse la piept și obrajii uzi de lacrimi.

– Gabriella? Cady preferă să vorbească destul de încet. Ai vrea să vorbești cu mine între patru ochi?

– De ce-aș vrea să vorbesc cu tine? Nu avem nimic de discutat.

– Nu sunt de acord. Din câte se pare, pe amândouă ne interesează binele tatălui tău.

– Lasă-l în pace. E numai vina ta. Știam eu că s-a întâmplat ceva la ultimul job, *știam eu*.

– De ce-ți faci atâtea griji pentru asta?

Gabriella deveni și mai tensionată.

– Nu-mi fac griji. N-o să se țină după tine prea mult. Niciodată nu ajunge să aibă vreo relație serioasă cu femeile.

– Din cauza ta?

– Din cauza *mamei* mele.

– Ba nu, spuse Cady. Nu cred că e așa.

– A iubit-o.

– Da, bineînțeles c-a iubit-o.

– De unde știi asta?

– Nu-i greu de remarcat.

Pentru o secundă, Gabriella păru uluită.

– De ce să fi vorbit despre mama cu tine? Niciodată nu vorbește despre ea cu tipele cu care are câte-o aventură de o noapte.

– Poate că mi-a povestit despre ea pentru că și eu i-am spus una-alta despre prima mea căsătorie. Cady trecu pe lângă ea și intră în bucătărie. Cred că pasionații de psihologie și chestii de-astea numesc asta „împărtășirea experiențelor". Ce e chestia asta cu agentul imobiliar?

– Știi bine ce e. Evident fără nici o urmă de entuziasm, Gabriella veni după ea. A început să vorbească despre vânzarea casei imediat după ce s-a întors de la jobul ăla pe care l-ai distrus tu.

Cady luă ceainicul și se duse la chiuvetă, să îl umple.

– Gabriella, vorbele tale nu se leagă. Tocmai ce mi-ai spus că tatăl tău nu stabilește relații serioase cu femeile cu care se vede. Acum îmi spui că am suficientă influență asupra lui să-l oblig să-și scoată casa la vânzare? Ca să știi, nu mă ocup cu afaceri imobiliare.

– Dacă asta se vrea o glumă...

– Nu contează. Cady puse ceainicul pe aragaz și dădu drumul la foc. Vrei o cană de ceai?

– Nu.

Cady luă un pachet de chifle.

– Vrei una?

– Nu.

– Bine. Scoase o chiflă din pachet, o tăie în două și băgă ambele bucăți în prăjitorul de pâine.

Gabriella îi urmărea mișcările, cu o iritare prost camuflată.

– Tata a zis că ieșim să mâncăm.

– Tu și tatăl tău puteți să luați micul dejun împreună. Eu o să mănânc aici. Aș prefera să nu mă bag în certurile voastre de familie.

– Eu și tati nu ne certăm. Niciodată. Buza inferioară a Gabriellei tremura. Cel puțin nu pentru chestii importante ca asta.

Cady aprobă cu o mișcare din cap.

– Probabil pentru că, de obicei, tatăl tău se dă peste cap să te facă pe tine fericită.

Gabriella îi aruncă o privire sălbatică.

– Ce vrea să însemne asta?

– Mai nimic. Cady luă niște cremă de brânză din frigider. Am și eu o curiozitate... tu ce faci ca să-l faci pe el fericit?

Urmară câteva clipe de tăcere uluită din partea Gabriellei, care apoi ripostă:

– Nu mai întoarce lucrurile în așa fel încât să pară că-l manipulez, șuieră tânăra. Nu e cazul.

– Așa ceva poartă numele de învinovățire pasivă și, nu știu de ce, am impresia că te pricepi foarte bine la chestia asta.

Gabriella păli.

– De ce spui asta? Nu e adevărat. Nu încerc să-l fac să se simtă vinovat.

– De ce crezi că a scos casa la vânzare?

– Nu *știu*. Tonul Gabriellei era încărcat de suferință acum. Se întâmplă ceva cu el. De la un timp se poartă ciudat și totul s-a înrăutățit și mai tare după ce l-ai angajat drept consultant la ultimul proiect.

– Poate că face același lucru pe care-l faci și tu la facultate.

Gabriella se holbă la ea.

– Același lucru? La ce te referi?

– Își vede de viața lui.

Urmă o tăcere de scurtă durată, goală.

– Dar de ce trebuie să vândă casa ca să facă asta? întrebă Gabriella.

– Nu știu.

Ceainicul dăduse în fiert și aburul șuiera. Cady îl luă de pe foc și începu să toarne apa fierbinte în cel de porțelan. Pusese suficient ceai pentru două persoane.

- Dar noi suntem două fete deștepte. Dacă ne punem capul la contribuție, reușim noi să aflăm.

Mack se uită la bărbatul care-l fixa din oglinda de deasupra chiuvetei de un alb strălucitor și se întrebă cum avea să-i explice Gabriellei cum stăteau lucrurile. Adevărul era că nu-și putea explica nici lui asta. Dar, cumva, știuse că urma să vină și ziua asta. Nu bănuise și când avea să se întâmple asta.

Viața nu stă pe loc, indiferent cât de mult te străduiești să o păstrezi neschimbată. Nu putea decât să spere că, într-o bună zi, Gabriella urma să înțeleagă asta.

Între timp, discuția care îl aștepta n-avea să fie plăcută. În trecut, nu-i fusese deloc greu să-și păstreze relațiile departe de fiica sa, în fundal, mai ales pentru că nu simțise niciodată o dorință puternică de a face din ele centrul existenței sale. Dar lucrurile stăteau altfel cu Cady. Se îndoia că putea exista vreun bărbat care să țină o femeie ca ea ascunsă pentru prea mult timp.

Se lăsă peste chiuvetă și se spălă pe față cu apă rece.

- N-o să se însoare cu tine, să știi. Gabriella stătea în picioare, lângă fereastră. N-a avut niciodată asemenea gânduri cu femeile cu care se încurcă.

Cady duse două cești cu ceai pe masă și le așeză cu grijă.

- S-ar putea să te surprindă, dar nu mă consider una dintre „femeile cu care se încurcă".

Gabriella ridică dintr-un umăr, într-o mișcare de sfidare.

- Crezi că lucrurile stau altfel cu tine?

- Îhm.

Gabriella se întoarse către ea.

- De ce?

Cady se întoarse la blatul de bucătărie, să ia chiflele.

- Probabil pentru că eu nu sunt o persoană lipsită de încredere în mine. Sigur nu vrei și tu ceai? Am făcut suficient pentru amândouă.

Gabriella se uită urât la ceașcă, șovăi câteva momente, după care făcu doi pași către masă. Luă băutura și se întoarse la fereastră, de unde supraveghea peisajul de afară.

- Dacă te consolează cu ceva, continuă Cady, eu și tatăl tău nu am discutat despre căsătorie.

Gabriella îi aruncă o căutătură cercetătoare după care, aparent mai îmblânzită, își întoarse atenția către priveliștea de afară.

- Hai să vorbim despre casă. Cady luă în mână ceașca rămasă pe masă. Tu prima. De ce crezi că o s-o scoată la vânzare?

Gabriella strânse mai tare ceașca pe care o ținea în palme.

- Nu știu. Știu doar că are legătură cu tine.

- Nu cred. Cady privi conturul rigid al umerilor Gabriellei. Cred mai degrabă că are legătură cu tine.

- Cu mine? Dar eu nu vreau s-o vândă!

- Cum e casa voastră, Gabriella?

- Cum e?

- Da... câte dormitoare are? Bucătăria este mare sau mică? Aveți și grădină?

Gabriella ezită, apoi răspunse:

- Patru dormitoare. Două băi. Tonul i se mai îmblânzi: Avem o bucătărie mare, de modă veche. După ce a murit mama, eu și tata găteam împreună în ea. Și grădina e uriașă. Avem o groază de arbuști, flori și o peluză. Acolo mi-am ținut petrecerea de absolvire a liceului.

- Din ce spui, cred că e foarte frumoasă.

- Chiar este. E căminul nostru.

- Din câte-mi spui, îmi dau seama că poate părea cam goală fără tine.

Gabriella tresări și își înălță rapid capul.

- Vin mereu acasă în vacanțe.

- Dar în restul timpului tatăl tău stă acolo singur?

Maxilarul cu contur feminin al Gabriellei se încordă într-un mod care trăda încăpățânare și îi amintea vag de Mack.

- Îi place așa.
- Ești sigură?
- Acum călătorește mai mult. Glasul Gabriellei căpătă o notă defensivă. Așa că nu e singur acasă tot timpul, dacă asta vrei să zici. Și seara are întâlniri. Cu *o groază* de femei. Dar nimeni deosebit.
- Și totuși, o să vii din ce în ce mai rar de-acum încolo, nu? Într-un final, o să termini facultatea. Și-o să te angajezi. O să-ți faci viața ta. Probabil că o să te măriți și-o să-ți clădești propriul cămin. N-o să mai locuiești efectiv în casa aia mare, nu-i așa? Pur și simplu, ăsta e mersul vieții.
- Nu înțelegi.

Cady sorbi încet din ceai, după care lăsă ceașca mai jos.

- Eu locuiesc singură.
- Și?
- În mare parte din timp, e bine. M-am obișnuit așa. Vezi tu... am locuit mereu singură în apartamentul ăla. Se opri o clipă, apoi reluă: Am o groază de spațiu.
- O groază de spațiu?
- Nu am amintiri care să aglomereze locul. Nu dau nas în nas cu imaginea unei fetițe care se ascundea după canapea ori de câte ori intram în încăpere. Nu trebuie să împart bucătăria cu amintirea cuiva care mă ajuta la gătit și spăla vasele după masă. Nu am o grădină unde să ies și să mă gândesc cât de frumoasă a fost fiica mea în ziua în care a sărbătorit absolvirea liceului chiar acolo.

Ceașca Gabriellei se opri undeva la jumătatea drumului către gură. Se întoarse către Cady, cu o expresie uluită.

- Fantome și amintiri? Crezi că asta înseamnă casa noastră pentru tati?

Cady o fixă cu calm.

- De ce nu-l întrebi pe el?

*

Ceva timp mai târziu, Mack se urcă la volanul mașinii, iar Gabriella se strecură pe scaunul din dreapta.

- Nu trebuie să mă duci cu mașina tocmai până în Santa Cruz, îi spuse. Pot să iau autobuzul.
- Nu-i nici un deranj. Mack ieși cu spatele de pe aleea vilei. Am ceva de rezolvat cu un client care locuiește pe munte. O să ne oprim pe la el în drum.

Cady stătea pe marginea aleii și le făcea cu mâna. Mack coborî geamul lateral.

- O să mă întorc înainte de cină, îi spuse.
- Bine, răspunse ea. Ai grijă la drum.

Dumnezeule mare! Vorbeau ca un cuplu căsătorit de ani buni, nu?

Mack își zâmbi în barbă, în ciuda tensiunii care emana dinspre fiica lui, și intră pe drumul îngust.

Lângă el, Gabriella privea drumul cu o atenție concentrată. Pe tot parcursul micului dejun, fusese nefiresc de tăcută.

Când coborâse de la etaj, Mack se așteptase la o furtună de lacrimi și de acuze. În loc de asta, fusese întâmpinat doar de o tăcere tensionată. Ghidându-se după expresia de pe chipul lui Cady, nu se lansase într-o predică.

- Este diferită, nu-i așa? rosti Gabriella. Nu-i precum celelalte.
- Nu, răspunse Mack. Nu e.
- O să te însori cu ea?

Ceva în inima lui se încordă.

- Nici măcar nu ne-am apropiat de subiectul căsătoriei.
- Exact asta a zis și ea.
- Păi... așa e.

Gabriella își mușcă buza inferioară.

- Și mi-a mai zis să te întreb ceva.
- Ce anume?

Tânăra trase aer adânc în piept și păru să se pregătească pentru o adevărată încercare.

- Vinzi casa pentru că este plină de fantome și de amintiri?

Un timp, Mack nu spuse nimic, gândindu-se bine cum stăteau lucrurile.

- N-aş merge până acolo încât să spun c-ar fi vorba de fantome. Da, sunt o mulţime de amintiri. Frumoase. Dar nu sunt legate neapărat de casă. O să le iau cu mine când o să plec.

Gabriella îşi băgă mâinile adânc în buzunarele jachetei împletite şi îşi aţinti privirea înainte, prin parbriz.

- Nu înţeleg. Dacă nu te deranjează amintirile, de ce simţi nevoia să pleci?

- Nu ştiu sigur cum să-ţi explic. Dar am început să cred că, poate, amintirile vechi sunt ca tablourile de pe pereţii unui muzeu. Câteodată trebuie să le muţi din loc, să le expui altfel, într-un alt mediu.

- De ce?

- Ca să faci loc pentru unele noi.

Gabriella se uită la el.

- Şi asta înseamnă că dai uitării amintirile de altădată?

- Niciodată, răspunse Mack. Marile opere de artă nu sunt niciodată date uitării.

Gabriella aşteptă până ce Mack deschise poarta şi se urcă din nou în maşină. Privi cu destulă curiozitate aleea îngustă şi brăzdată de făgaşe care ducea la cabana în formă de A.

- Cine locuieşte acolo? întrebă.

- Un tip pe care-l cheamă Ambrose Vandyke. Colecţionează armuri vechi.

Tânăra întoarse capul către tatăl ei.

- El este tipul care deţine coiful lui Dewey şi al lui Hotch, nu?

- Exact. Mack schimbă viteza cu una mai mică. Şi este şi un fel de geniu informatic. S-a retras din activitate anul trecut. Mi s-a părut că se cam plictiseşte în ultima vreme.

Parcurse aleea cu mare atenţie. Când, în sfârşit, opri maşina, îl văzu pe Ambrose, care îi aştepta în uşă. Vandyke îşi prinsese părul lung într-o coadă. Purta jeanşi şi o bluză de bumbac pe care apărea imaginea unui tocilar pe o placă de surf, cu un computer în mână.

- Salut, Mack. Ambrose coborî treptele cu voioşie, să-i strângă mâna lui Mack. Mă bucur c-ai sunat. Îmi pare bine să te văd din nou.

- Şi eu pe tine.

Mack îi urmări figura când Gabriella îşi făcu apariţia, de cealaltă parte a maşinii.

- Aş vrea să ţi-o prezint pe fiica mea, Gabriella. E la facultate, în Santa Cruz.

- Nu, zău! Chipul lui Ambrose se lumină. Ajung des prin oraş. În drum spre plajă.

- Da?

Gabriella zâmbi pentru prima oară în ziua respectivă.

- De fapt, mă gândeam să mă înscriu la nişte cursuri, la universitate. M-am retras din activitate de ceva vreme şi... nu poţi să faci surfing la nesfârşit, nu?

- Îmi dau seama că poate deveni monoton.

- Da, păi... haideţi, intraţi. Cu un aer stângaci, Ambrose îi invită să intre. Am făcut nişte ceai.

Gabriella intră înaintea lui Mack. Când văzu grămada de metal vechi dintr-un colţ al încăperii, se opri brusc.

- Ce armură grozavă! rosti, cu preţuire plină de respect în glas.

Ambrose se aruncă asemenea unui rac şi chiar se bâlbâi:

- Mu-mulţumesc.

Gabriella îl învălui în zâmbetul ei superb.

- Îmi plac la nebunie armurile vechi.

Ambrose îi adresă o privire fixă, ca de căprior prins în lumina farurilor.

- Şi mie.

Mack îşi dădu seama că situaţia era de-a dreptul stânjenitoare. Era timpul să schimbe subiectul.

- Şi... ia zi, Ambrose, ce părere ai de oferta pe care ţi-am făcut-o la telefon?

Ambrose îşi smulse privirea de la Gabriella cu un efort cât se poate de evident. Pe chipul lui inteligent sclipea o expresie de interes surescitat.

- Ei, omule, ţi-am spus în seara aia în care mi-ai salvat viaţa că-ţi rămân dator. Vorbeam serios. În plus, chestia asta cu consultanţa pare interesantă. Nu e ca şi cum

aş avea altceva de făcut în afară să merg la plajă. În ultima vreme, singurul moment agitat din viaţa mea a fost în noaptea aia, când tipii ăia au încercat să-mi fure armurile.

- Deci eşti interesat, da?
- Glumeşti, nu? Când încep?
- Azi, îi răspunse Mack.

Mack avusese clar dreptate într-o privinţă: misiunile de supraveghere erau îngrozitoare.

Nu era vorba numai de plictiseală, îşi dădu seama Cady în timp ce începea încă o schiţă a străzii din faţa apartamentului lui Jonathan Arden. Era şi grija permanentă că urma să vină cineva să o întrebe dacă era, într-adevăr, pictoriţă.

Până acum, doi puşti se opriseră lângă ea, să o întrebe dacă nu voia să le facă portretele, iar un bătrân se interesase dacă n-ar fi vrut să-i deseneze pudelul. Cady refuzase politicos ambele propuneri, explicându-le că participa la un curs şi că peisajul stradal reprezenta tema.

Două ceasuri şi jumătate de schiţat şi reschiţat aceleaşi uşi, acoperişuri şi trotuare nu reuşiseră să îmbunătăţească aspectul general al tabloului. Disperată, începuse să treacă la o viziune mai abstractă, dar, examinându-l obiectiv, fu nevoită să recunoască faptul că nu era decât o aglomerare de linii frânte şi de imagini distorsionate. Pe de altă parte, nu se mai pretinsese niciodată artistă până acum. Era prima ei zi ca pictoriţă, la ce se putea aştepta?

De cealaltă parte a străzii, uşa garajului care se afla la subsolul blocului mic unde locuia Arden se puse în mişcare. În spatele grilajului cenuşiu care se ridica încet aştepta un Ford mititel, dornic să pornească la drum. Imediat ce se întâmplă, ţâşni pe stradă. Şoferul se îndepărtă repede, fără să aştepte să se asigure că uşa se închisese în urma lui.

Grilajul se lăsă înapoi. Într-un final. Încet-încet. Lăsând la dispoziţie suficient timp pentru cineva să se poată strecura pe sub el fără să fie observat.

Cady înţelese cum reuşise Mack să pătrundă în clădire fără să recurgă la metodele inerente ale intrării prin efracţie şi se întreba dacă ar fi fost cazul să recurgă şi ea la aceeaşi tactică. Problema era că accesul în garaj nu însemna că urma să poată pătrunde şi în apartamentul lui Arden. N-ar fi obţinut nimic din ce nu descoperise deja Mack. Asta dacă nu era dispusă să se uite din nou prin gunoiul locatarilor, ceea ce părea total inutil.

Cu cât stătea mai mult aici, pe trotuar, cu atât îşi punea mai mult la îndoială impulsul de a lua feribotul pentru a ajunge în oraş, după ce Mack şi Gabriella plecaseră. Nu pornise de la vilă cu acest scop. Ieşise din casă dornică să facă o plimbare, pentru a mai scăpa de neliniştea aceea care cuprinsese din momentul în care rămăsese singură. Avea mintea plină de tot felul de idei inutile, dintre care majoritatea se puneau cap la cap în nişte întrebări fără răspuns. Amintirile nopţii petrecute în braţele lui Mack se războiau cu îngrijorările legate de relaţia cu fiica lui şi cu propriile incertitudini despre ce o aştepta în viitor. Se trezise că gândurile i se învârteau în cercuri din ce în ce mai mici, până ce conştientiză primele simptome ale unei stări de anxietate. Abia după ce se trezise că ajunsese lângă scena pentru carnaval îşi aruncase privirea de cealaltă parte a golfului şi se hotărâse cum avea să-şi petreacă ziua. Singura informaţie clară de care dispuneau în ancheta aceasta era că Jonathan Arden era un escroc cu multe secrete de apărat. Şi era de bun-simţ că trebuia să-l ţină sub observaţie. Nu se ştia ce ar fi putut afla. Din perspectiva prezentului, nu putea spune decât că această idee i se păruse bună la momentul acela.

Lăsă jos blocul de desen şi creionul, după care luă ultimul sfert de sendviş cu ton pe care-l cumpărase mai devreme de la magazinaşul din capătul străzii. Îi era foarte sete, iar tonul destul de sărat nu o ajuta deloc, însă nu îndrăznea să consume lichide. Unul dintre marile dezavantaje ale muncii de supraveghere, descoperise între timp, era că nu aveai mereu în apropiere o toaletă publică. Se dusese deja o dată pe ziua respectivă până în capătul străzii, să folosească toaleta unui

restaurant. Chelnerul se purtase foarte frumos, însă nu voia să atragă atenția asupra ei ducându-se acolo pentru a doua oară.

Camionul cu marfă se opri în dreptul blocului lui Arden chiar când Cady termina de mestecat ultima bucățică de sendviș. Privi fără prea mare interes cum șoferul se dădu jos, luă un mic teanc de cutii din spate și se duse către intrare. Apoi apăsă pe butonul interfonului. Cineva din interior îi răspunse. Ușa se deschise și șoferul pătrunse în bloc.

Din punctul ei de observație, Cady îl urmări cum se duce la două uși diferite. La prima îi deschise o femeie în vârstă, cu bigudiuri în păr. Părea dornică să flecărească puțin cu el. Când, în final, șoferul reuși să se desprindă de apartamentul ei, o porni pe coridor până în capătul opus.

Se opri în fața apartamentului lui Jonathan Arden. Când sună la ușă, nu primi nici un răspuns. Mental, Cady remarcă faptul că și ea ar fi putut să-i spună că nu era acasă. După o secundă, îl văzu pe șofer citind ceva pe partea din față a cutiei. Descoperi cu satisfacție că nu avea nevoie de semnătură de primire, așa că o lăsă pe prag.

Un colet pentru Jonathan Arden.

Suficient cât să-i ațâțe curiozitatea. Îl urmări pe șofer cum iese, se urcă din nou la volanul camionului și intră din nou în trafic. Cady își spuse că acum totul ținea de noroc. Dacă Arden se întorcea înainte ca altcineva să intre prin garaj, n-avea să aibă ocazia de a vedea ce anume i se lăsase la ușă. Dar, pe de altă parte, dacă vreo mașină a unui alt locatar intra sau ieșea din garaj înainte ca el să se întoarcă, ar putea să intre în clădire și să arunce o privire la conținutul coletului.

Porni cu pași lenți pe trotuar, încercând să dea impresia că nu făcea altceva decât să caute un unghi mai bun pentru schițele ei. Chiar când trecu pe lângă ea, ușa garajului se urni cu zgomot. Cady trase aer în piept și-și continuă deplasarea. În spatele ei, o mașină ieși din garaj, șovăi pentru scurt timp la intrarea pe drum, după care porni către colț.

Ușa garajului scârțâi din nou. Când se uită peste umăr, Cady observă că încă mai era suficient spațiu pentru a se putea strecura pe sub grilajul în curs de închidere.

Dacă se grăbea.

Trase aer adânc în piept și porni în viteză. Reuși să se strecoare pe sub marginea ușii și nu se opri decât înăuntru.

Nimeni nu strigă la ea. Nici un câine nu începu să latre. Și nu se declanșă nici o alarmă.

Grilajul se lipi de beton cu un clănțănit puternic.

Cady rămase în umbră câteva secunde, adunându-și curajul. Apoi o porni către scară.

În timp ce urca treptele de beton, își promise că n-avea să facă altceva decât să arunce o privire rapidă. Era singurul risc pe care și-l putea asuma.

Deschise ușa de la al doilea nivel, încercând să abordeze un aer de persoană care se afla în elementul ei și care nu avea nimic de ascuns. În jur nu se vedea nimeni. Drumul până la ușa lui Arden, în capătul holului, îi păru lung de zece kilometri. Și o obosi ca escaladarea unui munte. La fiecare pas, se aștepta ca vreo ușă să se deschidă și ca un locatar să o ia la întrebări. Când își atinse obiectivul, era tensionată și cu răsuflarea tăiată de efortul susținut.

Își spuse clar că nu era momentul să aibă un atac de panică. Putea oricând să-l facă mai târziu.

După câteva momente care-i părură o adevărată eternitate, ajunse la ușă, se opri și se uită la eticheta de pe colet. Expeditorul era un magazin de costume aflat în cartierul artistic și însuflețit cunoscut sub numele de SoMa, în zona South of Market Street.

Un magazin de costume?

Imediat, curiozitatea spulberă orice simț de precauție. Cady se aplecă, luă coletul și se întoarse în grabă în zona de relativă securitate a scării. Se retrase acolo și urcă până la jumătatea treptelor care duceau la etajul următor. De acolo ar fi auzit pașii oricărei persoane care s-ar fi apropiat, din orice direcție. Cu mare grijă, desprinse banda adezivă a coletului și ridică bucata de carton

care-i servea drept capac. Înăuntru văzu faldurile voluminoase ale unei haine asemănătoare cu o pelerină. Pe ea se afla o mască argintie, care ascundea tot chipul celui care ar fi purtat-o.

Era posibil ca Jonathan Arden să aibă de gând să participe la balul mascat, dar... era destul de improbabil. Asemenea petreceri nu erau prea dese, nici măcar în San Francisco, unde metodele de divertisment treceau uneori de limita excentricității și a scandalosului.

Dar în minte nu-i venea decât un singur eveniment care ar fi necesitat purtarea unui costum. Carnavalul din Phantom Point.

capitolul 21

– Unde naiba ai fost?

Zvâcnirea abia disimulată de furie controlată din glasul lui Mack o făcu să se oprească imediat, pe hol. Cu o mână pe clanță, îl privi cum se apropia cu pași foarte hotărâți.

Cady îi dădu singurul răspuns care-i veni în minte:

– Te-ai întors mai devreme decât mă așteptam.

– Da, evident. Bărbatul se opri la ceva distanță de ea, ca și cum i-ar fi fost frică să o atingă. Te-ai dus în oraș, să vorbești cu Arden?

– Ușurel, Mack. Exagerezi.

Bărbatul făcu un pas pentru a străbate și ultimul metru care-i despărțea și-și puse ambele mâini pe umerii ei.

– Ai încercat să stabilești o întâlnire cu Jonathan Arden, pretinzând că ai fi altcineva?

– Nu. N-am încercat să stabilesc o întâlnire cu Jonathan Arden, nici sub alt nume, nici dându-l pe al meu. Ești mulțumit acum?

Mâinile lui îi strânseră ușor umerii.

– Te-ai întâlnit cu el?

Furia lui Cady se apropia de punctul de fierbere. Ca și cum n-ar fi avut parte de suficientă tensiune în ziua respectivă.

– Nu. Nu m-am văzut cu Arden. Se smulse din strânsoarea lui Mack și încercă să treacă pe lângă el, pentru a înainta pe hol. Dumnezeule mare, ce e cu tine? Te porți ca un soț înfuriat.

– Nu ești obișnuită să dai explicații, nu?

– Nu, nu sunt obișnuită să mă justific. Își lăsă poșeta pe bancheta de epocă și se întoarse pentru a-l fixa cu privirea: Și nici tu. Nu suntem copii, Mack. Care-i problema aici?

– Problema e că ți-am spus să nu te apropii cu nici un chip de Arden.

– Nici măcar nu l-am văzut. Își desfăcu brațele, exasperată. Am stat puțin pe lângă blocul unde locuiește, atâta tot.

– Știam eu. Mack veni din nou spre ea. Când m-am întors și mi-am dat seama că erai plecată, știam că aveai să faci ceva de genul ăsta. Ce naiba e cu tine? Ce credeai că poți să realizezi asumându-ți un risc prostesc ca ăsta?

– Nu sunt subalterna ta, Mack. Nu poți să-mi dai ordine, ai uitat?

– Ce-ai făcut? întrebă el, pe un ton măsurat. Spune-mi exact ce-ai făcut.

Cady își încrucișă brațele la piept.

– Cum stăteam eu acolo, un curier a adus un colet pe care l-a lăsat în fața ușii lui Arden. El nu era acasă. Am intrat în clădire, am luat pachetul, m-am dus cu el pe scări și l-am deschis.

Mack nu schiță nici un gest; stătea pur și simplu și se uita la ea.

– Nu-mi vine să cred, zise într-un final, cu o voce mult prea blândă. Ba da, îmi vine să cred. Ce dracu'...?

– Înăuntru era un costum, continuă Cady repede. Mack, cred că s-ar putea să aibă de gând să vină la carnavalul de aici, din Phantom Point. Am tot căutat legături. Ei bine, asta e una importantă.

– Nu cred.

– E încă o dovadă. Gândește-te astfel: E încă o informație care ne poate ajuta să punem lucrurile cap la cap. Nu-nțelegi? Dacă are de gând să vină la carnaval, s-ar putea să aibă legături mai strânse cu cineva de pe aici

decât ne-am fi închipuit. Mack nu zise nimic. Cady îi împinse ușor bărbia în sus. Nu vreau să ne certăm pentru asta, Mack.

- Nu mă cert. Nu pot. Sunt încă în stare de șoc.

- Ei, în cazul acesta, hai după mine.

Cady se întoarse și porni către celălalt capăt al casei.

În bucătărie era frig. Mack se plimba de colo-colo, cât timp Cady făcu pregătirile pentru cină. Încercase de două-trei ori să înceapă o discuție politicoasă cu el, dar Mack respinsese orice avans. Nu avea dispoziția necesară pentru conversații politicoase. Era nervos.

Ceea ce-l deranja cu adevărat era că ea-i spusese clar că nu avea nici un drept să se enerveze.

În timp ce ea termina de făcut salata, Mack își turnă al doilea pahar de vine și se postă lângă fereastră, privind afară. Își spuse că ea avea dreptate. Se purta ca un soț înfuriat. Cady nu-i datora nici un răspuns. Nu avea nici un drept să-i pretindă ceva. Dar toată logica de pe lume nu-l ajuta să contracareze efectele întârziate ale fricii care-l lovise când se întorsese în după-amiaza respectivă și nu o găsise aici.

- Cum au mers lucrurile cu Gabriella? întrebă Cady.

„Încă o ramură de măslin", își dădu el seama. Poate că era cazul să o accepte. Trebuia să treacă peste incidentul acesta mai devreme sau mai târziu.

- Am stat de vorbă. A fost bine, cred. Se îndepărtă de fereastră. Dar ce i-ai spus de dimineață, până să cobor eu din nou?

Cady luă un cuțit de pe blat.

- Nu prea multe. I-am sugerat pur și simplu să te întrebe de ce vrei să vinzi casa.

Mack cântări aceste cuvinte preț de câteva momente.

- E prima oară când mă întreabă. Înainte, când aduceam vorba despre asta, se enerva și făcea o față de copil gata să izbucnească în lacrimi. Dar azi chiar m-a întrebat pe un ton rezonabil, ca un om matur. O privea cum amesteca uleiul de măsline și oțetul balsamic cu un tel. Și cred că e meritul tău...

- Și i-ai răspuns?

- Am încercat. Făcu o pauză, să ia o înghițitură de vin. Nu sunt sigur că am reușit să-i explic prea bine. Nici nu cred că pot să explic lucrurile pe deplin, nici măcar față de mine. Dar măcar azi m-a ascultat. Este un pas înainte.

- E o tânără inteligentă și te iubește foarte mult. O să fie bine, până la urmă.

- Ăăă... despre chestia cu amanta, rosti Mack într-un final. Îmi cer scuze în numele ei.

- Nu-i cazul, nu m-am supărat.

- Gabriella știe că am mai avut relații în trecut. De obicei o prezentam femeilor cu care mai ieșeam în oraș. Dar mi-am ținut mereu viața particulară destul de departe de ea, dacă-nțelegi ce vreau să spun.

- Cu alte cuvinte, Gabriella nu te-a surprins niciodată în pat cu vreo femeie.

Mack se încruntă.

- Nici pe noi nu ne-a găsit în pat.

- Dar pe-aproape.

- E fată mare. Știe că nu m-am limitat la a mă ține de mână cu femeile cu care am avut relații de-a lungul anilor.

- Dar ai protejat-o mereu, astfel încât n-a fost nevoită să accepte ideea că tatăl ei are o viață sexuală, așa e?

- Unele lucruri sunt intime. Și da, am încercat s-o protejez. Dar adevărul e că mi-a convenit să-mi păstrez relațiile departe de ea.

- Aha. Cred că înțeleg.

Cady se duse la aragaz.

- Ori de câte ori mă apropiam de o femeie, mereu aveam grijă să-i dau de înțeles că nu voiam să mă căsătoresc. De ce naiba încerca să-și explice trecutul? Dacă ea nu simțea că trebuia să-i dea explicații, atunci nici el nu era dator să o facă. Continuă: Și le spuneam clar că n-aveam nici o intenție să o forțez pe Gabriella să accepte o mamă vitregă în viața ei. Consideram că era o abordare corectă față de femeile cu care mă vedeam.

- Dar...?

Mack mai luă o gură de vin.

- Dar acum, privind în retrospectivă, cred că unul dintre motivele pentru care țineam morțiș ca partenerele

mele să înţeleagă că relaţia n-avea să ducă la căsătorie era pentru că aşa îmi era mie mai simplu.

– Simplu.

Mack şovăi.

– Ştii la ce mă refer. Mai puţine bătăi de cap.

– Cu alte cuvinte, nu o protejai numai pe Gabriella, ci şi pe tine însuţi.

Mack expiră încet.

– Poate că da. După cum ţi-am zis, era comod.

Cady puse pastele în apa clocotindă.

– Şi ia spune-mi, Mack, cum a arătat viaţa ta amoroasă în ultimii câţiva ani?

– Nu prea minunat. Am fost părăsit de multe ori.

Chipul ei fu luminat de o doză de amuzament. Apoi izbucni într-un râs sincer, fără nici o rezervă. Mack o ascultă, uluit, apoi începu şi el să zâmbească. Surâsul i se transformă într-un chicotit, după care se trezi că şi el râdea cu gura până la urechi.

Dintr-odată, i se păru că în bucătărie era mult mai cald.

Când Cady se aşeză la masa mică de pe trotuar, Sylvia îşi ridică privirea către ea.

– Ţin să te avertizez de la început. Dacă rămâi aici mai mult de cinci minute, vei fi obligată să iei prânzul cu mine şi cu Eleanor Middleton. O să discutăm despre îndatoririle mele în timpul sărbătorilor carnavalului.

Cady aruncă o privire rapidă în jur, căutând părul argintiu, tuns paj, care era marca distinctivă a lui Eleanor. Încă nu se adunaseră atât de mulţi clienţi să ia masa de prânz. Şi nu zări nimic care să-i dea de înţeles că preşedinta comitetului de organizare se afla prin apropiere.

– Nu-ţi face griji, pot să spun tot ce-am de zis în patru minute şi jumătate, o asigură pe Sylvia. Mie şi lui Mack ne-ar face plăcere dacă tu şi Gardner aţi veni la cină la noi în seara asta. Vrem să discutăm ceva cu voi.

– A, ne aşteaptă marea veste? întrebă Sylvia, pe un ton plin de tensiune.

– Ce mare veste? Cady încercă rapid să-şi dea seama despre ce putea fi vorba. A, te referi la chestia cu logodna. Nu, nu e vorba de asta.

Sylvia se relaxă vizibil.

– Nu putem în seara asta. Avem musafiri... unul dintre cei mai importanţi clienţi ai lui Gardner. Mâine am programate mai multe întâlniri, dar cred că suntem amândoi liberi seara.

Cady şovăi o secundă, întrebându-se dacă să se lanseze direct în subiectul teoriilor ei despre moartea Vestei. Dar faptul că ştia clar că Sylvia avea să fie şocată o făcu să se abţină. Nu erau nici locul, nici momentul potrivit. Asemenea veşti nu puteau fi date fără ceva muncă de pregătire.

– E bine şi mâine-seară, zise fără prea mare entuziasm.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Sylvia, îngrijorată. Pare a fi vorba de ceva serios. E vreo problemă?

Eleanor Middleton apăru înainte ca tânăra să poată da un răspuns. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni largi, bleumarin, cu un aer ştrengar, şi un sacou roşu. Nasturii aurii ai acestuia sclipeau în lumina soarelui.

– Cady dragă! Ce mă bucur să te văd! O să vii la carnaval, nu?

– Ăăă... da, se bâlbâi Cady. Da, o să vin, Eleanor.

– Minunat. Poţi să ne ajuţi pe Sylvia şi pe mine cu înmânarea premiilor pentru cele mai reuşite costume. Va fi tare drăguţ să vă avem pe amândouă pe scenă anul acesta. Un omagiu splendid pentru Vesta, nu credeţi? Mătuşa voastră era o adevărată instituţie aici, în Phantom Point.

„Nu una iubită", completă Cady în gând. „Doar o instituţie, atât."

– Mă bucur să vă ajut în orice fel pot, murmură, forţându-se să adune un dram de entuziasm. Sylvia îi aruncă lui Cady o privire amuzată, care parcă spunea „te-ai ars!" şi care îi arăta mai clar decât orice remarcă faptul că nu mai avea nici o scăpare.

– Minunat. Eleanor desfăcu o servietă de firmă. Comitetul de organizare e ocupat până peste cap anul acesta, pot să vă asigur. Ştiţi, Brooke Langworth a fost

nevoită să își dea demisia acum câteva luni, când starea lui George s-a agravat. Și-i simțim lipsa.

– Am auzit că George e foarte bolnav, spuse Sylvia.

– Din păcate, așa e. Eleanor dădu din cap, cu tristețe. Doctorii nu-i mai dau mult. Trebuie să spun că Brooke nu s-a mișcat de lângă el de câteva luni încoace. Nimeni nu se prea aștepta la asta. Știți, toată lumea credea că s-a măritat cu el pentru banii lui, atâta tot.

Sylvia remarcă, dusă pe gânduri:

– Bani care în curând vor fi ai ei, nu?

Cady și Eleanor o fixară atent. Nici una nu zise nimic.

Eleanor își drese vocea și, cu mișcări precipitate, scoase niște hârtii din servietă.

– Da... Cady, să-ți dau o copie a programului. Premiile vor fi decernate la nouă seara, chiar înainte de focurile de artificii.

– Excelent. O să fiu prezentă. Acum... vă rog să mă scuzați, mă retrag...

– Prostii, i-o reteză Eleanor, pe un ton senin. Trebuie să rămâi să mănânci cu noi. Avem o mulțime de lucruri de discutat. Carnavalul de anul acesta o să fie cel mai elaborat eveniment monden pe care l-a văzut vreodată orașul nostru. Comitetul mi-a dat mână liberă să fac și pe dracu-n patru să iasă totul perfect.

Cady nu reuși să scape decât după mai bine de patruzeci de minute. Când plecă într-un suflet către Chatelaine, Sylvia și Eleanor rămaseră să treacă în revistă planurile pentru înmânarea premiilor pentru cele mai reușite costume.

La galerie nu erau decât doi clienți. Leandra le arăta un tablou din epoca victoriană care înfățișa o scenă din legendele arturiene executată în stilul romanțios al lui Edward Burne-Jones.

Se salută cu Leandra printr-o mișcare discretă din cap, după care porni pe holul scurt până la zona mică de birouri aflată în partea de spate a galeriei. Se opri un pic la ușa băii și se strecură înăuntru. Spațiul mic al băii era gol. Cady își deschise poșeta și scoase o pensulă. Când termină cu retușarea machiajului, apăsă pe butonul aparatului pentru săpun lichid de mai multe ori până să-și dea seama că avea rezervorul gol.

Se aplecă și deschise una dintre cele două uși ale dulapului de sub chiuvetă. Nu descoperi nici un recipient cu săpun lichid, însă remarcă mai multe suluri de șervețele și un teanc mic de săpunuri solide mici, în cutii de carton. Când zări numele hotelului imprimat pe ele, schiță un zâmbet. Amintiri dintr-o vacanță. Luă una dintre cutiuțe și închise ușa. Câteva minute mai târziu, ieși din baie și traversă din nou holul, pentru a se întoarce în sala unde erau expuse articolele scoase la vânzare. Clienții Leandrei plecaseră. Cady aruncă o privire la tabloul cu cavaleri în armuri, înconjurați de domnițe cu o înfățișare eterică.

– N-ai reușit să-l vinzi?

– Nu încă. Pe chipul Leandrei era întipărită o expresie cunoscătoare. Dar ceva îmi spune că o să se întoarcă. Tu ce-ai mai făcut?

– Tocmai ce-am luat prânzul cu Sylvia și cu Eleanor Middleton.

– Distracție pe cinste, nu?

– Lasă glumele. Am fost luată cu arcanul să ajut la înmânarea premiilor pentru cele mai reușite costume de la carnaval.

– Datoria e datorie.

– Când vine vorba de Eleanor Middleton, nu e doar datorie, e un blestem care te ia pe sus și-și înfige dinții în carnea ta. Apropo, nu mai e săpun lichid la baie.

– O să vină firma de curățenie diseară. O să le las un bilețel. Ai găsit rezerva mea pentru situații de urgență de sub chiuvetă?

– Cum să nu? Cine a fost în vacanță în Hawaii?

– Parker m-a dus acolo, acum câteva luni. Zece zile de distracție și soare. A fost minunat.

– Sună minunat. Cady o fixă. Ia spune, care este problema?

Ochii Leandrei se umplură de lacrimi.

– Off, la naiba!

Cady luă o cutie cu șervețele și i-o oferi:

– Să-nțeleg că ai vești de la Dillon?

– M-a sunat aseară. Leandra își suflă nasul, apoi continuă: Ar fi trebuit să-i închid telefonul în nas, dar n-am făcut-o. De ce nu pot să mă dezbar de obiceiul ăsta prost?

Cady se lăsă încet într-un scaun.

– Ce ți-a zis?

– Chestiile obișnuite. Leandra înghiți în sec, aruncă șervețelul mototolit într-un coș de gunoi și întinse mâna după un altul, zicând: Că s-a schimbat. Că vrea să încercăm din nou.

– Leandra, ascultă-mă atent. Crezi că Dillon e cumva periculos?

– Periculos? Leandra părea a fi sincer uluită. A, nu, nu mi-ar face niciodată rău, dacă la asta te referi.

– Ești sigură?

– Total. Leandra aruncă și al doilea șervețel la gunoi. Doar că pentru mine a devenit un obicei toxic.

– I-ai spus lui Parker că Dillon încearcă să se întoarcă în viața ta?

– Nu. În nici un caz. Și-ar face o mie de griji. Leandra se așeză, moale și deprimată, pe scaunul ei. E problema mea. Vreau să o rezolv singură. Sunt o femeie în toată firea. Pot să mă dezvăț să-mi placă băieții răi.

Cady intră în birou și se sprijini de marginea mesei de lucru.

– Ce e? întrebă Mack, fără să se deranjeze să-și ridice privirea de la monitorul plin de informații.

– Mă întrebam... acum, că-i plătești serviciile lui Ambrose Vrăjitorul informatic, crezi că ne-ar putea ajuta cu o verificare a lui Dillon Spooner?

La asemenea idee, Mack își ridică imediat ochii la ea.

– Probabil că da. De ce?

– Dillon a sunat-o de multe ori pe Leandra de la înmormântare încoace. Face presiuni asupra ei să-i mai acorde o șansă. Eu și Sylvia ne facem griji c-ar putea să înceapă să o urmărească. Mă gândeam că poate ai avea tu cum să afli dacă are antecedente de genul ăsta.

– Chiar îți faci griji legate de tipul ăsta?

– Nu știu ce să mai cred. Nu-l cunosc prea bine. Tot ce-ți pot spune sigur e că nimeni din familie nu-l prea are la inimă. Toți cred că s-a însurat cu Leandra ca să beneficieze de relațiile ei în lumea artei și să trăiască pe banii mătușii Vesta. Era dedicat trup și suflet picturii. Mult prea dedicat pentru a se deranja să se țină serios de o slujbă adevărată.

Mack cântări câteva secunde cele auzite.

– Dedicat sau obsedat?

– Nu știu sigur, recunoscu Cady. Tocmai de-asta îmi fac atâtea griji.

Mack dădu aprobator din cap.

– Să văd ce putem afla eu și Ambrose despre el. Dar, chiar dacă Spooner n-a mai urmărit obsesiv pe nimeni până acum, asta nu înseamnă că n-o să se apuce acum.

Nu fu nevoie de mult timp. Ambrose sună o oră mai târziu, cu rezultatele cercetării.

– N-am găsit nimic, zise acesta.

– Nimic?

– Nimic-nimic. Tipu' nu are cazier, n-a apărut niciodată în fața instanței. N-a luat nici măcar o amendă pentru viteză.

– Ai mai dat de ceva interesant?

– Păi... profesional vorbind, lucrurile arată dubios, ca să mă exprim frumos. Din câte am văzut eu, a avut mai mult de douăzeci de slujbe cu jumătate de normă în ultimii câțiva ani. De fiecare dată, același lucru. Lucrează câteva luni, după care-și dă demisia.

– N-a fost concediat?

– Nu, am verificat. Spooner e un angajat model atâta timp cât are chef să lucreze, dar când se plictisește, pleacă fără să anunțe dinainte.

Mack luă un pix.

– Ai adresa lui actuală?

– Sigur că da. Locuiește în San Francisco. În momentul de față lucrează cu jumătate de normă la un magazin de materiale pentru artiști.

Două ore mai târziu, Dillon Spooner deschise ușa apartamentului său de la mansardă. Era un bărbat

zvelt, de aproape treizeci de ani. Avea părul ras complet, ceea ce atrăgea atenţia asupra pomeţilor săi bine conturaţi. Cămaşa de denim şi jeanşii erau pătaţi de vopsea. În mână avea o pensulă cu perii înmuiaţi într-un pigment de culoarea sângelui.

- Cine dracu' eşti? întrebă.

- Mack Easton. Sunt un prieten de-al Leandrei.

- De-al Leandrei? Dillon părea ca lovit în moalele capului. E bine? S-a întâmplat ceva cu ea?

- Uşurel. E bine, Spooner. Vreau doar să stăm de vorbă câteva minute. Pot să intru?

- De ce? întrebă Dillon, suspicios.

- Vreau să discutăm despre Leandra.

Dillon şovăi câteva momente, apoi zise:

- Bine.

Puţin timp după aceea, Dillon îi întinse lui Mack o cană murdară de pete de vopsea, plină cu cafea foarte tare.

- Ştiu că rudele ei cred că am încercat să trăiesc pe spinarea ei, îi spuse. Şi cred că, din afară, oricine ne-ar fi văzut ar fi crezut asta. Toţi ar fi fost mult mai mulţumiţi dacă mă angajam în cine ştie ce birou. La naiba, mătuşă-sa chiar s-a oferit să mă angajeze la Chatelaine. Şi chiar am lucrat acolo. Un timp.

- Şi ce n-a mers?

Dillon se încruntă.

- Nu e vorba că n-a mers ceva, din punctul meu de vedere. Am lucrat câteva luni, am strâns suficienţi bani să-mi cumpăr vopsele şi alte materiale, iar apoi mi-am dat demisia, ca să mă pot concentra asupra artei mele. Când e vorba să-ţi clădeşti o carieră, trebuie să investeşti de la început, nu? Trebuia să pictez, frate.

- Dar erai însurat. Aveai obligaţii. Facturi de plătit.

- Chiar aşa! Chipul lui Dillon se strâmbă într-o grimasă scandalizată. Facturile alea blestemate se tot adunau, ştii? Parcă de fiecare dată când făceam o mişcare, ţup, mai apărea una! Şi, colac peste pupăză, Leandra voia să ne cumpărăm o casă. Am început să ne certăm din ce în ce mai mult. Totul s-a dus pe râpă.

- Înţeleg. Mack mai luă o înghiţitura din cafeaua tare. Era foarte gustoasă. Îşi dădu seama că băuse prea mult ceai în ultima vreme. Dillon, am auzit c-ai tot sunat-o pe Leandra în ultima vreme.

- Şi ce dacă? Doar nu e interzis de lege, nu?

- Nu.

- Încerc să o fac să înţeleagă că lucrurile s-au schimbat.

- Cum?

- Am fost preluat de o galerie mare de aici, din oraş. Le plac la nebunie tablourile mele, frate. În câteva luni o să am prima mea expoziţie importantă. O să reuşesc. Mereu am ştiut că e doar o chestiune de timp până ce-o să ajung să am succes.

- Leandra e cu altcineva acum.

În ochii lui Dillon se aprinseră flăcări de furie. Palma i se contractă, gata să lovească.

- Cu babalâcul ăla de Turner? Ar putea lejer să-i fie tată.

Mack se crispă. Babalâcul, calculă el, era cu doar doi sau trei ani mai în vârstă decât el.

- Nu cred că Turner e chiar de dus la azil.

- Oricum, e prea bătrân pentru Leandra, asta-i sigur. Zău dacă-mi dau seama ce naiba vede la el.

- Din câte mi s-a spus, e un tip tare de treabă, spuse Mack.

- Mă doare-n cot de cât de „de treabă" e. N-are ce căuta pe lângă nevastă-mea.

- Fostă nevastă, îl contrazise Mack cu blândeţe.

- E nevasta mea, fir-ar să fie! Dillon se ridică furtunos. Luă pensula plină de culoare pe care o avusese în mână când deschisese uşa şi o trecu de-a curmezişul unei pânze neterminate. *O iubesc, frate!*

Mack se uită la pânză. Pensula lăsase o pată stacojie de vopsea chiar în centru. Arăta ca şi cum ar fi fost vorba de sânge.

Îi spuse că voia să facă o plimbare înainte de cină. Porniră în susul dealului, mergând pe trotuarul unei străzi înguste şi şerpuitoare. În spatele lor, amurgul se lăsa peste golf. Mack voia să vadă casa de pe Via Palatine

înainte ca soarele să dispară total. Casele arătau altfel în diferite momente ale zilei. Poate că asta n-avea să arate așa bine la apus.

- Și, cum a fost? întrebă Cady. Ce părere ți-ai făcut despre Dillon?

- Nu sunt sigur. Este un artist care e convins că e pe punctul de a fi descoperit. Și un bărbat căruia nu-i place deloc că fosta sa nevastă se vede cu altul.

- Pe-astea le știam și înainte.

- Uneori este foarte greu să identifici oamenii răi. Cei mai mulți se pricep foarte bine să se camufleze în societate.

- Dar crezi că ar putea fi periculos?

Mintea lui Mack se întoarse la pensula aceea aruncată peste pânză și la pata sângerie de pe tabloul neterminat.

- Poate.

Cady se opri brusc.

- Chiar așa?

- Nu pot să mă pronunț cu exactitate. Nu sunt psiholog. Ar trebui să stăm cu ochii pe el, totuși. Dacă apare prin Phantom Point, să mă anunți imediat.

Cady nu părea mulțumită de această idee, dar probabil își dădea seama că nu prea avea ce altceva să facă, la momentul acesta.

- În regulă. Mulțumesc că l-ai verificat.

- Cu plăcere. Se adaugă la factură.

Cady îi aruncă o privire iritată, după care se întoarse pentru a cerceta strada.

- Dar unde mergem, până la urmă?

- Nu departe de aici e o casă pe care aș vrea să o văd în lumina asta.

Buzele ei se întredeschiseră, gata să rostească altă întrebare, însă, spre surprinderea lui, aceasta nu mai fu rostită. În schimb, continuă să meargă alături de el, fără să scoată o vorbă, până la locul unde se înălța casa aceea cu ușile grațios arcuite, chiar în vârful dealului, de unde se vedea tot golful.

Se opriră și priviră cum ultimele raze ale soarelui care apunea preschimbară culoarea fațadei într-un auriu cald.

- E frumoasă, spuse Cady în șoaptă.

Mack își dădu seama că avusese dreptate. Casa și femeia arătau foarte bine laolaltă, în momentul acesta al zilei. Oricum fusese destul de sigur că așa avea să fie.

capitolul 22

A doua zi, invitația la prânz din partea lui Randall o luă prin surprindere pe Cady. Acesta își făcu apariția chiar înainte de amiază, chiar când ieșea din galeria de pe Via Appia.

- Trebuie să vorbesc ceva cu tine, Cady.

Imediat, tânăra simți tensiunea din glasul lui și se resemnă pentru ceea ce, inevitabil, avea să urmeze.

- Leandra, poți, te rog, să-l suni pe Mack și să-i spui că n-o să vin acasă la prânz?

- Nici o problemă.

Leandra duse imediat mâna spre receptor.

În timp ce intra în restaurantul de la clubul de yachting, își spuse că Mack nu avea să-i simtă lipsa. Își petrecuse toată dimineața închis în birou, cu computerul și telefonul. Știa că lucra cu Ambrose le o cercetare mai amănunțită a trecutului lui Jonathan Arden.

Se așeză într-un separeu, față în față cu Randall, și aruncă o privire relaxată în jur. La mese erau așezați tot felul de clienți îmbrăcați la modă. Imaginea golfului, punctată cu bărcuțe colorate, era de-a dreptul spectaculoasă azi.

Își concentră din nou atenția asupra lui Randall, cercetându-l în timp ce vorbea cu chelnerul. Avea el defectele lui, dar parcă nu puteai să-l vezi ca organizatorul unei operațiuni de fraudă care să implice inclusiv o crimă. Se *măritase* cu el. Da, căsătoria se terminase înainte ca luna de miere să ia sfârșit, dar n-avea cum să se fi înșelat *atât de mult* în privința lui.

Dar, pe de altă parte, nu intuise nici profunzimea sentimentelor lui pentru Brooke până ce nu fusese prea târziu, își aminti. Poate că mai existau și alte lucruri ascunse în spatele ușilor zăvorâte ale sufletului său, lucruri pe care ea nici nu le bănuia. Toată lumea avea secrete.

Problema cu bărbații era că nu erau nicidecum la fel de ușor de descifrat ca o armură de secol șaisprezece sau ca o carafă veche de două secole.

Chelnerul dispăru, să le aducă comenzile. Randall îi adresă un zâmbet care se stinse repede.

– Ca pe vremuri, zise.

Începu să se joace cu cuțitul de pe masă.

– Ei, nu chiar. Cady îl fixă peste masă. Despre ce voiai să vorbim?

– Voiam să stăm de vorbă. Singuri. Fără Easton care să se țină scai de tine, ca un fel de gardă de corp. Ce-i ciudat în asta?

– N-am observat că s-ar ține scai cum zici tu.

Buzele lui Randall se strâmbară.

– Tipul locuiește în aceeași casă cu tine, pentru numele lui Dumnezeu. Nici asta nu-ți arată că se ține scai de tine?

Cady își drese vocea.

– Păi... avem de gând să ne logodim.

– Mi-ai mai zis asta. Te superi dacă-mi spui și mie ce-ai văzut la el?

– Da, mă supăr. N-am venit aici să discut despre relația mea cu Mack. Ai zis că vrei să vorbești cu mine. Hai, spune ce-ai de spus.

Maxilarul lui se încordă.

– Relația ta cu Easton este unul dintre lucrurile pe care trebuie să le discutăm.

– Zău așa? De ce?

– Pentru că, dacă tu chiar vrei să te măriți cu el, o să aibă un cuvânt de spus în noua firmă, Chatelaine-Post, de-asta. Randall prinse cuțitul în palmă, strângându-l tare. Cady, ești sigură că tipul ăsta chiar e ceea ce pare?

În ciuda iritării pe care o simțea, Cady schiță un zâmbet.

– Rar găsești un om mai fără ascunzișuri decât Mack Easton.

– Ești sigură că nu s-a încurcat cu tine pentru Chatelaine?

– Randall...

– Trebuie să recunoști că totul s-a petrecut cam repede. N-ai zis niciodată că ai avea o relație serioasă, abia după înmormântare ai...

– Noi doi n-am mai vorbit prea mult după divorț.

– Poate că nu, dar am o legătură foarte strânsă cu familia ta. Vorbesc frecvent cu Sylvia și cu Leandra. Și nici ele n-au știut nimic despre Easton decât după înmormântare. Randall puse încet cuțitul înapoi pe masă. Nu numai eu îmi fac griji pentru relația asta a ta cu el.

– Relația mea cu Mack Easton nu te privește, răspunse ea, dar pe un ton blând. Zău așa, știu că-ți faci griji pentru mine, dar nu e cazul. Știu ce fac.

– Ești sigură?

Cady ridică din umeri.

– Cât de sigură pot să fiu. Dar tu? Ai pe cineva?

Randall dădu negativ din cap.

– Sunt prea ocupat cu fuziunea.

– Leandra mi-a spus că n-ai avut nici o relație serioasă de la divorț încoace. Lăsându-se în voia unui impuls, întinse mâna peste masă și-i atinse palma în treacăt. Ai de gând să lași viața să treacă pe lângă tine pe perioadă nedeterminată din cauza lui Brooke?

Dintr-odată, expresia lui deveni foarte concentrată.

– Nu pe perioadă nedeterminată.

– Enigmatic răspuns.

Randall o fixă stăruitor.

– Lucrurile o să stea altfel după ce terminăm cu fuziunea.

– Crezi?

– Da, răspunse Randall glacial. O să stea cu totul și cu totul altfel.

Cady simți un fior pe șira spinării.

– De ce s-ar schimba lucrurile între tine și Brooke după ce Chatelaine și Austrey–Post vor deveni aceeași firmă?

– Ai citit propunerea de fuzionare?

– M-am uitat pe ea, în treacăt. Nu pot spune că am studiat-o bine. Sylvia se pricepe mult mai bine decât mine la chestiile de genul ăsta. De ce?

Chipul lui Randall se încordă.

– Pentru că fuziunea asta distribuie diferit cărțile în joc. După ce se definitivează, lucrurile se vor schimba mult.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Consiliul director va fi restructurat conform termenilor acordului. Și dreptul de vot va fi distribuit diferit. E complicat. Dădu din mână, într-un gest de respingere. Ar dura prea mult să-ți explic acum. Dar crede-mă pe cuvânt, după fuziune, dacă două sau trei persoane care au pachete mari de acțiuni se aliază, vor putea să decidă cine ocupă postul de director executiv.

Cady fu străfulgerată de o scăpărare de înțelegere.

– De-asta vrei atât de mult să realizezi fuziunea, nu? O vezi ca o modalitate de a submina controlul lui Stanford asupra Austrey–Post.

– Ba bine că nu! În ochii lui Randall licări o undă de anticipare sumbră. Nemernicul ăla n-o să mai poată să tragă toate sforile. Odată ce Stanford o să-și dea seama că n-o să mai poată conduce totul, o să fie dispus să-mi ia în considerare oferta de a-i cumpăra partea.

– Înțeleg.

– Chiar așa? Chiar îți dai seama despre ce e vorba aici? Asta e prima mea ocazie de a prelua controlul asupra Austrey–Post de la moartea mamei încoace. Și n-o să las nimic să-mi stea în cale. Iar tu trebuie să mă ajuți.

– Ce vrei de la mine?

Randall se aplecă și-și încrucișă brațele pe masă.

– Vreau să-mi promiți că o să votezi în favoarea fuziunii.

Cady își dădu seama că tremura efectiv. Tensiunea din corpul lui declanșă niște semnale de alarmă undeva în adâncul ființei ei. Păstră tăcerea cât timp chelnerul puse pe masă coșul cu pâine și un castronaș cu ulei de măsline frumos mirositor. Apoi trase adânc aer în piept.

– În regulă, înțeleg de ce fuziunea este importantă pentru tine. Dar spune-mi de ce vrea Stanford să o ducă la capăt.

Randall expiră, scoțând un sunet sacadat și aspru, plin de dezgust.

– Tu de ce crezi? El vede fuziunea asta ca o modalitate de a-și mări câștigurile și influența. Fuziunea o să-i aducă noi oportunități de extindere. Cantități mai mari tranzacționate. Și o să atragă contracte mai mari, mai importante.

– Dar ar fi nevoit să lucreze cu un consiliu director pe care nu-l poate controla.

Randall aprobă cu o mișcare din cap, cu un aer mulțumit.

– Merge pe ideea că va putea controla noua companie pentru are impresia că, după fuziune, eu o să-i ascult în continuare indicațiile, așa cum am făcut-o mereu. Și e adevărat că, dacă ne combinăm voturile, am putea avea o mare putere în consiliul Chatelaine–Post.

– Stanford merge pe ideea că o să-ți poată controla pachetul de acțiuni?

– Merge pe ideea că mă poate controla pe mine. Și de ce să nu creadă că o să continui să fac tot ce-mi spune el și după fuziune? Mult timp am făcut asta, nu-i așa?

– Dar lucrurile o să stea altfel la noua și strălucitoarea Chatelaine-Post?

– O, da, răspunse Randall încet. Cu totul altfel.

– Înțeleg.

– Aștept ocazia asta de ani buni. Știi asta, Cady. Trebuie să susții fuziunea. Nu e vorba doar de faptul că este șansa mea de a mă descotorosi de Stanford. *Totul* depinde de afacerea asta.

– Definește *totul*.

Randall aruncă o privire prin restaurant, după care spuse, pe un ton mai scăzut:

– George Langworth e pe moarte. Nu e nici un secret că nu mai are mult. Brooke l-a îngrijit cu devotament. Și-a făcut datoria de soție. Dar, după ce el n-o să mai fie, o să fie liberă. Și o s-o cer de nevastă.

Cady rămase complet nemișcată.

- Ce legătură are fuziunea cu planurile tale de a o cere pe Brooke în căsătorie?

- George i-a oferit o mulțime de lucruri. După moartea lui, Brooke o să fie o femeie bogată. Nu pot să mă duc la ea cu mâna goală. Nu vreau ca lumea să creadă că mă însor cu ea pentru bani.

- O, Doamne. Cred că știu ce vrei să spui...

- După ce scap de Stanford, o să am controlul asupra acțiunilor lui. Și o să i le dau lui Brooke drept cadou de nuntă.

Mack ținea telefonul la ureche în timp ce studia ecranul plin de informații din fața lui.

- În regulă, am înțeles. Da, arată ca un extras bancar. Ești un geniu, Ambrose.

- Nuuu, sunt doar un consultant. De cealaltă parte a legăturii, Ambrose mormăia mulțumit. Tocmai ți-am trimis și restul informațiilor. Mai vrei și altceva, dacă tot mă joc cu datele lui financiare?

- Deocamdată e de-ajuns. O să te sun dacă mai am nevoie de ceva.

- Oricând. Ai o imprimantă acolo?

- Da.

- Șiii... cam când crezi c-ai avea altă misiune pentru mine?

- De fapt, chiar voiam să vorbesc cu tine să arunci o privire în profunzime la programul meu. Să vezi dacă nu găsești anumite modalități de a-i diversifica funcționalitatea și poate să umpli anumite goluri din baza de date. Chestia asta cu Arden a scos la lumină niște lipsuri foarte mari. Ar fi un proiect pe termen lung. Ești interesat?

- Deja mă apuc de treabă, șefu'.

Mack închise telefonul și trimise un fișier la imprimantă. Când aparatul începu să zumzăie, se lăsă pe spătar, își uni vârful degetelor și începu să se gândească la următorul pas. Putea analiza informațiile financiare numai până la un anumit nivel, căci nu avea studii de contabilitate. Avea nevoie de un expert care să-l ajute să decodeze tranzacțiile bancare ale lui Arden. Preferabil cineva care cunoștea deja situația.

Din fericire, candidatul ideal pentru această sarcină urma să vină la cină în seara aceasta.

Când văzu teancul de hârtii printate, Gardner se încruntă.

- Nu sunt specializat în auditul financiar. Este cu totul altă ramură.

- Dacă nu descoperi nimic aici, asta este, răspunse Mack. Dar pun pariu că toate cunoștințele profesionale despre fuziunea Chatelaine–Post îți dau un avantaj pe care un contabil străin nu îl are.

- Poate că da. Gardner cercetă hârtiile cu precauție. Dar nu-ți pot garanta nimic.

- S-a-nțeles, zise Mack.

Cady puse o palmă pe teancul de documente.

- Aruncă o privire pe ele. Asta-i tot ce-ți cerem.

- O să fac tot ce pot. Dar să nu vă așteptați la cine știe ce revelații orbitoare. Sunt un contabil acreditat, nicidecum Sherlock Holmes.

- Tot nu-mi vine să cred că mătușa Vesta coordona o mică anchetă particulară. Sylvia se ridică brusc și începu să se plimbe încoace și încolo prin camera de zi. Dar asta explică oarecum comportamentul ei ciudat din ultimele luni. De ce nu mi-o fi spus nimic despre bănuielile ei?

- Din câte am putut noi să ne dăm seama, nu a discutat despre asta decât cu Hattie Woods; iar singurul motiv pentru care i s-a confesat a fost pentru că avea nevoie de ajutorul ei, spuse Cady.

- Ei, toți știm că Vesta era cum nu se poate mai secretoasă și mai excentrică. Sylvia îi aruncă lui Cady o căutătură furioasă. Dar asta nu justifică faptul că nu ne-ați zis nimic de când ați început să credeți că aici este vorba de ceva suspect.

- Poate că nu, recunoscu tânăra. Dar până nu am dat de Hattie Woods, nu aveam nimic concret care să dovedească bănuielile mele. Mi-era teamă că o să ziceți că am luat-o razna. Nu credeam că teoriile mele aveau să fie prea bine primite.

- Nu pot să zic că teoria asta e fix ce așteptam, murmură Sylvia. Dar, având în vedere probele, va trebui

să o elucidăm până la capăt. Sunteți siguri că Jonathan Arden e pe mână cu cineva din cadrul Austrey-Post?

- Nu suntem complet convinși, dar se pare că mătușa Vesta era sigură de asta, spuse Cady. De fapt, e posibil să fi luat în considerare dacă schema aceasta nu implica pe cineva din conducere. Așa s-ar explica de ce nu s-a dus direct la Stanford Felgrove să-i spună tot ce bănuia. Ca și faptul că a amânat ședința de vot pentru fuziune.

Sylvia se încruntă.

- Credea că Felgrove lucra cu Arden?

- Sau poate credea că omul din interior era Randall, interveni Gardner, poate cu puțin cam mult zel.

- Așa s-ar explica de ce n-a zis nimic. Mereu a avut o slăbiciune pentru el. N-ar fi vrut nici în ruptul capului să-l implice.

Mack tresări și clătină din cap înspre Gardner, încercând să-l avertizeze pe mutește. Dar era prea târziu. Cady și Sylvia deja se aliaseră împotriva lui.

- Refuz să cred că Randall ar ști ceva despre asta, replică tăios Sylvia.

Expresia lui Gardner deveni mai dură.

- Nu băga mâna în foc că drăguțul de unchiu' Randall e total inocent.

- Eu, una, sunt de acord cu Sylvia, spuse Cady cu calm în glas. Randall nu știe nimic despre falsuri.

- Nici una din voi nu e obiectivă când vine vorba de Randall Post. Știu că e greu să-ți închipui că un vechi prieten din copilărie ar putea să fie un infractor, dar asta nu înseamnă că nu e vinovat.

Gardner își îndreptă privirea către Mack, cerându-i susținerea. Mack ridică din umeri.

- Nu cred că-l putem scoate cu totul din discuție. Sau cel puțin nu încă.

Era rândul lui să fie țintuit de două priviri glaciale.

- Hai să încercăm să fim logici. Cady se opri lângă birou și bătu cu degetul în teancul de hârtii imprimate. Randall este dedicat sută la sută fuziunii. E foarte, foarte importantă pentru el. Credeți-mă când vă spun asta. Sincer, nu cred că s-ar deranja să aloce mult timp și multă energie unei operațiuni complicate cu falsuri care

să pună în pericol planurile sale de a uni Chatelaine și Austrey-Post.

- Asta înseamnă că nu mai rămâne decât Stanford, zise Sylvia pe un ton tăios. Nu pot să zic că mi-e simpatic, dar trebuie să recunosc că și la el se aplică același raționament. De ce și-ar asuma riscul de a scoate la vânzare falsuri prin Austrey-Post, de ce s-ar implica într-o fraudă într-un moment în care noi îi studiem atât de atent registrele?

Gardner o întrerupse:

- Pot să vă dau eu un motiv foarte bun pentru care fie Randall, fie Stanford ar fi putut recurge la fraudă sub acoperirea Austrey-Post.

- Ce motiv? întrebă imediat Cady.

- Ca să mascheze o problemă de flux de lichidități care ar fi putut să ne facă să anulăm fuziunea, spuse Gardner.

Urmă un interval scurt de tăcere nesigură. Cady și Sylvia se uitară una la cealaltă.

- Bine punctat, spuse Sylvia. Făcu un gest nerăbdător. Dintre noi, eu sunt marele directorul executiv. Mie ar fi trebuit să-mi vină ideea asta.

- Ești un pic cam implicată emoțional în situația asta, îi zise Gardner. E greu să evaluezi clar totul când trebuie să te gândești la toate, de la proprietățile Vestei până la posibilitatea ca vechiul tău prieten, Randall Post, să fie un escroc. Ca să nu mai vorbim despre fuziunea propriu-zisă.

- Și tocmai pentru a avea o perspectivă mai clară avem nevoie să te uiți foarte atent la informațiile de pe hârtiile astea, Gardner, spuse Mack. Nu numai că ai cunoștințele financiare necesare pentru a înțelege ce vezi, dar ai și un alt punct de vedere asupra lucrurilor.

Gardner începu să-și frece ceafa, nesigur.

- Știți ceva? Dacă stăm să ne gândim, Stanford și Randall ar putea să fie amândoi implicați în rularea acelor falsuri prin firma lor. Dacă Austrey-Post încearcă să acopere o problemă de lichidități, amândoi ar avea de ce să facă totul pentru a da bine pe hârtie, ca fuziunea să aibă loc.

– Stanford poate că da, spuse Cady. Dar nu şi Randall.

– În nici un caz Randall, întări Sylvia.

Gardner îşi ridică privirea către tavan, fără să zică nimic. Mack alese abordarea diplomată:

– Dacă avem noroc, registrele acelea financiare ne-ar putea oferi ceva indicii despre ce se întâmplă cu adevărat la Austrey–Post.

Părând mult mai entuziasmat decât în urmă cu câteva momente, Gardner întinse mâna după teancul de coli printate.

– O să ia ceva timp, dar o să văd ce pot face.

Sylvia se întoarse pentru a-l ţintui pe Mack cu o privire cercetătoare:

– Nu înţeleg ce rol ai tu în toată tărăşenia asta. Ne-ai spus că eşti consultant de afaceri. Dar, din cum vorbeşti, pari a fi mai degrabă detectiv particular. Ce se întâmplă aici?

Cady răspunse înainte ca Mack să apuce să deschidă gura.

– Mack e consultant în domeniul obiectelor de artă pierdute sau furate.

Pe chipul Sylviei apăru o umbră de scepticism:

– Eşti un consultant în probleme de securitate?

– Nu chiar, răspunse el. Mă ocup cu gestionarea informaţiilor. Aşa cum a spus şi Cady, localizez obiecte de artă şi antichităţi pierdute, furate sau dispărute.

– Şi ce faci când le găseşti? întrebă Sylvia, cu glas ca de gheaţă.

– Încerc să le recuperez în numele clienţilor mei.

– Cum anume?

– Uneori e simplu şi e nevoie doar de aranjarea unei răscumpărări în condiţii atent negociate sau a unui schimb. Alteori e un pic mai complicat.

– Deci, în fond, eşti un detectiv particular, replică tăios Sylvia.

– Eu mă consider mai degrabă un fel de intermediar.

– Aiureli. Eşti detectiv. Sylvia îşi întoarse privirea la Cady: L-ai adus aici pentru că ştiai că ceva era în neregulă, nu-i aşa?

– Nu ştiam sigur că lucrurile stăteau aşa, răspunse Cady, intrând în defensivă. Pur şi simplu, intuiţia îmi spunea asta.

– Intuiţia? Sylvia gemu. Pe zi ce trece, semeni din ce în ce mai mult cu mătuşa Vesta. Şi ce anume ţi-a inspirat *intuiţia?*

Cady îşi drese vocea şi se uită la Mack, ca şi cum i-ar fi cerut ajutorul.

– E destul de greu de explicat.

– Crede că mătuşa voastră a fost ucisă, zise Mack direct.

Sylvia şi Gardner se holbară la el, uluiţi.

– Să fiu al naibii, rosti Gardner, aproape doar pentru el. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap.

– *Ucisă.* Sylvia îşi îndreptă ochii către Cady. Ce Dumnezeu te-a făcut să te gândeşti că cineva a omorât-o?

– Nu ştiu. Cady porni cu paşi ţepeni către ferestre.

Mack o privea.

– Nu e chiar aşa.

Ea oftă.

– Bine, mi s-a părut că moartea ei a survenit într-un moment prea convenabil.

– Convenabil? o instigă Gardner.

– Din perspectiva fuziunii, răspunse Cady. Mătuşa Vesta a spus că se gândea să amâne votul de luna viitoare. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai probabil mi se părea să nu fi văzut cineva cu ochi buni faptul că era posibil să se răzgândească. Mătuşa Vesta era un element necunoscut. Imprevizibil. Excentric. Şi avea puterea de a anula fuziunea cu totul, dacă voia.

– Îţi dai seama ce spui? întrebă poruncitor Sylvia. Doar nu credeai că cineva a ucis-o pe mătuşa Vesta doar pentru a se asigura că fuziunea avea să fie dusă la capăt?

– Recunosc, era o teorie cam exagerată, mormăi Cady. Şi, după cum arată lucrurile, probabil că este şi greşită. Dacă a fost ucisă, e mult mai probabil ca motivul să fi fost faptul că a descoperit întâmplător escrocheria lui Jonathan Arden.

Sylvia încercă să-şi recapete stăpânirea de sine.

– Dar faptul că ţi-a venit în minte posibilitatea unei crime...

-În mod clar, nimeni altcineva din familie nu s-a gândit la asta, zise Gardner sec.

Cady își ferea în continuare privirea. Începu să-și frece brațele cu palmele.

Mack înțelese dintr-odată. Se depărtă de birou și se postă în spatele ei. Își puse mâinile pe umerii ei.

-Asta pentru că s-a înecat, nu? zise. Pentru că și tu erai cât pe ce să te îneci în ziua aia, la lac, pe când aveai paisprezece ani. De aceea moartea ei te-a afectat atât de profund și te-a făcut să începi să-ți pui întrebări.

Umerii lui Cady se strânseră.

-Poate. Dar factorul crucial a fost momentul. Pur și simplu nu mă puteam convinge că moartea ei nu avea nici o legătură cu fuziunea. Nici prin cap nu mi-a trecut că ar putea fi legată de o rețea de comercializare a falsurilor.

-Dacă ar fi reușit să dovedească faptul că era vorba de o escrocherie, în mod clar ar fi eliminat orice posibilitate ca Chatelaine să încheie un acord cu Austrey-Post. Pe chipul lui Gardner apăruse o expresie gânditoare. Mă îndoiesc că Felgrove ar fi putut găsi altă firmă care să ia locul lui Chatelaine. La naiba, poate că fuziunea chiar e mobilul.

Sylvia se întoarse rapid către el.

-Nu-mi spune că și tu începi să crezi în teoria conspirației pe care-a născocit-o Cady?

Gardner ridică din umeri.

-Banii sunt unul dintre cele mai comune mobile pentru crimă, și tranzacția asta implică sume foarte mari.

Cady se întoarse și ea spre el.

-Mulțumesc pentru susținere. Cel puțin... cred că a fost vorba de susținere.

-N-ai pentru ce. Pentru asta e familia, așa zic mereu.

capitolul 23

Reședința Langworth era o clădire uriașă, cu coloane, aflată în vârful dealului. Beneficia de o priveliște chiar mai impresionantă decât cea de la vilă, întinzându-se

de la Tiburon până la podul Golden Gate. Cady stătea în fața peretelui cu ferestre al livingului și privea razele soarelui dansând pe apa golfului. Lumina părea să lovească apa și să fie reflectată de pe multiplele ei fațete, fără să reușească să pătrundă dincolo de suprafață. Ca și în interiorul acestei case, sau așa i se părea ei. Tăcerea din spatele ei deveni mai apăsătoare. Menajera care o condusese în linving în urmă cu câteva minute se făcuse nevăzută.

Întoarse spatele panoramei pentru a cerceta încăperea în care se afla. O cantitate uluitoare de obiecte de artă și de antichități ocupa spațiul aproape în totalitate, părând să alunge orice urmă de lumină. Umbrele triste ale pieselor vechi proiectau o aură întunecată asupra întregii case. Poate că nervii îi erau afectați de miasma solemnă a morții iminente. Energia aceea se adunase în cameră, ca o ceață invizibilă.

Cady era agitată. Și asta nu era un semn bun. Aruncă o privire la ceasul pe care-l purta la încheietură.

-Mulțumesc că ai venit așa repede, rosti Brooke Langworth din cadrul ușii.

Cady tresări ușor la auzul glasului catifelat și un pic răgușit. Se întoarse repede. Marea dragoste a lui Randall era o femeie înaltă, cu trăsături aristocratice. Își purta părul de culoarea mierii aranjat într-un coc care-i punea în evidență expresia încordată și chipul tras. Purta o bluză de mătase crem pal și o pereche de pantaloni bej elegant croiți. Bijuteriile de aur îi licăreau discret la urechi și la gât.

-Am primit mesajul dumneavoastră, răspunse Cady. Cu ce vă pot fi de folos, doamnă Langworth?

-Te rog, spune-mi Brooke. Nu vrei să iei loc?

Cady se lăsă, precaută, pe marginea canapelei. Spera că Brooke nu o chemase aici cu scopul de a obține o estimare profesionistă a colecției de antichități care absorbea toată lumina.

-Vrei o cafea? întrebă Brooke.

-Nu, mulțumesc. Cady se uită din nou la ceas, de data aceasta pur demonstrativ. Sunt un pic în criză de timp.

– Da, bineînţeles. N-o să te reţin mult. Îmi dau seama că e o situaţie dificilă. Nici pentru mine nu este deloc uşor.

„Te rog, nu mă ruga să-ţi dau o valoare de piaţă pentru colecţia asta. Bărbatul tău n-a murit încă şi, în plus, nu-s genul care să alerge după contracte pentru colecţii ale unor persoane care trag să moară." Pe de altă parte, dacă nu acesta era motivul pentru telefonul lui Brooke, nu exista decât o singură altă posibilitate.

– Discuţia noastră are legătură cu Randall? întrebă Cady, cu precauţie.

– Cum de ţi-ai dat seama?

– Randall e singurul lucru pe care îl avem în comun.

– Da, bineînţeles. Brooke continuă: Te-am rugat să vii aici astăzi pentru că îmi fac o mie de griji pentru el. Ştiu că, în ciuda eşecului mariajului vostru, sunteţi prieteni şi îi doreşti numai binele.

– Până la un punct.

– Îţi dai seama că e obsedat de fuziunea dintre Austrey–Post şi Chatelaine?

– Ştiu că e importantă pentru el, da.

– Mă tem că e vorba de mai mult decât atât. Nu se mai gândeşte la altceva decât la a uni cele două firme. Nu spun asta cu inima uşoară, dar nu ştiu la cine să mai apelez. Brooke se opri un moment, ca şi cum ar fi vrut să-şi adune gândurile. Mi-e teamă de ce ar fi în stare dacă fuziunea nu se realizează.

Cady încremeni.

– Ce vrei să spui, mai precis?

– Randall e convins că fuziunea asta e singura cale prin care poate prelua controlul asupra Austrey–Post şi să scape de tatăl lui vitreg. Îl urăşte pe Stanford Felgrove. Sunt convinsă că ştii asta. Dacă fuziunea nu are loc...

– De ce anume ţi-e frică, Brooke?

– Randall a fost foarte stresat în ultimii ani. Divorţul l-a afectat foarte mult.

– Nici pentru mine n-a fost floare la ureche.

Brooke se înroşi toată.

– Nu, bineînţeles că nu. Îmi dau seama că a fost o experienţă traumatizantă pentru amândoi. Dar pentru tine a fost diferit.

– Zău?

– Ştim amândouă că nu erai îndrăgostită până peste cap de Randall şi, evident, nu aveai pe altcineva. Nu te-ai ales cu inima frântă. Într-adevăr, căsătoria a fost o greşeală, dar a fost una destul de uşor de corectat.

– Da, doar o gropiţă enervantă pe şoseaua vieţii, nu?

Tensiunea evidentă din trăsăturile atrăgătoare ale lui Brooke deveni mai acută.

– Nu încerc să trivializez ceea ce s-a întâmplat. Dar îţi dai seama că nunta şi divorţul l-au afectat mai mult pe Randall decât pe tine, nu?

– Aşa să fie?

– A fost distrus. Se simte foarte vinovat. Nu înţelegi? Se învinuieşte pentru tot ce s-a întâmplat.

– Randall se învinuieşte pentru eşecul căsniciei noastre? Asta-i ceva cu totul nou pentru mine.

Iniţial, Brooke păru dezorientată, apoi pe chip îi apăru o expresie plină de scuze.

– Îmi pare rău. Nu asta am vrut să spun.

– A, am înţeles. Se simte vinovat pentru că, grăbindu-se să se însoare cu mine, şi-a spulberat şansele să te ia pe tine de nevastă.

– Eu trebuie să port povara acestei vinovăţii, răspunse Brooke în şoaptă. M-am îndepărtat de Randall pentru că mi s-a părut că era prea obsedat de obţinerea a ceea ce el considera a fi moştenirea sa de drept. Mi-era teamă că obsesia lui de a-i lua lui Stanford Felgrove puterea asupra Austrey–Post urma să distrugă orice speranţă să fim fericiţi.

– Şi te-ai aruncat în braţele lui George Langworth.

– George e un bărbat minunat, bun la suflet şi afectuos. Dar mi-am dat seama aproape imediat că am făcut o greşeală teribilă măritându-mă cu el. Totuşi, deja era prea târziu. Fusese diagnosticat cu cancer. Nu puteam să-l părăsesc. Între timp, Randall se căsătorise cu tine. Eram amândoi prinşi în alte relaţii.

– Da, doi îndrăgostiţi năpăstuiţi de soartă.

Fața lui Brooke fu traversată de o expresie chinuită.

- Te rog, nu face glume. Îmi dau seama că n-ai cum să înțelegi situația mea, dar știu că ții la Randall în felul tău.

- În felul meu?

Brooke șovăi o secundă.

- Randall mi-a explicat că, atunci când vine vorba de emoții puternice, semeni mult cu mătușa ta.

- Adică sunt rece, simt nevoia să dețin controlul, sunt incapabilă de pasiuni arzătoare și așa mai departe?

Spre uluirea lui Cady, Brooke se îmbujoră de jenă.

- Toți reacționăm diferit când vine vorba de emoții puternice.

- Poate că ar trebui să ne întoarcem la motivul pentru care m-ai chemat aici. Ce-ar fi să-mi spui exact ce vrei de la mine?

Brooke se duse la cel mai apropiat scaun și se așeză. Glasul îi căpătă o tonalitate mai joasă, dar mai intensă.

- Voiam să mă asigur că înțelegi cât de important este ca această fuziune să fie dusă la bun sfârșit. Este o ocazie excelentă pentru ambele firme, bineînțeles, dar în același timp e vitală pentru liniștea emoțională a lui Randall.

- Vrei să spui că ți-e teamă că o să o ia razna dacă fuziunea eșuează? Că o să intre în depresie sau ceva de genul ăsta?

Brooke își împreună palmele foarte strâns în poală.

- Nu știu ce-ar face dacă fuziunea ar eșua. Tocmai asta mă sperie.

În deschizătura care separa livingul de antreul spațios își făcu apariția un bărbat. Avea pantaloni albi, o cămașă de aceeași culoare și purta pantofi cu talpa moale, tot albi. Pe după gât avea un stetoscop.

- Îmi pare rău că vă întrerup, doamnă Langworth.

Brooke se întoarse brusc, fără să se ridice, cu ochii întunecați de îngrijorare.

- Ce s-a întâmplat, Kevin?

- Ați cerut să fiți anunțată dacă apare vreo modificare în starea domnului Langworth.

Cady își putea da seama, după expresia sumbră de pe chipul lui Kevin, că schimbarea respectivă, indiferent de natura ei, nu fusese una în bine.

Brooke se ridicase deja.

- Da, mulțumesc, Kevin. Traversase deja jumătate din încăpere până ce-și aminti de prezența lui Cady. Îmi pare rău, va trebui să mă retrag. O s-o rog pe Jill să te conducă.

- Nu-ți face griji, pot să ies singură.

Cady se ridică de pe canapea și își luă poșeta. Brooke își luă rămas-bun cu o înclinare a capului și dispăru împreună cu Kevin.

Cady traversă livingul uriaș și apoi antreul. Când ieși, fu din nou scăldată în razele soarelui și închise ușa, lăsând în urmă umbrele triste ale epocilor trecute și ale morții care umpleau reședința familiei Langworth.

- Cred că am obținut ceva din extrasele financiare ale lui Arden pe care mi le-ai dat, zise Gardner, de cealaltă parte a legăturii telefonice. Am identificat niște tipare. Dar o să am nevoie de mai multe informații.

- Ce fel de informații? întrebă Mack.

Gardner răspunse după o scurtă pauză:

- Păi, am putea începe cu suspecții evidenți. Poți să-mi faci rost de extrasele conturilor lui Stanford Felgrove și ale lui Randall Post?

Mack se gândi cât de absurd de ușor îi fusese lui Ambrose să facă rost de extrasele financiare ale lui Jonathan Ross de pe internet.

- Nu cred să avem o problemă cu asta.

- Iar eu n-o să întreb de ce, răspunse Gardner sec. Prefer să nu știu.

- Și eu la fel. Primul lucru pe care l-am învățat când am început să lucrez drept consultant liber-profesionist a fost să nu pun prea multe întrebări. Mack auzi soneria de la ușa din față a vilei. Am pe cineva la ușă. Mai ai nevoie și de altceva?

- Momentan, nu.

- În cazul ăsta, vorbim mai târziu.

Soneria se făcu auzită din nou. Mack închise telefonul, se ridică și ieși din birou. Se duse în antreu și deschise ușa.

Afară se afla chiar Stanford Felgrove, cu zâmbetul lui rafinat întipărit pe chip.

- Am zis să văd dacă pot să te tentez cu o partidă de golf, Easton.

- De ce nu? răspunse Mack. Nu e ca și cum aș avea cine știe ce chestii interesante de făcut.

„Încerc doar să dovedesc că ești vinovat de fraudă și poate de crimă, atâta tot", adăugă în sinea sa. Dar considera că-și putea permite o pauză de la această sarcină. Avea niște persoane foarte inteligente care lucrau la descifrarea ițelor ei. Și cine știe ce putea afla jucând golf chiar cu Stanford Felgrove?

Pe terasă, Mack și Cady discutau despre Brooke Langworth.

- Cred că e cu adevărat îngrijorată în privința reacției lui Randall dacă fuziunea ar eșua, spuse Cady. Am avut impresia că e convinsă că ar putea să-și piardă controlul dacă planul lui dă greș. Ceva din atitudinea ei îmi spune că era foarte tensionată, Mack.

Bărbatul admira apusul în timp ce cântărea aceste vorbe.

- Poate că încerca numai să acționeze niște resorturi emoționale și să te determine să votezi în favoarea fuziunii.

- Poate că da. Însă mi-a părut sinceră, Mack.

- Crezi că are de gând să se mărite cu Post după moartea bărbatului ei?

- Ei, îți dai seama că n-am pus așa o întrebare de prost gust, dar nu m-ar surprinde să aibă asemenea intenții.

- Hmm.

- Ce înseamnă „hmm"?

- Înseamnă că, dacă ai dreptate, am face bine să o adăugăm pe Brooke Langworth pe lista noastră de suspecți pentru crimă.

Cady rămase înmărmurită. Apoi, revenindu-și rapid, îi replică:

- Vorbești serios?

- Dacă sentimentele ei pentru Randall sunt atât de profunde precum zici, înseamnă că are o motivație puternică să vrea să asigure succesul fuziunii.

- Dragostea?

- Mai degrabă dorința de a se asigura că Randall Post va controla noua și îmbunătățita companie Chatelaine-Post.

- Nu știu, Mack. Nu o văd în postura de criminală.

- Ei bine, s-a măritat o dată pentru bani și statut social. De ce n-ar fi dispusă să o facă încă o dată?

Cady dădu negativ din cap.

- Poate că nu-l iubește pe George Langworth, dar cred că ține la el. Am văzut-o pe fața ei, când infirmierul i-a spus că starea lui se înrăutățise. E hotărâtă să aibă grijă de el până la final. Nu uita că ar fi putut să divorțeze de el după ce a fost diagnosticat cu cancer, dar n-a făcut-o. A rămas alături de el.

- Probabil că o să moștenească o parte considerabilă din averea lui. Într-un final, o să aibă mai mult de câștigat ca văduvă a lui Langworth decât după un eventual divorț.

Cady cântări această idee.

- Da, ai dreptate aici. Vreo veste de la Gardner?

- Lucrează în continuare la documentele pe care i le-am dat.

- Cum a fost la golf?

- Cam cum era de așteptat. Mai tot timpul, Felgrove a încercat să mă convingă, ca un agent de vânzări, de cât de minunat va fi ca Austrey-Post și Chatelaine să se unească. Pare să creadă că, din moment ce am de gând să mă căsătoresc cu tine, mă interesează foarte mult ca fuziunea să se realizeze.

Cady strâmbă din nas.

- Are impresia că te însori cu mine datorită legăturii mele cu Chatelaine?

- Îhm.

- Ce nemernic! Dar nu pot să spun că mă lasă mută de uimire o asemenea atitudine.

- Oamenii au tendința de a presupune că pe ceilalți îi motivează aceleași lucruri ca și pe ei, răspunse Mack. Cred că putem spune, fără frica de a ne înșela, că Stanford Felgrove e foarte motivat de aspectele financiare.
- Nici nu mă îndoiesc.
- Dar azi am aflat totuși un lucru interesant despre el, rosti Mack.
- Ce anume?
- Trișează la golf.

Tocmai când ridica marginea capacului cu ornamente aurite elaborate ale cutiei de email, Cady simți că era acolo, că stătea în cadrul ușii de la camera-tezaur. Se încordă și apoi aruncă o privire peste umăr. Mack stătea nemișcat, fixând-o cu căutătura aceea curioasă și cercetătoare care întotdeauna o făcea să perceapă intens energia care curgea între ei.
- Credeam că ai treabă la calculator, zise.
- Tocmai ce-am luat o pauză. Mack înaintă în încăpere. Cauți Cheile Călugăriței?
- Da.
- E important pentru tine s-o găsești, nu?
- Bineînțeles. E extrem de valoroasă.
- Dar nu ăsta-i motivul pentru care vrei cu tot dinadinsul să dai de ea.
Cady lăsă să-i scape un oftat.
- Nu. Ezită preț de câteva momente, nefiind sigură cum ar fi putut să-și explice mai bine motivele. Dintr-odată, i se părea crucial ca el să înțeleagă. Am o presimțire că, atunci când o s-o găsesc, voi descoperi răspunsul la niște întrebări despre Vesta pe care mi le-am pus mereu.
- Ce fel de întrebări?
- Lumea spunea că era rece și lipsită de sentimente. Toți zic că singurul lucru de care-i păsa era Chatelaine.
- Mare parte a dovezilor concrete pare a indica faptul că opinia generală e corectă.
- Știu, dar...
- Dar ce? întrebă Mack.
Cady închise capacul casetei foarte încet.

- Mereu am crezut că trebuie să i se fi întâmplat ceva care să o facă să devină așa. Nu cred că era rece. Nu cu adevărat. Nu și în adâncul sufletului ei. Cred că-și ascundea foarte bine emoțiile pentru că voia să se apere.
Bărbatul ridică din umeri.
- Dacă așa zici tu... Era mătușa ta și tu ai cunoscut-o bine. Eu, nu.
- Da, așa e. Ridică obiectul acela fragil și îl puse cu atenție în vitrină. Am cunoscut-o bine. Ca și restul familiei. Toți îmi spun că semăn mult cu ea.
- Și n-au dreptate.
- Asta-mi zic și eu mereu. Se întoarse rapid, cu fața spre el. N-ar fi trebuit să te târăsc și pe tine în mizeria asta, Mack. Sunt chestiuni prea personale. Nu-s problemele tale.
Bărbatul făcu câțiva pași către ea.
- Nici că-mi vine în minte alt loc unde aș prefera să fiu.
Îi prinse chipul între palme și o sărută înainte să poată să mai rostească vreun cuvânt. Cady scoase un suspin ușor, după care-l cuprinse cu brațele. Îl îmbrățișă cu o nevoie feroce, care amintea mai mult de vechile ei neliniști decât de dorința sexuală.
- Mack.
- Da.
O trase mai aproape și-și trecu palma de-a lungul spatelui ei.
Această mângâiere o cutremură într-un mod imposibil de asemănat cu efectele vreunui drog sau ale vreunor exerciții fizice. Cady simți cum se înmuia în brațele lui. O sărută din nou. Ea îi atinse ceafa cu vârfurile degetelor și-i simți reacția instantanee.
În adâncul ei se dezlănțuiră foamea și speranța.
O conștientizare acută a tot ce ținea de ființa lui.
O scăpărare de energie vie.

capitolul 24

Gardner lăsă pixul pe teancul de coli printate și își frecă absent rădăcina nasului.

- Cred că aici avem două lucruri: primul e evidența a cinci transferuri, cu sume destul de măricele, din contul personal al lui Stanford Felgrove în cel al lui Jonathan Arden.

Mack fluieră încetișor.

Dintr-odată, Cady își dădu seama că o furnicau vârfurile degetelor. Aruncă o privire spre Sylvia, care-l privea foarte concentrată pe Gardner.

- Ești sigur? întrebă Mack.

Gardner îl țintui cu privirea.

- Da.

- Plăți sau comisioane pentru vânzarea falsurilor către clienții recomandați de el?

- Poate. Dacă e să corelezi tranzacțiile cu situația pe care o știm, cu piesa pe care i-a vândut-o lui Hattie Woods, cam așa ar sta lucrurile.

Sylvia se aplecă spre el.

- Dar nici o plată din conturile lui Randall, nu?

Gardner se strâmbă.

- Nu. Dar asta nu înseamnă neapărat că nu e implicat – nu-i așa, Mack?

- Exact. Mack își scoase ochelarii din buzunar și și-i puse cu o mișcare rapidă. Este posibil ca toți cei trei să lucreze împreună și să fi căzut de acord ca plățile să se facă din contul lui Felgrove.

- Ia stați puțin, interveni Cady. Gardner tocmai ne-a spus că nu există nici o dovadă...

Mack nu o luă în seamă. Se uita la Gardner.

- Ai zis că ai observat două lucruri. Care-i al doilea?

- Din contul lui Felgrove s-au făcut și alte plăți interesante, răspunse Gardner. Nu pot să vă spun exact unde se duc banii, dar pot să vă asigur că, indiferent de destinația propriu-zisă, e vorba de plăți către un off-shore.

- Cel mai probabil, Ambrose poate investiga mai în amănunt tranzacțiile astea, propuse Mack. Dar sunt gata să pun pariu că banii ăia intră în conturile persoanelor care realizează falsurile.

- Nu se poate spune cât anume din veniturile Austrey–Post provine din comercializarea de falsuri, spuse Gardner. Dar, în situația noastră, cred că ar fi prudent

să presupunem că o parte considerabilă din profiturile extraordinare de anul acesta provin din această sursă.

- Nici nu e de mirare că pun atâta presiune să obțină aprobarea fuziunii cât mai repede, murmură Sylvia. Există pericolul ca escrocheria lor să fie descoperită. Iar, dacă se întâmplă una ca asta, o să se iște un scandal care ar distruge Austrey–Post.

Cady se încruntă.

- Firma ar putea supraviețui dacă ar declara că falsurile sunt atât de reușite încât până și experții lor au fost păcăliți și dacă ar returna banii clienților.

- Da, dar returnarea atâtor bani ar crea un dezechilibru serios, care ar putea duce ușor firma la faliment, remarcă Gardner.

- Mai mult ca sigur, Stanford Felgrove e creierul din spatele acestei șmecherii, își dădu cu părerea Sylvia. Mereu l-a ținut pe Randall departe de chestiunile importante ale firmei. Dacă e ceva putred în firma asta, Stanford e vinovatul.

- În plus, i se alătură Cady repede, Randall n-ar face nimic care să poată distruge Austrey–Post. Din punctul lui de vedere, firma asta e moștenirea lui. Singurul lui obiectiv e să o scoată de sub controlul lui Stanford.

Gardner scoase un sunet exasperat.

- Da, dragul de unchiu' Randall nu e în stare de nimic rău.

- Îl *cunoaștem* pe Randall, insistă Cady. Ai încredere în noi cu asta, Gardner.

Mack își dădu jos ochelarii și i se adresă lui Gardner:

- În privința asta, înclin să le dau dreptate. Am făcut și eu niște verificări. Chiar dacă ar fi vrut să falsifice registrele contabile, Randall nu are cum, din postul pe care-l ocupă. Stanford a ținut secret totul față de el tot trimițându-l în deplasări pentru contracte și clienți importanți.

- Hm. Gardner nu păru încântat de această analiză, dar nu îl contrazise.

Cady își permise un mic oftat de ușurare.

- Trebuie să-i prezentăm imediat aceste informații lui Randall.

– Ce poate să facă el? întrebă Sylvia.

– Nu știu. Cady se ridică. Dar e vorba de compania familiei lui. Are tot dreptul să știe ce se întâmplă în cadrul ei.

– Sunt terminat. Randall izbi cu pumnul în teancul de hârtii. *Ter-mi-nat.* Își ridică privirea speriată către micul grup adunat în jurul biroului. Ticălosul ăla m-a distrus. Când o să se afle de falsuri, galeria o să se ducă de râpă. Ah, îmi vine să-l omor! La dracu', ar fi trebuit s-o fac de mult!

Cady se uită stânjenită la Sylvia, care-o privi cu aceeași neliniște în ochi. Poate că, la urma urmei, nu fusese o idee așa strălucită să-i spună totul lui Randall.

– Randall, ascultă-mă, începu Sylvia, cu blândețe. Știm că tu nu ai avut nici o legătură cu asta...

Dar Randall nu o asculta. Se ridică furtunos de pe scaunul său, înșfăcă prespapierul din bronz în stil Art Nouveau pe care-l avea pe birou și-l aruncă, furios. Micul proiectil se izbi de peretele lambrisat din fața biroului și căzu pe podea cu un bufnet.

– *Să-l ia dracu'!* mugi Randall. După câte planuri mi-am făcut, tot nemernicul ăla o să câștige.

Gardner schiță o mișcare ezitantă către el. Cady îl văzu pe Mack clătinând foarte discret din cap, în semn de descurajare. Gardner rămase pe loc.

– Ușurel, Randall, îi spuse. Trebuie să discutăm...

Randall nu-l luă în seamă. Țâșni din locul său pe lângă birou, cu pași mari, furioși.

– O să-l omor cu mâna mea. La naiba, dacă n-aș fi fost așa laș după moartea maică-mii, aș fi făcut-o atunci. Dar mi-am promis că, în loc de asta, odată și-odată o să smulg firma de sub controlul lui. Mi-am promis că o să-l văd cum pierde tot ce-a câștigat manipulând-o. Și acum...

– Randall, ajunge! Cady se ridică repede și se puse în calea lui. Ascultă-mă! Nu trebuie să faci o prostie. Ai putea ajunge în închisoare.

– Are dreptate, o susținu Sylvia. Randall, calmează-te și gândește-te puțin la implicațiile situației create.

– Dă-te din calea mea! Randall întinse mâna, să o împingă pe Cady.

Dintr-odată, Mack apăru în fața lui.

– Să nu te atingi de ea, Post.

Acest ordin fusese rostit pe un ton neutru, dar încărcat cu o ferocitate sigură pe sine, care atrase atenția tuturor, chiar și pe a lui Randall.

– Hmm? Randall părea a nu pricepe cum de apăruse Mack în drumul lui. Își lăsă mâna moale pe lângă corp. Poftim?

– Am zis să nu te atingi de ea.

– Nu vreau să-i fac rău lui Cady. Pierzându-și răbdarea, Randall încercă să-l ocolească pe Mack. Vreau să mă socotesc cu Felgrove.

– Stai jos! îi porunci Mack.

– Lasă-mă-n pace! Cu furia întețită de acest amestec, Randall își strânse pumnul drept și se repezi nebunește, să lovească.

Din locul unde stătea, Cady privea uluită furia întipărită pe chipul lui.

– *Randall!*

Sylvia scoase un țipăt scurt, de șoc și teamă.

– O, Doamne!

Mack evită atacul stângaci. Randall se năpusti asupra lui, hotărât să ajungă la ușă. Mack îl prinse de braț și i-l răsuci. Pierzându-și echilibrul, Randall se poticni și rămase proptit de perete.

– Vai de mine, murmură Gardner.

– Revino-ți odată, îi spuse Mack lui Randall. Acum!

Randall se uita nedumerit la el.

– Ce?

– Stai jos. Mack îl înșfăcă de ceafă și-l trânti pe cel mai apropiat scaun. Dacă-l omori pe Stanford, n-o să rezolvi nimic. Trebuie să discutăm.

– Ce este de discutat? Mânia din glasul lui se risipi într-un val de disperare. Se lăsă moale pe spătarul scaunului. A distrus tot.

– Poate că nu, îl încurajă Mack.

Privirile lui Cady și ale celorlalți se întoarseră spre el.

– Ce vrei să spui? întrebă Randall, fără nici o licărire de speranță în glas. Scandalul ăsta va distruge compania.

– Austrey–Post nu e prima firmă din domeniul artei și al antichităților care să aibă probleme cu falsuri și fraudă, spuse Mack. Știi bine cum merg lucrurile. Explici tuturor că s-au făcut niște greșeli în departamentul de comercializare a mobilierului de epocă. Se-ntâmplă mai mereu.

– Se-ntâmplă mai mereu să apară *greșeli*, îl corectă Randall, sumbru. O fraudă orchestrată de directorul executiv este cu totul și cu totul altceva. Suntem terminați.

– Nu neapărat, îl contrazise Mack, calm.

Cady își dădu seama că toți își țineau respirația, încordați, așteptând ca Mack să-și continue ideea.

– Ce sugerezi? întrebă ea.

– Ca Austrey–Post să urmeze procedura obișnuită. Privirea lui Mack era ațintită asupra lui Randall. Îți ceri scuze la clienții care au cumpărat falsuri care au fost autentificate în mod eronat de experții companiei. Le dai banii înapoi și...

– Și ce? întrebă Randall.

– Și concediezi pe cineva, termină Mack.

Randall pufni, dezgustat.

– Vrei să dau vina pe un biet expert din departamentul de mobilier? Sunt convins că Stanford ar face asta fără să clipească. N-o să aibă nici o strângere de inimă să-l lase pe altul să fie țapul ispășitor.

– Eu mă gândeam, zise Mack încet, să-l concediezi pe directorul executiv.

Cady aproape că-i simți pe toți cum rămaseră cu gura căscată.

– Nu înțeleg, zise Sylvia, încruntându-se. Cum să-l poți concedia pe Felgrove? El conduce compania. Este a lui, în toate privințele. Nu poți să scapi de el decât dacă...

Randall fu primul care înțelese. În ochi îi licări o sclipire de entuziasm.

– Decât dacă mă folosesc de dovezile împotriva lui din documentele astea pentru a-l obliga să-și dea

demisia. Ăsta-i planul tău, Easton? Să fiu al naibii, cu ce știu despre el, aș putea să-l fac chiar să-mi cedeze pachetul lui de acțiuni. Un scandal de proporții l-ar face să piardă singurul lucru de care-i pasă: statutul social. Ar fi un om terminat dacă s-ar vedea dat afară din clubul de yachting sau din cel de golf.

Gardner părea intrigat.

– Da, se deschid niște posibilități interesante.

Cady aprobă cu o mișcare din cap.

– Așa e.

– Mie-mi place ideea asta, declară Sylvia.

Mack își aținti privirea asupra lui Randall.

– Cred că ai potențialul de a deveni un director executiv foarte eficient.

– Ești un prost. Stanford termină de semnat în josul paginii acordului și, cu mișcări foarte lente, puse jos stiloul pe care-l folosise. Știi asta, nu? Crezi că ai câștigat, dar o să dai greș, așa cum ai făcut-o cu tot ce ai atins.

Privindu-l, Mack își dădu seama că, în ciuda cuvintelor aspre, Felgrove părea chiar mai uluit decât fusese Randall mai devreme.

Planul decursese fără nici o sincopă. Când Randall și Mack se duseseră la el acasă și-i dădură lovitura de grație, Stanford fusese luat total pe nepregătite.

Randall anticipase perfect acțiunile tatălui său vitreg. În fața amenințării de a pierde tot ce prețuia, Felgrove semnase documentele prin care îi transfera toate acțiunile sale lui Randall. În schimb, Randall îi promisese solemn că n-o să-l implice în dezvăluirile legate de așa-zisele greșeli care apăruseră în punerea pe piață a unor piese de epocă falsificate.

– Îmi asum riscul, îi răspunse Randall, introducând documentele înapoi într-un plic.

Mack remarcă faptul că Post părea din ce în ce mai încrezător în sine, fiind purtat de acel prim val de euforie al victoriei mult visate. Urma să treacă un timp până ce realitatea a ceea ce-l aștepta avea să-l lovească din plin.

– Ăsta-i șantaj în toată puterea cuvântului, șopti aspru Stanford.

Randall se ridică de pe scaunul pe care stătuse până atunci.

– Ai ceva tupeu să mă acuzi pe mine de șantaj după tot ce-ai făcut cu compania mea. O să am multe de îndurat ca să curăț mizeria pe care ai lăsat-o în urmă și să nu te implic și pe tine. Fii mulțumit că scapi așa ușor.

Chipul lui Stanford parcă se împietri.

– O să-ți pară rău, nemernic fără minte ce ești. Nu ești în stare să conduci firma asta!

– Te înșeli. Randall schiță un zâmbet slab. Am tot ce-mi trebuie ca să conduc Austrey–Post: control total.

Prăbușirea interveni cam o oră mai târziu. Știind că era inevitabilă, Mack îl duse pe Randall în barul unui restaurant din apropiere, îl instală la o masă și comandă două beri.

Randall goli jumătate din halba înghețată și o așeză din nou pe masă. Îl privi fix pe Mack și spuse:

– Să fiu al naibii... Nu-mi vine să cred ce-am făcut.

– Ce-i făcut e bun făcut, răspunse Mack. Dar acum ai mult de tras.

Randall închise ochii.

– Primul lucru pe listă e să iau legătura cu toți clienții care au fost trași pe sfoară.

– Spune-le că ai avut anumite bănuieli legate de felul cum decurgeau lucrurile în departamentul de mobilier, îi sugeră Mack. Că ai pornit o anchetă internă în urma căreia s-a descoperit problema și că vrei să le înapoiezi banii tuturor celor care au cumpărat reproduceri drept piese autentice.

Randall ridică din sprâncene.

– Reproduceri?

– Dacă ai cum, evită să folosești termenul de „falsuri", îl sfătui Mack.

– Cine dracu' ești, Easton? Cum de știi atât de multe despre lucrurile astea?

– E o poveste lungă.

– Am tot timpul să te ascult. Randall își lipi ambele palme de halbă. Dar, întâi și întâi, vreau să știu despre tine și Cady.

– De ce n-o rogi pe ea să-ți povestească despre asta?

– Hmm... ăsta nu prea e un răspuns direct.

– Nu am venit aici ca să discut despre relația mea cu Cady, spuse Mack.

Fața lui Randall se lumină dintr-odată, semn că înțelesese despre ce era vorba.

– La naiba, te-a angajat să anchetezi ce se întâmplă, nu-i așa? Cu ce te ocupi tu, de fapt? Ești un soi de expert în probleme de securitate sau așa ceva?

– Mă ocup cu gestionarea informațiilor.

– Praf în ochi! Te-a angajat să lucrezi sub acoperire, nu? Probabil că a avut suspiciunile ei încă de la început. Vesta i-a spus?

– Nu chiar.

– Dar ziceați că Vesta descoperise că Arden era implicat într-o escrocherie. Ea și-a dat seama că și Stanford era implicat?

– Probabil că avea bănuielile ei. N-o să știm niciodată sigur.

– Și ce-o să se întâmple cu impostorul ăla care se dă drept medium?

– Mă gândeam să mă duc în după-amiaza asta până în oraș, să-i fac o vizită, zise Mack. Să-l anunț că înșelătoria lui s-a dus pe apa sâmbetei.

Buzele lui Randall se strânseră într-o linie subțire.

– Ce n-aș da să le fac plângere la poliție, și lui, și lui Stanford. Nemernicii!

– Austrey–Post n-are în nici un caz nevoie de reclamă negativă în presă. Ai obținut ce-ai vrut. E timpul să-ți limitezi pe cât posibil pierderile.

Randall scoase un geamăt.

– Nu-mi aduce aminte de pierderi. Acum, marea întrebare e câți bani va trebui Austrey–Post să returneze.

O oră și jumătate mai târziu, Mack stătea așezat în livingul apartamentului proaspăt eliberat de Jonathan Arden. Evident, nu mai avea cui să-i dea avertismentul pe care intenționase să-l lanseze. Dând dovadă de un instinct de supraviețuire caracteristic escrocilor de profesie, Jonathan Arden fugise din oraș. Mack coborî

în garaj şi mai aruncă o privire în tomberon, în eventualitatea în care Jonathan Arden încercase să se descotorosească de ceva important în drumul spre ieşire. Un timp, căută atent printre ziare vechi, sticle de bere şi caserole goale. Nu găsi nimic care să-i dea vreun indiciu despre locul spre care plecase Jonathan Arden.

Lăsă cheia la administratorul clădirii şi o porni pe trotuar către locul unde îşi lăsase maşina. Tocmai când deschidea portiera, se opri dintr-odată, încercând să identifice fiorul de energie neplăcută care-i dădea furnicături pe ceafă.

Nu avu nevoie de mult timp pentru a identifica respectiva senzaţie. Era sentimentul pe care îl aveai când cineva te urmăreşte din umbră.

Cady se cuibări mai bine în colţul canapelei. Lângă ea, Mack stătea întins pe un fotoliu cu perne moi, cu picioarele ridicate pe un suport. Stătea cu coatele rezemate de braţele fotoliului şi avea degetele în poziţia lor obişnuită, unite la vârfuri. De când intrase în casă, în urmă cu destul de puţin timp, abia dacă rostise două vorbe. Această tăcere îi dădea lui Cady o stare de disconfort.

De cealaltă parte a uşilor de sticlă, noaptea cobora asupra orăşelului Phantom Point. Era o transformare rapidă şi nemiloasă. „Ca un vampir întâmpinându-şi iubita“, îşi spuse Cady în gând.

- S-a dus vorba că Stanford a demisionat din funcţia de director executiv al Austrey-Post şi i-a transferat acţiunile lui Randall, rosti ea, într-un efort de a străpunge pâcla de tăcere care-l învăluia pe Mack. Leandra mi-a zis că oamenii care lucrează în galeria de alături discutau despre asta azi după-amiază.

- Nici nu e de mirare. E o comunitate mică.

Ei bine, cel puţin îi răspundea.

- Stanford spune în stânga şi-n dreapta că mereu a avut de gând să lase firma în grija lui Randall atunci când acesta avea să fie pregătit.

- Şi-l crede cineva? întrebă Mack.

- Nu ştiu. Nici nu cred că contează. Făcu o mică pauză. Ceea ce contează e că Randall a preluat în sfârşit conducerea firmei familiei sale.

- Hm.

- Mulţumită ţie, adăugă Cady, aşteptând o reacţie. Mack nu scoase nici un sunet.

- Eşti un erou. Din nou.

- Face parte din fişa postului.

Doar asta însemnase totul pentru el? *Face parte din fişa postului*. Cady decise că nu era deloc deprimată. Emoţia care-i curgea prin vine putea fi descrisă mai degrabă ca fiind melancolie.

Care era un termen învechit pentru depresie.

- Parcă îţi dăduseşi demisia.

- A, da, răspunse Mack. Aşa am făcut, nu? Apropo, voiam să-ţi spun ceva.

- Ce anume?

- Acoperirea noastră începe să devină din ce în ce mai transparentă.

- Acoperirea noastră? Cu un efort, Cady reuşi să-şi revină în fire şi încercă să se concentreze asupra discuţiei. Adică treaba cu logodna?

- Da. Treaba cu logodna.

Tăcere.

- Păi... am obţinut ce-am vrut, zise Cady, străduindu-se să adopte un ton cât mai neutru. A dat rezultate. Presupun că nu mai contează dacă începe să-şi piardă din credibilitate. N-o să mai avem nevoie de ea.

- Da, cred că nu, consimţi el, cu o intonaţie şi mai atent căutată decât a ei. Asta dacă nu...

Cady se agăţă imediat de aceste ultime cuvinte:

- Asta dacă nu ce?

Mack se uită la ea.

- Ţie ţi se pare că demascarea escrocheriilor lui Felgrove lămureşte totul? Sau crezi în continuare că mătuşa ta a fost omorâtă?

Cady îşi lăsă capul pe spătar şi medită la întrebarea lui.

- Cred că e posibil ca Stanford sau Jonathan Arden să fi avut vreo legătură cu modul în care şi-a găsit sfârşitul

mătuşa Vesta. Aveau motive întemeiate să-i dorească moartea. Probabil că-şi dăduseră seama că aflase de şmecheriile lor atunci când amânase şedinţa de vot pentru fuziune.

- S-ar putea să ai dreptate, dar probabil că va fi imposibil de dovedit una ca asta.

Ceţurile melancoliei se îndeseau.

- Ştiu.

Din nou, tăcere.

- Vrei să mai cercetez? întrebă Mack, după un timp.

Această întrebare o luă prin surprindere. Îşi luă câteva secunde pentru a se gândi bine.

- Aş vrea să aflu adevărul, răspunse într-un final. Chiar dacă nu pot dovedi nimic în faţa instanţei, aş vrea foarte mult să ştiu sigur ce s-a întâmplat în noaptea aia.

- O să văd ce pot face.

- Da?

- Dacă asta vrei, replică el.

Cady îi aruncă o privire, încercând să descifreze expresia impenetrabilă de pe chipul lui.

- Mulţumesc.

- Nu-ţi pot garanta nimic. Mack îşi uni din nou degetele. Dar aş putea să urmăresc câteva piste.

- Cum ar fi?

- Să văd exact unde se aflau Felgrove şi Jonathan Arden în noaptea în care a murit mătuşa ta. Poate să pun nişte presiune pe ei. Să văd cum reacţionează dacă-i presez.

Cady cântări implicaţiile acestor scenarii.

- Arden nici măcar nu mai e prin zonă, să poată fi presat. Chiar tu ai zis că şi-a părăsit apartamentul în miez de noapte.

- Asta nu înseamnă că n-o să pot afla unde era în noaptea când a murit mătuşa ta. Şi, dacă se dovedeşte a fi un suspect credibil, Ambrose ar putea să-i dea de urmă graţie tranzacţiilor financiare pe care o să le facă de acum încolo. Tipii ca Arden supravieţuiesc pe baza cardurilor de credit... de obicei ale altora.

Cady îl studie câteva momente.

- Nu crezi că Arden e ucigaşul nostru, nu?

- Dacă, începu Mack, şi ţin să subliniez acest *dacă*, mătuşa ta a fost omorâtă, cred că e mai probabil să fi fost vorba de Felgrove. Nu numai că avea mai multe de pierdut, dar nici nu e un infractor de carieră. Asta-l face mai predispus să fi recurs la cine ştie ce măsură disperată, nesăbuită sau prostească.

- Spre deosebire de Arden.

- Arden e un adevărat profesionist. După cum vezi, când lucrurile s-au complicat, şi-a pus coada pe spinare. Ştie când să stea pe poziţie şi când să se retragă.

- Deci următorul pas e să aflăm unde a fost Stanford Felgrove în noaptea în care a murit mătuşa Vesta?

- Unul dintre următorii paşi. Mack avea un aer gânditor. Felgrove ştie să înoate?

- Sigur că da. Are piscină acasă. Şi o ambarcaţiune, pe care o ţine în port. De ce vrei să ştii?

- Acum mi-am dat seama că, dacă cineva chiar a înecat-o pe mătuşa ta, ar trebui să fie vorba de o persoană care să se simtă în largul ei în apă. Din câte mi-ai spus, Vesta Briggs era o înotătoare foarte bună.

- Da. Cady fu străbătută de un fior. Dar avea optzeci şi şase de ani. Şi era o femeie mărunţică. Un bărbat de talia lui Felgrove ar fi putut lejer să o ţină sub apă până şi-a dat duhul.

- Dar s-ar fi zbătut?

- O, da. Cady simţi un fior de nelinişte. Mătuşa Vesta s-ar fi împotrivit din toate puterile.

- Şi poate că a strigat după ajutor, nu?

Cady şovăi, gândindu-se la vecini.

- Da. Dacă avea cum să o facă, probabil că ar fi ţipat.

- Terasa pe care se află piscina e ascunsă de tufişuri şi plante, dar nu e închisă. Nimeni n-a declarat că a auzit pe cineva ţipând în noaptea aceea?

- Din câte se pare, nu.

- Există şi alte modalităţi să te descotoroseşti de o femeie în vârstă. Mack privi peste vârfurile degetelor sale, în noapte. Ar fi putut cădea victimă unei tâlhării, a vreunui hoţ care să intre prin efracţie în toiul nopţii sau să fie rănită mortal într-un accident de maşină.

Şi totuşi, ucigaşul - presupunând că e vorba de o crimă - a ales să-i facă felul în piscină. Şi-a atins scopul fără să-i lase nici un semn pe corp. Nu i-a administrat nici o lovitură la nivelul capului, de exemplu. Trebuia să fi ştiut că avea să urmeze o luptă, pentru că mătuşa ta era în elementul ei în apă. Nu era o ţintă uşoară, chiar dacă avea optzeci şi şase de ani şi era minionă.

- Sunt de acord cu tine, că un criminal care nu s-ar simţi în largul său în apă probabil că ar fi ales altă modalitate. Dar, aşa cum am zis mai devreme, Stanford Felgrove ştie să înoate.

Urmă o pauză scurtă.

- Obiceiul acesta al mătuşii tale de a înota de una singură, noaptea. Ştiau mulţi despre el?

- Da.

- Printre care şi Felgrove?

- Da.

Din nou se lăsă tăcerea.

- Face scufundări? întrebă Mack încetişor.

Asta o făcu pe Cady să rămână înmărmurită.

- Scufundări? Cu rezervor şi tot tacâmul?

- Dacă stai să te gândeşti, cea mai uşoară modalitate de a îneca pe cineva fără să rişti ca victima să ţipe prea mult şi să te asiguri că vei câştiga o înfruntare fizică ar fi să o faci sub apă.

- O, Doamne. Ca o mână de mort care te prinde de gleznă şi te trage în întunericul mâlos.

- Un scafandru cu rezervor de oxigen şi mască ar putea să-şi tragă victima sub apă şi să o ţină acolo cât ar fi nevoie pentru a-şi atinge scopul, conchise Mack, cu o expresie gânditoare. Fără stropi. Fără ţipete. Fără semne.

Era prea mult. Imaginea era prea vie. Nu putea să-şi mai reprime amintirile. Acestea năvăliră din adâncuri şi o izbiră cu forţa unor lovituri de baros. Dintr-odată, nu mai putea să respire şi simţea sudori reci pe piele. Inima îi bubuia în piept. Aproape că putea să simtă degetele reci prinse în jurul gleznei ei, trăgând-o în adânc.

- Cady?

Îl ignoră, incapabilă să vorbească prea coerent acum. Se ridică de pe canapea, luptându-se să tragă aer în piept. Atacul de panică o lovise atât de puternic şi de repede încât nu avusese timp să îl respingă cu ritualul ei de respiraţie controlată şi de gânduri relaxante.

- Ce naiba...?

Mack se ridicase şi el.

- Lasă-mă... lasă-mă un minut. Cady se îndreptă către uşile de sticlă, căutând instinctiv să scape de claustrofobia copleşitoare care o strângea ca o chingă. Trebuie să ies. Trebuie să mă mişc. Atac de panică prostesc!

Trase uşa şi ieşi cu paşi împleticiţi în grădină. Aerul proaspăt al nopţii o ajută întru câtva. Se forţă să tragă aer până în adâncul pieptului. Nu era deloc uşor. Începu să se mişte de colo-colo, încercând să consume excesul de adrenalină care-i vibra în corp.

Mack apăru lângă ea.

- Cu ce te pot ajuta?

- Cu nimic.

- Dar pastila aia despre care ziceai că o ai la breloc?

- Poate. Nu încă. Se opri şi se concentră asupra ritmului respiraţiei. Am mai trecut prin asta. Dar a trecut mult timp. Aproape că uitasem cât de rău...

- Uşurel. Mack se opri în spatele ei şi începu să-i maseze umerii. Eşti atât de tensionată că am impresia că o să te rupi dintr-un moment într-altul. Relaxează-te.

- Uşor de zis, greu de făcut. Dar deja îşi recăpăta controlul. Tensiunea pe care o simţea în cavitatea toracică începea să mai scadă.

Stăteau împreună în umbră. Mack continua să-i maseze muşchii rigizi ai umerilor, cu mâinile lui puternice, calde şi profund liniştitoare. Cady ignoră furnicăturile pe care le simţea în palme şi se concentră asupra respiraţiei, impunând pulsului să revină la un ritm normal. Putea să învingă panica asta. O mai făcuse şi altă dată. Cunoştea toate metodele.

După un timp, trecu de partea cea mai rea. Se simţea nefiresc de atentă şi de conştientă dureros de tot ce o înconjura, dar senzaţia aceea oribilă de tremur se estompa.

- Niciodată nu mi-aş fi putut închipui că atacurile de panică se manifestă atât de puternic la nivel psihic. Mack îşi apăsa în continuare palmele pe umerii ei.

– Se spunea că te lovește cu aceeași forță ca șocul pe care l-ai avea când treci pe după un colț și dai nas în nas cu un tigru. Dar tigrul nu e real, și știi bine că nu e real, dar nu poți să-ți convingi corpul de acest lucru. Corpul îți intră automat în starea aceea de „luptă sau fugi".

– Chiar dacă inamicul cu care să te lupți sau de care să fugi nu există.

– Da. Pentru mine a fost dintotdeauna mai degrabă ca un atac oribil de claustrofobie. O senzație ca de înec. Exact ca în ziua aia, la lac.

– Oricum, după ce trece îți rămâne un cocktail straș-nic de hormoni în sânge.

– Da, ajungi să te întrebi dacă ești pe cale de a înnebuni sau ai o cădere nervoasă, completă ea în șoaptă. Toată lumea spune că, cel mai probabil, asta i s-a întâmplat mătușii Vesta în noaptea în care a murit. Sunt de părere că a avut o criză deosebit de gravă.

– S-a panicat și s-a înecat.

– Da.

– Dar era o înotătoare bună, deci, chiar dacă a avut un atac de panică, spuse Mack, probabil că ar fi reușit să ajungă până la marginea piscinei. Exact la fel cum tu ai reușit să te ridici de pe canapea, să deschizi ușile și să ieși în grădină acum câteva minute.

Cady înghiți nodul pe care-l simțea în gât.

– După ce ai avut câteva atacuri de panică, înveți să le recunoști. Și poți învăța să treci mai ușor prin ele. Nu este ușor, dar se poate.

– Mătușa ta se pricepea foarte bine să le facă față, nu?

– Avea o experiență de-o viață cu ele. Cady îi aruncă o privire. Lumina din living nu-i scotea din întuneric decât jumătate din chip. La ce te gândești?

– Că cineva, posibil Stanford Felgrove, chiar a omorât-o pe mătușa ta. Acum nu mai trebuie decât să găsesc o modalitate de a o dovedi.

Mult timp mai târziu, Mack se trezi, dându-și seama că ea nu era lângă el. Întinse o mână și nu dădu decât de cearșafurile reci.

La naiba! Deja devenea un obicei. Cel puțin știa unde să o caute.

Dădu pătura deoparte, se dădu jos din pat și-și găsi pantalonii. Se duse la parter, către camera-tezaur. După cum se aștepta, ușa era deschisă. Din interior venea o lumină puternică.

Cady era acolo. Urcase pe scara îngustă, în spirală, până la etaj, unde tocmai încerca să deschidă cufărul mic cu inserții de aur și lapislazuli cu cheița ei de aur.

Preț de o secundă, Mack se uită lung la ea.

– Ai găsit ceva? o întrebă, într-un final.

Auzindu-i vocea, Cady tresări.

– Îmi pare rău, zise Mack cu blândețe. Nu am vrut să te sperii.

– Sunt în regulă. Cady așeză din nou cufărul pe un raft și închise ușa de sticlă. Nu puteam să dorm și m-am gândit să mai încerc și cu alte încuietori.

– Să-nțeleg că n-ai avut succes, nu?

– Nu, dar fac progrese. Coborî încet scara în spirală. Faldurile halatului pe care-l purta pluteau în jurul ei, dându-i un aer eteric. S-a întâmplat ceva?

– Nu am terminat discuția de mai devreme. Cea despre treaba cu logodna.

– Ai zis că o să te ocupi în continuare de misiunea asta. Am presupus că asta însemna că ne ținem în continuare de acoperirea noastră.

– Mulți încep să-și pună serioase semne de întrebare privind autenticitatea logodnei noastre.

– Nu văd unde e problema, spuse Cady, cu o nonșalanță surprinzătoare. Faptul că tu lucrezi în domeniul informațiilor nu înseamnă că nu putem fi și logodiți cu adevărat, nu?

Mack își simți mușchii abdominali contractându-se fără voia lui.

– Păi... nu. Dacă pui problema așa, presupun că putem.

– Bine, atunci așa rămâne. Cady coborî și ultima treaptă și îi zâmbi calm. Treaba cu logodna rămâne în picioare.

capitolul 25

Seara carnavalului era răcoroasă, însă cerul era senin. Cady stătea în partea din spate a scenei și le privea pe Sylvia și pe Eleanor Middleton înmânând un număr aparent infinit de premii unui șir la fel de infinit de nominalizați și câștigători ai diverselor categorii ale competiției de costume. Când era anunțat un nume, misiunea ei era să aducă respectiva cocardă în partea din față a scenei și să i-o înmâneze Sylviei, care, la rândul ei, i-o oferea câștigătorului.

Până acum avuseseră șase laureați, iar Cady deja se plictisise.

Nu era singura care-și pierdea interesul pentru ceremonie. Pe la mijlocul festivității de decernare a premiilor, deja puțini dintre cei prezenți mai erau atenți. Cel mai probabil, celor care erau curioși sau aveau un interes personal în decernarea premiilor le era greu să asculte numele anunțate prin difuzoare. Valul de zgomot și râsete crescuse constant pe tot parcursul serii. Melodiile care reverberau dinspre cafenelele și barurile din apropiere se adăugau și ele la hărmălaia veselă a sărbătorii.

În partea din față a scenei, Sylvia, înveșmântată cu o pelerină în stil renascentist, se pregătea să înmâneze următorul premiu în timp ce Eleanor anunța răspicat:

– ... iar câștigătorul la proba de măști, categoria juniori este Benjamin Tanner...

Via Appia și străzile adiacente erau pline ochi cu petrecăreți mascați. Cafenelele de pe trotuar erau ocupate în întregime. Intrarea în magazinele, galeriile și atelierele care rămăseseră deschise era marcată cu șiruri de luminițe colorate și bannere care fluturau în vânt.

De unde stătea, pe scena multicoloră, Cady putea cuprinde cu privirea întreaga mulțime. Totuși, nu-i putea vedea pe Mack și pe Gardner, deși știa unde erau. Mai devreme, cei doi puseseră stăpânire pe o masă la una dintre cafenelele în aer liber. Juraseră să reziste acolo oricărui asediu, împreună cu gemenii și o pizza de dimensiuni uriașe, până la finalul ceremoniei

de decernare a premiilor. Netulburată de faptul că pierdea interesul publicului, Eleanor își continua voioasă discursul monoton:

– ... premiul al doilea la proba de costume, categoria seniori...

Cady simți dintr-odată un frison de energie. Pe sub faldurile grele ale pelerinei ei negre, își simțea pielea de găină pe brațe. O, Doamne. Nu din nou. Nu acum. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie era un atac de panică.

Zări o mică străfulgerare argintie cu coada ochiului. Se întoarse repede, exact la timp pentru a vedea pentru o fracțiune de secundă o mască strălucitoare. O clipită mai târziu, dispăruse, odată cu silueta costumată care parcă se topise în mulțime.

Simți un curent de-a lungul cefei, trezindu-i la viață terminațiile nervoase și puful fin de acolo.

„Ușurel... Nu este decât o mască, într-o mare de măști."

Dar fusese o mască argintie. Care acoperea fața cu totul, nu numai ochii.

Și ce dacă? În mulțimea de pe străzi erau zeci de măști argintii. De exemplu, și masca lui Eleanor Middleton era tot de această culoare.

Știa bine ce o făcea să fie atât de agitată. Masca pe care o zărise în urmă cu câteva secunde era aidoma celei pe care o găsise în cutia care-i fusese livrată lui Jonathan Arden.

N-avea de ce să creadă că masca și costumul lui Arden erau unicate. În plus, fugise din oraș, din câte îi spusese Mack. De ce și-ar asuma riscul de a apărea aici, în Phantom Point, în seara carnavalului? Nu avea nici o logică.

Pe de altă parte, dacă stăteai să te gândești, ce mare risc ar fi reprezentat asta pentru Arden? În seara aceasta, n-ar fi fost decât un alt petrecăreț mascat printre mulți alții. O acoperire perfectă.

– ... în categoria pentru cel mai bun costum creat de un profesionist în stilul tradițional avem cinci nominalizări...

de încheiere a apelului. În același moment, simți un obiect de metal rece apăsat de ceafă. Nu avea cum să-l vadă, însă fiecare terminație nervoasă din corpul ei îl recunoscu a fi țeava unui pistol.

– Știam eu c-o să-mi faci probleme până să termin cu chestia asta, rosti Stanford Felgrove, pe un ton mult prea plăcut. Cățea enervantă ce ești... Știi, îmi aduci aminte de mătușă-ta.

– Ți-ai pierdut mințile, Stanford? Ce crezi că faci?

– Îmi văd de întâlnirea stabilită. Hai!

Își puse palma între omoplații ei și o împinse înainte. Cady își spuse că era bine măcar că nu mai avea arma lipită de piele.

– Unde mergem? întrebă.

– Intrăm pe poartă. Ne așteaptă cineva pe barca mea.

Cady era speriată, dar nu într-atât cât ar fi trebuit, își dădu seama. Ce naiba era cu ea? Ar fi trebuit să fie complet panicată. În fond, individul acesta o amenința cu pistolul.

Dar era vorba de Stanford Felgrove. Îl cunoștea din adolescență. Îi venea greu să creadă că ar fi fost în stare să apese pe trăgaci. Sau poate că era pur și simplu într-o stare de amorțire, paralizată de oroarea a tot ce i se întâmpla. Poate că mintea i se oprise pur și simplu, ca un telefon mobil.

Cu Stanford în urma ei, trecu de poarta care marca intrarea în port. Poalele largi ale costumului i se prinseră de un stâlp de lemn. Se împiedică și trase de material, să-l desprindă.

În față, șirurile de ambarcațiuni o așteptau amenințătoare. Auzea murmurul ușor și flămând al apei care se lovea de docuri. Aruncă o privire printre scândurile pe care pășea și nu văzu decât întunericime de nepătruns.

Din cine știe ce motiv, tocmai atunci se declanșă frica adevărată. Cady încremeni în mers, luptându-se din răsputeri să respire.

– Mișcă-te! Stanford o împinse din nou. Știi bine care e barca mea.

Dacă nu-și strunea emoțiile, n-avea să aibă nici o șansă. „Poți să treci dincolo de panică. Ai mai făcut-o. Știi bine cum s-o faci."

Se concentră asupra ritmului respirației și începu să simtă că aceasta devenea din ce în ce mai regulată. Din câte se părea, într-o situație de criză, obiceiurile vechi reprezentau un refugiu util. Cady își spuse că toți anii de exerciții yoga făcute cu regularitate nu fuseseră în van. Cine spunea că obsesiile sunt nesănătoase?

Se concentra asupra fiecărui pas, înaintând din ce în ce mai departe în labirint. Vasul de croazieră impozant, cu carena albă, al lui Felgrove era ancorat la capătul portului.

– Despre ce e vorba aici, Stanford?

– Vreau să mai salvez ce pot din mizeria asta, răspunse bărbatul, pe același ton nefiresc de amabil. Tu și ticălosul ăla de Easton mi-ați făcut numai necazuri. Eram atât de aproape... Atât de aproape, fir-ar să fie!

– Și apoi mătușa a început să bănuiască.

– Arden mi-a descris o femeie în vârstă care-i solicitase o întâlnire, și mi-am dat seama imediat că era vorba de Vesta Briggs. Nu știu cum a mirosit ce se întâmpla, dar când a amânat votul pentru fuziune, mi-am dat seama că aveam o problemă. Cățea bătrână!

În capătul portului, unde erau ancorate ambarcațiunile mai mari, era mai întuneric decât la intrare. Iluminatul nu era ajutat de umbrele mari proiectate de calele greoaie ale vaselor de tonaj mai mare.

La capătul platformelor flotante, apa neagră se izbea, șerpuia și șoptea povești despre nopți nesfârșite. Deja ajunseseră la doar câțiva metri de vasul mare de croazieră al lui Stanford.

– Tu ai omor...

Cady nu mai apucă să termine întrebarea. Explozia primei serii de artificii o întrerupse. Cerul întunecat de deasupra portului fu străbătut de izbucniri de lumină colorată. Îl simți pe Stanford tresărind, auzi cum înjură în barbă și-și dădu seama că era la fel de tensionat ca și ea.

Se auzi o a doua bubuitură, când următoarea serie de artificii lumină zarea.

- Mişcă! Stanford o împinse din nou, nerăbdător, către vasul de la capătul docului. Nu vrem să-l facem pe Arden să aştepte.

- Cum adică?

- Arden a stabilit întâlnirea asta. Nemernicul ăla are impresia că mă poate şantaja. Am primit un bileţel din care lăsa să se înţeleagă că ar fi dispus să accepte nişte bani ca să nu scoată nici un cuvânt despre implicarea mea în frauda cu falsuri. Dar eu am alte planuri. Am muncit prea din greu, prea mult timp pentru a pierde totul în favoarea unui escroc mărunt, cu două feţe.

Realitatea i se elucidă cu un val de emoţii înspăimântătoare.

- Ai de gând să-l omori pe Arden, nu?

- Nu prea mi-a dat de ales. Dacă-l las, ticălosul ăla o să mă stoarcă şi de ultimul bănuţ. Aşa merg lucrurile. Lipitorile nu se desprind niciodată până nu se satură.

Cady strânse în pumni materialul pelerinei pe care o purta.

- Şi cu mine ce-o să faci?

- Mă tem că singura vinovată pentru ceea ce o să se întâmple în seara asta eşti numai tu, căţea proastă ce eşti. Ar fi trebuit să nu-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala.

Avea să o omoare şi pe ea.

- Crezi că o să scapi nepedepsit? Că n-o să plăteşti pentru crimele astea? îl întrebă Cady.

- Mâine-dimineaţă în ziare va scrie că tu şi Arden aţi fost ucişi de un individ necunoscut, chiar în toiul carnavalului, răspunse Stanford. Probabil că o să existe ceva speculaţii răutăcioase despre ce făceai tu cu un escroc, singuri pe docuri la ora aceasta, dar din păcate n-avem cum să le evităm.

Cady îşi dădu seama că trebuia să facă ceva, orice. Nu mai avea nimic de pierdut.

Bolta cerească fu invadată de o altă serie de explozii de artificii. În acelaşi timp, o siluetă învăluită într-o pelerină apăru la prora vasului alb. Luminile muribunde se reflectară fugitiv în masca argintie.

- Schimbare de planuri, Arden, rosti Stanford.

Cady îşi dădu seama că Stanford mişcase pistolul în aşa fel încât nu mai era aţintit asupra ei, ci asupra escrocului mascat de la bordul ambarcaţiunii. Deasupra lor străluceau alte şi alte artificii. Lumini vii scăpărau şi străluceau deasupra oglinzii negre a apei. Exploziile se reverberau peste golf. În spatele ei, Stanford se încordă. Cady îşi dădu seama că plănuia să se folosească de zgomotul făcut de artificii pentru a acoperi bubuitura împuşcăturii.

Ţinând în continuare marginile pelerinei, îşi întinse braţele de-o parte şi de alta a corpului şi se răsuci în lateral. Veşmântul greu se desfăcu, agăţând pentru un moment mâna în care Stanford ţinea pistolul.

- Căţea!

Strigătul lui furios fu înghiţit de o altă rafală de artificii. De data aceasta, mugetul păru a veni de undeva de mai aproape, însă Cady nu luă în seamă acest detaliu. Era prea ocupată să se avânte înspre singurul loc unde putea spera că avea să fie în siguranţă – apa.

Stanford se dezechilibră, începu să se clatine şi apoi se izbi de ea tocmai când Cady se aruncă peste marginea docului.

Ciudat... Era un bărbat atletic, Cady ar fi crezut că avea un simţ al echilibrului mai dezvoltat.

Lovi suprafaţa apei cu un bufnet discordant. Valul iniţial de panică nu era nimic pe lângă şocul uluitor pe care-l simţi când se trezi prinsă în capcana faldurilor groase ale pelerinei. Materialul greoi al costumului se îmbibă rapid. Dintr-odată, hainele i se transformară într-o ancoră masivă care o trăgea la fund. Şi mai rău, Stanford se prăvăli şi el în apă, peste ea.

Ce se-ntâmpla cu el? De ce nu se zbătea, ca ea, de ce nu se străduia să se elibereze şi să se întoarcă la suprafaţă? Cady dădea nebuneşte din picioare. Pantoful i se izbi de carnea şi de oasele lui Felgrove, însă acesta nu reacţionă în nici un fel. Era prins în faldurile pelerinei îmbibate cu apă, dar nu părea să-i pese.

În momentul următor, Cady simţi atingerea unei mâini lipsite de viaţă pe gleznă. Brusc, coşmarurile vechi se transformară în realitate. Deschise gura să ţipe, dar nu se alese decât cu o duşcă de apă sărată.

Înţelese imediat că ultima detunătură nu fusese de la artificii. Fusese un foc de armă. Arden îl împuşcase pe Stanford.

Felgrove era un cadavru care o trăgea în adâncuri.

capitolul 26

„Odată ce înveţi să recunoşti panica, poţi să treci dincolo de ea."

Sfatul Vestei apăru în focarul tornadei de spaimă care se declanşase în ea. Cady deschise ochii sub apă, încercând înnebunită să se orienteze. Deasupra străfulgerau tot felul de lumini. Ei bine, măcar ştia în ce direcţie se afla suprafaţa. Era un început. Dacă ar fi putut *să respire*...

Următoarea sarcină pe care şi-o impuse fu aceea de a se elibera de greutatea pelerinei. Găsi capsele de la gât şi trase disperată de ele. Se deschiseră. Simţi cum braţele îi scăpară din temniţa materialului greu. Strânsoarea lui letală se prăvăli în întunericul apei ca un calcan uriaş în căutarea altei prăzi.

Sentimentul de uşurare reduse la tăcere o parte din panică, ajutând-o să se concentreze mai bine. Îşi simţea plămânii arzând, dar nu mai era îngreunată de pelerină. Cândva în ultimele secunde, picioarele îi ieşiseră şi ele din pantofi. Nu mai purta decât colanţii şi un tricou închis la culoare, pe care le avusese pe sub pelerină. Îi era frig, dar putea să-şi mişte mâinile şi picioarele pentru a urca din nou la suprafaţă. Nu era atât de departe.

Putea să înoate către luminile acelea puternice.

Putea să facă asta. Trebuia.

Mişcă din nou din picioare şi lovi pentru a doua oară cadavrul lui Stanford. Încă o dată, groaza ameninţă să o paralizeze. „Treci dincolo de ea."

Îşi agita braţele frenetic, încercând cu disperare să pună cât mai multă distanţă între ea şi mort. Se lovi de chila vasului. Terminaţiile nervoase fură electrocutate de încă un curent de panică.

În secunda următoare, ajunse la suprafaţă, sorbind lacomă aerul proaspăt, gâfâind, umplându-şi plămânii până la refuz.

„Nu mai face atâta zgomot, dacă e încă pe-aici? O să te audă."

Deasupra explodară alte artificii. Vederea îi era înceţoşată de lacrimi. Sau poate era vorba doar de apa sărată. Nu putea fi sigură.

Imediat, atenţia îi fu atrasă de nişte mişcări pe doc. De la adăpostul oferit de masa imensă a chilei, privi cu o spaimă reînnoită cum faldurile unei pelerine negre şerpuiau în beznă. Masca argintie luci o fracţiune de secundă, după care se mişcă.

Arden era încă aici. Se plimba încolo şi încoace pe platformele flotante cu un pistol în mână, ca un animal de pradă. Cady îşi dădu seama că-şi căuta din priviri victimele. Probabil că ştia că nu-l nimerise decât pe Stanford, îşi dădu seama. Voia să o lichideze şi pe ea.

Dar o căuta în apropierea locului unde văzuse că se prăvălise cu Stanford în apă. În momentul acela, îşi dădu seama că singurul lucru care o salvase fusese lupta nebunească pe care o purtase pentru a se elibera de sub apăsarea pelerinei şi a se îndepărta de cadavrul lui Felgrove. Aşa, ieşise la suprafaţă la ceva distanţă de locul unde căzuse. Bubuitul artificiilor acoperise gâfâiturile care însoţiseră primele guri de aer proaspăt.

Acum era protejată de chila vasului şi nu mai respira atât de zgomotos. Nu putea decât să fie profund recunoscătoare că Arden nu avea la el o lanternă.

Călca apa la umbra ambarcaţiunii, încercând să nu se gândească la leşul care plutea undeva prin apropiere. Nu avea de ales, trebuia să înoate către intrarea în port şi să se roage ca Arden să nu-şi dea seama că scăpase cu viaţă decât după ce ea avea să ajungă pe uscat.

Aşteptă până ce silueta mascată ajunse în celălalt capăt al docului, care era destul de lung. Apoi trase adânc

aer în piept şi se îndepărtă uşurel de adăpostul oferit de chilă.

În momentul acela, un grup mic de oameni care râdeau îşi făcu apariţia la intrarea în port. Glasurile li se reverberau peste apă. Cineva zise ceva despre o petrecere care urma să aibă loc la bordul unuia dintre vase.

„Da, vă rog, vă rog, vă rog. Haideţi pe docuri să chefuiţi. Vă cumpăr eu berea."

Un membru al grupului le reaminti tovarăşilor săi că portul era închis în seara aceea.

La naiba! Întotdeauna se găsea câte unul care să strice toată distracţia.

Dar apariţia grupului de cheflii nu fu în van. În cealaltă parte a docului, Arden îngheţă când auzi glasurile. Apoi se întoarse şi începu să meargă grăbit înapoi către poartă, cu pelerina fluturându-i în jurul corpului. Din câte se părea, ajunsese la concluzia că nu-şi putea permite să rişte să rămână prin zonă pentru a-i face felul şi celei de-a doua victime pe seara respectivă.

Cady aşteptă cât putu de mult. Când Arden se făcu nevăzut pe poartă, se ridică din apă şi ieşi, extenuată, pe platforma plutitoare. Închise ochii, încercând să adune suficientă energie pentru a se ridica în picioare.

Era atât de frig!

Auzi grupul de petrecăreţi venind spre ea, simţind vibraţia scândurilor sub paşii lor. Deschise ochii şi se ridică încet în şezut.

Cineva scoase un ţipăt.

Un alt membru al grupului strigă ceva neinteligibil, dar evident era în pragul isteriei.

„Sunaţi la 112! Chemaţi poliţia! Chemaţi urgent pe cineva, pe-oricine!"

Primul ei gând fu că ea fusese cea care inspirase ţipătul acela. Dar i se părea totuşi că era o reacţie cam exagerată. Da, avea părul ud şi lăsat de faţă, iar tricoul şi colanţii îi stăteau lipiţi de corp. Dar parcă nu arăta aşa rău.

Forţându-se, se ridică în picioare şi porni către grupul de străini.

Apoi îşi dădu seama că nimeni nu se uita la ea. Când ajunse la ei, descoperi de ce nimeni nu o lua în seamă. Toţi se uitau îngroziţi la cadavrul lui Stanford Felgrove. Plutea aproape de suprafaţă, unde se încurcase într-o parâmă.

În sfârşit, cineva se întoarse şi o observă pe Cady.

Un alt ţipăt sfâşie noaptea. Cady se făcu mică şi-şi acoperi urechile. Poate că, până la urmă, chiar arăta rău.

– Vă rog, pot să împrumut pelerina unuia dintre voi? Cu un efort, reuşi să păstreze un ton foarte politicos. Mi-e frig.

– Cred că am eu un atac de panică acum, zise Mack cu un glas plin de ferocitate glacială. Se opri în faţa uşilor de sticlă şi se uită lung în noapte. Nu-mi vine să cred că l-ai urmărit pe Arden până pe docuri.

– Nu l-am urmărit, răspunse Cady ostenită. Lucrurile s-au întâmplat exact cum le-am spus şi poliţiştilor. M-am oprit lângă sediul administraţiei portului şi am încercat să te sun. Şi-atunci a venit Stanford Felgrove prin spatele meu şi m-a ameninţat cu pistolul.

– La naiba! Bărbatul îşi încleştă pumnul şi lovi cu el în cea mai apropiată uşă. N-ar fi trebuit să te iei deloc după el.

Din spatele lui, Randall rosti:

– Linişteşte-te, Mack. A trecut prin chinuri groaznice.

– Da, întări Sylvia, plină de loialitate. Nu e momentul să o iei la rost.

– Sylvia are dreptate, întări Gardner. Ştiu ce e în inima ta, Mack, dar Cady a avut o seară al naibii de grea. Poate c-ar fi mai bine să laşi predicile pe mâine.

– Da, interveni Leandra, ferm. Ţine-ţi pliscul, Easton. Cady a avut o seară teribilă.

Mack îşi dădu seama că aveau dreptate. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să ţipe la Cady. Dar, în momentul de faţă, aceasta se părea că era singurul lucru de care era în stare.

– Rahat, îşi spuse în barbă.

Urmă o tăcere uimită, de scurtă durată.

Cady începu să chicotească.

Mack se întoarse fulgerător și o privi furios. Stătea ghemuită în cel mai mare dintre fotoliile de modă veche, înfofolită într-o pătură pufoasă pe care Sylvia o găsise într-unul dintre dulapuri. Făcuse duș și își schimbase hainele în urmă cu câteva ore, înainte să discute cu polițiștii, dar tot se plângea că îi era frig.

Sub privirile lui, chicotele lui Cady se preschimbară în hohote în toată regula. Dar, cumva, erau ciudate. Aveau o tonalitate tensionată, deranjantă. Mai mult ca sigur, și Sylvia, Gardner, Leandra și Randall observaseră ceva. Toți cei prezenți se uitau la ea cu expresii pline de îngrijorare.

- Ești în regulă? întrebă Sylvia.

- Da.

Însă hohotele stranii, ascuțite, continuară. Cady se cuibări mai bine și-și îngropă fața în pătura pufoasă. Umerii i se zguduiau. Sunetele pe care le scotea își schimbară treptat tonalitatea.

Randall se strâmbă la Mack.

- Poftim, uite ce ai făcut!

- Doamne, plânge!

Mack porni către ea.

- Îmi pare rău, gâfâi Cady în pătură. Nu pot să mă abțin.

Leandra se îndreptă repede în scaun.

- E-n regulă, Cady. Din ce am citit eu, e chiar bine să ai o descărcare emoțională puternică după un eveniment traumatizant. Te scapă de o mulțime de efecte secundare de natură fizică ale stresului.

Cady suspina și mai tare.

Mack traversă încăperea cu doar trei pași mari și o culese din fotoliu. Apoi se așeză, strângând-o cu sălbăticie la piept. Cady își lipi fața de umărul lui și-și continuă suspinele.

Nimeni nu scoase nici un cuvânt până ce nu se liniști. Gardner se ridică în picioare și se duse glonț la dulapul cu băuturi, deschise ușa și scoase o sticlă. De unde stătea, cu Cady la adăpostul brațelor sale, Mack putu vedea eticheta. Era o marcă foarte veche și scumpă de whisky. Într-un final, lacrimile secară. După un timp, Cady își înălță capul, clipind des pentru a alunga ultimele picături de umezeală. Mack simți cum se relaxa, lipită de el.

- Îmi pare rău. Cred că sunt în regulă acum.

- A fost o reacție întârziată, spuse Sylvia cu blândețe. Mai devreme nu-ți permiteai să te lași pradă fricii, așa că ți-ai refulat starea respectivă. Într-un târziu, emoțiile au trebuit să iasă la suprafață.

Gardner îi întinse lui Cady un pahar mic cu whisky.

- Poftim. Leacul Vestei pentru răceală și toate celelalte beteșuguri.

- Mulțumesc. Cady sorbi cu precauție și-l fixă pe Mack peste buza paharului. Se întreba dacă avea să înceapă din nou să țipe la ea.

- O să-mi termin predica altă dată, o liniști el. Cum ar fi... mâine.

- Mulțumesc, îți sunt recunoscătoare.

Luă altă înghițitură de whisky.

Lui Mack i se păru că vocea ei suna mult mai bine. Părea ostenită, dar nu mai era atât de tensionată.

Gardner își sprijini un șold de brațul canapelei pe care stătea Sylvia și spuse:

- N-am apucat să aflu detaliile pe care le-ai dat polițiștilor, Cady, dar am înțeles că Arden și Felgrove își däduseră întâlnire în port în seara asta, nu?

Tânăra încuviință cu o mișcare din cap.

- Stanford mi-a zis că Arden îl chemase să discute despre câți bani trebuia să-i dea în schimbul tăcerii sale.

- Dar cum Dumnezeu l-ai văzut pe Arden? întrebă Sylvia.

- De unde stăteam, în spatele scenei, puteam să văd foarte bine mulțimea. L-am observat când a trecut pe lângă scenă, în drum spre port. Am recunoscut masca și costumul pe care și le comandase pentru carnaval, pentru că le văzusem atunci când i s-a livrat coletul.

- Stanford s-a dus în port cu intenția de a-l omorî pe Arden? întrebă Gardner.

- Da. Cady nu schiță nici o mișcare pentru a se ridica din poala lui Mack. Și, evident, Arden a venit cât se poate de pregătit să se apere.

– Sau venise înarmat pentru că avusese de gând de la început să-l omoare pe Stanford, sugeră Sylvia. Poate că voia să elimine orice șansă de a fi demascat ca participant la escrocheria cu falsuri. Dacă stai să te gândești, Felgrove era singurul care putea depune mărturie împotriva lui.

– Poate că da. Cady se instală și mai confortabil, la pieptul lui Mack. Dar n-avem cum să știm nimic sigur despre intențiile lui Arden până ce polițiștii nu-l vor prinde.

– Și tu te-ai trezit prinsă la mijloc, mârâi Mack. Dintre toate pros...

– Mack, ai promis că lași predicile pentru mâine.

– Scuze. Îi luă paharul din mână și luă o dușcă sănătoasă din whisky-ul rămas. Mi-a scăpat. Nu m-am putut abține.

Cady își întoarse din nou capul către Sylvia și Gardner.

– Polițiștii sunt de părere că întregul incident poate fi considerat o neînțelegere între doi complici. Fiecare voia să-l reducă la tăcere pe celălalt.

– Din câte se pare, Arden a fost mai iute de mână decât Felgrove, medită Gardner.

Mack simți fiorul care o făcu pe Cady să se cutremure toată și o strânse mai tare în brațe.

– Felgrove l-a subestimat foarte mult pe Jonathan Arden, rosti pe un ton gânditor. Probabil că a mers pe ideea că Arden era doar un escroc de doi bani. Nici nu i-a trecut prin cap că ar fi un escroc de doi bani foarte periculos.

– Nici eu nu mi-aș fi închipuit că Stanford era în stare să omoare pe cineva, zise Sylvia. Omul ăla era un sociopat în toată regula, și nici unul dintre noi n-a bănuit nimic.

– Eu am știut-o dintotdeauna, zise încetișor Randall.

Toate privirile se întoarseră către el.

– Da, confirmă Cady. Așa e.

– N-o să pot niciodată să dovedesc că a omorât-o pe mama, dar nimeni și nimic n-o să mă convingă de contrariul, cât oi trăi. Randall își goli paharul. În cel mai bun caz, s-a limitat la a o face să bea din ce în ce mai mult.

Sylvia se încruntă.

– Trebuie să recunosc, Cady, că încep să mă întreb dacă nu cumva teoria ta cum că ar fi omorât-o pe mătușa Vesta are o doză de adevăr.

– Ei bine, așa cum stau lucrurile acum, n-o să știm niciodată sigur, rosti Cady în șoaptă.

Urmă un alt interval prelung de tăcere. Mack nu era sigur la ce se gândeau ceilalți, dar el, unul, medita la tristul adevăr că viața nu-ți oferea întotdeauna răspunsuri.

– Oare cât o să le ia polițiștilor să pună mâna pe Arden? întrebă Gardner, după o vreme.

Mack își îndreptă privirea către el și-i răspunse:

– Probabil că nu mult.

– Asta dacă nu fuge din țară, interveni Leandra.

– Și asta-i posibil, consimți Mack.

Randall scoase un oftat prelung.

– Ei bine, un lucru este sigur: Austrey–Post stă mai prost ca oricând. Mâine, când o să apară totul în presă, n-o să mai am cum să țin ascunsă chestiunea falsurilor. Va trebui să recunosc totul public și să sper că lucrurile se vor rezolva, cumva.

– O să treci cu bine peste asta, îl asigură Cady, cu convingere în glas. Au mai existat galerii care au supraviețuit unor asemenea crize. Într-un final, scandalul o să se stingă.

Randall nu părea deloc convins.

– Poate. Dacă putem să ne menținem pe linia de plutire suficient de mult. Dar n-avem cum să negăm că o să suferim o lovitură foarte grea când o să se afle totul. Dacă adaugi proiecția privind reducerea încasărilor la pierderile pe care va trebui să ni le asumăm ca să returnăm banii clienților care au fost trași pe sfoară, o să avem mare noroc dacă supraviețuim. Și asta fără să luăm în calcul faptul că reputația noastră o să iasă foarte șifonată din asta.

Cady îl cercetă preț de câteva momente.

– O să găsești tu o modalitate de a păstra galeria deschisă. Nu asta e adevărata problemă, nu? Ți-e teamă că,

dacă afacerile vor merge prost câţiva ani, Brooke n-o să rămână alături de tine.

Randall cuprinse paharul de whisky în ambele palme şi rămase cu privirea aţintită asupra ultimelor picături de lichid din acesta. Când îşi înălţă capul, avea o expresie sumbră.

- Mereu mi-a zis că sunt prea obsedat să preiau controlul asupra galeriei. Acum am preluat conducerea, dar nu am cu ce să mă laud... am o companie care în curând o să se ducă la fund. Voiam să-i ofer măcar o parte din lucrurile pe care putea să i le asigure George Langworth. Dar, la cum stau lucrurile acum, nici o şansă.

Mack remarcă faptul că nici Sylvia, nici Gardner nu se repeziră să-l asigure că totul avea să fie bine, în cele din urmă. Leandra îi oferi numai o privire compătimitoare.

Dar cea care luă cuvântul fu Cady:

- Eu, una, cred, rosti cu blândeţe, că o subestimezi foarte mult pe Brooke.

- Chiar crezi că o să se mărite cu el după ce-o să afle că firma lui e într-o situaţie atât de precară? întrebă Mack mult mai târziu, când erau doar ei doi.

- Da.

Cady şedea pe marginea patului şi căsca.

Mack cântări ideea aceasta, descheindu-şi nasturii de la cămaşă.

- Ce te face să fii atât de sigură?

Cady tăcu şi se gândi serios câteva clipe.

- Mi-e greu să-ţi explic. Poate faptul că a rămas alături de George Langworth după ce a aflat că era pe moarte. Ar fi putut să-l părăsească.

- Ţi-am zis, chestia asta poate fi interpretată foarte uşor prin faptul că a avut în vedere propriile interese financiare. În curând, o să fie o văduvă foarte bogată.

Cady clătină încet din cap, respingând această afirmaţie.

- Nu, cred că a făcut-o pentru că aşa era corect.

Mack nu era la fel de sigur, dar hotărî să nu mai insiste.

- Ei, o să vedem destul de curând ce-o să facă. Ştirile despre împuşcăturile din port o să fie publicate peste doar câteva ore.

Cady nu spuse nimic, dar Mack aproape că simţea fiorii care-i străbăteau trupul.

- M-ai speriat de moarte în seara asta, îi spuse el, pe un ton foarte calm. Ştii asta, nu?

- Nu a fost vina mea, replică ea automat.

Mack nu îi luă în seamă răspunsul.

- Asta e a doua oară, în perioada de timp relativ scurtă de când ne cunoaştem, când era cât pe-aici să fii omorâtă. E un obicei iritant, să ştii.

- Nu ştiu ce să zic. Cady îşi deschise braţele larg. În mod normal, am o viaţă foarte plictisitoare. Tocmai de-aia am acceptat proiectele acelea independente pe care mi le-ai propus.

- Ai început să lucrezi pentru mine pentru că te plictiseai?

- Îhm. Se sprijini cu mâinile de pat. Dacă stau să mă gândesc, aş fi putut să mă înrolez în marină, dar nu cred că au prea multe posturi disponibile pentru experţii în arta decorativă europeană.

Mack îşi zvârli cămaşa cât colo.

- Mă bucur să aflu că le-am luat-o înainte ofiţerilor de recrutări ai marinei.

- N-a fost cine ştie ce întrecere. Nu-mi place ideea de a purta uniformă.

Tonul ei dezinvolt îl irita. Dar îşi aminti că, totuşi, trecuse prin multe în seara aceea. Trebuia să fie îngăduitor cu ea.

Îmbrăcat doar în pantaloni, traversă încăperea până la ea şi se aşeză pe marginea patului.

- Eşti bine? o întrebă încet.

- Bine?

- Ai nevoie de ceva? Un somnifer, poate, să te ajute să te odihneşti?

- Nu. Cady se uita fix înainte, la o vază mică şi graţios modelată, care se afla pe lavoarul de epocă. N-am nevoie.

Mack îi urmări privirea și cercetă și el vaza. Părea a fi de producție franțuzească. Probabil de pe la începutul secolului al nouăsprezecelea, după model.

– Încerci să pui lucrurile cap la cap, nu?

– Da. Dar piesele nu prea se potrivesc, nu ți se pare?

– Nu prea, consimți el.

– Totul s-a întâmplat atât de repede... Și recunosc că nu eram prea atentă la detalii. Dar nu cred că Arden se dusese acolo ca să negocieze termenii unui șantaj. Când a apărut la prora vasului, avea deja arma în mână. A venit pregătit să facă moarte de om.

– Presupun că e posibil să fi venit înarmat ca să se apere, în cazul în care Felgrove ar fi încercat să îl atace. Dar de ce a încercat apoi să te prindă și pe tine?

– Pentru că și-a dat seama că îl puteam identifica. Evident, nu are cum să știe că i-am recunoscut masca și costumul, dar știe sigur că l-am auzit pe Stanford spunându-i pe nume.

– Din ce a descoperit Ambrose despre Jonathan Arden, nu are deloc antecedente de violență.

– Oamenii se mai și schimbă. Doar tu ai zis că, doar pentru că Dillon nu are antecedente de hărțuire, asta nu înseamnă că n-ar putea să înceapă acum.

– Corect.

Mack nu mai spuse nimic, dus pe gânduri.

– Ce e? întrebă Cady, într-un final.

– Nu vreau să-ți sporesc și mai mult confuzia, dar ce te face să fii sigură că dincolo de masca aceea era chiar Jonathan Arden?

Cady încremeni.

– Ți-am zis, Stanford i-a spus pe nume.

– Dar nici el nu i-a văzut fața, nu?

– Păi... nu.

– Stanford a zis c-a primit un bilețel? Nu un telefon?

– Da, așa cred.

– Dar el și Arden lucrau împreună de ceva vreme. Puseseră la cale escrocheria aia cu falsuri. Dacă Arden s-ar fi hotărât să-l șantajeze pe Stanford, de ce n-a pus pur și simplu mâna pe telefon să-l amenințe prin viu grai? De ce să trimită un bilețel?

Ochii lui Cady se îngustară.

– Pentru că Stanford și-ar fi dat seama că glasul de la celălalt capăt al legăturii telefonice nu era al lui Jonathan Arden?

– Dacă stai să te gândești, spuse Mack, Arden ar fi trebuit să fie un idiot de primă mână ca să poarte un costum care putea fi observat, pus în legătură cu persoana lui și cu locul unde s-a comis o crimă.

Puțin timp mai târziu, Mack stătea în fața calculatorului și trecea în revistă posibilitățile. Avea nevoie să vadă mai clar imaginea de ansamblu. Putea distinge niște contururi vagi, dar nu putea focaliza tabloul care se afla în fața ochilor săi. Gândurile despre cât de aproape fusese să o piardă pe Cady tot apăreau în prim-plan, tulburându-i concentrarea.

După o vreme, deschise fișierul în care avea însemnările pe care le făcuse în legătură cu Jonathan Arden. Cercetă cele scrise acolo preț de câteva minute, după care deschise o fereastră de e-mail și scrise adresa destinatarului.

Cady apăru în cadrul ușii.

– Mack? Ce faci?

– Îi trimit un mesaj lui Jonathan Arden.

– Glumești! Intră grăbită în încăpere. De unde-ai făcut rost de adresa lui de e-mail?

– Ambrose a găsit-o pe internet. Nu-și ridică privirea de pe monitor. N-avem cum să știm dacă Jonathan Arden o să-și verifice adresa. În fond, fuge de poliție. Dar mă gândesc că poate o să vrea să facă un târg.

– Și ce-i oferi?

Mack nu-i răspunse. În loc de asta, tastă mesajul și apoi își schimbă puțin poziția pe scaun, astfel încât Cady să poată citi peste umărul lui:

Știu că nu tu l-ai omorât pe Felgrove. Dacă vrei să te ajut să dovedești asta, contactează-mă. Ai niște informații de care eu am nevoie. Și amândoi suntem foarte interesați să-l demascăm pe adevăratul ucigaș.

Cady își îndreptă spatele.

– Crezi că o să te contacteze?

– Nu știu. Mack închise calculatorul. Dar merită să încerc.

capitolul 27

A doua zi dimineață, Mack tocmai ce turna în două căni ceai verde proaspăt făcut. Își spuse că totuși nu începuse să se obișnuiască să bea ceai. Doar că era prea complicat să faci și ceai, și cafea dimineața. Era mai eficient să se mulțumească și el cu o cană de ceai. În plus, ceaiul nu era atât de rău la gust. Ei, la naiba, poate că, *într-adevăr*, începuse să se obișnuiască cu el.

Cady intră în bucătărie, se așeză la masă și luă cana pe care Mack i-o puse în față. Nu scoase nici un cuvânt. Se mulțumi să ia o gură mare de ceai. Mack o cercetă îndeaproape. Semnele de oboseală din jurul ochilor ei îi arătau că nu dormise deloc mai bine decât o făcuse el.

– Ți-ai făcut exercițiile de yoga? o întrebă.

– Da.

– Din câte se pare, nu te-au ajutat prea mult.

– Mersi. O dimineață de milioane și ție.

Mack se așeză în fața ei și se servi cu o felie de pâine prăjită.

– Trebuie să încetăm să ne mai vedem așa.

Cady clipi, nedumerită.

– Așa cum?

– Așa. Mack flutură dintr-o mână, cuprinzând întreaga bucătărie însorită. Tu. Eu. Stând la palavre după ce tu aproape că ai dat colțul. Îmi solicită foarte mult nervii.

Spre necazul lui, în ochii ei nu apăru nici o licărire de amuzament.

– Nu trebuie să vorbești de parcă ar fi un obicei de-al meu, murmură Cady, în cana de ceai. Nu au fost decât două incidente, atâta tot. Nicidecum un obicei.

– Probabil că n-o să mă crezi, dar o mulțime de oameni trăiesc o viață întreagă fără să aibă vreun contact de orice fel cu un criminal.

– A, începe predica? Pentru că, dacă așa stau lucrurile, te avertizez că n-am dispoziția necesară să te ascult.

– Nu, era o încercare de tachinărie matinală. Predica o las pe mai târziu.

– De-abia aștept.

Mack își puse cana pe masă și-și încrucișă antebrațele pe masă.

– Ești bine?

– Da. Puțin obosită, atâta tot.

– Ai avut vreun simptom de atac de panică?

– Nu. Cady puse cana pe masă cu putere. Auzi, dacă ți-e teamă c-o să fac o cădere nervoasă...

– Ușurel.

– Nu sunt nebună, să știi.

– Știu.

– Și nici mătușa nu era. Cady cuprinse cana în palme și o strânse. Tuturor le place să spună că era instabilă și excentrică... și poate că ea. Sylvia a convins-o să se retragă parțial din activitate, dar, în fond, a fost perfect capabilă să conducă Chatelaine până în ziua în care s-a stins. Nu o luase razna, așa cum cred toți.

– N-am zis niciodată că era nebună.

– Și nici eu n-o să-mi pierd mințile, continuă Cady, cu o încăpățânare inflexibilă. Chiar dacă eu și mătușa Vesta avem niște lucruri în comun, chiar dacă aveam această predispoziție pentru atacuri de panică, chiar dacă ea nu s-a căsătorit niciodată și mariajul meu a fost o farsă, dacă nu a avut copii și, din câte se pare, nici eu n-o să am... *toate astea nu înseamnă că eu sunt o copie a mătușii Vesta.*

– Oprește-te. Mack își lipi ambele palme pe tăblia mesei și se ridică în picioare, dintr-odată cât se poate de furios. Să nu mai scoți nici un afurisit de cuvânt, că altfel o să o iau eu razna! Și n-o să fie o imagine prea plăcută.

Cady își înălță privirea către el, cu expresia unei femei care tocmai ce a fost scoasă dintr-o stare de transă.

- Ce e?

- Nu mai vorbi despre nebunie. Și nu-mi atribui afirmații pe care nu le-am făcut niciodată. Niciodată n-am sugerat măcar că aș fi de părere că tu sau mătușa ta ați fi la limita nebuniei.

- Scuze. Cady se uită la ceaiul din cană. Cred că sunt în continuare puțin stresată.

- Ai și motive. Mack își roti umerii, încercând să scape de înțepeneala pe care o simțea. Și eu sunt cam tensionat. Poate că m-ar ajuta să mă apuc de treabă.

Cady se ridică încet, cu cana în ambele palme.

- Bună idee.

- Știi, mă gândeam... Mack își luă cana și se duse la ușa care făcea legătura cu holul. Avem două categorii de fapte. Cele din prima se potrivesc teoriei cu asasinarea mătușii tale pentru a asigura fuziunea. Cele din a doua se potrivesc cu mobilul ascunderii escrocheriei cu falsuri. Sunt și zone de suprapunere. Vreau să văd dacă perspectiva asta ne oferă ceva indicii noi.

O simți șovăind, undeva în spatele lui.

- Mack?

Bărbatul se opri în cadrul ușii și se întoarse.

- Da?

- Chiar nu crezi că sunt țicnită?

- Nu, răspunse el. Nu cred că ești țicnită. Hai să vedem dacă putem să ne dăm seama cine a omorât-o pe mătușa ta.

Patruzeci de minute mai târziu, Cady se sprijini de spătarul fotoliului în care era așezată, cuprinzând cu privirea foile imprimate care fuseseră sortate în trei teancuri, pe masa de lucru.

- Mă pricep destul de bine la identificarea falsurilor, dar cititul în rune nu e punctul meu forte. Ce înseamnă toate astea?

- Pentru început, sunt chitanțele unor carduri de credit, extrase de cont și documente financiare, nu rune misterioase. L-am pus pe Ambrose să-mi facă rost de informații despre conturile tuturor celor de pe lista persoanelor care aveau ceva de câștigat fie din urma fuziunii,

fie din urma escrocheriei. Acum căutăm elemente de suprapunere.

Cady ridică din umeri.

- Cel mai important element de suprapunere a fost Stanford Felgrove. Avea mult de câștigat atât de pe urma escrocheriei, cât și a fuziunii. Dar acum e mort.

- Oricine ar fi cel care l-a omorât, cel mai probabil a considerat că are ceva de câștigat din asta. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai convins că cel care l-a împușcat nu a fost Arden. Nu avea nimic de câștigat și multe de pierdut.

- Poate că a crezut că Stanford o să declare că a participat la uciderea mătușii Vesta.

- Eu zic că e destul de improbabil. Dacă avem dreptate în ideea că ucigașul de aseară nu a fost Arden, atunci trebuie să găsim pe altcineva care avea ceva de câștigat.

- Sau de pierdut, completă Cady încet.

- Da, aprobă Mack.

- Te gândești la Brooke Langworth, nu-i așa?

- E pe lista mea, da. Avea un interes personal ca fuziunea să se realizeze pentru că are de gând să se mărite cu Randall după moartea soțului ei.

- Bine, să zicem - așa, de dragul discuției - că avea un motiv să o omoare pe mătușa Vesta. Care-i legătura cu escrocheria cu falsuri?

- Recunosc că nu văd nici o conexiune directă, dar asta nu înseamnă că n-o să o descopăr.

Gândurile lui Cady se întoarseră la după-amiaza în care discutase cu Brooke în vila tăcută unde moartea iminentă pândea pe după faldurile grele ale draperiilor.

- Nu știu, nu mi-o pot închipui omorând pe cineva cu sânge-rece. Dacă ar fi fost genul, probabil că s-ar fi descotorosit deja de George. Ar fi fost destul de ușor să-i dea un brânci în mormânt. Este foarte bolnav. Probabil că au o groază de medicamente în casă, inclusiv niște calmante puternice.

Mack ezită preț de o clipă, bătând cu vârful pixului într-un extras de cont.

– Bine, aici ai câştigat. Nu sunt prea sigur că înţeleg raţionamentul logic, dar ai prezentat argumente îndreptăţite.

Cady se strâmbă.

– Ei bine, aşa ne-am pierdut singurul suspect. Zău c-aş vrea ca Jonathan Arden să te sune sau să-ţi scrie. Poate chiar ştie ceva util.

– Faptul că i-am scris e o mişcare cu foarte puţine şanse de reuşită, o avertiză Mack. Nu putem să ne bazăm pe vreun ajutor din partea lui.

– Bine, şi acum ce facem mai departe?

– O să-l sun pe Gardner. Mack întinse mâna după telefon. El ştie mai multe despre aspectele financiare ale acestei situaţii decât oricine altcineva, şi totul se reduce la bani.

Sylvia stătea în dreptul ferestrei livingului şi se uita către grădină, unde gemenii se jucau cu câinii şi cu noile lor jucării. Cady ştia că învârtea în minte nişte gânduri nu tocmai plăcute.

– Crezi că Gardner îl poate ajuta pe Mack să lămurească mizeria asta? întrebă Sylvia.

– Nu ştiu. Cady se cuibări mai bine în fotoliul pe care stătea şi-şi sprijini braţele de pernele curbate. Dar zău că sper. Sinceră să fiu, Sylvia, toată încurcătura asta mă scoate din minţi.

– Pe toţi ne scoate. Sylvia îşi încrucişă braţele pe piept. La naiba! Am crezut că s-a rezolvat tot aseară. Că Arden l-a omorât pe Felgrove pentru a nu fi implicat în dezvăluirile despre escrocherie. Mie-mi părea cât se poate de logic... ca şi poliţiştilor, din câte se pare.

– Mack nu consideră că lucrurile se leagă chiar aşa bine, şi nici eu. Suntem siguri că Arden e prea deştept să fi apărut aici, cu costumul acela. Trebuia să-şi fi dat seama că cineva putea să-l observe şi să ajungă la magazinul de unde l-a cumpărat.

– Tu chiar crezi că mătuşa Vesta a fost omorâtă, nu-i aşa, Cady?

– Da. De la început nu mi-a mirosit bine modul în care şi-a găsit sfârşitul.

– Da, intuiţia ta legendară, repetă Sylvia încet.

– Exact.

– Ia spune-mi... e aceeaşi senzaţie ca atunci când reuşeşti să deosebeşti un fals de o operă autentică?

– Sylvia...

Aceasta se întoarse.

– E-n regulă. Întotdeauna am ştiut că, atunci când vine vorba de evaluarea operelor de artă şi a antichităţilor, n-o să fiu niciodată la fel de pricepută ca tine sau ca mătuşa Vesta. Tocmai de-aia ţi-a lăsat acţiunile ţie, evident. La urma urmei, pur şi simplu n-a putut suporta ideea a de lăsa Chatelaine numai în mâinile mele.

– Nu, nu e vorba de asta. Cady se ridică de pe fotoliu. Nu de-asta a făcut-o.

– Voia pe cineva ca ea la cârmă. Cineva care putea să se uite la o mobilă sau la o bijuterie şi să-i vadă adevărata valoare. Cineva care să aibă acel al şaselea simţ atât de special.

– Nu de-asta mi-a lăsat mie acţiunile, zise Cady pe un ton foarte măsurat.

– Poate că a avut dreptate, continuă Sylvia, în şoaptă. Eu mă pricep la afaceri. Am o viziune pentru viitorul galeriei. Pot să o transform într-o forţă redutabilă în lumea artei. Ca director executiv al firmei, pot să fac o grămadă de lucruri. Dar n-o să am niciodată talentul ei deosebit, iar ea ştia asta.

– Chatelaine nu are nevoie de cineva care să aibă un fler deosebit pentru artă şi antichităţi. Are nevoie de cineva cu fler pentru afaceri. Şi tu îl ai, Sylvia. Poţi să *angajezi* experţii în artă de care ai nevoie. La naiba, poţi să mă chemi şi pe mine în calitate de consultant. Dar flerul pentru artă nu înseamnă c-aş putea să conduc o asemenea companie uriaşă cu succes. Şi în mod clar nu înseamnă că vreau să o fac. Ca să fie clar, să ştii că nu vreau.

– Ce spui tu acolo, Cady?

– Spun că, după ce se vor termina toate problemele astea, am de gând să-ţi transfer puterea de vot şi pentru acţiunile mele. O să-mi păstrez acţiunile, dar nu vreau să fiu implicată activ în activitatea de zi cu zi a firmei.

– Chiar vorbești serios?

– Absolut. Am încredere că tu o să faci ce e mai bine pentru Chatelaine. Și mătușa Vesta avea. Înțelegea că firma avea nevoie să fie condusă de cineva care să se pricepă foarte bine la afaceri. Întotdeauna s-a gândit că tu o să preiei frâiele companiei.

– Și-atunci de ce ți-a lăsat ție acțiunile ei? întrebă Sylvia.

– Din câte-mi pot da eu seama, și-a schimbat testamentul cam în perioada în care a descoperit escrocheria cu falsuri. Voia să se asigure că Chatelaine n-o să aprobe fuziunea dacă avea să i se întâmple ceva înainte de a-și da seama exact cum stăteau lucrurile. Voia să protejeze firma. A fost polița ei de asigurare.

– Vrei să spui că știa că urma să simți că ceva era în neregulă și să faci eforturi pentru a găsi răspunsuri?

– Da, cred că da.

Sylvia lăsă să-i scape un geamăt.

– De ce nu ne-a zis nimic, nici mie, nici lui Randall? Și ea... de ce nu a discutat despre grijile pe care și le făcea?

– Pentru că tot ce făcea se baza doar pe intuiție și știa că nimeni n-avea să o ia în seamă dacă spunea că avusese pur și simplu o senzație neobișnuită. De asemenea, cred că, în adâncul sufletului, se temea ca nu cumva Randall să fie implicat în escrocherie. Voia să fie absolut sigură, să aibă dovezi clare înainte de a face vreo mișcare.

– Prostii, replică Sylvia sec. Nu a zis nimic pentru că era secretoasă, cu o înclinație către obsesii și ciudată pur și simplu. Și toate astea se agravau cu fiecare zi care trecea.

Cady expiră zgomotos, ostenită.

– Da, și de-asta.

Înainte ca Sylvia să vorbească din nou, se scurseră câteva momente bune.

– O să pleci iar din Chatelaine? întrebă.

– Da.

Sylvia clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Nu înțeleg cum poți să renunți la tot așa, cât ai bate din palme.

– Nu-mi place mediul corporatist, îi spuse Cady, cu răbdare. Niciodată nu mi-a plăcut. Prefer mica mea afacere de consultanță. Mătușa Vesta înțelegea lucrul ăsta.

– Nu m-ar surprinde să aflu că a avut o premoniție legată de faptul că urma să moară, zise Sylvia, încet. Către final, părea mai retrasă ca de obicei. Am crezut că era deprimată și i-am sugerat să discute cu doctorul ei, să-i dea ceva medicamente, însă m-a refuzat.

– Asta înseamnă că și tu crezi teoria mea, cum că a fost omorâtă?

– În momentul de față, sunt dispusă să explorăm toate posibilitățile.

Preț de o secundă, Cady schiță un zâmbet.

– Ei, așa vorbește un director executiv înnăscut.

Chipul Sylviei se relaxă într-un zâmbet de răspuns.

– Mulțumesc, verișoară dragă.

– Hei, Syl?

– Mda?

– Crezi că eu sunt secretoasă, ciudată și că am o predispoziție pentru obsesii? Și că toate astea devin din ce în ce mai pronunțate, pe zi ce trece?

– Sincer?

Cady se întări pentru a accepta răspunsul.

– Da.

– Cred că ai ceva tendințe în direcția asta.

– La naiba, chiar mi-era teamă că o să spui asta.

– Dar, adăugă Sylvia accentuând fiecare cuvânt, nu cred că o să ajungi ca mătușa Vesta, dacă pentru asta-ți faci griji.

– Chiar îmi fac. Ce te face să crezi că n-o să sfârșesc ca ea?

– Pentru că o să te măriți în curând și o să ai o familie.

– Și asta o să mă salveze?

– Sigur. Un soț, copii... exact de asta ai nevoie pentru a nu te închide în tine, așa cum a făcut-o mătușa Vesta. Biata de ea n-a știut să iubească nimic și pe nimeni așa cum a iubit Chatelaine.

– Nu-i adevărat. Din nu știu ce motiv, simți nevoia să sară din nou în apărarea Vestei. Ne-a iubit pe noi, pe tine și pe mine. În felul ei.

– Nu ne-a *iubit*. Era foarte *interesată* de viețile noastre pentru că noi reprezentam viitorul companiei. Nu-i păsa decât de asta.

– Hmm.

– Nu pari prea convinsă.

– Ei bine, este o teorie psihologică foarte interesantă, dar nu cred că lămurește cu adevărat de ce mătușa Vesta a ajuns așa cum a ajuns.

– Ai una mai bună?

Cady își petrecu o mână peste cadrul de lemn al ferestrei.

– Cred că mătușa Vesta a fost singură toată viața pentru că nu a găsit pe nimeni care să o înțeleagă și să o accepte.

Sylvia scoase un sunet slab, care arăta cât se poate de clar că nu-i accepta ideea.

– Pun pariu că nici ea n-a încercat cu adevărat să înțeleagă și să accepte pe altcineva. Era cea mai egocentrică persoană pe care mi-a fost dat să o întâlnesc.

– Nu știi asta sigur.

– Nu, dar cred că am mari șanse să fi nimerit chiar la țintă. Sylvia o fixă gânditoare. Ești îndrăgostită de Mack Easton, nu-i așa?

Cady își încleștă degetele de pervaz.

– Nu sunt sigură. Poate.

– M-aș fi așteptat la mai multă siguranță din partea ta, răspunse Sylvia sec.

– E greu să fiu sigură când în ecuație sunt atâtea elemente nesigure.

– Nu înțeleg. Ce anume e nesigur?

– Este văduv, Syl. Și-a iubit prima soție foarte mult și a trecut deja prin experiența creșterii unui copil. Am impresia că e de părere că partea asta a vieții sale a luat sfârșit. Acum, că fata lui e la facultate, cred că de-abia așteaptă următoarea etapă.

– Iar această etapă nu înseamnă să o ia de la început cu o soție nouă și să clădească o altă familie?

– A fost sincer. Mi-a spus că i se pare foarte convenabil și confortabil să-și păstreze relațiile amoroase la nivelul unor aventuri relaxate. Tocmai și-a scos casa la vânzare. Zice că e prea mare pentru el acum, că fata lui s-a mutat și e din nou singur. Zice că are de gând să călătorească mai mult. Să-și extindă afacerea de consultanță.

– Păi... Sylvia bătu cu un deget în pervaz. Fie încearcă să fie direct și deschis cu tine, ca să nu-ți faci iluzii, fie...

– Fie ce?

– Fie l-ai înțeles cu totul greșit.

Cady se strâmbă.

– Nu cred că l-am înțeles greșit.

– Un lucru e sigur, nu mai poți continua în nesiguranța asta ca un purgatoriu. Ce-o să faci?

Cady își simții toți nervii străbătuți de un fior de panică. Automat, începu să tragă aer adânc în piept, pentru a se controla.

– Nu prea am ce să fac, decât să aștept să văd cum vor evolua lucrurile.

Sylvia lăsă să-i scape un chicotit amuzat.

– Măi, măi, nu prea te recunosc în vorbele astea.

– De ce, te-ai fi așteptat să fiu mai proactivă, sau cum se spune printre voi, directorii de corporații?

– Evident. Proactiv e un termen tocmai bun pentru stilul tău obișnuit în orice alt domeniu al vieții, nu?

Furia izbucni dintr-odată, înlocuind panica.

– Da, și vezi bine unde am ajuns cu un asemenea stil. Am o noutate pentru tine, Syl. Femeile proactive îi sperie pe bărbați.

– Și tu nu vrei să-l sperii pe Mack, așa e?

– Îmi tot spun că, dacă se sperie și fuge, nu e bărbatul potrivit pentru mine, dar...

Lăsă fraza să plutească în aer, neputând să o ducă la capăt.

– Tu, draga mea, spuse Sylvia, ești îndrăgostită.

– De-asta mă și temeam.

Gardner intră în birou, lăsă un dosar pe masa de lucru și luă un loc.

– Ia zi, ce e cu tine și Cady?

Mack își smulse atenția de la notițele pe care le făcea și încercă să fie atent la ceea ce i se spusese.

- Poți să repeți întrebarea?

- Tu și Cady. Ce se întâmplă cu voi? Ai intenții serioase cu ea sau doar te distrezi și tu un pic, cât te ocupi de investigațiile astea pentru ea?

Mack lăsă pixul pe masă cu o atenție deosebită.

- Să-nțeleg că mă întrebi dacă intențiile mele cu ea sunt onorabile?

- Da, cred că la asta se reduce problema. Gardner își puse niște cafea din cea pe care Mack o făcuse mai devreme. Din câte se pare, nu are cine altcineva să o facă. Părinții ei sunt în Anglia, iar frate-său e pe Coasta de Est. Din câte zice Sylvia, asta înseamnă că eu am rămas singurul îndreptățit să o fac.

- A, deci ți-ai primit ordinele de la Sylvia?

- Mai mult sau mai puțin. Gardner luă o înghițitură de cafea și se strâmbă. De când e făcută cafeaua asta?

- De vreo două ore. Mack se lăsă pe spate și-și puse mâinile pe brațele scaunului. Nu te-am chemat pe-aici să discutăm despre relația mea cu Cady.

- Știu. Asta i-am spus și eu Sylviei. Și că scumpa noastră Cady își poate purta și singură de grijă.

- Dar Sylvia tot a zis c-ar trebui să mă abordezi?

- Mă tem că da. Gardner începu să se ridice. Te superi dacă fac niște cafea proaspătă?

- Mai târziu. Hai să rezolvăm chestiunea asta mai întâi.

- Mă gândeam eu c-o să spui asta. Fără prea mare entuziasm, Gardner se lăsă din nou pe scaun. Am nevoie doar de un „da" sau „nu" legat de Cady. O să dau raportul în fața Sylviei și terminăm cu toată tărășenia.

Cu mișcări încete, Mack își dădu jos ochelarii și îi puse pe masă.

- Adică tu o să termini cu tărășenia asta. Eu rămân cu ea în spinare.

Un colț al gurii lui Gardner zvâcni rapid.

- Scuze. Dar tu te-ai încurcat cu Cady, nu eu.

- Așa e.

- Sylvia și restul familiei se tem că, dacă nu se mărită și nu o să aibă o viață de familie normală, o să ajungă ca Vesta.

- Ciudată?

- Cam așa ceva.

- Fiecare poate să creadă ce vrea. Mack își puse din nou ochelarii și își coborî privirea la caietul pe care scrisese. Așa, am făcut o listă...

- Stai nițel, n-am primit răspuns la întrebarea lui Syl și, fie vorba între noi, nu îndrăznesc să mă întorc acasă fără el.

Mack ridică dintr-o sprânceană.

- Da.

Confuz, Gardner se încruntă.

- Da... ce?

- Da, intențiile mele sunt onorabile. Acum... te superi dacă ne apucăm de treabă?

Gardner clipi de câteva ori și-și drese glasul.

- Ăăă... nu. Chiar deloc. Cu ce pot să te ajut?

- Mi-ai spus că, deși contabilii de la Chatelaine au studiat propunerea de fuziune, ai aruncat și tu o privire peste ea.

- Exact. Sylvia și Vesta voiau pe cineva din familie să o cerceteze temeinic, ca o măsură suplimentară de precauție. Gardner oftă. Da, și ne-a ajutat foarte mult.

- Nu-ți mai face reproșuri că n-ai descoperit câștigurile obținute prin fraudă. N-ai fi avut cum să știi de ele. Nu despre asta voiam eu să discutăm.

- Dar despre ce?

- Spune-mi exact cum s-ar fi distribuit pachetele de acțiuni, dacă unirea celor două firme ar fi avut loc, zise Mack.

- Era destul de complicat, îl avertiză Gardner.

- De-asta mi-era și mie frică, replică Mack. Ținea pixul deasupra foii de hârtie, pregătit să-și noteze. Definește „complicat".

Douăzeci de minute mai târziu, Mack puse pixul jos și studie însemnările pe care le făcuse în timp ce Gardner îi explicase planul de distribuire a acțiunilor.

- Ehei, să fiu al naibii, zise. N-am căutat unde trebuia.

Gardner se aplecă spre el, cu o expresie neliniştită pe chip.

– Cum adică?

– Am mers pe ideea că oamenii cu cel mai mare interes în fuziunea asta erau toţi...

Telefonul sună brusc, întrerupându-l. Mack îl ridică de pe masă imediat.

– Easton.

– Numele meu este Jonathan Arden. Am primit mesajul tău.

Imediat, Mack se trase mai în faţă pe scaun.

– Unde eşti?

– Asta nu contează. Te-am sunat să te întreb dacă vorbeai serios.

– Despre găsirea adevăratului ucigaş? Foarte serios. Şi e şi în interesul tău să începi să ai intenţii serioase în privinţa asta. Mie, unul, mi se pare că persoana care l-a omorât pe Stanford Felgrove încearcă să elimine orice elemente care l-ar putea incrimina.

De cealaltă parte a biroului, Gardner îl fixa pe Mack cu maximă atenţie.

– Şi tu crezi că eu sunt un asemenea element? întrebă Arden.

– Din cum văd eu lucrurile, ţi-a fost înscenată omorârea lui Felgrove. O modalitate destul de drăguţă de a te scoate din joc, dacă e să mă întrebi pe mine.

– Şi de unde ştiu eu că nu este vorba de o capcană? întrebă Arden.

– N-o să-ţi cer să te dai pe faţă. Dar trebuie să-mi dai ceva informaţii utile. Suntem într-o cursă contra cronometru aici.

Preţ de câteva secunde, pe fir se aşternu o tăcere tensionată.

– Ce vrei de la mine? întrebă Arden prudent.

– Să-mi spui tot ce poţi despre escrocheria cu falsuri.

– Cât ştii? răspunse Arden.

– O parte. Nu tot. Merg pe ideea că mai era implicată şi o a treia persoană. Da sau nu?

– Da. Şi mie mi-a luat ceva timp să descopăr asta. Arden tăcu preţ de câteva secunde. Pentru mine, lumea artei şi a antichităţilor e ceva destul de nou. Mare parte din proiectele mele s-au desfăşurat pe piaţa financiară.

– Scheme piramidale.

– Prefer să le numesc „planuri de investiţii", murmură Arden. Oricum, ideea e că nu cunoşteam jucătorii importanţi de pe piaţa asta. La început, n-am făcut altceva decât să urmez instrucţiunile lui Felgrove. El îmi alegea clienţii şi piesele de mobilier, iar eu mă ocupam de plasarea lor.

– Un agent de vânzări priceput în plină acţiune, nu?

– Exact. Dar, după o vreme, mi-am dat seama că Felgrove nu avea capacitatea de a distinge un fals reuşit de unul prost. Într-un final, am descoperit întâmplător faptul că altcineva coordona totul.

– Cineva care ştia piaţa?

– Exact. Această a treia persoană negocia cu europenii şi verifica personal calitatea pieselor. Vezi tu, ca totul să meargă ca pe roate, trebuia să controlăm la sânge ce se scotea spre vânzare. În fond, obiectele respective trebuiau să treacă de controalele obişnuite făcute de experţii angajaţi ai Austrey–Post. Sarcina mea era să mă asigur că nu rămâneau prea mult în sala de prezentare a galeriei.

Mack prinse telefonul între umăr şi ureche şi porni să tasteze ceva la calculator.

– Cu alte cuvinte, Felgrove se folosea de serviciile unui consultant. Un expert în mobilele vechi, care putea să călătorească în Europa, pentru a face achiziţii, fără să trezească suspiciuni.

– Da.

– Şi când totul s-a dus pe râpă, consultantul s-a hotărât să facă curăţenie. Să se descotorosească de Felgrove şi de tine.

Arden expiră cu greu.

– Crede-mă, Easton, se lucra mult mai curat în domeniul financiar. Nimeni nu murea de pe urma planurilor mele de investiţii.

– Dacă te consolează cu ceva, cred că a fost vorba de ceva mai mult decât o simplă escrocherie cu falsuri. Cred că te-ai trezit prins în ceva mai mare care s-a dus

naibii cam în acelaşi timp în care s-a terminat rolul tău de „medium".

- Sincer, asta nu mă consolează deloc, răspunse Arden. Ştii ce? Mare parte din toate astea e vina ta. Totul a început să scârţâie când ai apărut tu un peisaj. Cine dracu' eşti, până la urmă?

- Un prieten de familie.

- Da, sigur. Am încercat să fac rost de ceva informaţii despre tine, dar n-am găsit nimic folositor. Toate datele îmi indicau că eşti doar un consultant de afaceri curat ca lacrima. Mă gândesc că nu e vorba de ceva întâmplător.

- Tu ai fost cel care a pus la cale tentativa de tâlhărie de la ieşirea din Galeriile Chatelaine?

- Asta a fost o mişcare de disperare extremă. Oamenii cărora le place să aibă secrete de obicei le ţin aproape de ei. M-am gândit că poate ai ceva în portofel care să-mi dea o pistă, ceva. Din păcate, de executare s-a ocupat un găinar.

- Ei, atâta dai, atâta face. Fii sincer cu mine, Arden. Ce-mi poţi spune despre această a treia persoană?

- Nu prea multe. Felgrove se ocupa de partea lui. Sarcinile mele se limitau la a mă ocupa de clienţi. Sunt la fel de în ceaţă ca şi tine.

- Dă-mi nişte date. Desfăşurarea evenimentelor în timp e crucială.

Arden mai vorbi o vreme. După ce termină, Mack studie informaţiile care începeau să se închege pe ecran.

- Cred că văd imaginea de ansamblu. Cum pot să iau legătura cu tine?

- O să-mi iau un concediu prelungit. Dar o să-mi controlez regulat adresa de e-mail.

Arden închise fără nici un alt cuvânt.

Gardner deja se ridicase şi pornise să ocolească biroul, pentru a vedea şi el notiţele.

- Ai vorbit cu Arden?

- Da. Mack nu-şi dezlipi privirea de pe ecran. Nu m-a ajutat cine ştie ce, dar mi-a confirmat bănuiala că mai era implicată şi o a treia persoană. Având în vedere ce mi-ai spus tu despre planul de repartizare a acţiunilor

şi extrasul de cont la care mă uit acum, cred că am găsit un suspect foarte bun pentru veriga lipsă. Cineva care avea de câştigat şi de pe urma fraudei, şi de pe cea a fuziunii. Cineva care ştia piaţa. Cineva care ştie să facă scufundări şi chiar a închiriat un costum de scafandru în ziua în care a murit Vesta.

- Cine dracu' e ăsta? Gardner se uita lung, năucit, la numele de pe ecran. La naiba... Ai dreptate. Şi-acum ce facem? Sunăm la poliţie?

- Nu încă. Mack se ridicase deja de pe scaun. Nu avem dovezi. Doar nişte informaţii indirecte care merg puse cap la cap.

O porni către uşă.

- Unde te duci?

- Să văd dacă nu cumva pot să fac rost de ceva dovezi.

- De-asta mi-era şi frică, răspunse Gardner. Cred că mai bine vin cu tine.

- Nu e nevoie.

- Ba este. Gardner lăsă să-i scape un oftat. Sylvia şi Cady nu m-ar ierta niciodată dacă te-aş lăsa să faci asta singur.

Cady era în camera-tezaur şi se uita la următorul rând de casete. Nu mai avea decât vreo câteva de cercetat. Strânse bine cheiţa de aur în palmă. Poate că se înşela, totuşi. Poate că acea cheie nu se potrivea la nici una dintre operele acestea de artă care străluceau în faţa ei. Dar n-avea cum să ştie sigur până ce nu se achita până la capăt de sarcina pe care şi-o impusese. Întinse mâna către o casetă superbă care părea să fi fost făcută pentru a servi drept cutie pentru bijuterii. Cufărul mititel era lucrat în filigran şi avea inserţii elegante de aur. „Vieneză", decise imediat. „De secol şaptesprezece. Probabil c-a fost a unei lady."

Dinspre intrare se auzi clinchetul soneriei. Puse caseta pe o masă mică şi ieşi în grabă din tezaur.

Soneria se porni din nou chiar când ajunse la uşă. Din obişnuinţă, rămase pe loc suficient pentru a arunca o privire pe vizor. Când văzu cine era afară, schiţă un zâmbet.

Deschise ușa.

– Intră, Gabriella.

Fata era îmbrăcată cu jeanși și un tricou cu mânecă lungă, pe care era imprimată imaginea unui melc cu ochelari care citea o carte pe coperta căreia scria „Platon". Întreaga ilustrație stătea sub deviza „*Fiat* melc!"

– Am venit să-l văd pe tata.

– Da, mi-am dat seama imediat. Din păcate, acum nu este aici. Când m-am întors eu, adică puțin mai devreme, era deja plecat. Nu știu unde s-a dus, dar sunt convinsă că o să se întoarcă în curând.

– Bine, îl aștept.

– Ai luat-o iar cu autobuzul până-n oraș, iar apoi cu feribotul până aici?

– Da.

– Drum lung. Cady închise ușa. Și în timpul săptămânii. Lipsești de la cursuri?

– O să iau notițele de la o colegă.

– Aha. Vrei un ceai sau un suc?

– Nu, mulțumesc.

– Bine atunci. Poate vrei să mă ajuți un pic în tezaur cât îl aștepți pe tatăl tău.

Gabriella se încruntă.

– Aveți un tezaur aici?

– Mătușa mea a pus să fie construit unul aici ca să-și poată ține în el colecția de casete vechi și de cutii de bijuterii. Cady porni din nou pe hol. Multe dintre ele sunt extrem de valoroase.

Fără prea mare entuziasm, Gabriella veni în urma ei.

– Și ce faci cu ele?

– Cred că e posibil ca mătușa Vesta să fi ascuns ceva important într-una dintre casete. Am o cheiță pe care mi-a trimis-o și mi-a parvenit la scurt timp după moartea ei. Sunt destul de convinsă că, atunci când o să găsesc încuietoarea la care se potrivește, o să găsesc și obiectul pe care l-a ascuns.

– Nu te supăra pe mine, dar, din câte spui, mătușa ta era un pic cam ciudată.

– Nu ești prima care să spună lucrul acesta.

Cady intră din nou în camera-tezaur. Gabriella se opri o secundă pe hol.

– În tabloul ăsta e mătușa ta?

– Da. A fost pictat când avea vreo treizeci și ceva de ani.

– Semeni mult cu ea.

Cady începu să urce din nou scara în spirală care ducea la balconul mic.

– Mulți spun asta.

Gabriella se opri în cadrul ușii și privi în jur, înmărmurită de admirație.

– Incredibil!

– Ceea ce ai în fața ochilor e o colecție care a fost strânsă timp de peste cinci decenii. Cady străbătu lungimea balconului către masa pe care se afla caseta vieneză. Mătușii mele îi plăceau la nebunie casetele ornamentate. De fapt, îi plăceau foarte mult toate obiectele de artă decorativă. Și avea un fler deosebit când venea vorba de ele.

– Tata spune că și tu ai un fler deosebit.

– Da, tocmai de-aia mă angajează să lucrez cu el din când în când.

Cady luă cheița.

– O să se însoare cu tine? întrebă direct Gabriella, nemaiputând să se abțină.

Mâna lui Cady încremeni, chiar în fața încuietorii. Simți un junghi neplăcut, dar familiar. La naiba. Chiar nu era momentul să aibă un atac de panică.

– Ți-am spus, nici nu am vorbit despre căsătorie, zise precaută.

– Știu. Gabriella mai făcu un pas în camera-tezaur. Înainte credeam că n-o să se mai însoare niciodată. Dar acum nu mai sunt așa sigură.

– Aș prefera să schimbăm subiectul. În ultima vreme, ori de câte ori se vorbește despre căsătorie, simt că sunt pe punctul de a avea un atac de panică. Așa că trebuie să mă opresc din orice fac și să-mi fac exercițiile de expirație. E foarte deranjant.

– A, scuze. Gabriella șovăi câteva secunde, după care spuse: Am o prietenă a cărei mamă are și ea atacuri de panică. Când se agravează, ia niște medicamente.

– Da, am și eu, pentru urgențe. Dar, în ultimii câțiva ani, am reușit să le țin la distanță cu exerciții de respirație profundă.

– N-am vrut să-ți declanșez un atac de panică. Doar că m-am gândit mult la ce-ai zis în dimineața aia. Știi, despre faptul că tati simte nevoia să plece din casa aia și să-și vadă de restul vieții. Și-acum îmi dau seama că, într-o bună zi, s-ar putea să vrea să se recăsătorească.

Cady o privi peste balustrada balconașului.

– Și-ar fi atât de rău?

– Ar fi cam ciudat, cel puțin o vreme. Dar m-am tot gândit că poate n-ar fi rău. Gabriella își înălță privirea către ea. Asta dacă femeia cu care s-ar însura l-ar iubi cu adevărat.

– Da, ar fi foarte important.

Cady băgă ușurel cheița în broască.

– Așa ar avea mereu pe cineva cu care să-și împartă bucuriile și necazurile.

– La bătrânețe, vrei să spui?

– Da. Chipul Gabriellei se însenină. Și nu mi-aș mai face griji că ar fi singur și așa mai departe.

– Îți faci griji pentru asta?

– Uneori. Adică nu e ca și cum n-ar ieși în lume și n-ar avea prieteni și cunoștințe. Plus că are și firma lui, care-i ocupă mare parte din timp. Dar, de multe ori, serile stă singur acasă. Adică... dacă ar cădea sau i s-ar întâmpla ceva?

– Și nu s-ar putea ridica singur?

– Râzi de mine?

– Nu. Cady zâmbi. Cred că e foarte drăguț că-ți faci griji pentru binele tatălui tău. Dar, în locul tău, nu mi-aș bate capul prea mult cu gândurile astea. Poate să-și poarte singur de grijă.

– Păi da... sigur, dar a început să îmbătrânească și...

Cady trase aer în piept.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Gabriella, pe un ton poruncitor.

– S-a potrivit. Cheia... s-a potrivit.

Gabriella urcă în grabă treptele în spirală și veni repede lângă Cady.

– Deschide-o, îi spuse.

Cady întoarse cheița de aur cu precauție infinită. Auzi un declic slab. Cu atenție, înălță capacul cutiei de bijuterii.

Înăuntru se afla un teanc de scrisori îngălbenite de vreme, legate cu o panglică, și o fotografie.

Gabriella se uită la fotografia veche.

– Seamănă cu tine. Numai că frizura și costumul de baie sunt cât se poate retro.

– Da, demodate cu vreo cincizeci de ani.

– Mătușa ta, nu?

– Da.

Cady luă fotografia și o cercetă îndeaproape.

În imagine era Vesta, însă nu femeia severă și acră pe care și-o amintea ea. Tânăra din fotografie radia de fericire. Poza fusese făcută pe plajă. În Hawaii, probabil. Pe fundal se vedea un pâlc de palmieri. Lângă mătușa ei se afla un bărbat chipeș, care purta doar slip. Își ținea o mână petrecută pe după talia Vestei, într-o îmbrățișare relaxată, care era în același timp intimă și posesivă. Semăna foarte mult cu Randall.

– Cine-i tipul? întrebă Gabriella.

– Nu sunt complet sigură, dar cred că îl chema Randall Austrey. Dacă am dreptate, bărbatul acesta este bunicul unui foarte bun prieten de-al meu.

Realizând ce avea în fața ochilor, fu străbătută de un val surprinzător de tulburare și înțelegere. Bunicul lui Randall și Vesta? Iubiți? Aruncă o privire la scrisul șters de vreme.

– Scrisori de dragoste, rosti în șoaptă.

– Tare. Gabriella trecu în revistă interiorul casetei. Mai e și altceva sub scrisori. O bijuterie sau ceva de genul ăsta.

– Da.

Cady luă în mână teancul de epistole.

– O să fie interesant, zise Gabriella. Te deranjează dacă mă servesc cu sucul ăla pe care mi l-ai oferit acum câteva minute înainte să deschizi scrisorile?

– Nu, deloc. Cady cercetă din nou fotografia. Bucătăria e chiar în capătul holului.

- Mersi, mă întorc imediat.

Gabriella porni să coboare treptele șerpuitoare cu pași grăbiți și ieși din încăperea-tezaur.

Cady se uită la chipul strălucitor al mătușii ei și zâmbi trist.

- N-ai zis nimănui, nu-i așa? S-a însurat cu alta, ți-a frânt inima și n-ai mai iubit niciodată. Dar de-asta te interesa atât de mult Randall Post. De-asta voiai să mă mărit cu el. De-asta, până la urmă, voiai să se facă fuziunea. De dragul nepotului iubitului tău. Ah, cum a fost să-l vezi crescând și să-ți dai seama că semăna din ce în ce mai mult cu bunicul lui?

De peste ani, Vesta zâmbea și nu-i oferea nici un răspuns.

Cady cercetă imaginea mai atent. Vesta avea părul ud și costumul asemenea. Probabil că ieșise din apă cu doar câteva secunde înainte să fie făcută fotografia aceea.

- Sigur nu te-ai panicat în apă.

Cady se uită la palmierii din spate. Aveau ceva care o irita și nu știa ce.

Apoi observă echipamentul de scufundări din mâna lui Randall Austrey. Avu nevoie de câteva secunde pentru a pune totul cap la cap. Dar, când adevărul îi explodă în minte, scăpă fotografia din mână, ca și cum ar fi ars-o la degete.

Se năpusti în grabă pe treptele în spirală, luă telefonul și apăsă una dintre tastele programate pentru apelare rapidă.

- Ia zi, faci des lucruri de genul ăsta? întrebă Gardner, pe un ton un pic cam prea relaxat în timp ce intra pe fereastră, după Mack.

- Ce fel de lucruri? Mack trecea în revistă, atent, dormitorul în care pătrunseseră.

- Să intri prin efracție în casele oamenilor. Să-ți faci griji c-o să dai nas în nas cu cine știe ce criminali. De-astea...

- Înainte nu prea, dar s-au înmulțit considerabil de când am cunoscut-o pe Cady.

Gardner aprobă cu o mișcare din cap și-și frecă palmele înmănușate.

- Era și normal. Cu ea, n-ai cum să te plictisești.

- Până acum, nu.

Mack deschise ușa unui dulap.

- Ce cauți, mai exact?

- Nu știu sigur. Încercă și la altul. Aș vrea tare mult să găsesc o mască argintie și o pelerină de culoare neagră, dar probabil că mă aștept la prea mult.

- Nu prea avem șanse să avem noi norocul acesta. Ce-ar fi să-ncerc în bucătărie?

- Bună idee.

O secundă mai târziu, Mack auzi un sunet estompat, venit de undeva din fața casei. Traversă rapid holul.

- Ce-ai zis? întrebă exact când trecu de colț.

- Am zis „rahat". Gardner își făcu apariția în celălalt capăt al holului. În mână ținea un măr mâncat pe jumătate. Cineva a luat câteva mușcături din ăsta, acum foarte puțin timp. Omul nostru nu e în San Francisco, cum credeam noi. E aici, în Phantom Point.

- La naiba.

Mack își scoase precipitat telefonul mobil din buzunar, îndreptându-se către ușă.

Suna ocupat. Din câte se părea, Vesta Briggs nu optase pentru serviciul de apel în așteptare.

- La naiba, zise din nou. Renunță și apelă în schimb 112.

Ajunsese deja pe stradă și alerga. Gardner era chiar în spatele său.

- Alo?

- Leandra, Cady la telefon. Făcu o pauză, apoi zise: Respiri greu. E totul în regulă?

- Da, cum să nu? A trebuit să alerg ca să ajung la telefon. Eram în baie când ai sunat.

- Scuze. Auzi, trebuie să te întreb ceva... O să ți se pară un pic ciudat, dar fă-mi pe plac.

- Nu-i problemă, nu mă deranjează atât de tare lucrurile ciudate.

- Bine atunci. Cady trase aer adânc în piept. Acum câteva luni, când tu și Parker ați fost în Hawaii, a făcut și scufundări?

– Ai dreptate, chiar este o întrebare ciudată. Leandra tăcu preț de câteva momente. Adevărul este că da.

– Dumnezeule mare, rosti Cady atât de încet încât Leandra n-o auzi.

– Mi-a spus că, în tinerețe, făcea scufundări destul de des, continuă Leandra, pe un ton vesel. Că n-a mai intrat în apă de ani buni și că voia să se apuce din nou de sportul acesta. A, și că-l făcea să se simtă din nou ca la treizeci de ani. Nu-i așa că-i drăguț?

– O, Doamne.

– Mi-a zis și mie să iau câteva ore pentru începători, dar nu mi-a plăcut ideea de a intra sub apă cu echipamentele alea grele.

– O, Doamne.

– Cady, ești bine? Glasul Leandrei se ascuți, încărcat cu o doză de îngrijorare. Pari un pic tulburată.

– Leandra... trebuie să închid. Trebuie să-l sun imediat pe Mack. Sper numai că are mobilul pornit.

– Bine, dar...

– La revedere, Leandra.

Cady încheie apelul.

Fiorii aceia neplăcuți se intensificau. Senzația că se întâmpla ceva ieșit din comun era aproape copleșitoare.

Ceva era foarte, foarte în neregulă. Avu nevoie de o secundă pentru a identifica exact ce anume.

Nu se auzea nimic dinspre bucătărie. Nici măcar zgomotul făcut de ușa frigiderului la închidere.

Era prea liniște.

Cady închise telefonul și urcă repede scara, încercând să nu facă nici un zgomot pe treptele din lemn.

Odată ajunsă la nivelul superior, deschise ușa celei mai apropiate vitrine și luă din ea cufărul greu din oțel, datând din Evul Mediu.

Holul nu mai era cufundat în liniște. Cady distinse fâșâitul distant al unor pași pe gresie. Două perechi de pași, nu una.

În cadrul ușii se mișcă o umbră. De sus, Cady privi cum Gabriella intră încet și șovăielnic în tezaur. Mișcările îi erau nefiresc de țepene și de stângace. Aerul din jurul ei fremăta a spaimă.

– Ieși la vedere, Cady, zise Parker Turner tare, din hol. Sau o împușc chiar în fața ta.

Cady nu scoase nici un cuvânt. Stătea ca împietrită la marginea palierului, cu mâinile încleștate pe cufărul acela greu. „Nimeni nu se uită în sus când intră într-o încăpere", își spuse. „Aproape nimeni."

– Nu e aici. Gabriella se întoarse repede. Nu vezi că nu e? Probabil că te-a auzit. S-a dus după ajutoare. Mai bine ai fugi.

– Cățea imprevizibilă. Fix ca afurisita aia de mătușă-sa. Sigur e pe undeva pe aici.

Parker făcu un pas în interiorul încăperii, să se convingă cu propriii ochi.

Cady aruncă obiectul de oțel în jos, țintind spre capul lui.

Parker probabil că simți mișcarea aerului chiar în ultima secundă. Se trase înapoi la timp pentru a evita să fie izbit chiar în cap, și caseta de oțel îl nimeri în umăr.

Scoase un țipăt, cu glasul răgușit de furie și de durere. Se dădu înapoi, clătinându-se, în hol, ferindu-se instinctiv de locul unde fusese atacat. Arma îi căzu din mână și se prăbuși cu un clănțănit puternic pe pardoseala de piatră, alunecă și dispăru aproape de tot sub un dulap.

– Ia-o! strigă Cady. Ia arma!

Și țâșni pe scară.

Demonstrând că, în situații de criză, reacționa exact ca tatăl ei, Gabriella era deja pe jos, căutând arma.

Dinspre hol se auzi un bufnet înfiorător. Ajunsă la jumătatea treptelor, Cady aruncă o privire către ușă. Prin cadrul acesteia zări o străfulgerare de mișcare și niște haine kaki.

Gabriella se ridică în șezut, ținând pistolul cu ambele mâini, îndreptat către ușă.

– Nu trage, Gabriella. E tatăl tău.

– *Tati!*

Gabriella lăsă arma jos și se ridică, cu mari eforturi.

În depărtare se auzi zvon de sirene. Gardner băgă cu precauție capul pe ușă.

- Aveţi vreo armă?

- E-n regulă. Cady coborî repede ultimele trepte. Unde-i Mack? E teafăr?

Gardner aruncă o privire pe hol.

- Momentan este puţin ocupat. Din câte se pare, încearcă să-i aplatizeze faţa lui Turner, tot izbind-o de pardoseală.

capitolul 28

Două ore mai târziu, Cady stătea cu prietenii şi cu familia în livingul vilei care aparţinuse mătuşii ei, lângă ceea ce mai rămăsese din patru pizza uriaşe, care le fuseseră livrate nu cu mult timp în urmă.

- Lucra de douăzeci şi doi de ani la noi, zise Sylvia. Dintre care cei mai mulţi în departamentul de mobilier de epocă.

- Mătuşa Vesta a zis mereu că avea ochiul format şi recunoştea imediat piesele de origine europeană, murmură Cady.

- Mie tot nu-mi vine să cred, zise Gardner. Turner era eminenţa cenuşie din spatele întregii afaceri. Uluitor.

- Ideea i-a venit după divorţul Leandrei, spuse Mack. Ştia că Felgrove era suficient de lacom pentru a se implica în escrocheria cu falsuri. În fond, era vorba de nişte bani obţinuţi incredibil de uşor. Parker s-a asigurat că toate piesele erau puse la vânzare prin galeriile Austrey–Post, astfel încât, atunci când frauda avea să fie descoperită, Felgrove urma să fie cel care să fie pedepsit. Odată ce l-a prins pe Stanford în schema asta, a începu să pună presiune în favoarea fuziunii cu Chatelaine. Era de mult un apropiat al Vestei şi ştia că aceasta ţinea foarte mult la Randall şi la viitorul firmei Austrey–Post. Era sigur că Vesta o să vrea să protejeze firma de dragul lui Randall. Şi singura modalitate de a o face era să-şi dea acordul pentru fuziune.

- Şi şi-a închipuit că mă joacă şi pe mine pe degete, rosti Leandra, pe un ton sumbru, din adâncimile unui fotoliu. S-au cam dus pe apa sâmbetei planurile mele de a avea o relaţie matură şi serioasă.

Cady şi Sylvia se uitară una la alta, stingherite. Amândouă erau conştiente că Leandra brava şi încerca să vorbească la fel ca de obicei, de parcă ar fi luat totul foarte uşor, dar ştiau şi că discursul ei curajos avea şi ceva note false. Faptul că descoperise adevărata faţă a lui Parker Turner o afectase mai mult decât voia să recunoască.

- Ce s-ar fi întâmplat dacă Leandra refuza să se mărite cu el? întrebă Sylvia.

Mack ridică din umeri.

- Escrocheria cu mobile era foarte profitabilă. Probabil că ar fi continuat să conducă lucrurile din umbră până ce avea să fie dată pe faţă. Apoi ar fi dispărut fără să facă valuri şi l-ar fi lăsat pe Stanford Felgrove să încaseze toate loviturile. Dar Turner s-a hotărât să urmeze calea verighetei ca poliţă de asigurare.

- Voia să intre în familie şi să avanseze în firmă, spuse Cady.

- Exact.

Insensibil la implicaţiile emoţionale a acestor fapte, Gardner se trase mai la marginea canapelei. Ţinându-şi privirea aţintită asupra lui Mack, se încruntă, dus pe gânduri, după care o fixă pe Cady.

- E ciudat, dacă stai să te gândeşti.

- Ce-i ciudat, dragule? întrebă Sylvia.

- Că şi Mack, şi Cady şi-au dat seama că Parker era atât în spatele escrocheriei, cât şi al asasinării Vestei cam în acelaşi timp.

- Da, încă un caz de interceptare psihică, zise Mack sec. Nu-i mare brânză. Se-ntâmplă mereu între doi oameni care sunt înzestraţi cu capacităţi extrasenzoriale, cum suntem eu şi Cady.

Pe chipul Gabriellei apăru o expresie deranjată.

- Hai, tati. E ceva serios, totuşi.

Mack se servi cu încă o felie de pizza.

- Da, am trăit s-o văd şi pe-asta: fiicei mele îi e ruşine cu mine.

- Să ştii că-s alte lucruri mai interesante pe care ai putea să le faci, murmură Cady.

Mack îi adresă o privire tulburător de intimă și-i răspunse:

- Da, chiar că sunt.

„Sigur am capacități extrasenzoriale", își spuse ea. În mod clar, îi putea citi gândurile. Dar se hotărî să ignore mesajul sexual din privirea lui. Era clar că, la fel ca Leandra, Mack încă mai jongla cu niște sentimente dificile. În după-amiaza aceea fiica lui fusese în mare pericol. Iar un tată n-avea cum să uite prea ușor una ca asta. Așa cum n-avea să dea uitării prea repede motivul pentru care fiica lui fusese pusă în pericol.

Cady se simți învăluită de o pâclă de tristețe. Era numai vina ei că Gabriella fusese cât pe ce să fie omorâtă.

Sylvia își îndreptă privirea către Mack.

- Cady ne-a spus că a pus lucrurile cap la cap când a văzut o fotografie a mătușii Vesta pe plajă și și-a adus aminte dintr-odată că Parker și Leandra fuseseră în Hawaii și că una dintre principalele atracții turistice acolo sunt scufundările. Tu cum de ți-ai dat seama?

- Am vorbit cu Jonathan Arden, care mi-a confirmat că mai exista și o a treia persoană implicată în escrocherie, răspunse Mack. Cineva care se pricepea la mobile de epocă și avea relații în Europa. Iar asta a scurtat întru câtva lista de suspecți. În același timp, Gardner mi-a făcut un rezumat al modului în care aveau să fie distribuite pachetele de acțiuni după finalizarea fuziunii.

Gardner luă o felie de pizza.

- I-am spus că, potrivit termenilor propunerii de fuziune, Randall sau Stanford puteau să-și vândă sau să-și transfere pachetele de acțiuni oricum voiau, atâta timp cât beneficiarul făcea parte dintr-una dintre cele două familii deținătoare de acțiuni. Iar noțiunea de membru de familie desemna orice persoană care avea legături de sânge sau de...

- Sau de căsătorie, conchise Sylvia, sumbru.

- Parte din prețul pe care Parker voia să-l ceară pentru punerea escrocheriei pe roate era să-l șantajeze pe Stanford să-i cedeze o parte din acțiunile noii Chatelaine-Post, și deci și dreptul de vot.

- Pe lângă asta, avea de gând să se însoare cu mine, mormăi Leandra. Parker s-a gândit că n-avea să fie nici o problemă să administreze și acțiunile mele, evident.

- Adunând procentele din cele două surse, ar fi avut un pachet suficient cât să preia controlul asupra Chatelaine-Post, spuse Mack.

- Lucrurile mergeau conform planului, interveni Cady, până ce mătușa Vesta a descoperit prima escrocherie. Când și-a dat seama că circuitul implica și o persoană din interiorul Austrey-Post, a amânat ședința de votare a fuziunii.

- Parker și-a dat seama imediat că totul urma să se ducă pe râpă. A intrat în panică și a omorât-o, adăugă Mack.

De sub genele Leandrei începură să se scurgă lacrimi amare.

- Deci cam așa stăteau lucrurile cu pretendentul meu drăguț și cumsecade.

- Te înșeli, spuse Cady, cu blândețe. Parker n-a fost nicidecum drăguț și cumsecade.

A doua zi dimineața, destul de devreme, Cady stătea pe treapta de jos a scării în spirală, ținând în poală teancul de scrisori descoperite.

Mack își făcu apariția în cadrul ușii.

- Cine le-a scris? întrebă el.

- Bunicul lui Randall. Îl chema Randall Austrey. Își șterse lacrimile cu mâneca halatului. Mătușa Vesta l-a iubit, și nemernicul ăla s-a folosit de ea.

- Cum?

- Când l-a cunoscut, ea ocupa un post de curator la un muzeu mic. El era pe punctul de a înființa Austrey-Post. Avea nevoie de flerul ei și de cunoștințele deosebite despre afacerile cu obiecte de artă și antichități pentru a-și clădi o reputație. Iar ea s-a îndrăgostit până peste cap de el. Au avut o relație secretă. Cady atinse teancul de scrisori. Cred că a durat ceva timp.

- Mătușa ta le-a dat celor de la Austrey-Post sfaturile necesare pentru a se impune în branșă?

– Da, dar și mai important, i-a făcut cunoștință cu toate persoanele-cheie din afacerea asta. Una dintre ele era o femeie pe nume Meredith Small. Care provenea dintr-o familie foarte bogată și cu foarte multe relații sus-puse. Când Austrey a ajuns să fie sigur pe poziția sa și n-a mai avut nevoie de Vesta, s-a hotărât să se însoare cu Meredith, nicidecum cu ea.

– Iar Randall Austrey și Vesta au continuat să se vadă?

– Da. Dar nu în felul la care te gândești tu. Se învârteau cam prin aceleași cercuri, așa că se întâlneau întâmplător la inaugurări, licitații și alte evenimente de genul acesta. Probabil că era un chin pentru ea. Cady netezi scrisoarea pe care o ținea în mână și își aduse aminte sfatul pe care i-l dăduse Vesta când vorbise cu ea la telefon ultima oară: „E foarte bine ca un client să te considere utilă. Dar nu te lăsa folosită". Continuă: Ticălosul ăla a avut tupeul să încerce să reia legătura amoroasă cu ea, chiar dacă era însurat. Mătușa Vesta l-a refuzat. Puse scrisoarea deoparte, se ridică în picioare și se duse la caseta strălucitoare care stătea deschisă, pe masă. Scoase ceva din ea și spuse: Am găsit asta sub teancul de scrisori.

Deschise palma și îi arătă Cheile Călugăriței. Bijuteria lucea, purtând patina inconfundabilă a aurului vechi și a pietrelor de epocă. De medalion atârnau cinci lanțuri de aur, cu o structură complicată, revărsându-i-se printre degete. De patru din ele atârnau tot atâtea cheițe bătute cu pietre prețioase. De al cincilea nu era atașat nimic.

Mack înaintă până la masă, oprindu-se în fața lui Cady.

– Impresionant. Ce-ai de gând să faci cu ea?

– O să i-o dau Sylviei. Ea e cea care se va ocupa de conducerea galeriei către viitor. Ea e adevărata castelană de la Chatelaine.

Pe chipul lui Mack apăru o expresie gânditoare.

– Ei bine, atunci...

– Atunci ce?

– Atunci tu poți să te întorci la activitatea ta de consultanță.

Dintr-un motiv oarecare, această observație o irită.

– Da.

– Cred că ai spus ceva cum c-o să-mi faci concurență.

Cady simți un val de durere. Dintr-odată, își strânse palma în care ținea bijuteria. Viitorul ei în branșă era ultimul lucru despre care voia să discute în dimineața aceea.

– Eu zic că e loc pentru amândoi pe piață, răspunse, impacientată.

– Sigur că e. Dar mă gândeam că, dacă ne-am combina forțele, am putea avansa în liga greilor.

Pentru o secundă, Cady se întrebă dacă într-adevăr îl auzise bine.

– Sugerezi să recurgem la o fuziune?

– Da, cred că da.

Durerea fu înlocuită de furie. Se uită lung la el.

– Asta-i metoda ta de eliminare a concurenței?

– Nu, asta-i metoda mea de a-ți cere să te căsătorești cu mine.

– Ah. Furia fu măturată de un val de bucurie. Oh, Mack!

– Te iubesc, Cady.

– O, *Mack!*

Se aruncă în brațele lui.

Bărbatul își deschise larg mâinile, pentru a o prinde.

– Asta e un „da"? o întrebă șoptit, în păr.

– Da, confirmă ea. Da, da, da. Te iubesc, Mack.

– Mă bucur s-aud asta.

– Adică eu *chiar* te iubesc.

Auzi tonul mirat al propriului glas și aproape că izbucni în râs. Apoi observă silueta care stătea în cadrul ușii.

Gabriella era îmbrăcată în halatul ei de baie și pe chip avea acea expresie ușor uluită a unei persoane care fusese trezită dintr-un somn profund. Când o văzu pe Cady în brațele lui Mack, clipi de câteva ori, nedumerită.

– Ce se întâmplă aici? întrebă.

Mack îi zâmbi.

- Tocmai am cerut-o de soție pe Cady. Și ea a acceptat.

- Tare. Cady cercetă chipul fetei, căutând indicii de furie sau de resentiment, dar nu găsi nimic care să o ducă cu gândul la așa ceva. Gabriella adăugă: M-am gândit eu c-o să se întâmple și asta, mai devreme sau mai târziu. Felicitări.

Cady îi adresă un zâmbet larg.

- Ca să vezi, tatăl tău n-o să fie singur la bătrânețe până la urmă.

Gabriella izbucni în râs.

- Da, îi răspunse, și n-o să mai fie nevoie să mă gândesc c-o să cadă și n-o să poată să se ridice singur.

- Mi-a scăpat ceva? întrebă Mack.

- Nimic important, îl asigură Cady.

capitolul 29

Un an mai târziu...

În toiul petrecerii, Mack îl găsi pe Gardner singur, lângă masa pe care era așezată mâncarea.

- Am auzit că expoziția lui Spooner a fost un mare succes, zise Mack.

- Da, așa umblă vorba. Gardner luă o mușcătură serioasă dintr-un biscuit sărat cu cremă de brânză și caviar. A vândut toate tablourile. Din câte se pare, este în drumul spre afirmare. Ei, presupun că omul a avut nevoie doar de ceva timp ca să-și limpezească mintea și să-și clarifice obiectivele.

- Da, mulți fac asta în ultima vreme.

Privirile amândurora se îndreptară de cealaltă parte a livingului aglomerat, unde Dillon Spooner și Leandra stăteau de vorbă cu Randall și cu Brooke. Micul lor grup părea înconjurat de o aură de fericire senină. Toți patru purtau verighete de aur.

Mack aruncă o privire către pânza scăldată în lumini și culori aflată pe peretele de lângă masa cu mâncare. Era o interpretare abstractă strălucitoare a panoramei

care se deschidea din grădina vilei de pe deal, de pe Via Palatine, aceeași panoramă pe care Mack o admira în fiecare dimineață, când ieșea pe terasă.

Dillon se oferise să facă tabloul drept cadou de nuntă și de casă nouă, imediat după ce Mack și Cady se mutaseră în noul lor cămin.

- Mă bucur că am un tablou de-al lui Spooner acum, cât încă-mi pot permite să investesc în operele lui, zise Mack.

- Hei, după cum ai reușit să-l scoți pe ticălosul ăla de Turner din viața Leandrei, cred că Dillon ar fi dispus să-ți tot facă tablouri gratis până la adânci bătrâneți.

- Cady a fost cea care mi-a deschis ochii, îi reaminti Mack. Dacă ea nu ar fi avut bănuielile ei despre modul în care a murit Vesta, Turner ar fi fost acum un membru al familiei.

- Da, un membru al familiei care ar fi deținut pachetul majoritar în firma soției mele. Expresia lui Gardner se înăspri. Ori de câte ori mă gândesc cât de aproape a ajuns nemernicul ăla pe punctul de a pune ghearele pe Chatelaine, mă ia cu transpirații.

- Te înțeleg perfect. Mack se servi cu o felie de brânză. Tot îți mai pare rău că dragul de unchiu' Randall n-a fost vinovatul?

Gardner chicoti.

- Randall e de treabă. Acum, că s-a însurat cu Brooke și muncește pe brânci ca să țină Austrey–Post pe linia de plutire, nu mai are timp să se tot vadă cu Sylvia și cu Cady și să ne calce pe nervi, ca altă dată.

- Cady a avut dreptate în privința lui Brooke. N-a interesat-o niciodată Austrey–Post. Ea nu-și făcea griji decât pentru Randall.

Cu furculița de plastic pe care o avea în mână, Gardner făcu semn către Ambrose Vandyke, care stătea cu Gabriella în apropierea ușii care dădea spre terasă. Aceștia erau foarte prinși într-o discuție cu Dewey, Notch și cu o Hattie Woods care strălucea cu fiecare mișcare.

- Că veni vorba de căsătorie, zise Gardner, se pare că lucrurile au devenit serioase între amicul tău, geniul

informatic, şi fata ta. Nu-ţi faci griji? Sunt un pic cam tineri.

- Ştiu. Dar se pare că dragostea la prima vedere face parte din tradiţiile familiei Easton. Ceea ce mă îngrijorează pe mine e că s-ar putea să mă aleg cu un ginere care poate să mă cumpere şi să mă vândă lejer de vreo câteva ori, la câţi bani are.

- A, şi asta numai folosindu-şi banii alocaţi cheltuielilor minore. Şi totuşi, cred că-s lucruri mai rele pe lumea asta decât să ai un multimilionar în familie.

- O să încerc să nu uit asta.

- Ei, hai să privim partea frumoasă a lucrurilor. În fond, omul lucrează pentru tine.

Sylvia se apropie de ei, zâmbind. La cureaua pantalonilor ei strălucea somptuos Cheile Călugăriţei.

- Superbă petrecere, Mack. Păcat că oaspetele de onoare doarme dus.

- Da, face asta mai mereu. Dacă mă scuzaţi, mă duc să văd ce face.

Mack luă unul dintre biscuiţii ornaţi cu brânză şi caviar şi ieşi în hol. Trecu pe lângă noile birouri ale *Ce-i pierdut va fi găsit*, pline de echipamente de ultimă generaţie, şi unde se aflau mesele de lucru identice ale celor doi asociaţi care conduceau firma. Urcă scara până la etajul întâi, traversă coridorul scurt care ducea la camera copilului şi se opri în cadrul uşii.

Pătuţul era o piesă fantezistă din perioada Regenţei, în aşa-numitul „stil arheologic". Era decorat cu grifoni, sfincşi şi alte creaturi mitice, sculptate cu mare migală. Un cadou de la Hattie Woods.

Deasupra lui era atârnată o replică din plastic, de dimensiuni uriaşe, a Cheilor Călugăriţei. Cadou de la dragul de unchi Randall.

În colţ se afla o reproducere în mărime naturală a unei armuri de secol şaisprezece, care stătea de gardă cu o seriozitate exemplară. Cadou de la Dewey şi Notch.

Cady se legăna încet în balansoar. La sân îl ţinea pe fiul lor nou-născut. Fericirea din ochii ei îi tăie răsuflarea.

- Mă gândeam eu că te găsesc aici, îi spuse el.

- Ai lăsat oaspeţii singuri?

- Pot să se descurce şi singuri o vreme. Mack nu-şi putea desprinde privirea de la ea şi de la bebeluş. De fiecare dată, era uimit de minunea care apăruse în viaţa lui.

- Ce e? îl întrebă Cady.

Mack se sprijini cu un umăr de cadrul uşii şi îşi încrucişă braţele pe piept.

- Tocmai ce mi-am dat seama că am în faţă viitorul nostru.

- Şi... cum arată?

- De-a dreptul minunat, răspunse el.